



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLI. ad annum CCCCLXXV.

Parisiis, 1644

Tertia Pars, In Qva Continentvr Nonnvlla ad Concilium spectantia, & alia
quæ post Concilium acta sunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14887

ANNO
CHRISTI
451.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΝ Ω ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ
ΕΝΙΑ, ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΤΑ ΜΕΤ' ΑΥΤΗΝ.

TERTIA PARS,

IN QVA CONTINENTVR NONNVLLA
ad Concilium spectantia, & alia quæ post
Concilium acta sunt.

Προσφωνητικός παρά τῆς ἁγίας σω-
όδου πατρὸς Θεοδώρου ἐπισκόπου καὶ
Φιλόχου βασιλέως Μαρκιανόν.

*Allocutio sancti & uniuersalis
Calchedonensis Concilii,
ad Marcianum piissimum
& amatorem Christi impe-
ratorem.*

Οὐ οὐ κακομηρία ἔτι καὶ κτ' τῆς ἐν
Νικαίᾳ πίστεως, νυνὶ ὁ ἀγιώτα-
τος δ' ἐπισκοπος Δεῶν ἐποίη-
σατο τῷ Ἱεροδωτῷ τῷ πατρὶ
Θεῷ ἐν ἁγίοις Ἱεροκοπον τῆς βασι-
λίδος Κωνσταντινουπόλεως Φλα-
υιανόν, ἅλλα τοῖς ἁγίοις πατέ-
ρσιν ἀκολουθῶν, τοῖς καὶ μὲν τῷ
μεγάλῳ συνοδῷ τῷ ἐν Νι-
καίᾳ τὰς κατὰ κερὸν ἀναφύει-
σας αἵρέσεις ὁμοιοτρόπως ἐλέγ-
ξασιν.

*Quod non innouans aliquid
aduersus Nicenam fidem
nunc sanctissimus archiepi-
scopus Leo scripsit epistolam
ad sanctæ memoriæ Fla-
uianum Constantinopolita-
næ regiæ urbis episcopum,
sed sanctos patres secutus
sit, qui & post magnam
Synodum Nicenam hære-
ses quæ per unumquodque
tempus exorta sunt, simili-
ter refutauerunt.*

ΗΝ ἄρα ἐν τῷ τῆς ἡμετέρας βα-
σιλείας ἐπαξίῳ, τῆς τῆς ἱσταν-
κῶν ἐν τῇ τῷ θεῷ παροικούντων
ἐπιμελείᾳ κατέρχεται, καὶ παρ-
τον εἰς ἀσέβειας κτ' τῆς διαβόλου συ-
κροπίσται στρατόπεδον. ὅθεν ἀφ' ἑαυτῶν ἡ-
μῶν ἐκ πλαγῆς ὁ θεὸς ἐπένοησε παρ-
μαχόν, καὶ Θεῷ τῆς Ῥωμαίων πατρὸς νί-
κῳ βύτρε ἐπέσε παρ' ἑδρον, τοῖς τῆς ἁγί-
ου συνοδῶν

1. **E**T hoc vestrum decebat im-
perium, vt suæ circa subie-
ctos sibi prouidentia ex his quæ
ad Deum pertinent, initium su-
meret, & primo contra diabo-
lum pro pietate * militia conue-
niret. Vnde * nobis impenetra-
bilem in omni errore propu-
gnatorem Deus prouidit, &
Romanæ ecclesiæ papam ad vi-
ctoriam præparauit, doctrinis

*castra col-
ligeret
* vobis
Deus nul-
lius erro-
ris vulneri
patentem,
[scilicet, inuul-
nerabilem
errore] pro-
uinit pro-
pugnato-
rē, & Rom.

Aa iij

*vndique

eum * per omnia veritatis accingens, vt quemadmodum feruens affectu Petrus, & hic affectu feruentiore decertans, omnem ad Deum sensum intelligentiamque perducatur. Sed ne quis fidei eius concordiam vitans, & propriae seductionis conuictionem celare contendens, quasi peregrinam quandam & * ignoratam regulis, epistola eius seriem accuset, asserens quod non liceat * cuiquam exponere fidem prater patres qui apud Nicæam concorditer conueniunt: vnam * quidem esse velut principali loco trecentorum decem & octo patrum doctrinae confessionem, lex nobis ecclesiae praecipit, quam velut * commune sanctorum decretum, ad eorum qui vocantur in adoptionem filiorum, tradimus firmitatem. Aduersus autem eos qui veritati resistunt, * varia nobis certaminū causae tributa sunt, a piis viris congruenter adhibita contra ea quae ab his fallaciter inferuntur. Et credentibus quidem sufficit ad vtilitatem fidei indiscussa perspectio, ad * confessionem pii dogmatis deuotos pertrahens animos. His autem qui doctrinam rectam peruertere moliantur, ad singula quae male pariunt, oportet occurrere, & eorum * obiectis congrua quaeque prouidere. Nam si omnes contenti essent fidei constituto, & pietatis semitam nulla inuouatione turbarent, deceret ecclesiae filios nihil * amplius excogitare, quam symbolo constat esse declaratum. Sed quia multi a recta linea per anfractus erroris exorbitant, nouum quoddam sibimet iter mendacii con-

θείας αὐτὸν πανταχόθεν θελοφύλαξας διδάσασιν· ἵνα, ὡς ὁ θεὸς τῷ πῶδω Πέτρῳ μαχόμενος, ἀπαντῶσθε θεὸν ἐφελκυσσάτω νόημα. ἀλλὰ μή τις τῆς πίστεως αὐτῷ πλὴν ὁμολογίας παραποιήσῃ, καὶ τῆς οἰκίας ἀπάτης ἐλευθέρῃ ὁππῶς ἀλύθηεν περιφρόνησιν, ὡς ἐν τῷ ἑνὶ ἑαυτοῦ καὶ τοῖς καθόλου οὐ νομομομένῳ τῆς ὁππῶς διαβάλλῃ πλὴν σωτήριον, ὡς ἐκ τῶν εἰρημολόγων, ἐκείνων ἑαυτοῦ πίστεως παρά πλὴν ἐν Νικαίᾳ τῶν πατέρων ἡμετέρων. μίαν μὲν καὶ ὡς κεφαλῆς πλὴν τῶν τετρακοσίων δεκά καὶ ὀκτώ διδασκαλίαν ὁ τῆς ἐκκλησίας εἶναι ὁρίζεται νόμος· ἡ δὲ, ὡς κοινὸν εἶς ἀρίστην σωτηρίαν, τοῖς μνημονίοις πρὸς πλὴν τῶν ἡμετέρας ὁρίζεται νόμος ἀσφάλειαν. πρὸς δὲ τῶν ἀνθρώπων ποιητικῶν τῶν ἀρίστων ἡμῶν ἀφορμῶν παρεδεδόνηται, τοῖς ἑαυτῶν ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ἐπαγομένοις παρά τῶν ἑσπεύοντων * περιφρονησίν. τοῖς μὲν καὶ ὡς οἰκίαις θεοῦ πρὸς ὀφείλειαν ἢ τῆς πίστεως ἀπελευθέρῃ κατανόησις, εἰς συγκρατήσιν τῆς τῆς ἑσπεύσεως δογματικῶν τῶν ἡμετέρας πρὸς σαφῶς· τοῖς δὲ πλὴν ὁρίζεται διασφάξῃ περιφρονησίν διδασκαλίαν, δεῖ πρὸς ἑκάστην ἂν αὐτοῦ ἡμετέρας, πρὸς ἀπαντῶν καὶ ταῖς αὐτῶν μηχαναῖς ἀντιπῆναι τῶν πρὸς ὀφείλειαν. εἰ μὲν οὖν ἀπαντῶν τῶν τῆς πίστεως ἡμετέρας σωτήριον, καὶ τῆς ἑσπεύσεως ἐκείνων, εἰ μὲν τῆς ἐκκλησίας μηδὲν τῶν συμβόλων πρὸς ὀφείλειαν εἰς ἀποδείξιν. ὁππῶς δὲ πολλοὶ τῆς ἑσπεύσεως πρὸς τὰς τῆς πλάτης ὁδοῦ ἐκτρέπονται, καὶ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ πορείαν ἑαυτοῖς ὁρίζονται τῶν ἑσπεύ-

* a regulis alienam,

* fieri expositionem fidei, prater illam quae a patribus apud Nicæam facta est: * quippe esse

* commune a sanctis editam traditionem innotandis, vt eos de adoptione filiorum fecuros faciamus. * varia n. c. subsidia tributa

* contentiendum dogmatis pietatis

* machinis apta opponere praefidia.

* ultra symbolum ad fidem faciendam excogitare.

* con-

essentia confessione optime defudantes, & ostendentes quod vnam duarum personarum nobis essentiam fides ediderit, nequaquam Filii subsistentiam denegauerit. Iterum ait symbolum: Credo & in Spiritum sanctum: sufficientem intelligentiam, quod Spiritus sanctus Deus sit, piis mentibus tradens. Si enim similiter vt in Patrem & Filium, ita etiam & in Spiritum sanctum credere iussit; manifestum est quippe quod vt in Deum spem nos habere precipit, vnam naturam insinuans in Trinitate credentibus. Sed quia tunc fides simplicem de Spiritu sancto doctrinam protulit, nullo adhuc certamen afferente de eo: illi qui de Arii stirpe progeniti sunt, apud semetipsos hanc pestilentiam retinentes, veris refutationibus conuicti de Filio, in Spiritum sanctum suam blasphemiam transfulerunt, arbitrantes calumniam suam non posse * detegi, cum temerarie eum inter creaturæ vilia deputarent. Vnde qui defensionem veritati postea detulerunt, piis renifi argumentationibus, eorum penitus expulere contagia, Dominum illum & Deum ex Patre procedentem, secundum fidei * documenta declarantes. Sic igitur audaces aduersus diuinitatem, qui colore pietatis aduersus fidem simulato, regulam fidei subruebant, ab assertoribus Trinitatis capti atque protritii sunt. Sed quia etiam illa quæ bene de dominicæ incarnationis dispensatione probantur esse fide disposita, aliis hæretici malignis inuentionibus subuertere sunt moliti, iterum gratia & contra eorum ferale impetus nobis propugnatores veritatis ostendit, confidentius asserentes,

πρωτοῦ, καὶ ἀκινῆτους, * καὶ μίαν
 Ἰησοῦν δύο προσώπων ἡμῶν οὐσίαν ἢ πύ-
 σεις ἔξειπτο, ἐκ αὐτῶν τῶ ὑπο τῶ ὑ-
 παρξῆν παρεχόμενατο. πάλιν ἐφί-
 και εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. Ἐκοδο-
 σαν τοῖς βίσεβεισι τῆς τῆς πνεύματος
 θεολογίας ἀπαδοδοσα τῶ ἐννοίαν. ἢ
 ἵπ ὁμοίως τῶ πατρὶ καὶ υἱῶ, τῶ
 πνεύματι τῶ ἁγίῳ πιστεύειν διαγορη-
 σαισα, δηλονότι ὡς εἰς θεὸν ἔχον τὰς ἐλ-
 πιδας ἐπέταξε, μίαν ἐν τεσσάρῃ φύ-
 σιν τοῖς παραδεχόμενοις γνωρίζουσα.
 ἀλλ' ἐπέδησεν ἀπλήν ἢ πίστις τιμι-
 καῦτα τῆς πνεύματος τῶ διδοσκα-
 λίας ἔξειπτο, οὐδενὸς οὐπω φεῖ αὐ-
 τῆς προσελέγοντος, ὅτις Ἀρείου ἀπο-
 ραῖς ἐν ἑαυτοῖς τῶ λυμῶν φυλαξάν-
 τες, τοῖς φεῖ τῆ ὑπο σενωδότες ἐλέ-
 χους, Ἰησοῦ τὸ πνεῦμα τῶ βλασφη-
 μίαν μετῴνείσαν, ἀναπόδεκτον αὐτοῖς
 εἶναι τῶ συγκοφαντίαν οἰόμενοι, καὶ τῶ
 τῆ κλίσηματῶ βίσεβειαν ἀπὸ ἑλμ-
 εῖς ἐπέφῆμισαν. ὅθεν ὁ μὲν τῶ
 τῆς δληθείας ὑπερασίζοντες, τῶ αὐ-
 τῶν λυμῶν τῆς ἀπημνησανῆς ἀπέσει-
 σαντο, κλερον αὐτὸ, καὶ θεὸν, καὶ πατέρα
 ἔχον τῶ ἐκπόρθωσιν, καὶ τῶ τῆς πί-
 σεως διανοίαν ἄποφαινοντες. οὐτω μὲν
 οὐὶ ὁ καὶ τῆς θεοπότητῶ ἑλμηνταῖ,
 βίσεβειας προσωπέω κατὰ τῆς πίσεως
 τῶ πίστιν οὐρύπλοντες, τοῖς τῆς τεσσά-
 ρῃ σμνηγόροις ἐδλωσαν. Ἰησοῦ δὲ
 καὶ τὰ καλῶς τῆ πίστι φεῖ τῆς οἰκono-
 μίας τεσσάντα, τῆς αὐτῶν ἐπροσκω-
 ελας ἀνατρέπῆν προσέδεντο, πάλιν ἢ
 χεῖρας καὶ προσ τῶ τούτων ἐφοδῆν
 ἡμῶν ἀνέδῆξε στρατηγῆς, ἀκινῆτους,
 ὡς

ANNO
CHRISTI
417.
P. 10 L.

conuincij,
& audacter
creaturæ
humilitatē
ipñ tribue-
runt.

* sensum

ANNO
CHRISTI
451.

ὡς ἐντελῆ τε καὶ θεῖα, καὶ τῆς τῆς θεοῦ
λόγου φιλανθρωπίας ἐπάξια τὰ πε-
ρὲ τῆς ἐνανθρωπήσεως τῆς συμβό-
λου τυχεῖν νοήματα. ἔφη γὰρ καὶ
ελθόντα, καὶ σαρκωθέντα, καὶ ἐν-
ανθρωπήσαντα. τῶ μὲν καταλθόντα,
τῶ ἐκούσῳ τῆς ἑξουσίας ὑπογρά-
φοντα συγκατάβασι. τῶ δὲ σαρκω-
θέντα, τῶ δληθῆ τῆς ἡμετέρας σαρ-
κὸς ἀνάληψιν ὑποφαίνοντα, καὶ τῶ
ἐκ παρθένου καθ' ἑνώσειν ἡμνήσεως
τῶ δόξασιν ἐνδύκνυδρα. τῶ δὲ
ἐνανθρωπήσαντα, τῶ ἡμῶν λογί-
κῆς καὶ σώματι ἐν αὐτῇ τῆς ἡ-
μετέρας φύσεως συμπληροῦσιν παρε-
χόμενα. διὰ ἐν οἷς ὅπως πολυα-
θῆ τοῖς ἀνθρώποις ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ πονηρὸς
τῶ ἀπώλειαν ἐπένοησε, τῆς εἰς ἡμᾶς,
ὡς ἐχθρὸς, τῆς θεοῦ παρουσίας τὸ κα-
τάλασθαι ἀφάρπαξεν βουλόμενος.
καὶ τῶ μὲν ἐπέισε τῶ ἐκ παρθέ-
νου κατὰ τὸ ληφθῆναι ἀπαρτίστου ἡμ-
νησιν, ὡς ἐν ἡμῶν δίδειν, καὶ φειδῶ
τῆς τῆς σωτηρίας αἰτίας, τῶ θεοτόκος,
τῆς ἡμῶν ὑποκλήτων φωνῶν. τῶ
δὲ κατ' αὐτῆς ἀνέδλω τῆς τῆς μονο-
θεοῦ θεοπότης ὅπλασι πρὸς ἀσέβειαν,
πρεπιτῶ καὶ περὶ τῶ αὐτῶ ὑπο-
πέσεις ἀνακρυῖσαι τοῖς ῥήμασι, με-
ρὲς τῶς κακῶν ὑποπρήτας αἰτίαις
διανεμῶν τὰ βλασφημῶν. ὡς τῶ
μὲν τῆς ληφθείσης μορφῆς ἀνελεῖν
τὰ γωρεῖσματα, τῶ δὲ μέλει σαρ-
κὸς μήτις ὁμολογήσαι ἑνώσειν καὶ τῶ
μὲν τῆς ἡμῶν τῶ ἰατρῆαν δεινῆ-
σαδαι, τῶ δὲ τῶ τῶ δὲ παρ-
εῖναι λέγειν τῶ σώματι καὶ τῶ μὲν
τὸ τῆς ἐνώσεως διασπῆσαι μυστήριον,

quod* integra & diuina de in-
carnatione Dei Verbi, digna-
que tantæ clementiæ symboli
intelligentia comprobetur. Ait
enim: Descendit, & incarnatus
est, & inhumanatus est. *Quod
descendit quidem, hæc dicta
sunt, spontaneæ potestatis con-
descensionem describentia. di-
cens vero, incarnatus est, ve-
ram assumptionem nostræ car-
nis, & ex virgine per vnitatem
natiuitatis ostendit. Quod ve-
ro inhumanatus est, in ipso no-
stræ naturæ plenitudinem ex a-
nima rationali & corpore man-
ifestant. Sed nescio quomodo
contra fidem *hanc malignus
multifidam perniciem excogi-
tauit hominibus, tamquam ini-
micus * arcem diuinæ prou-
identiaæ circa nos violare con-
tendens: & his quidem iuxta id
quod assumptum est, natiui-
tatem perfluatit ex virgine de-
negare, velut in honorem at-
que reuerentiam nostri Salua-
toris & Domini gloria, voca-
bulum Dei genitricis ab eius
generatione subripiens: illos
autem aduersus ipsam eiusdem
vnigeniti diuinitatem impie at-
que impudenter armauit, con-
uertibilem eam atque passibi-
lem profanis instigans prædi-
care sermonibus: distributor
plane malarum rerum dignis
ministeratoribus, quæ sunt bla-
sphemia sacrilegaq; dispertiens;
ita vt per illos quidem assump-
tæ formæ adimerentur indicia,
per istos autem tantummodo
carnis vnitio diceretur: & illi
quidem negarent animæ medi-
cinam, hi vero inesse quidem a-

*integre & diuine & dignæ Dei Verbi clementia sunt illæ symboli de incarnatione fententia.
*Cum in eo quod descendit, spontaneam potestatis cōdescensionem describent: in eo quod incarnatus est, veram nostræ carnis assumptionem ostendant, & illā per vnionē ex virgine natiuitatē probent.
in eo vero quod homo factus est, in ipso
*hinc
*quod summum fuit diuinæ circa nos prouidentiaæ abripere cōtendens:

* & hi qui-
dē vnionis
mysterium
diuiderent.

nimam corpori, sed eam præter intelligentiam esse faterentur. * Per
hos etiam hostis antiquus vnitionis
nifus est sacramenta diuidere,
Concil. Tom. 9.



& simplice esse, vt in propheta quopiam, partē aspectabilem dicent; illi vero naturarum differentiam referent, nullamque in Salvatore nostro diuinitatis humanitatisque proprietate relinquerent; & vt in vniuersum dicamus, omnia dispensationis gestamiscerent.

& purum, tamquam de propheta aliquo, id quod apparuit pro nobis, asserere : per illos autem differentiam negare naturarum, & nihil redemptoris nostri diuinitatis humanitatisque relinquere proprium; simulque fermenti instar, dispensationis negotia vniuersa miscere. Verum non latuit indormitabilem oculum naturæ nostræ communis inimicus; sed tamquam luminaria confestim patres nostros his quos tenebrarum peruaferat error, ostendit, qui cunctis referant intelligentiam fidei, & incarnationis beneficia diligenter prædicarent; quomodo dispensationis sacramentum sit ab initio ex vtero

καὶ ψιλόν, ὡς ἐπὶ πωροφῆτου λυός, εἰπεῖν τὸ φανόμενον. ὅτι δὲ τὸ ἴδιον φύσιν παραιτεῖσθαι διάφορον, καὶ μηδὲν τῆς τῆς σωτῆρος θεότητος καὶ ἀνθρώπινης καταλιπεῖν ἰδιώμα, φύρειν δὲ ἀπαξάπλως ἅπαντα τῆς οἰκονομίας τὰ περὶ μαρτύρια. ὅλλ' ἐκ ἐλατὸς ἀκοιμητοῦ ὁ τῆς φύσεως ἐχθρὸς ὀφθαλμὸν. ὅλλ' ὡς φωστῆρας ἀθις τοῖς ἐν πλάτῃ τοῦ πατρὸς ἀνέδξτε, τῆς πύσεως ἅπασιν ἀναπύουται τὴν διάνοιαν, καὶ τῆς ἐνανθρώπισης ἀκελεύως τὴν βίεργισίαν κηρύσσοντας. πῶς ἀνωθεν ἐκ μητρὸς τῆς οἰκονομίας κατήρηται τὸ μυστήριον, πῶς καὶ θεοτόκου, διὰ τὸ τὴν ἁγίαν θεῖαν αὐτῆ καὶ μετὰ τὴν κύουσαν χειροτομηθῆναι, καὶ θεογενεῖας τὴν μητρὸν σφραγίσαντα, καὶ κατὰ ἀλήθειαν μήτηρ, διὰ τὴν ὅτι αὐτῆς, ἡ ἐδάνασε, σὰρκα τῆς διαπότου τῆς ὀλων ἢ παρθεῖν ἀνομάσται. πῶς ἀνέτειλεν ἐκ τῆς ἱερατῆς ῥίζης ὁ κύριος. πῶς ἀπέμαται Ἀβραὰμ ὁ κύριος ἐπελάβετο. πῶς τῆς ἡμετέρας ἐκ αὐτῶ φύσεως τὴν ἄρχην ἐπέδειξατο. πῶς θεὸς τέλει καὶ ἀνθρώπου ὁ μονογενὴς ἀναπέφασαι. πῶς ἐκ αὐτῆ φύσεως μεμδρπύρηται τὸ διάφορον. πῶς τῆς πωροφῆτου τὸ μοναδικὸν ἀποδέδχκαται. πῶς Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς, καὶ εἰς τοῦ αἰώνος. πῶς πωροφῆτου καὶ ἀδελφῆ, πῶς οὐρανίου καὶ ἐπιγῆου, πῶς ὁρατὸς καὶ ἀόρατος, πῶς ὁμοούσιος τῷ πατρὶ καὶ τὴν θεότητα, καὶ ὁμοούσιος αὐτῶ τῆ μητρὶ καὶ τὴν ἀνθρώπινη. πῶς

* perfectū, * dispositum, quomodo & Dei genitrix sit virgo vocitata, propter eum qui virginitatem eius dignatus est etiam * sacrare post partum, vterumque (vt decebat Deum) integritate signare: quomodo secundum veritatem mater dicta sit propter carnem quam ex se omnium Domino * ministravit: quomodo de Iessæ radice ortus sit, quomodo semen Abrahæ mundi conditor apprehenderit, quomodo in seipso nostræ * probauerit naturæ primitias, quomodo perfectus Deus & perfectus homo vnigenitus apparuerit, quomodo in eo sub testimonio claruerit differentia naturarum; quomodo personæ singularitas demonstrata sit, quomodo Iesus Christus heri & hodie, ipse & in sæcula: quomodo recens & sempiternus, quomodo cælestis atque terrenus, quomodo visibilis & invisibilis, quomodo consubstantialis Patri secundum diuinitatem, & consubstantialis idem ipse matri secundum humanitatem: quomodo

* mutauit: Esai. 11. Hebr. 1. * naturæ ostenderit initia, Hebr. 15.

ANNO CHRISTI 451.

ὁ αὐτὸς ἀπαθὴς, ὡς θεὸς, καὶ παθη-
τὸς, ὡς ἀνθρώπου, ἁποδείκνυται.
τούτοις ὁ πατήρ ὁ ποιητὴν κατη-
γωνίσαντο τοῖς ῥήμασι· πῶς τὴν ἐπι-
τῶν συμβόλων κατὰ τῆς συκοφαντικῆς
ἐχειρωμένων τῶν σωτηριῶν πε-
ποιήται, ἐκ ἄλλο τῆς πίστεως ἡμῶν
πρὸς ὁμολογίαν ἐπίστατοντες σωτη-
μα, ἀλλὰ τὸ κακῶς παρ' ἐχθρῶν πα-
ραπονομιῶν διασώζοντες, καὶ τοῖς
κατὰ καιρὸν ἐφαρπαζέειν ἐπιχρησ-
σι παραπονομιῶν. οὕτως ὁ μέγας
Βασίλειος, ὁ τῆς χρείας ὑπο-
ρέτης, τῶν τῆς ὑποστάσεων, ὡς ἐν
ἐπιστολῇ, σαφῶς ἐκείνην διδασκαλίαν
τῶν τῆς ἀγίου πνεύματος ἀκρίβειαν
διδασκαλίαν παρέδωκε, ταῖς ὑπο-
γραφαῖς τῆς συμπομιθῶν ἀπατη-
σας τῶν συγκαταθέσιν. οὕτως ὁ Δα-
μασῶς, τὸ τῆς Ρώμης πρὸς δικαιο-
σύνην καλλώπισμα, τοῖς πρὸς Παυ-
λίνον τῶν οικονομίῶν διήρθεσε ῥαμ-
μασι, πείσας τοῖς καλῶς κειμένοις
ἐν τῆς ἀπ' κοινῆς μετέχον βου-
λομήτοις ἐπισημασάτω. οὕτως ὁ
μετὰ ταῦτα πανταχῶς ποικίλως ἐπι-
τοῖς τῆς αἰρετικῶν ἀθεριθέντες καινί-
σμασι, κοινῶν, ὡς σύμφυτοι, τῶν
ὑπὲρ τῆς πίστεως ἡμεῶν ἐξωλε-
σαν, ἀπ' ἀδελφικῶς ἐαυτοῖς ἐδου-
κίμασαν, ταῦτα ἡραδῶς τοῖς ἀποδο-
διαπορθμολογούντες. καὶ ὁ μὲν ἐκ
Σαρδικῆς καὶ τῆς Ἀρείου λευκανῶν ἀ-
γωνιστῶν, τοῖς ἐν ἀνατολῇ τῶν κρί-
σιν ἐξέπεμπον. ὁ δὲ ἐν ταῦτα τῶν Α-
πολιναρίου λυμῶν φερομένων, τοῖς
ἐν δύσει τῶν ἡμεῶν ἐνώλεον καὶ
τῆς μὲν Ὁσίου ἐξήρχε τῆς γνώμης, τῆς
δὲ Νεκταρίου αὐτῶν Γρηγορίου τῶν

idem impassibilis vt Deus, & vt
homo passibilis sit, probatur.
His inimicum patres nostri pro-
strauere sermonibus : hanc pro
symbolo defensionem contra
eos qui calumniam tentauerunt
struere, protulerunt, non aliud
nobis ad confessionem profe-
rentes signaculum fidei, sed
quod male ab hostibus corrup-
tum fuerat, instaurantes, atque
obsistentes eis qui per illa tem-
pora subripere nitebantur, [&
custodes singuli eorum quibus
præerant, effecti sunt ad salu-
tem.] Sic magnus ille Basilius
minister gratiæ, subsistentiarum
euidentiā, vt in epistola, mi-
re declarauit, & sancti Spiritus
doctrinam diligentius tradidit,
confacerdorum suorum quibus
elicent etiam subscriptione consen-
sum. Sic quoque Damasus Ro-
manæ vrbs decus ad iustitiam,
litteris ad Paulinum datis, dif-
fensionis sacramenta pate-
fecit, admonens, vt his quæ
bene decreta sunt, si qui com-
munionis suæ participes velint
esse, consentiant. Ita & qui
postmodum vbique aduersus
varias hæreticorum congrega-
ti sunt nouitates, commune de
fide decretum vnanimiter edi-
derunt, ea quæ fraterno con-
sensu probauerant, absentibus
euidētissime intimantes. Et
illi quidem qui apud Sardicam
contra reliquias Arii * conue-
nerunt, orientalibus direxe-
runt sui constituta iudicii. Qui
vero in * hac vrbe Apollina-
ris detexerunt pestilentiam, oc-
cidentalibus proprium inno-
tuere decretum : & illis qui-
dem Ofius ad proferendam sen-
tentiam * præerat; horum autem

*certaue-
runt.

*his parti-
bus

*dux fuit;

Concil. Tom. 9.

B b ij

principatum. Sic & apud Ephesum, id quod de Dei genitrice iudicatum est, scripto firmatum est. Et de deitate atque humanitate Domini testimonia cum propria subscriptione * protulerunt, manu & lingua naturarum professionem in vna persona pariter approbantes. Si quis autem * censet, hucusque consistere debere eos qui fidem pro facultate defendere cupiunt, maxime quidem hoc præceptum hæreticis promulgare debebit, illos ab impugnatione remouens, non auertens a protectione pastores. Omnis enim lex iniustos a delictis cohibet, * non iudices a potestate disungit. Alias autem doceantur indociles, quia & nunc licet, vt ambiguitate quæstionis exorta, patrum interpretationibus nostram confessionem * coaptemus, satisficientes quod in nullo discordem intelligentiæ eorum detulerimus animum, sed his vtamur testibus ad nostræ fidei firmitatem. Sic Athanasii ad Epictetum amplectimur literas: sic tamquam propriam Gregorii ad Cledonium epistolam vbique proferimus. Et quid oportet plura dicere? Si enim per epistolas ecclesiæ dogmata declarari pro vnaquaque quæstione, dignum * culpa iudicant, ipsum in primis beatissimum Cyrillum quilibet potuerit denotare, qui literis suis, quod sentiebat, orientalibus expressit. Nec nõ & magnum Proclum huic vituperationi subiiciet, qui eisdem orientalibus volumen ad Armenios * pro fidei congruentia destinauit. His autem confociabitur ad culpam & sapientissimus Ioannes Antio-

ήγεμονίαν ήερατο. ούτως εν Εφέσω ηδ
 ωελ της θεοτόκου κελδων κυροδοτο
 ποισ γραμμασι· και ταις ωελ της θεο-
 πητου και ανθεοποπιτος ης κυελου
 ηησισι μη υπογραφης εν ηφιζουτο,
 χει και γλωση τιω ηη φυσεων
 εν ενι παροσωπω παρισωντες ομολο-
 γιαν. ει δε τις μεζει τουτου σιλωη
 τοις ηη πισει σωηγορειν βουλομενοις
 παροσαθει τιω αδξαν, μαλιστα μεν
 τοι τοις αιρετικοις τατο νομωδετιτω η
 παροσαγμα, ενεινοις παυσαι ης αδι-
 κιας, μη εδν ποιμενας ης απλη-
 ψως. πας ηη νομου τοις πομηροις
 απαγορδαι τιω αμφοριαν, ου εδν κρι-
 ταις απειργη ης εξοισιας. αλλως πε
 μαντανηποσαν, ως και ηνω εξεστιν, αμ-
 φισθηησιως φνεισις, ταις ηη πατε-
 ρων ηριμυειας τιω ημετεραν ηπι-
 σωαπειν ομολογιαν, και πειδαν, ως εν
 απαδων ης ενεινων διανοιαις ηηηδη-
 κηυμθα φρονημα, διλλα μδρπον αυ-
 τοις παροσ τιω ης ημετερας πισεως βε-
 βαιωσαν ηωμυθα. ουτω τοις Αθανα-
 σιου παροσ Επικητων Φιλοσημουμυθα
 γραμμασι· ούτως ως οικειαν τιω
 παροσ Κληδωνηου Γρηγοριου ηπιστο-
 λω παει φερομδρ. και η δεη τα πολ-
 λα λεγαν; ει ηη η δε ηπιστολων ηη ης
 εκκλησιας σαφινωζεσαι φρονημα
 παροσ εκας-λω ζητησιν, μεμυλαις α-
 ξιμω, αυτον αν τις παροσπον η μακα-
 ριον γραφαμο Κυελλων, ος τοις εαυ-
 τω γραμμασι τοις ης ερας η οικειω
 ηηρανωσε φρονημα. ου μινω διλλα και
 ημεραν ηη αυτη τις αν Προκλω πε-
 εβαλοι γραφη, η παροσ Αριμυοις
 τοις ης αναπολης εις συμφω-
 νιας δωποδξιν διαπεμλαντα. κοινωη-
 σι δε ης αιπας και ο θεφορ ης Αηπο-

* robozantur,

* volētibz fidem defendere, facultatē hucusque consistere iubet, max.

* non potestatem iudicibus admittit. Ceterū dicant,

* adiungere, ac docere quod

* reprehensione

* ad fidei suæ concordiam demonstrandam

ANNO CHRISTI 451

ANNO CHRISTI 451.

χάν Ιωάννης, ὃς τῆς αἰρέτικῶν τῶν
λοιδορίας ἀποσείουμι, καὶ τῆς ἁποστο-
λικῆς διδασχῆς τὸ ἄδύτος ἐνδύκνυμι,
τῆς ἐώας ὡς ἐκ μίας γλώττης τῶ ὁσίῳ
Πρόκλῳ καὶ τῶ τῆς οἰκουμένης τῆ
σκηπτεῖα διέποντῃ τῶ ὁμολογίαν ἐξέ-
πιμῆ. μὴ τοίνυν ἡμῖν τῆς σαυμασοῦ
τῆς Ρώμης πρεσβέρου τῶ Ἰππολίτῳ,
ὡς κληρονομίας ἐκκλησια, πρεσφερέ-
τωσαν, ἀλλὰ, εἰ μὴ σύμφωνῶ τῶ
γραφαῖς, ἐλεγχέτωσαν εἰ μὴ τοῖς πρε-
λαβοδοσι πατρῶσι ὁμολογῶσι, εἰ μὴ
πρὸς δυοτέων καταγγελίαν γελῶν-
ται, εἰ μὴ * τοῖς ἐν Νικαίᾳ πίστεως
τῶ σωτηρίας ἐνδείκνυται, εἰ μὴ
τῆς κληρονομίᾳ Ἰπποκρίτων αἰα-
τηρέτῃ τὸ μῦθος, εἰ μὴ τῆς ματαμο-
φρονουμένων καταγνώσεται περὶ τῆς
εἰ γὰρ ἡς τῆς πατρῶσι ἀραγαρῆται
τῶ ἐννοίαν, οὐτῶ τῆς τῆς ἀραγα-
σεως ἄθωτων ὑποχρεως, οὐχ ὁ τῆς
παραβάσεως Ἰπποκρίτων ἔλεγχῶ.
ὁ μὲν γὰρ ἐξ οἰκίας γνάμης, οὐδενὸς
μαρτυροῦ, τοῖς αὐτῶ ῥήμασι φιλοπ-
μουμένῳ ἐκδειαν, οὕτως ὡς ἀλαζῶν
αὐ ἐικόπως ἀλίσκοιτο. ὁ δὲ τοῖς κακῶς
φρονεῖν ἐγνωκῶσι μαρτυροῦ, τῆ τῆς
ἐχθρῶν Ἰπποκρίτων πρεσφαρμῶσι τῶ
γλώτταν, τῆ τῆς ἐκείνων κακῶς ἐπι-
γόμενα τοῖς τῆς ἀληθείας διαλύειν
πρεσφόμενῳ. ἀλλ' ὡ φιλοχρηστοί, καὶ
τῆ ἀνώθεν ἡμῖν κληρονομίας βασιλείας
ἐπαξιοί, τῆ πῆς τῆς ἀερέτῃ ἀμεί-
ψαθε, καὶ τῆ τῆς τῶ ὁμολογίαν
σπουδῆ τῆς ἡμῶς τῶ ἀγνωμοσύνη
ἐνδείξαθε, τῆ μὲν ποιησῶν τῆς ὁρμαῖς
αἰακῶσι, πᾶσι δὲ τῆς ἀσεβοῖς ὁμο-
λογίας τῆς συμφωνίας βραβύοντες,
καὶ καθάπερ σφραγίδα τῆς ἀσεβῶν
clarantes in vnitate concordiam, ac

chenuſ episcopus, qui hæretico-
rum maledicta repellens, & apo-
stolica doctrinæ rectissimum
dogma declarans, totius orientis
confessionem, velut ex vno
ore, sanctissimo Proclo, & ei qui
per idem tempus mundi rege-
bat gubernacula, destinavit. Nō
igitur nobis admirandi Roma-
næ vrbis præfulis epistolam, vel-
ut innouationis * offendiculum
criminentur; sed si non est diu-
inis scripturis * coaptata, redar-
guant, si non præcedentium pa-
trum sententiis * adunata, si non
impiorum accusatio nem continet,
si non defensionem Nicæ-
næ fidei profert, si non eorum
qui nouitates appetunt, com-
menta subruit, si non vanilo-
quorum contagia prodigiōsa
subuertit. Si quis enim patrum
deprauat intelligentiam, hic
pœnæ transgressionis habetur
obnoxius, non qui transgressio-
nem sua cura redarguit. Qui
enim sponte sua, nullo contra cō-
fligente, * professionem verbis
propriis defert, hic vt elatus non
immerito comprobatur. Qui
vero eis qui praua sentiunt, ob-
lucatur, is contra inimicorum
adinuentiones linguam pruden-
ter exercet, quæ ab illis male
prolata sunt, veritatis nitens ra-
tione dissoluere. Sed o vos Chri-
sti amantes, & imperio superno
nutu vobis concessio dignissimi,
compenſate ei fidem, qui benefi-
cia tanta concessit; studioque
circa purissimam confessionem,
pro concessis honoribus præ-
stantiam vestræ deuotionis of-
tendite, malignorum quidem
molimina refrenantes, omni-
bus vero piæ confessionis * de-
velut signaculum sacræ doctri-

* crimen obiciant;

* cōgruens,

* cōcordet,

* expositio- nem fidei per iactan- tiam pro- fert,

* concordia proponen- tes, & sacro- rû dogma- tum velut signaculum per Synodû a vobis cō- gregatam, Petri sedis prædicatio- nem robo- rantes,



να, Concilii huius a vobis congregati prædicationem Petri sedis auctoritate roborantes. Confidere namque oportet vestram pietatem, quia nihil præter fidem, quæ olim a sanctis patribus annuntiata est, venerabilis Romanus pontifex innouavit. Atque ut nulla his qui apostolicum virum per inuidiam lacerare nituntur, relinquatur occasio, consonantia epistolæ eius sanctorum patrum testimonia, ad certiore noticiam vestræ pietatis, ex multis pauca subdidimus.

δογματων, η̄ παρ' η̄μῶν ἀθεσιβείση σωόδω τῆς Γ' ἐξου καθέδρας βίβαι- οῦντες τὸ κήρυγμα. παρρεῖν γὰρ καὶ πλὴν ἡμετέραν δισέβειαν, ὡς οὐδὲν τῆς πάλαι πατρῶν ἀγίων πατέρων κατὰ τὴν ἐκείνης πίστεως ὁ θεοφιλις τ' Ρώ- μης παρακεκίνηκε περὶ εὐδρ. καὶ ἵνα μηδεμίαν τοῖς ἐκ φθόνου ὁμο- σολικὸν ἀνδρα διαβαλεῖν πειρασμοῖς κατὰ λήπτται περὶ φασίς, τὰς συμ- φωνοῖς τῆ ὁπιολῆ τῆ ἀγίων πατέ- ρων καὶ ἰσῆς, περὶ ἀκερῶν γινώσκον τῶ ἡμετέρου καὶ τοῖς, ἐκ πολλῶν ὀλίγας παραπερὶ κελμῶν.

ANNO CHRISTI 451

Testimonia sanctorum patrum, qui & duas naturas in Christo confessi sunt, & con- substantialem Patri Deum Verbum, etiam nobis secundum carnem ex Maria con- substantialem factum, ve- raciter asseruerunt.

Οὐ καὶ ὁ ἀγίος πατήρ δύο φύσας ἐν Χριστῷ εἶρηκασί, καὶ ὁμοου- σιῶ τῷ πατρὶ διὸν λόγον, ὁμοου- σιῶ ἡμῶν ἐκ Μαρίας καὶ σαρκὰς γινόμενῳ.

Lib. I. contra Eunom.

Sancti Basilii ex his quæ contra Eunomium scripsit.

Τοῦ ἀγίου Βασιλείου ἐκ τῶ περὶ Εὐνομίου.

*idem valere atque in essentia Dei existere

Ego enim & hoc quod est in forma Dei existere, * ac si in essentia Dei æquivalere pronuntio. Sicut enim hoc quod formam serui suscepit, in substantia humana Dominum nostrum factum esse significat : ita cum dicit, quod in forma Dei est, divinæ substantiæ proprietatem sine dubitatione commendat.

Εγὼ γὰρ καὶ τὸ ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπαρ- χάν, ἴσον τῷ ἐν οὐσίᾳ θεοῦ ὑπαρχάν δι- ναδαί φημι. ὡς γὰρ τὸ μορφῶν ἀνε- λιφέναι δούλου, ἐν τῇ οὐσίᾳ τῆς αἰθερ- πότουσ ὁ κέλευ ἡμῶν γεγενῆσται σημαίνει οὕτω λέγων, ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπαρχάν, τὸ οὐσίᾳ τῆς θεϊκῆς παρίσσει παντὸς πλὴν ιδιότητι.

Beati Ambrosii ex his quæ scripsit ad Gratianum imperatorem.

Τοῦ μακαρίου Ἀμβροσίου ἐκ τῆ ὁπιο- λῆσ τῆς περὶ τῆ βασιλείᾳ Γρατιανόν.

Lib. I. de fide c. 4. *distinctio- nem

Seruemus * differentiam di- uinitatis & carnis. Vnus in vtra-

Φυλάξωμεν διαφορὰν θεότητος καὶ σαρκός. εἷς ἐν ἐκατέρᾳ φύσει

ANNO
CHRISTI
431.

ἡ γὰρ φύσις τοῦ Θεοῦ, ἡ ἴαυτὴ ἐκείνη
ἡ φύσις τοῦ υἱοῦ.

que loquitur Filius Dei, quia in
eodem vtraque natura est.

Τὸ μακαρίου Γρηγορίου Ἐπισκόπου
ἐκ τῆς πρὸς Κληδόνιον.

Beati Gregorii Theologi ex epi-
stola ad Cleodonium.

Φύσις μὲν ἡ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου
ἡ φύσις, ἐπεὶ καὶ ἡ ψυχὴ καὶ σῶμα· υἱοὶ δὲ
οὐ δύο, οὐδὲ θεοί.

Naturæ quidem duæ, Deus ^{Epist. u.}
& homo, quia & anima & cor-
pus: filii autem non duo, neque
duo dii.

Τὸ αὐτῶν ἐκ τῆς πρὸς Διόσκου
λόγου.

Eiusdem ex secundo sermone
de Filio.

Καὶ τὸ ἐπὶ ὅτι, ὁ ποιεῖ τοὺς αἰρετικοὺς
πλὴν πλάττω, ἢ τῶν ὀνομάτων ἑπιβου-
λῆς, ἐπαλλακτικῶν τῶν ὀνομάτων διὰ
τὴν σύγκρασιν. σημειῖται δὲ, ὡς λέγουσιν
αἱ φύσεις διέστανται τῆς ἑπινοίας, συ-
διαρεῖται καὶ τὰ ὀνόματα.

Et hoc est quod * facit hære-
ticis seductionem, nominum
prolata sciunctio. Signum est
autem, quia vbi naturæ secer-
nuntur intelligentiis, simul se-
cernuntur & nomina.

* hæreticis
causa erro-
ris est no-
minum cō-
iunctio, va-
riatis nomi-
nibus pro-
pter com-
mixtionē.

Τὸ μακαρίου Ἀθανασίου ἐκ τῆς
κατὰ αἰρέσεων λόγου.

S. Athanasii ex his quæ scripsit
aduersus hæreses.

Καὶ ὡς περὶ ἐκείνῃ ἡ ἀνθρώπινη
μὲν ἁπλοῦς τῆς ἀμυδρίας, εἰ μὴ φύσις
σαρκὸς καὶ ἀνθρώπινη, καὶ ἐνεδύσατο
ὁ λόγος· οὐδὲν γὰρ κοινὸν καὶ ἡμῶν πρὸς
τὸ ἀλλότῃ· οὕτως ἐκείνη ἡ ἐννοηθῆναι
ὁ ἀνθρώπος, εἰ μὴ φύσις ἐκ τῆς πατρὸς,
καὶ ἀληθινὸς, καὶ ἰδιῶτα καὶ αὐτῶν ὁ λό-
γος ὁ ἡμῶν σαρκὸς. καὶ διὰ τῆς
τοῦ ἁγίου γένονεν ἡ σῶμα φεῖα, ἵνα
τῶ καὶ φύσιν τῆς θεότητος σῶμα φεῖται
φύσις ἀνθρώπου.

Et sicut non essemus liberati
a peccato atque maledictio, si
non caro naturæ esset humanæ,
quam induit Verbum (nihil e-
nim commune nobis est ad alie-
num) sic nequaquam homo
Deus fieret, si non natura esset
ex Patre, & verum atque con-
sempiternum esset eius Verbū,
quod factum est caro. Idcirco
namque talis est facta connexio,
vt ei qui iuxta naturam diuini-
tatis est, * illum hominē qui est
humanæ naturæ, coniungeret.

Orat. 3. con-
tra Arium.
prope fin.

* ipsam cō-
iungeret
qui natura
sua homo
est.

Ἀμφιλοχίου Ἐπισκόπου Ἰκονίου ἐκ
τῆς κατὰ Ἰωάννην.

Amphilochii episcopi Iconii de
explanatione euangelii se-
cundum Ioannem.

Διάκριτον λοιπὸν τὰς φύσεις, πλὴν τῆς
τοῦ Θεοῦ, πλὴν τῆς ἀνθρώπου. οὐτε γὰρ
κατ' ἐπινοίαν Θεοῦ γένονεν ἀνθρώπος,
οὐτε κατὰ πρῶτον πλὴν ἀνθρώπου Θεός.

Discerne iam naturas tam
Dei, quam hominis. Neque e-
nim per amissionem Dei factus
est homo, neque secundum pro-
uectum ex homine Deus est.

*dicens & hominis, da

Deum enim dico & hominem. da passiones carni, da Deo miracula.

θεὸν ἦν λέγων καὶ αἰθέροπον, ὁδὸς τὰ παθήματα τῆ σαρκὶ, ὁδὸς τὰ θαύματα τῷ θεῷ.

Antiochi episcopi Ptolemaidis.

Αντόχου Ἐπισκόπου Πτολεμαίδος.

Non confundas naturas, & non obstupescas circa dispensationem.

Μὴ συγχέῃς τὰς φύσεις, καὶ οὐχὲν ἀρηστήσῃς περὶ τῶν οἰκονομιῶν.

Beati Flauiani episcopi Antiocheni in theophania.

Τοῦ μακαρίου Ἐπισκόπου Φλαυιανοῦ Ἀντιοχείας εἰς τὰ θεοφάνια.

Psal. 105.

Quis reuera loquetur potentias Domini, auditas faciet omnes laudes eius? Quis verbo collati nobis beneficii magnitudinem possit exprimere? Humana natura deitati coniungitur, ita tamen, vt in se vtraque natura permaneat.

Τίς ὡς ἀληθῶς λαλήσῃ τὰς δυνατείας τοῦ κυρίου, ἀκουσὰς ποιήσῃ πάλαι τὰς ἀγέρας αὐτοῦ; ἢ τις ἀπὸ λόγου παρεστήσῃ τῆς εἰς ἡμᾶς ὑπεργραίας τὸ μέγεθος; αἰθεροπῆνη φύσις θεότητι συνδέσσεται, μεμρούσης ἐφ' ἑαυτῆς ἐκαστέρας φύσεως.

Homil. 10.

Beati Ioannis episcopi Constantinopolitani de explanatione euangelii secundum Ioannem.

Τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόμορου ἐκ τῆς κατὰ Ἰωάννην.

Ioan. 1.

Quid enim intulit? Et habitauit in nobis. Hoc fere dicens: Nihil incongruum suspiceris ex hoc quod factum est. Non enim conuersionem dixit illius inconuertibilis naturæ, sed habitationem & commorationem. Id autem quod habitat, non ipsum est quod habitaculum, sed alterum in altero inhabitat: alioquin iam non erit habitatio. nihil enim in seipso habitat. Alterum autem dixi iuxta substantiam. Per vnitionem enim & connexionem vnum est Deus Verbum & caro, nequaquam facta confusione vel permixtione harum substantiarum, sed vnitione quadam ineffabili atque inenarrabili.

Τί ἦν ἐπέλαθ; καὶ ἐσκέωσεν ἐν ἡμῶν. μονοουχὶ λέγων· μηδὲν ἀποπῶν ὑποπίψης διὰ τὸ ἐγγύετον· οὐ γὰρ Ἰσχυρὸν εἶπε τῆς ἀτρέπτου φύσεως ἐκείνης, ἀλλὰ σκεύωσεν καὶ καταπίκασεν. τὸ δὲ σκεύωσεν οὐ τῶτον αὐτὸ εἶναι τῆ σκευῆς, ἀλλ' ἐπεὶ ἐν ἐστὶν σκευῆς· οὐδὲν γὰρ ἐν ἑαυτῷ καταπίκασεν. ἐπεὶ δὲ εἶπον κατ' οὐσίαν. τῆ γὰρ ἐνώσει καὶ τῆ συναφείᾳ, ἐν ὅσῃ ὁ θεὸς λόγος καὶ ἡ σαρκὶς· οὐ συγχύσεως ἡμιμένης, οὐδὲ ἀφανισμοῦ τῶν οὐσιῶν, ἀλλ' ἐνώσεως ἀρρήτου ἑνὸς καὶ ἀφέντου.

*inreceptione

Τοῦ

ANNO CHRISTI 451.

Τοῦ μακαρίου Ἀττικοῦ ἐκ τῆς
πρὸς Εὐψυχίου ἑπιστολῆς.

Beati Attici [Constantinopolitani episcopi] ex epistola ad Euphychium.

Τί πῶν ἔχρω πᾶνσοφῶ
πραγματῶσαται; μεσπέια τῆς
λιφθείσης σαρκός, καὶ ἐνώσει τῆς θεοῦ
λόγου πρὸς τὸ ἐκ Μαρίας ἀνθρώπου
ἐκπεραζίνεται ὡς τὸ ἄμφοῖν
ἰσώμενον Χριστὸν, θεότητι μὲν
διαπερόμενον, ἑστὶ τῆς οὐκείου μένει τῆς
ἀπαθείας θεότητος ἀλλοιωμένου, σαρκὶ δὲ
θανάτου προσμιλήσαντα, ὁμοῦ μὲν
δοτοεῖται τῆ ὁμοφύλου τῆς σαρκός
φύσεως πλὴν καὶ τῆς θανάτου ὑπόστασιν,
ὁμοῦ δὲ κρατῶσαται τῆ τελυτῆ τῆς
νῆς διαθήκης τὰ δικαιώματα.

Quid igitur oportebat operari illum sapientissimum? mediatione assumptæ carnis, & vnitione Dei Verbi ad hominem qui ex Maria est, vtrumque factum est; ita vt ex vtroque vnitus Christus, quatenus Deus est, in propria impassibilis deitatis dignitate persisteret: quatenus vero per carnem cum morte congressus, simul & per cognatam carnis naturam contemptum mortis ostenderet, pariterq; etiam per ipsius mortem noui testamenti iura firmarentur.

Τοῦ μακαρίου Προκίου ἐξ ὁμιλίας
τῆς εἰς τὸ παιδίον ἐξυμνήθη ἡμῶν,
υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῶν.

Beati Procli ex sermone: Puer natus est nobis, filius datus est nobis.

Καὶ τὰς φύσεις τῶ λόγῳ διέλε, καὶ
πλὴν ἐνωσαν τῆ μυστηρίου θεολογίαν.

Et naturas ratione diuide, & vnitatem mysterii diuinis extolle præconiis.

*vnitatem, id est, vnionem

Τοῦ μακαρίου Κυρίλλου ἐκ τῆς
πρὸς Νεστόριον ἑπιστολῆς.

Beati Cyrilli ex epistola ad Nestorium.

Καὶ ὅτι διάφοροι μὲν αἱ πρὸς πλὴν
ἐνόησαν πλὴν ἀληθινῶν συνενεχθείσαι
φύσεις, εἰς δὲ ἄμφοῖν Χριστὸς καὶ
υἱὸς, οὐχ ὡς τῆς φύσεων διαφορᾶς
ἀντηρημένης διὰ τῶ ἐνωσαν.

Et quia diuersæ quidem sunt naturæ, quæ ad vnitionem veracissimam conuenerunt, vnus vero ex vtraque est Christus & Filius: non quod naturarum differentia per vnionem sublata sit.

Conc. Ephes. par. 1. c. 8.

Τοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς πρὸς Ἰωάννην
ἑπιστολῆς.

Eiusdem ex epistola ad Ioannem Antiochenum episcopum destinata.

Εἷς ὁ κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ
ἡ τῆς φύσεων μὴ ἀγνωστῆς διαφορᾶς,
Concil. Tom. 9.

Vnus enim Dominus Iesus Christus, licet non ignoretur differentia naturarum, ex

Conc. Ephes. par. 3. c. 38.

quibus ineffabilem vnitionem dicimus esse celebratam.

Ἐ ὧν τῶν ἀπορήτων ἑνωσιν περὶ ἁλφειῶν Φαριῶν.

Eiusdem ex epistola ad Nestorium.

Τοῦ αὐτοῦ ἐν τῆς πρὸς Νεστορίου Ἐπιστολῆς.

* al. inhumationis,

Aduertentes igitur modum incarnationis, vt dixi, videmus quod duæ naturæ per indiuiduam vnitionem inconfuse atque inconuertibiliter inuicem sibi conuenerunt. Caro namque caro est, & non deitas, licet Dei sit facta caro. Similiter etiam Verbum Deus est, & non caro, licet dispensatorie propriam fecerit carnem.

Ἐνοουῶντες τὸν ἑνωσιν τῆς ἐνανθρωπήσεως ἡμῶν, ὡς ἔφωλον, ὁμοῦν, ὅτι δύο φύσεις σαυῆλων διλήλας καθ' ἑνωσιν ἀδιάσπαστον ἀσυχύτως καὶ ἀτρέπτως. ἢ ἡρ' σαρκὸς σαρκὸς ὄντι, καὶ οὐ θεότης, εἰ καὶ γέρονε θεὸς σαρκὸς. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ λόγος θεὸς ὄντι, καὶ οὐ σαρκὸς, εἰ καὶ ἰδίαν ἐποίησατο τὴν σὰρκα οἰκονομικῶς.

Eiusdem ex epistola ad beatum Iohannem directa.

Τοῦ αὐτοῦ ἐν τῆς πρὸς μακάριον Ἰωάννην Ἀντιοχείας πατριάρχην Ἐπιστολῆς.

In epistola Iohannis Antiocheni ad Cyrillum, qui hac eadem reuult in epistola sua ad ipsum Iohannem, part. 3. Conc. Epist. ni c. 30. c. 34

Duarum namque naturarum vnitio facta est: idcirco vnum Christum, vnum Filium, vnum Dominum confitemur. Secundum hanc inconfusibilis vnitatis intelligentiam confitemur sanctam virginem Dei genitricem, propterea quod Deus Verbum incarnatus est & homo factus, & ex ipsa conceptione vnierit sibi quod ex ea sumptum est templum.

Δύο ἡρ' φύσεων ἑνώσεως γέρονε. διὸ ἑνα Χρῆστον, ἑνα υἱόν, ἑνα κύριον ὁμοῦλον ὁμοῦνον, καὶ πάντως τὴν ἀσυχύτου ἑνώσεως ἑνωσιαν ὁμοῦλον τὴν ἁγίαν παρθένην θεοτόκον, διὰ τὸ θεὸν λόγον σαρκωθῆναι καὶ ἐνανθρωπήσαι, καὶ ἔξ αὐτῆς συλλήψασθαι ἑνώσει αὐτῶν ἕξ αὐτῆς λιφθῆναι τὸν ναόν.

Sancti Iohannis archiepiscopi Constantinopolitani de explanatione euangelii secundum Matthæum.

Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἑρχιεπισκοποῦ Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῆς ἐρμιωείας τῆ καὶ Μαθθαίου διαγγελίου.

* in medio pugnae spatio

Et quemadmodum quis in meditullio pugnae positus, duobus quibusdam inuicem sibi discordantibus, vtraque manus extendens, fumens vtrumque coniungat: sic etiam Christus fecit, vetus nouo, diuinam naturam humanæ, sua nostris clementer adiungens.

Καὶ καθάπερ τις ἐν μεταχειμῶσι ἐν δύο ἑνανθῶν διεσηκῶτων, ἀμφοτέρων ἀπλώσας τὰς χεῖρας, ἐκατέρωθεν λαβῶν σιμῶναι· οὕτω καὶ αὐτὸς ἐποίησε, τὴν παλαιὰν τῆς κριμῆς σιμῶναι, τὴν θείαν φύσιν τῆς ἀνθρωπίνης, ἕξ αὐτῶν τοῖς ἡμετέροις.

in occulto vnoquoque doctrinam, sed vno spiritu, vna conspiratione atque concordia confessionem fidei declarantes : & eramus in cōmuni *corona gaudii, quasi in imperialibus cœnis, deliciis spiritualibus epulantes, quas per tuas literas Christus præparauerat * inuitatis, & supercælestem sponsum inter nos conuerfantem nos cernere putabamus. Si enim vbi sunt duo aut tres congregati in nomine eius, ibi se in medio eorum fore perhibuit : quantam circa quingentos viginti sacerdotes * peculiaritatem potuit demonstrare, qui & patriæ & labori suæ confessionis notitiam prætulērunt? Quibus tu quidem, sicut membris caput, præteras in his qui * tuum tenebant ordinem, benevolentiam præferens. Imperatores vero fideles ad ordinandum decentissime præfidebant, sicut Zorobabel & Iesus, ecclesiæ, tamquam Ierusalem, ædificationem renouare circa dogmata annitentes. Et erat utique aduersarius tamquam bestia extra caulas apud semetipsum rugiens, nullum præualens capere, nisi semetipsum ei ad capiendum iniecisset is, qui Alexandrinorum quondam pontifex fuit. Qui multa prius perfissime operatus, priora sequentibus superauit. Nam beatum illum inter sanctos Constantinopolis pastorem Flavianum, apostolicam proferentem fidem, & Dei amantissimum episcopum Eusebium, præter omnem Canonum consequentiam deposuit atque damnauit; & Eutychem pro impietate damnatū, suæ tyrannidis decretis * inno-

τιώ διδασκαλίῳ ποιούμενοι, ἄλλὰ ἀνω πνεύματι, μὴ συμπίᾳ καὶ ὁμοιότητι τῆς πίστεως τῶν ὁμολογῶν γινώσκοντες· καὶ ἡμεῖς ἐν κοινῇ χορείᾳ, τοῖς πνευματικοῖς, ὡς ἐν βασιλικαῖς δείπνοις, ἐν τρυφῶντες ἐδέσασιν, ἀπὸ διὰ τῆς ὧν γραμμάτων ὁ Χριστὸς τοῖς θιαζουμένοις ὑπέρειπε· καὶ ἐπορεύθη ἡμεῖς ἐν ἡμῶν ὄψιν ἐδοκίμησεν ἐν διακρίσει. εἰ γὰρ ὅπου εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συναγμένοι εἰς τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἐκεῖ ἐφίεται ἐν μέσῳ αὐτῶν· πῶς ἂν περὶ πεντακοσίοις εἴκοσι ἱερέας τῶν οἰκείων ἐπεδείκνυτο, οἱ καὶ πατρίδος καὶ πόλου τῆς εἰς αὐτὸν ὁμολογίας τῶν γινώσκοντες περὶ ἐκείνου; ὧν σὺ μὲν, ὡς κεφαλὴ μελῶν, ἠγεμόνθεις ἐν τοῖς τῶν σὺν τῶν ἐπέχριστο, τῶν θύοιαν ἐπιδικνούμενος. βασιλεῖς δὲ πρὸς πρὸς θύοισιαν ἐξήρχον, ὡς Ζοροβὰβελ * πρὸ Ἰησοῦ, τῆς ἐκκλησίας, κατὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, τῶν ἐν τοῖς δογμασιν οἰκοδομῶν ἀνανεοῦ πρὸς δομῶνται· καὶ ἡμεῖς αὐτὸ ἀντικείμενοι ὡς εἶπεν ἔξω τῆς καυτῶν κατὰ ἑαυτὸν ἀρῶμενοι, οὐδένα ἔχον λαβεῖν, εἰ μὴ ἑαυτὸν αὐτὰ πρὸς ἐπέχον ὁ τῆς Ἀλεξανδρείαν πάλαι γινόμενος ἐπέριπτε πρὸς ἐδρος· ὅς πολλὰ πρὸς τὴν εἰργασμένην δὴν, ἀπέκρυψε τοῖς δὲ τῶν τὰ πρὸς πρὸς. τότε γὰρ μακάριον ἐκείνον ἐν ἀγίοις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ποιμένα Φλαυιανόν, τῶν ὁποσολιμῶν πρὸς ἰσοκρίτων πῖσιν, καὶ τὸ θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον Εὐσεβίον, παραπίσαν τῶν τῶν κατὰ τῶν ἀποδοχίαν κατὰ τῶν καὶ τῶν ἐπιδυσθεῖα κατὰ κεκελευμένον Εὐτυχῆ, τῆς τῆς πρηνίδου αὐτῶν ἡμεῖς

*chorea

*conuiuantibus

Matth. 18.

*familiaritatem

*tuas vices gerebant,

1. Esdr. 3.

*absoluit;

ANNO CHRIS. 451.

ANNO CHRIS. 451.

1. Esdr. 3.

ANNO
CHRISTI
451.

ἠθώσσε, καὶ τὴν παρὰ τῆς ὑμῶν ὁσιότη-
τος, ὡς ἀπὸ αἰαζῆς τῆς χειρὸς, ἀφαι-
ρεθῆσαν ἀξίαν ἀπέδωκε· καὶ ὡς μονιὸς
ἀπαξ ἀγχι ὀπίσσω τῆ ἀμπέλου,
ὡ μὲν δὲ οὐκ ἀκαρπὸν, ἐρριμμένω,
εἰσηγάγε· καὶ ὅτ' μὲν τὰ ποικύων
φρονουῦντας ἀπέπεμε, ὅτ' δὲ λύκοις
δοποδεδυμένους πῶς παρὰ τοῖς ἐπέ-
σσε· καὶ παρὰ τοῖς ἀπασιν, ἐπὶ καὶ
κατ' αὐτὸ τῆς ἀμπέλου τὴν φυλα-
κὴν παρὰ τοῦ σωτῆρος ὀπίσσω τρα-
μῆρου τὴν μακίαν ἐξέτηνε· λέγουμεν
δὲ, τῆς οὐκ ὁσιότητος· καὶ ἀκουσθησάμε-
νοι τῆς ἰσχυρῆς ἐκκλησίας ἐνοῦν
ἀπουδάσαντες· ἐμελέτισε· καὶ δέον
ὅτι τοῖς μετανοήσαι, δέ τ' ἀκαρ-
πῶν αἰτήσαι ἔλεον, ὡς ὅτι σμῆνας
ἐπηγάλλον, τὴν μὲν ὀπίσσω τῆς
οὐκ ὁσιότητος διαπίσαν, πᾶσι δὲ τοῖς
τῆς ἀληθείας δογμασιν αἰθεσιμένους·
καὶ ἐδὲ μὲν αὐτὸν ὡς ἐφ' ἑαυτὸν
ἐπέκει, κατελείψαι μελέτ'· ὅτι
δὲ τὸ σωτῆρος τὴν μαθητείαν ἐπα-
γαλλόμεθα, ὅς πάντας αἰθεσιμένους δε-
λεῖ σωθῆναι καὶ εἰς ὀπίσσω ἀλη-
θείας ἐλθεῖν, ἔργω ταύτῃ ἐπ' αὐτὸ
κωλύσαι τὴν φιλανθρωπίαν ἐσπι-
σαμέν· καὶ παρὰ τοῖς ἀδελφικῶς
ἐκαλοῦμεν, οὐκ ὡς ἀποτίμεναι πρὸς
ἐφ' ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἀπολογίας αὐτῶν χέρον
παρὰ ἰατρείαν παρέχοντες· καὶ ὑ-
χόμεθα κρείττονα φανῶναι τῆς ποι-
κίλης αὐτὸν θεοφιλῶν αἰπάσεων,
ἵνα φαίροι φαίρωδες τὸν σύλλογον
διαλύσαντες, ἐν μηδενὶ πλεονεκ-
τήσωμεν ὑπὸ τῆς σατυρίας· ἀλλ' οὕτως
ἐν ἑαυτῶν ἀκροῦν τῆς σωειδότητος

xium statuit; & dignitatem quæ
a vestra illi ablata fuerat sancti-
tate, (quippe ut ab eo qui hac
gratia erat indignus) ille resti-
tuit; & in summa, sicut singula-
ris ferus, in vineam irruens, quæ
optimam reperit plantationem,
eucertit; quam vero, ut infru-
ctuosam, eradatam, rursus in-
duxit: & eos quidem qui ea quæ
pastorum sunt, sapiunt, absci-
dit; eos vero qui lupi * demon-
strati sunt, super oves imposuit.
Et post hæc omnia, insuper &
contra ipsum, cui vineæ custo-
dia a Salvatore commissa est, ex-
tendit insaniam, id est, contra
tuam quoque apostolicam sancti-
tatem; & excommunicationem
meditatus est contra te, qui
corpus ecclesiæ vnire festinas.
Et dū de talibus pœnitere eum
potius oporteret, dum deberet
misericordiam lacrymis postu-
lare, tamquam de bonis [male
sobrius] exultabat, epistolam
quidē tuæ respuens sanctitatis,
omnibus vero dogmatibus ver-
itatis aduersans. Et quidem o-
portebat eum mox inter illos, in
quorum se ipse statuit parte, re-
linquere. Quoniam vero Salua-
toris profitemur nos esse disci-
pulos, qui omnes homines sal-
uos fieri vult, & ad agnitionem
veritatis accedere; opere hæc in
eo misericordiam festinauimus
confirmare, & eum cum frater-
na mansuetudine ad iudicium
vocabamus, non quasi tentan-
tes abscindere, sed excusationis
ei locum * saluandi causa tribu-
entes: & orabamus eum decla-
rari victorē contra eos qui eum
diuersis criminationibus accu-
sabant; vt festiua celebrique lætitia
Concilium Concilium dimittentes, in nullo
superaremur a satana. Sed ille in semetipso
inscriptam conuictionem

Psal. 79.

* manifesti
cant.

1. Tim. 2.

* vt mede-
remur, tri-
buentes: &
optabamus
illis supe-
riorem e-
uadere, qui
eum diuer-
sis crimina-
tionibus accusa-
bant,
* vehementi
conscien-
tie redac-
tione
conuictus

* ἵκετον
L.



conscientiæ habens, refutatione iudicii accusationibus suis assensit, & legitimas ad se factas tres euocationes abiecit. Propterea ergo decretum quod ipse contra semetipsum peccando protulerat, hoc (prout potuimus leuigando) firmuimus, lupum pastorali pelle nudantes, qua prius quoq; figura tantummodo, seu in speciem conuincatur obiectus. Vsq; ad hæc nobis tristitia prouenientia cessauerunt, & bonorum gratia mox effulsit: & vnum zizanium euellentes, mundo tritico vniuersum mundum cum voluptate compleuimus. Et tamquã euellendi ac plantandi potestatem fumentes, incisionem quidem vno homine tenus coangustauimus, bonorum vero vbertatem diligenter plantauimus. Deus enim erat qui operabatur, & qua suo thalamo Concilium coronauit * ornata decore victorie

* vltrix Euphemia;

* vt omnibus manifesta essent,

ἐρχων ὁ ἕλεγχος, τῆ παραπίστῃ τῆς κελσιῶς τῆς κατηγορίας συνέτετο, καὶ τὰς ἐνδοξοὺς τρεῖς ἐπ' αὐτῷ γυρομήτρας κλήσεις ᾤρώσατο. διὰ τῶν τε κατηγοριῶν, καὶ αὐτὸς καθ' ἑαυτῶν τοῖς πλημμελήμασιν ὄξυλέγκε ψήφου, τῶν τε ὡς ἐνὶ μετεῶς ἐκνεφέσασθαι, τῆς ποιμαντικῆς δόρατ' ἡ λυκὸν γυμνώσαντες, καὶ καὶ πάλαι χήματι περικείμενον ἀππλέξατο. μέγιστον πάντων ἡμῶν ἴσατο τὰ σπυγὰ, καὶ τῆς καλῶν ἡ χρεῖς ὠθίς ἐπέλαμψε· καὶ ἐν ζῆλον ἀνασπασάντες, πᾶσαν τὴν καθαρὸν σπου πλὴν οἰκουμένην μὲν ἡδονῆς ἐπληρέσασθαι, καὶ ὡς ἐκείνου καὶ καταφυτῶσιν πλὴν ὄξυτοσάν διεξάμενοι, πλὴν μὲν ἐκπομῶν μέγιστος ἐνός ἐστῶσασθαι, τῆς δὲ καλῶν πλὴν ἀκαρπῆαν ὀθιμειῶς ἐρρίψασθαι. θεὸς γὰρ καὶ ὁ ἐνεργῶν, καὶ ἡ σύλλογον τῶν νυμφῶν τεφανόδοσα καλλιτικός Εὐφημία· ἡ ὡσπερ οἰκίαν ὁμολογίαν, τῆς πίστεως τῆς ἡμῶν δεξάμενη ὄρον, τῶν ἑαυτῆς νυμφῶν διὰ τῆς ἀσθεσεῶν βασιλείας καὶ τῆς φιλοχρίστου βασιλίδος προσήγαγε, πᾶσαν μὲν τῆς ἀντικειμένων περὶ χεῖρα καθάνασσα, πλὴν δὲ τῆς ἀληθείας, ὡς φίλῶν, ὁμολογίαν κερπύσασα, καὶ χεῖρ καὶ γλώττη τῆς πάντων ψήφοις ὀθιμειῶσασα πρὸς ἀπόδειξιν. ταῦτα ἔστιν, ἀπὸ σὺν ἑὶ τῶν πνῶματι παρόντι, καὶ συνδεδεικῆν, ὡς ἀδελφοῖς, ἐγκρίσει, καὶ μονοουχὶ διὰ τῆς τῶν σὺν τοποτηρητῶν ὁσφμεῶν σοφίας, ἐργασμεῶν. γινώσκοντες δὲ, ὡς καὶ ἔτεσε ἕνα τῆς τῆς περὶ ματῶν ἀπεξίας, καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἀσθεσεῶς ἐνεκα ὠλεσασθαι, πεπνυμένοι καὶ πλὴν ὑμῶν εἶναι

ANNO CAROLI 410

ANNO CHRISTI 451.

ἀγιωσιμῶν διδασχθεῖσαν ὁποδὲ χαδαί τε ταῦτα, καὶ βεβαίω. τὸ γὰρ ἐν πολ- λοδ κρηπίσιν ἔδος, ὅπρ' ἔχεν ἡ Κων- σταντινουπολιτῶν ἀγία τῆ θεοδ' ἐκκλη- σία εἰς τὸ χροστονεῖν μητροπόλιτας τῆ διοικήσεων τῆς τε Ασιατικῆς, καὶ Ποντικῆς, καὶ Θρακικῆς, καὶ νῦν καὶ συνοδικῶν ἐκκερσαμῶν ψήφον, οὐ ποσοδὸν τῶ θεῶν Κωνσταντινουπόλεως ἡ περιέχον- τες, ὅσον τῆς μητροπόλεως τῆς βίτα- ξίαν προτυπῶντες, διὰ τὸ πολλοὺς πολλὰς, τελευτῶντων τ' ἐπισκόπων, αἰακῶν θορύβοις, αἰηγεμονίαν ὄντων τῆς ἐν αὐτῆς κληρικῶν τε καὶ * λαϊκῶν, καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τά- ξιν συγχρότων. ὅπρ' οὐδὲ τῶν ὑμετέ- ρων ἔλαθεν ἀγότητα, μάλιστα τῆς E- Φεσίων ἐνεκεν, πλεονακίς ὑμῶν διανο- χληθέντων. ἐβεβαίωσαμῶν δὲ καὶ τῶ τῆς ῥ' ἀγίων πατρῶν, τῆς ἐν Κωνσταν- τινουπόλει σωμαθευθέντων ἐπὶ τῆς τῆς βίσεως μῆμης τῆς μεγάλου Θεοδο- σίου, καὶ ὅνα τῶ διαγορῶντα, μὲν τῶ ὑμέτερον ἀγιώτατον καὶ ὁποσολικόν *, τὰ προεβεία τῶ Κωνσταντινουπόλεως ἔχον πεπόμενοι, ὡς τῆς ὁποσολικῆς παρ' ὑμῖν κρηπύσεως ἀκπῶν, καὶ ἐπὶ τῶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλη- σίαν, συνήδως κηδόμενοι, πολλὰς τῶν τῶ ἠπλώσατε, διὰ τὸ ἀφθονῶν ὑπαρῶν ὑμῖν τῶν οἰκείων ἀγα- θῶν πρὸς τῶν γησίους μετὰδον. ἀ- πρ' ἰόνω ὠλεσαμῶν πρὸς αἰαίρεσιν μὲν πάσης συγχύσεως, βεβαίωσιν δὲ τῆς ἐκκλησιαστικῆς βίταξίας, ταῦτα ὡς οἰκεία τε καὶ φίλα, καὶ πρὸς βλοσυρίαν ἀρμόδια, πρὸς πύξασ κα- ταξίωσον, ἀγιώτατε καὶ μακαριώτατε

sanctitas addiscens, & probatura & confirmatura est eadem. Eam namque consuetudinem, quæ ex longo iam tēpore * per- mansit, quam habuit Constanti- nopolitanorum sancta Dei ecclesia ad ordinandum metropo- litanos prouinciarum tam Asia- næ, quam Ponticæ & Thraciæ, & nunc synodali decreto firma- uimus, non tam sedi Constanti- nopolitanæ aliquid præstantes, quam metropolitanis urbibus quietem congruam prouiden- tes, eo quod frequenter episco- pis vitam finientibus, multa turbæ nascuntur, clericis ac pop- ularibus qui per easdem sunt ciuita- tes, absque rectore remanentibus, & ecclesiasticum ordinem confundentibus: quod nec ve- stram latuit sanctitatem, maxi- me propter Ephesios, * unde quidam vobis sæpius importuni fuerunt. Confirmauimus autem & centum quinquaginta sancto- rum patrū regulam, qui in Con- stantinopoli congregati sunt sub piæ memoriæ maiore Theo- dosio, quæ præcepit, post vestrā sanctissimam & apostolicam sedem, * honorem habere Con- stantinopolitanam, [quæ secun- da est ordinata;] confidentes, quia lucente apud vos apostoli- co radio, & usque ad Constanti- nopolitanorum ecclesiam, con- sucte gubernando, illum spar- gentes, hunc sæpius expanditis, eo quod absque inuidia consue- ueritis vestrorum bonorum par- ticipatione ditare * domesticos. Quæ igitur ad interemptionem quidem totius confusionis, con- firmationem vero ecclesiasticæ propriæ & amicæ, & * ad deco-

*obtinuit,

* quorum causa sepe molestia affecti fuistis.

* primatum

* sincera caritate con- iunctos.

* ordini

* laici,

* f. d. φίνου

pater. Qui enim locum vestrae sanctitatis obtinent sanctissimi episcopi Paschasinus & Lucentius, & qui cum eis est reuerendissimus presbyter Bonifacius, his ita constitutis vehementer resistere tentauerunt, procul dubio a vestra prouidentia inchoari & hoc bonum volentes, vt sicut fidei, sic bonae ordinationis vobis deputetur effectus. Nos enim

curates tam piissimos & Christiani amicos imperatores, qui super hoc delectantur, quam clarissimum senatum, & totam (sicut dicere conuenit) imperii ciuitatem, opportunum credidimus esse honoris eius confirmationem ab vniuersali Concilio celebrari: & velut haec a tua sanctitate fuerint inchoata, eo quod fouere semper studeas, roborauimus, praesumentes, dum nouerimus, quia quidquid rectitudinis a filiis fit, ad patres recurrit, facientes hoc sibi proprium. Rogamus igitur, & tuis decretis nostrum honora iudicium; & sicut nos capiti in bonis adiecimus consonantiam, sic & summitas tua filiis quod decet adimpleat. Sic enim & pii principes complacebunt, qui tamquam legem tuae sanctitatis iudicium firmauerunt, & Constantinopolitana sedes suscipiet praemium, quae omne semper studium vobis ad causam pietatis expleuit, & semetipsam vobis ad concordiam eodem zelo coniunxit. Vt autem cognoscatis, quia nihil alicui donado per gratiam fecimus, aut per inimicitias aduersando, sed vt nutu gubernati diuino; omnem vobis gestorum vim insinuauimus, ad comprobationem no-

*obsequentes non modo piissimis & Christianissimis imperatoribus, quibus id gratum erat, verum etiam clarissimo senatu, & toti, vt ita dicamus, regiae urbi.

*roborare ausi sumus, scientes quidquid a filiis recte geritur,

*impendimus

*piis principibus gratum erit,

πατήρ. ὁ ἴσ' ὅτι τὸ πῶς τῆς ἡμετέρας ἀγιότητος ἐπέχοντες ὁσίοιτοι ἐπίσκοποι Παρυσίνος καὶ Λουκέντιος, καὶ ὁ σὺν αὐτοῖς θεοφιλέστατος πρεσβύτερος Βονιφάκιος, τοῖς οὕτω πτωχεύει σφοδρῶς ἀντιπεῖν ἐπέβλεψαν, πάντως δὸς τῆς ἡμετέρας ἀρεσάδαυ καὶ τῶτο τὸ καλὸν παρονοίας βουλεύμενοι, ἵνα καρδιῆ τῆς πίστεως, οὕτω καὶ τῆς ἀταξίας ἡμῶν λογισθῆ τὸ κατόρθωμα. ἡμεῖς ἴσ' δεσποτίζοντες τοῖς τιθεσθεστέτοις καὶ φιλοχρῆστοῖς βασιλέας ἐπὶ πῶν τῶν ἡδονῶν, τῶν τε λαμπρῶν σύγκλητον, καὶ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τῶν βασιλευσάντων, ἀκαίρως ἐνομισαμεν τῶν ἐπ' αὐτῆ * ὡς τῆς οἰκουμένης σωόδου βεβαίωσιν τῆς ἡμετέρας καὶ ὡς ἐκ τῆς σῆς ὁσίοτητος ταύτης ἐναρχθεῖσθε, δι' ἃν αἰεὶ δάλλειν ἐσπούδακα, διετήσαντες ἐκνεφέσαντων εἰδότες, ὡς πᾶν παρὰ τῆς πενήτων γινόμενον κατόρθωμα εἰς τῶν οἰκουμένων πατρῶας ἀνατρέχει. παρακαλομεν τὸν πῶν, ἡμῶν καὶ τῆς σῆς ἡμετέρας τῆς κεφαλῆς τῶν ἐν τοῖς καλοῖς συμφανίαν εἰσενλωχάμεν, οὕτω καὶ ἡ κορυφῆ τοῖς πᾶσιν ἀναπληροῦσι τὸ πρέπον. οὕτω ἴσ' καὶ βασιλεῖς βίσεβεις δεσποτίζονται, ὅτι τῶν σῆς ὁσίοτητος, ὡς νόμον, βεβαίωσαντες κελόν, καὶ ὁ Κωνσταντινουπόλεως θεῖνος τῶν ἀμυβίλῶ δὸς δέξεται, πᾶσαν αἰεὶ σπουδῶν πρὸς τῶν βίσεβείας ἡμῶν ἐκπληροῦσας ἐσπύσαν, ὅτι τῶν ἡμετέρας σὺν ἀπὸν ἡμῶν πρὸς ὁμόνοιαν. ἵνα δὲ γινώσκῃ, ὡς οὐδὲν πρὸς χεῖρον ἢ πρὸς ἀπέχθειαν πεποιτησάμεν, ἀλλ' ὡς τῶν κωβερῶν ἡμῶν νύμασι, πᾶσαν ἡμῶν τῆς πεπερασμένων τῶν δυνάμεν ἐνωλοισαμεν εἰς σύσταν ἡμετέ-

ANNO CHRISTI 451

* ὡς τῆς οἰκουμένης σωόδου βεβαίωσιν τῆς ἡμετέρας καὶ ὡς ἐκ τῆς σῆς ὁσίοτητος ταύτης ἐναρχθεῖσθε

ANNO CHRISTI 451

ἡμετέραν, καὶ τῆς πεπερασμένης βεβαίωσίν τε καὶ συγκατάθεσιν.

stræ sinceritatis, & ad eorum quæ a nobis gesta sunt, * firmitatem & consonantiam. k

* confirmacionem atque consonantiam.

III.

Οἱ βασιλεῖς, Φλαυῖου Οὐαλεντιανὸς, καὶ Φλαυῖου Μαρκιανὸς, αἰώνιοι Αὐγούστοι, καὶ τῶν κεκαλυμμένων τῶν Χριστιανῶν διαλέξεις, καὶ τὸ πρῶτον πάλαι ἡμῶν τῶν Κωνσταντινουπόλεως.

Edictum Valentini & Marciani imperatorum, quo prohibentur disputationes de fide coram vulgo.

Imperatores Cæsares, Flavius Valentianus, & Flavius Marcianus, de Christianæ fidei rebus edictum civibus nostris Constantinopolitanis.

* Xov. siue, φειδωλῶς Χρισ.

ΜΟΛΙΣ ποτὲ τὸ διάμεγξισ βίχης ὑπαρξον ἡμῶν καὶ ασοῦδης δόξοῦ ἐβέηκε, καὶ ἡ καὶ τῶ νόμου τῆς ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἐμποδῶν φιλονικία γεγενῆσθαι. μάλιστα ἐβήθη τὸ ἑπιλόγου πλάνης ἰάματα, καὶ τῆς δῆμων ἡ διαφοροδοξία διανοία, καὶ μίαν ἐλήλυθε συνῶσιν καὶ ὁμόνοιαν. ἐκ διαφόρων γὰρ ἐπαρχιῶν ἐβλήθη καὶ τῶν Καλιχιδονέων πόλιν ἑπισκοποὶ σωτηροῦ ἰατροῦ ἡμετέρου περὶ ἡμετέρου περὶ ἡμετέρου καὶ δι' ὄρου Καφῶς, ἑπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ πατρὸς Φυλακίου, ἐβήθησαν. ἡ βέλβησιν τῶν ἐρεῶν τῶν λοιπῶν ἡρώτων. καὶ γὰρ ἀληθῶς ἀσέβης καὶ ἱεροσυλῶς, ὅς μὲν ποσούτων ἑπισκόπων δόξασι τῆς οἰκίας τοῦ ποτε γνώμη καταλιπαρῶν καὶ ἐβήθησαν. ἐπειπερὶ ἐργατικῆς δηλονότι ἑβήθησαν ὅσῳ, τὸ μεσοῦσης ἡμέρας φῶς σεσοφισμένῳ ζῆτειν. ὁ γὰρ μὲν τὸ βίβεισιν τὸ ἀληθείας διεβνῶν ἡμῶν πρῶτον, ἡ βίβεισιν ζῆτει. μηδὲ ἐν κληρικῶς, ἡ γοῦν ἐβήθησαν ὁσῶν, καὶ τῶν Χριστιανῶν πίστεως, δημοσίᾳ σωματοῦ ὄχλων καὶ ἀκροατοῦν, εἰς τὸ ἐξῆς διαλέξεις ποιεῖσθαι ἑβήθησαν. τρεῖς ἐκ τούτου καὶ κακοδοξίας προφάσις

TANDEM aliquando, quod summis votis atque studiis optabamus, euenit. Remota est de orthodoxa Christianorū lege contentio, tandem remedia culpabilis erroris inuenta sunt, & discors populorum sententia in vnum consensum concordiamque conuenit. E diuersis enim prouinciis religiosissimi sacerdotes Calchedonem venerunt iuxta nostra præcepta, & quid obseruari in religione debeat, perspicua definitione docuerūt. Cesset igitur iam profana contentio. Nam vere impius atq; sacrilegus est, qui post tot sacerdotum sententiam, opinioni suæ aliquid tractandum relinquit. Extremæ quippe dementiæ est, in medio & perspicuo die commēticiū lumen inquirere. Quisquis enim post veritatem repertā aliquid vterius discutit, mendacium quærit. Nemo itaq; vel clericus, vel militaris, vel alterius cuiuslibet conditionis, de fide Christiana publice turbis adunatis & audientibus tractare conetur in posterum, ex hoc tumultus & perfidiæ occasio re-

lib. 5. C. de sum. r. in. & fid. catō.

* audeat



quirens. Nam iniuriam facit iudicio religiosissima Synodi, si quis semel iudicata ac recte disposita reuoluere, & publice disputare contendit, cum ea quae nunc de Christiana fide statuta sunt, iuxta apostolicas expositiones, & statuta sanctorum patrum trecentorum decem & octo, & centum quinquaginta, definita esse noscantur. Nam in contemptores huius legis poena non deerit: quia non solum contra fidem bene compositam veniunt, sed etiam Iudæis & paganis ex huiuscemodi certamine

* diuulgant * profanant veneranda mysteria. Igitur si clericus erit qui publice tractare de religione ausus fuerit, a consortio clericorum remouebitur: si vero militia praeditus sit, cingulo spoliabitur: ceteri etiam huius criminis rei de hac regia vrbe pellentur, pro vigore iudiciario etiam competentibus suppliciis subiugandi. Constat enim, hinc haereticae infaniae exordia fomitemque praebere, dum publice quidam disputant atque contendunt. Vniuersi ergo quae a sancta Synodo Chalcedonenfi statuta sunt, custodire debent, nihil postea dubitaturi. Hoc itaque nostrae commoniti serenitatis edicto, abstinete a profanis vocibus, & vltius definite de diuinis disputare: quod nefas est. Quia non solum diuino iudicio peccatum hoc, prout credimus, punietur, verum etiam legum & iudicium auctoritate coercabitur. Datum Constantinopoli 7. Idus Februarii, Sporatio viro clarissimo, & qui fuerit nuntiat, consulibus.

ἄπνοων. τῆ κρείσσῃ ἵβελιν ποιεί τῆς ἀγίας συνόδου, ὅτις ἀνὰ τὰ ἀπέξ κρινέντα, & ὁρθῶς πτωθέντα, πάλιν αἰακωλίαν ἐκ διαλέξεως, καὶ δημοσιῶν φιλονεικίῃ ὁπότε τὰ νῦν περὶ τῆς Χριστιανῶν πίστεως ὁρίσθησαν, καὶ τὰς τῆς διδασκαλίας, καὶ τῆς ἰν. πτωθέντα γινώσκονται. οὐδὲ ἵβ ἐλλείψῃ ἡμῶν καὶ τῆς δὲ κατὰ φρονουμένων νόμων ἐπιδήσῃ οὐ μόνον καὶ τῆς πίστεως τῆς ἐκ διαπέσισης ἐναντίοι χωροδοσιν, ἀλλὰ καὶ Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησιν ἐκπεσε διὰ τῆς τοιαύτης φιλονεικίας τὰ ἐπιὰ ποιοδοσιν μυστήρια. ἐκουῶ, εἰ μὴ εἴη κληρικὸς ὁ περὶ δημοσίας δημοσίας φιλονεικίῃ τολμῶν, ἀποκινησθήσεται ἢ καταλόγου τῆς κληρικῶν· εἰ δὲ στρατῖα κοσμομήτορας, ἢ ζῶντι ἀφαιρηθήσεται. καὶ ὁ λοιπὸ δὲ ὁ ἔνοχοι τῶ ἐκλήματι πτωτο, τῆς βασιλείδος αὐτῆς ἐλαθίσονται πόλεως, καὶ πτωτῆς δικαστηριῶν κίνησιν & τῆς ἀρμυροῦσας ἰσπερὶ τῆς ἀποδοσιν ἡμῶν. δῆλον καὶ, ἐκ τῆς ἰν. μαρτυρίας ἀίρετικῶν τὰς δεχῶν καὶ τὰς ἐκβάσας ποιεῖν παρέχεσθαι, ἐν ὅσῳ ἄνευ διαλέγονται δημοσία καὶ ἐλέοισιν. ἀπαίτες πίνω τὰ περὰ τῆς ἀγίας ἐν Καλχηδῶνι συνόδου ὁρίσθησαν ἄφραφλα τῶν ὀφείλοισι, τῶ λοιποῦ μηδὲν ἀμφιβάλλοτες. διὰ τοῦτου τοιαυτοῦ ἰσπερὶ μνησθέντες ἔτ' ἡαλλωσθησῶν ἡμῶν διατάγματα, τῶ δυνατῶν φωνῶν ἀπολήξασθαι, καὶ τῶ περὶ τῆς δίκων ἀφαιρησῶν τῆσιν ὁπὲρ ἀδύμτον. ἐπιδήσῃ οὐ μόνον ἐκ δίκας κρείστας, κατὰ τῆς πτωτοδοσιν, ἢ ἀμάρτημα τὸ ποιοδοσιν ἡμῶν τῆσιν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἰν. νόμων, καὶ τῆς τῆς δικαστηριῶν αὐθεντία σφρονουμένων. ἐδόθη περὶ ἐπιὰ εἰδῶν Φεβρουαρίων ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ANNO CHRISTI 451.

ANNO CHRISTI 451.

IV.

Διάταξις τῆς β' συνελεύσεως καὶ Φιλοχρίστου βασιλέως Μαρκιανου, περὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μὲν ἢ συνόδου, βεβαίως δὲ περὶ αὐτῆς πεποιημένα.

Edictum piissimi & Christianissimi imperatoris Marciani, propositum Constantinopoli, de confirmatione gestorum Calchedonensis Synodi, & eorum obseruatione.

ΤΗΝ διαζή τῆς καθολικῆς τῆς ὀρθόδοξων πίστεως ἀγιότητα Φανεράν καὶ ἀκαμφτομένην καταστήσαι πάντων ἡμετέρων γαλιωτῶν ἐδέξατο, ὅπως αὐτῆς ἐν τῷ θεῷ μείζονος ἀγαθότητος ἀνεπισημῶς ἐπέβη, πῶς ποσὴν καὶ ὁμοίαν τῆς ἐξ ἀπίστηος χροῖον ἐπαρχίας συνειλεγμέναν ἐπισκόπων συνόδον καὶ πῶς Καλχηδονέων πόλιν ἀδελφικῶς παρεκελεύσατο καὶ ἐκείνη διασπείρωσας ἐπὶ πλείους ἡμέρας γρηγορημένης, καὶ τῆς πίστεως τῆς Χριστιανῶν ὄψιν ἀληθῆ καὶ ἀνόρθωτον. ὡς γὰρ καὶ ἡλικίαις πλείοσι καὶ θεῶν ἀγαθότησιν, μὴ λαθεῖν αὐτῶν πῶς διαζή καὶ πληρεστέτην ἀληθείαν ἠκολούθησαν τε τοῖς πύποις τῆς ἀγίων πατέρων, ἐκείνοις δηλαδὴ, τοῖς ἐκ τῆς ἀγιωτάτων ἐπισκόπων καὶ πῶς Νικαίων ἑπιφανείων ὁμοίως δὲ καὶ ἐκείνοις, ἀπὸ ἑκατὸν πενήκοντα καὶ πέντε πῶς βασιλίδος πόλιν ἔλεσαν συνελθόντες καὶ ἐκείνοις δὲ τοῖς ἴδιαι * πάλιν καὶ πῶς Εφεσον ὁμοειδῶς, ὅτι τῆς ἀληθείας ὁ τῆς μακαρίας μνήμης Κελεστίνου ὁ τῆς Ρωμαίων, καὶ Κυρίλλου ὁ τῆς Ἀλεξανδρείων ἐπίσκοπος, ὅτε ἤρχον, καθ' ὃν καμρόν ἀπεκλείθη καὶ Νεστορίου ἡ πλάνη, αὐτῶν καταδικασθέντος τῆς ταύτης ἀδελφότητος γρηγορότος, ὡν ὁρθῶς καὶ πεποινητῶς ἐν Καλχηδόνι ἠπιθάντων, Εὐτυχῆς ὁ διαβεβαίουμενος ἀδελφὸν πᾶμπολλα, μὲν τῆς σωτηρίας τῆς Concil. Tom. 9.

VENERABILEM catholicæ orthodoxorum fidei sanctitatem manifestam & indubitatam vniuersis constituere cupiens nostra serenitas, vt maior erga diuinitatis obsequia hominibus religio traderetur, tantam atque talem Synodum, ex omnibus pene prouinciis coadunatis episcopis, in Calchedonensi ciuitate colligi iussit; atque ibi plurimis diebus tractatu habito, quid verum & infucatum Christianæ fidei esset, inuenit. Votis enim & orationibus plurimis exorauere diuinitatem, quatenus sancta & plena veritas eos non lateret. Secutique sunt statuta venerabilium patrum, ea videlicet quæ apud Nicæam trecentorum decem & octo sanctorum episcoporum sententia sunt definita: similiter & quæ centum quinquaginta in hac amplissima coadunati vrbe constituerunt, atque ea quæ apud Ephesum pridem statuta sunt, cum beatissimæ recordationis Cælestini Romanæ vrbis, & Cyrillus Alexandriæ ciuitatis, episcopi, veritatis duces fuerunt. Quo tempore etiam & Nestorianus error exclusus est, eius auctore dānato. Quibus ita rite & venerabiliter apud Calchedonem inquisitis, Eutyches qui plura affirmabat illicita, cum sua assertione deie-

D d ij

ANNO CHRISTI 450

ctus est, ne decipiendorum vltius hominum ei praberetur facultas. Ordinatis itaque religioſe & fideliter qua venerandam orthodoxorum fidem fundasse noſcuntur, ita vt nulla in poſterum dubitatio, vel illis qui calumniari diuinitatem aſſolent, relinqueretur; ſacro noſtrae ferenitatis edicto venerandam Synodum confirmantes, admonimus vniuerſos, vt de religione diſputare deſinerent; quoniam vnus & alter tanta ſecreta inuenire non poſſet, maxime cum ſummo labore & magnis orationibus tot venerabiles ſacerdotes, niſi Deo, vt credendum eſt, auctore, ad indaginem veritatis non potuerint peruenire. Verum ſicut manifeſta ratione cognouimus, non definunt quidam in eadem peruerſitatis infania permanere, & publice de religione contendere, populis coadunatis, & myſteria diuina ſub Iudaeorum paganorumq; obtutibus publicare, & * profanare qua rectius colenda ſunt, quam inquirenda. Oportuerat itaq; in eadem pertinacia perſiſtentes ſtatuta dudum animaduerſione compeſci, vt poena corrigeret, quos reuerentia iuſſionu emendare non potuit. Verum in hoc ſecuti conſuetudinem noſtram, noſcetes pra omnibus quod diuinitas pietate letetur, poenam nocentium credidimus differendam, iterata hac ſancientes noſtrae clementiae iuſſione, vt in futurum a prohibitis omnes abſtineant, nec conuenticula colligant ſuper religione certantes: quia in huiuſmodi peruerſitate

* in vulgus profectis

εαυτῶν κατὰ βέλγηται, ὅπως αὐτοὶ μὴ πρὸς αὐτῶν παραβῶν ἢ τῶ ἀπειτῶν εἶωδοι τὸ θεῖον ἀμφιβολίαν ὑπολιμπάδαται· ἰερωτῶν τῆς ἡμετέρας ἡμεροπτοσ διατάγματι τὴν ἀγίαν βίβλιν ἀπαντας ὡς τῆς ἐκείνης ἀποστολῆς διαλέξων, ἐπιδήσει οὐχ εἰς καὶ δόλιφρον βίβλιν αἰὸς τε καὶ τὸ ποσοῦτον μυστήριον ὅποτε μάλιστα αὐτῶν καμάρω μεγίστω καὶ μεγάλας βίβλιν ποσοῦτοι ἀγίοι ἱερεῖς, εἰ μὴ θεῶν, καὶ ἀπὸ πρὸς πρὸς ἡζουμῶν, φθάσαι πρὸς τὴν ἰδωθήσαν ἀνίγνωσκον ἐκ αὐτῶν ἰδωθήσαν. πλὴν, ὡς ἐνημερῶν ἐπαρχει λογιμαῖ, πνεύς ἐν τῇ ματιᾷ τῶ αὐτῶν διαστροφῆς ἐμμενεῖν οὐ πωροῦν, καὶ ἐκείνης ἀποστολῆς ἀποστολῆς φιλονεικίαν, συναγομῶν τῶ πλῆθους, ὡς παρὰ θεῶν μυστήρια Ιουδαίων τε καὶ Ἑλλήνων δημοσιώσκον ἐπὶ ὄφρα, καὶ ἐκπομπῶν ἀπὸ σέβαν ἀμάνον, ἢ ἱητῶν. ἐχρῆν τριγαροῦν, εἶν ἐν τῇ αὐτῇ πλῆθοντας ὁπτιμονῆ δια τῆς ὀρεαδίσσης ἡδη σωφρονιστικῶν ἀποστολῶν ὅπως αὐτῶν ἡμῶν ἐπαρδαῖσεν, οὐτῶν * ἀπαρταρῶν τῶ σέβαν ἐπαγορδοῦν οὐ διδνηται. ἀλλὰ τῶ ἐκ τῶ ἡμῶν ἀκαλοουθῆντες ἐν τῷ τῶ, καὶ ἀπὸ πάντων γνωσκοντες, ὡς τὸ θεῖον χαίρει τῶ βίβλιν, τὴν τῆς ἐνοχῶν ὑπὸς δεῖται ἡγεσάμεθα ἀμωεῖν, δια τῆς δε τῆς ἐπαναληφθεῖσας καλῶσας τῶ ἡμετέρας διαστροφῆς, ὡς εἰς τὸ ἐξῆς τῆς κεκαλυμμένων πάντας ἀπέχεσθαι, καὶ μὴ συνάγειν ὄχλας ἡζουμῶν εἰς τὸ θεῖον ἀμφιβολίαν ὑπολιμπάδαται· ἐπιδήσει τῶ ἐν τῇ τριῶν διαστροφῆ

* ἀπαρταρῶν

* ἀμωεῖν

ANNO CHRISTI 451.

καταπονη Φωραδίντες, καὶ τὰς ὁμοεισίας ἡδὴ κολασθε ἐκδέξοντο, καὶ τῆς δικαστηρίων κινήσεως, καὶ τῶν τοῖς ὁμοεισισι καμροῖς ἀρμόζοντων, ἀμωρηθήσονται. καὶ ἡ ἐκείνη ἐν Καλιμαδονί συνόδω ἐν ἡπάντων ὁμοεισισι (ἡτηθέντων, ταῦτα δώρεται, ἀπερὶ τὸν αἰτηθεῖς μνημονώσεται συνόδοι, αἱ τῆς ἁγίας ἀκολουθήσασαι πρὸς, ἡ πᾶσι φυλακτικὰ παραδεδωκάσιν. ἐδόθη περὶ τῶν εἰδῶν Μαρτῶν ἐν Κωνσταντινὸς πόλει, ὑπατία Σφωρακίου, καὶ τῆς ἀνωθεν σφωρακίου.

Εἰς τὴν Πάλλαδιον ἐπέγραψεν καὶ τὴν ἀνατολίω πραιτωρίων, Οὐαλεντιανῶν ἐπέγραψεν καὶ τὴν Ἰλλυρικὸν πραιτωρίων, Τατιανῶν ἐπέγραψεν τῆς πόλεως, Βίκομαλῶν μαγίστρω τῆς ἑκείνων ὀφθαλμίων, καὶ ὑπατῶν δεσποτάτω.

& vanitate detecti, & statutas dudum fuscipient poenas, & iudiciario motu, prout religiosi temporibus conuenit, punientur. Oportet enim Calchedonensem Synodum sequi, in qua omnibus diligenter quaesitis, ea definita sunt, quae pridem tres praedicti coetus, apostolicam fidem secuti, omnibus obseruanda tradiderunt. Datum tertio Idus Martii, Constantinopoli, Sporatio viro clarissimo, & qui fuerit nuntiatus, consulibus.

Et eodem exemplo scriptum Palladio viro illustri pratori orientis, Valentiniano viro illustri pratori Illyrici, Tatiano viro illustri praefecto urbis, Vincomalo viro illustri magistro sacrorum officiorum, & consuli designato.

V.

EPISTOLA LEONIS PAPAE AD ANATOLIUM CONSTANTINOPOLITANUM EPISCOPUM.

Leo episcopus Anatolio episcopo.

MANIFESTATO, sicut optauimus, per gratiam Dei lumine euangelicae veritatis, & ab vniuersali ecclesia perniciosissimi erroris nocte depulsa, ineffabiliter gaudemus in Domino, quod credita nobis dispensationis labor ad desideratum peruenit effectum, sicut etiam epistolarum tuarum textus eloquitur, vt secundum apostolicam doctrinam, id ipsum dicamus omnes, & non sint in nobis schismata. *semus autem* ^{1. Cor. 1.} *perfecti in eodem sensu & in eadem sententia.* In cuius operis deuotione gratulamur dilectionem tuam esse consortem, vt & corrigendis tua prodesset industria, & ab omni te deuiantium participatione & factione purgares. Decessore enim tuo beatae memoriae Flauiano propter defensionem catholicae veritatis eiectione, non immerito credebatur, quod ordinatores tui contra sanctorum Canonum constituta viderentur sui similem consecrassent. Sed adfuit misericordia Dei, in hoc te dirigens atque confirmans, vt malis principibus bene vtereris, & non te iudicio hominum, sed Dei



Ecd. 18.

proiectum benignitate monstrares. Quod vere ita accipiendum est, si hanc diuini muneris gratiam alia offensione non perdas. Virum enim catholicum, & præcipue Domini sacerdotem, sicut nullo errore implicari, ita nulla oportet cupiditate violari. Dicente quippe scriptura sancta: *Post concupiscentias tuas non eas, & a voluntate tua auertere*: multis mundi huius illecebris, multis vanitatibus resistendum est, vt veræ continentia obtineatur integritas, cuius prima est labes superbia, initium transgressionis & origo peccati. quoniam mens potentia auida, nec abstinere nouit a vetitis, nec gaudere concessis, dum inordinato prauoque progressu, impunitarum transgressionum augentur excessus, & crebescunt culpa, quæ tolerata sunt studio fidei reparanda, & amore concordia. Post illa itaq; ordinationis tuæ non inculcata principia, post consecrationem Antiocheni episcopi, quam tibi met contra canonicam regulam vindicasti, doleo etiam in hoc dilectione tuam esse prolapsam, vt sacratissimas Nicænorum Canonum constitutiones conareris infringere, tamquam oportune se tibi hoc tempus obtulerit, quo secundi honoris priuilegium sedes Alexandrina perdiderit, & Antiochena ecclesia proprietatem tertiæ dignitatis amiserit; vt his locis iuri tuo subditis, omnes metropolitanæ episcopi proprio honore priuentur. Quibus inauditis, & nunquam ante tentatis, ita præueniris excessibus, vt sanctam Synodum ad extinguendam solum hæresim & confirmationem fidei catholice studio Christianissimi principis congregatam, in occasionem ambitus trahas, & vt conniuentiam suam tibi dedat, impellas: tamquam refutari nequeat, quod illicite uoluerit multitudo, & illa Nicænorum Canonum per sanctum vere Spiritum ordinata conditio in aliqua vnquam sit parte solubilis. Nulla sibi met de multiplicatione congregationis synodalia Concilia blandiantur, neq; trecentis illis decem atque octo quantumlibet copiosior numerus sacerdotum vel cõparare se audeat, vel præferre, cum tanto diuinitus priuilegio Nicæna sit Synodus consecrata, vt siue per pauciores, siue per plures ecclesiastica iudicia celebrentur, omni penitus auctoritate sit vacuum, quidquid ab illorum fuerit constitutione diuersum. Nimis ergo hæc improba, nimis sunt praua, quæ sacratissimis

ANNO
 CHRISTI
 451.

Canonibus inueniuntur esse contraria. In totius ecclesie
 perturbationem superba hæc tendit elatio, quæ ita abuti
 voluit Concilio synodali, vt fratres in fidei tantummodo
 negotium conuocatos, & definitione eius causæ, quæ erat
 curanda, perfunctos, ad consentiendum sibi aut deprauã-
 do traduceret, aut terrendo compelleret. Inde enim fra-
 tres nostri, ab apostolica sede directi, qui vice mea Syno-
 do præsidebant, probabilitèr atque constanter illicitis au-
 sibus obstiterunt, aperte reclamantes, ne contra statuta
 Nicænæ Synodi præsumptio reprobæ nouitatis assurge-
 ret. Nec potest de eorum contradictione dubitari, de qui-
 bus in epistola tua etiam ipse conquereris, quod conatibus
 tuis voluerint obuiare. In quo eos quidem multum mihi,
 hæc scribendo, commendas: sed temetipsum, quod eis pa-
 rere nolueris, dum illicita moliris, accusas, superflue non
 concedenda appetens, & insalubriter contraria concupi-
 scens, quæ nullum vnquam potuerunt nostrum obtinere
 consensum. Absit enim a conscientia mea, vt tam praua
 cupiditas meis studiis adiuuetur, ac non potius & meo, &
 omnium qui non alta sapiunt, sed humilibus consentiunt,
 opere subruatur. Sancti illi & venerabiles patres, qui in vr-
 be Nicæna, sacrilego Ario cum sua impietate damnato,
 mansuras vsque in finem mundi leges ecclesiasticorum
 Canonum condiderunt, & apud nos in toto orbe terra-
 rum in suis constitutionibus viuunt, & si quid vsquam ali-
 ter quam illi statuerunt, præsumitur, sine cunctatione cas-
 satur; vt quæ ad perpetuam vtilitatem generaliter institu-
 ta sunt, nulla commutatione varientur; nec ad priuatum
 trahantur commodum, quæ ad bonum sunt cõmune præ-
 fixa. Et manentibus terminis quos constituerunt patres,
 nemo in ius tendat alienum: sed intra fines proprios atque
 legitimos, prout quis valuerit, in latitudine se caritatis ex-
 erceat. cuius satis vberes fructus Constantinopolitanus
 potest antistes acquirere, si magis humilitatis virtute ni-
 tatur, quam si spiritu ambitionis inflatur. *Noli, frater, altum
 sapere, sed time,* & Christianissimorum principum piissimas
 aures improbis petitionibus inquietare desiste: quibus
 certum habeo, modestia te magis quam elatione placitu-
 rum. Persuasioni enim tuæ in nullo penitus suffragatur
 quorundam episcoporum ante sexaginta, vt iactas, annos

Rom. 12.

Prom. 22.

Rom. 11.

Matth. 18.

facta subscriptio, nunquamque a prædecessoribus tuis ad apostolicæ sedis transmissa notitiam, cui ab initio sui caducæ, dudumque collapsæ, fera nunc & inutilia subiicere fulcimenta voluisti, eliciendo a fratribus speciem consensionis, quam tibi in suam iniuriam verecundia fatigata præberet. Memento quid Dominus ei qui vnum de pusillis scandalizauerit, comminetur: & sapienter intellige, quale sit iudicium Dei subiturus, qui tot ecclesiis, tot sacerdotibus scandalum inferre non metuit. Fateor enim, ita me dilectione vniuersæ fraternitatis obstringi, vt nemini profus in his quæ contra se poscit, assentiam: possisq; euidenter agnoscere, me dilectioni tuæ beneuolo animo contraire, vt saniore consilio ab vniuersalis te ecclesiæ perturbatione contineas. Non conuellantur prouincialium iura primatum, nec priuilegiis antiquitus institutis metropolitani antistites fraudentur. Nihil Alexandrinæ sedi eius, quam per sanctum Marcum euangelistam beati Petri discipulum meruit, pereat dignitatis: nec Dioscuro impietatis suæ pertinacia corruente, splendor tantæ ecclesiæ tenebris obscuretur alienis. Antiochena quoque ecclesia, in qua primum predicante beato apostolo Petro, Christianum nomen exortum est, in paternæ constitutionis ordine perseueret, & in gradu tertio collocata, nunquam se fiat inferior. Aliud enim sunt sedes, aliud præsidentes. Et magnus vnicuique honor est integritas sua. Quæ cum in quibuslibet locis propria ornamenta non perdat, quanto magis in Constantinopolitanæ vrbs magnificentia potest esse gloriosa, si per obseruantiam tuam, & defensionem paterni Canonis, exemplum probitatis multi habeant sacerdotes? Hæc tibi scribens, frater in Domino, hortor ac moneo, vt deposito ambitionis desiderio, spiritu potius ferueas caritatis, eiusq; virtutibus, secundum doctrinam apostolicam, proficenter orneris. *Est enim patiens & benigna, & non æmulatur, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non quærit quæ sua sunt.* Vnde si caritas non quærit propria, quantum peccat qui concupiscit aliena? A quibus volo vt te prorsus abstineas, memorq; sis eius sententiæ quæ dicit: *Tene quod habes, ne alius accipiat coronam tuam.* Nam si in concessa quæsieris, ipse te tuo opere atque iudicio, vniuersalis ecclesiæ pace priuabis. Frater autem

Alicor. 11.

Rom. 12.

1. Cor. 13.

Apoc. 3.

& co-

ANNO
 CHRISTI
 451.

& coepiscopus noster Lucianus, & filius noster Basilius
 diaconus, quantum in ipsis fuit, studiose his quæ eis iniun-
 xeras, adfuere: sed actioni eorum iustitia negauit effectû.
 Data XI. Kal. Iunii, Herculano viro clarissimo consule.

VI.

EPISTOLA EIVSDEM

AD MARCIANVM AVGVSTVM.

Leo episcopus Romanæ & vniuersalis ecclesiæ, Marciano Augusto.

MAGNO munere misericordiæ Dei, totius ecclesiæ ca-
 tholicæ multiplicata sunt gaudia, cum sancto &
 glorioso clementiæ vestræ studio perniciosissimus error
 extinctus est, vt labor noster citius ad desideratum perue-
 niret effectum, quem Deo seruiens principatus vester &
 fide & potestate iuisset. Quia etsi in virtute Spiritus san-
 cti inter quasilibet dissensiones per sedis apostolicæ famu-
 latum euangelii erat defendenda libertas, manifestior ta-
 men apparuit gratia Dei, quæ præstitit mundo, vt in victo-
 ria veritatis, auctores tantum violatæ fidei deperirent, &
 sua integritas ecclesiæ redderetur. Bellum igitur quod pa-
 cis nostræ inimicus excitauerat, adeo feliciter, dextera Do-
 mini pugnante, confectû est, vt triumphante Christo, om-
 nium sacerdotum esset vna victoria; & coruscante lumine
 veritatis, erroris tenebræ cum suis assertoribus pelleren-
 tur. Nam sicut in ipsa Domini resurrectione credenda, ad
 corroboranda initia fidei, multum securitatis accessit, quod
 quidam apostoli de corporea Domini Iesu Christi verita-
 te dubitarunt, & visu atque contactu fixuras clauorum
 & vulnus lanceæ perscrutando, ambiguitatem cunctis,
 dum ambigunt, abstulerunt: ita nunc quoque dum aliquo-
 rum infidelitas confutatur, omnium hæsitantium corda
 firmata sunt; & profecit vniuersis ad illuminationem, quod
 quibusdam intulit cæcitatem. In quo opere digne & iuste
 exultat vestra clementia, quæ fideliter proprieque prop-
 spexit, vt orientalibus ecclesiis diabolicæ insidiæ non nocerent,
 sed ad propitiandum Deum efficaciora vbique offerrentur
 holocausta, quando per mediatorem Dei & hominum,
 hominem Christum Iesum, eadem confessio plebium,
 eadem sacerdotum, eadem esset & regum, gloriosissime
 fili, & clementissime Auguste. His autem
Concil. Tom. 9.

1667. 10.

1. Tim. 1.

E c

propter quæ tanta facta est congregatio sacerdotum, bono & optabili fine compositis, miror & doleo, quod pacem vniuersalis ecclesiæ diuinitus reformatam, ambitionis rursus spiritus inquietat. Quamuis enim necessarie sibi frater meus Anatolius consuluisse videatur, vt ordinatorum suorum errorem deserens, in assensum catholice fidei salubri correctione transfret: custodire tamen debuit, vt quod * vestro beneficio noscitur consecutus, nullius cupiditatis prauitate turbaret. Nos enim vestræ fidei & interuentionis habentes intuitum, cum secundum suæ consecrationis auctores eius initia titubarent, benigniores circa ipsum quam iustiores esse volumus, quo perturbationes omnes quæ operante diabolo fuerant excitatæ, adhibitis remedijs leniremus: quæ illum modestum magis quam immoderatum facere debuerunt. Qui etiam si præcipuis meritis, optimoque iudicio legitime fuisset ac solenniter ordinatus; contra reuerentiam tamen Canonum paternorum, contra sancti Spiritus instituta, contra antiquitatis exempla, nullis posset suffragijs adiuuari. Apud Christianum & vere religiosum, vereque orthodoxum principem loquor: multum Anatolius episcopus proprio detrahit merito, si illicito crescere optat augmento. Habeat, sicut optamus, Constantinopolitana ciuitas gloriam suam, ac protegente dextera Dei, diuturno clementiæ vestræ fruatur imperio. *Matth. 16.* Alia tamen ratio est rerum secularium, alia diuinarum: nec præter illam petram quam Dominus in fundamento posuit, stabilis erit vlla constructio. Propria perdit, qui indebita concupiscit. Satis sit prædicto, quod vestræ pietatis auxilio, & mei fauoris assensu, episcopatum tantæ urbis obtinuit. Non dedignetur regiam ciuitatem, quam apostolicam non potest facere sedem; nec villo speret modo, quod per aliorum possit offensiones augeri. Priuilegia enim ecclesiarum, sanctorum patrum Canonibus instituta, & venerabilis Nicænæ Synodi fixa decretis, nulla possunt improbitate conuelli, nulla nouitate mutari. In quo opere auxiliante Christo fideliter exequendo, necesse est me perseverantem exhibere famulatum, quoniam dispensatio mihi credita est, & ad meum tendit reatum, si paternarum regulæ sanctionum, quæ in Synodo Nicæna ad totius ecclesiæ regimen, spiritu Dei instruente, sunt con-

ANNO
CHRISTI
451.

dita, me (quod absit) conuiente, violentur, & maior sit apud me vnus fratris voluntas, quam vniuersæ domus Domini communis vtilitas. Et ideo sciens gloriosam clementiam vestram ecclesiasticæ studere concordia, & his quæ pacificæ congruunt vnitati, piissimum præstare consensum precor, & sedula suggestione vos obsecro, vt ausus improbos, vnitati Christianæ paci; contrarios, ab omni pietatis vestræ abdicetis assensu, & fratris mei Anatolii, nocituram ipsi, si perstiterit, cupiditatem salubriter comprimatis; ne ea quæ vestræ gloriæ atq; temporibus inimica sunt, cupiens, maior suis velit esse prioribus: liberumq; illi sit quantis potuerit splendere virtutibus, quarum non aliter particeps erit, nisi caritate magis voluerit ornari, quam ambitione distendi. Hanc autem improbi desiderii conceptionem nunquam quidem debuit intra cordis sui recipere secretum: sed cum illi fratres & coepiscopi mei, qui vice mea aderant, obuarent, ab illicito appetitu, eorum saltem salubri contradictione, cessasset. Nam & vestræ pietatis apices, & ipsius scripta declarant, legatos sedis apostolicæ, sicut oportuit, contradictione iustissima ei restitisse, vt inexcusabilior esset præsumptio, quæ se nec increpata cohiberet. Vnde quia conuenit fidei vestræ vel gloriæ, vt sicut hæresis Deo per vos agente destructa est, ita etiam omnis ambitus retundatur: agite, quod & Christianæ est probitatis & regia, vt prædictus episcopus paret patribus, consulat paci, neq; sibi æstimet licuisse, quod Antiochenæ ecclesiæ sine vlllo exemplo, contra statuta Canonum, episcopum ordinare præsumpsit; quod nos amore reparandæ fidei, & pacis studio retractare cessauimus. Abstineat ergo ab ecclesiasticarum iniuria regularum, & illicitos declinet excessus, ne se ab vniuersali ecclesia, dum inimica paci tentat, abscindat. Quem opto magis irreprehensibiliter agentem diligere, quam in hac præsumptione, quæ illum ab omnibus separare poterit, perdurare. Frater autem & coepiscopus meus Lucianus, qui cum filio meo Basilio diacono clementia vestræ ad me scripta portauit, omni deuotione partes susceptæ legationis impleuit: qui non est æstimandus negotio defuisse, quem potius causa deseruit. Data xi. Kal. Iunii, Herculano viro clarissimo consule.

Concil. Tom. 9.

E e ij

EPISTOLA EIVSDEM LEONIS PAPÆ
AD PVLCHERIAM AVGVSTAM.*Leo episcopus Pulcheriæ Augustæ.**Int. 3.**Phil. 2.*

SANCTIS & Deo placitis clementiæ vestræ studiis defensionem contra hæreticos catholicam fidem, & vniuersæ ecclesiæ redditam pacem, ineffabiliter cum vestra pietate gaudemus, gratias agentes misericordiæ omnipotentis Dei, quod exceptis his qui magis dilexerunt tenebras quam lucem, neminem passus est euangelica veritate fraudari, vt absterfa erroris caligine, in omnium cordibus purissimum lumen oriretur, nec de infirmis quorundam animis tenebrosus ille exultaret inimicus; quem non solum hi qui illæsi steterant, sed etiam quos fecerat nutare, superauerunt; vt errore abolito, per totum mundum fides vera regnaret, & omnis lingua confiteatur, quoniam Dominus Iesus Christus in gloria est Dei patris. Confirmato autem in vnitæte euangelii vniuerso mundo, & in eodem sensu directis cordibus omnium sacerdotum, optimum fuerat, supra illa, propter quæ sancta est Synodus congregata, & quæ secundum pietatis vestræ studium probabili sunt sine conclusa, nihil quod tanto bono contrarium esset, inferri: nec per occasionem episcopalis Concilii, id in commune appeti, quod non licuit concupisci. Frater enim & coepiscopus meus Anatolius parum considerauit, quanto pietatis vestræ beneficio, & mei fauoris assensu Constantinopolitanæ ecclesiæ sacerdotium fuerit consecutus: & non tam de adeptis gauisus, quã de immodicis appetendis supra mensuram sui honoris accensus est, credens huic tam intemperanti cupiditati posse prodesse, quod ei quorundam consensum præbuisse dicitur extorta subscriptio; cum tam destruendis mox conatibus contradictio fratrum & coepiscoporum meorum vicem meam agentium, fideliter & laudabiliter obuiaret. Quoniam contra statuta paternorum Canonum, quæ ante longissimæ ætatis annos in vrbe Nicæna spiritualibus sunt fundata decretis, nihil cuiquam audere conceditur; ita vt si quis diuersum aliquid decernere velit, se potius minuat, quam illa corrumpat: quæ si, vt oportet, a cunctis pontificibus

ANNO
CHRIST
451.

intemerata seruentur, per vniuersas ecclesias tranquilla erit pax & firma concordia, nullæ de mensuris harum diffensiones, nullæ de ordinationibus lites, nullæ de priuilegiis ambiguitates, nulla erunt de alieni vsurpatione certamina; sed ea quæ iure caritatis rationabilis est, & morum & officiorum seruabitur vnanimitas: & ille vere erit magnus, qui fuerit totius ambitionis alienus, dicente Domino: *Quicumque voluerit inter vos maior fieri, sit vester minister: & quicumque voluerit inter vos primus esse, erit vester seruus. Sicut filius hominis non venit ministrari, sed ministrare.* Et tamen hæc illis tunc insinuabantur, qui de pulillo volebant crescere, & de infimis ad summa transire. Constantinopolitanæ vero præfuli ecclesiæ (quæ amplius quam assecutus est concupiscit) quid illi satisfaciet, si tantæ vrbs magnificentia & claritudo non sufficit? Superbum nimis est & immoderatum, vltra fines proprios tendere, & antiquitate calcata, alienum ius velle præripere, atque vt vnus crescat dignitas, tot metropolitano- rum impugnare primatus, quietisque prouinciis, & olim sanctæ Synodi Nicænæ moderatione dispositis, bellum nouæ perturbationis inferre; atque vt venerabilium patrum decreta soluantur, quorumdam episcoporum proferre cōsensum, cui tot annorum series negauit effectum. Nam sexagesimus fere annus huius iactantiæ esse iactatur, quæ se prædictus episcopus æstimat adiuuari, frustra cupiens id sibi prodesse, quod etiam si quisquam ausus est velle, nullus tamen potuit obtinere. Agnoscat cui successit viro: & repulso omni spiritu elationis, Flauiani modestiam, Flauiani humilitatem, quæ illum vsque ad confessoris gloriam prouexit, imitetur. Cuius si velit splendere virtutibus, laudabilis erit, & in omni loco plurimum dilectionis acquirere, non ambiendo humana, sed promerendo diuina. Hæc autem obseruantia, vniuscuiusque illi animum spondet copulandum, & eam apostolicæ sedis dilectionem, quam Constantinopolitanæ ecclesiæ semper impendimus, nulla mobilitate violandam: quia si interdum immoderati præfules aliquas incidunt culpas, ecclesiarum tamen Christi integra gratia perseuerat. Consensiones vero episcoporum, sanctorum Canonum apud Nicæam conditorum regulis repugnantes, vnita nobiscum vestra

fidei pietate, in irritum mittimus, & per auctoritatem beati Petri apostoli, generali prorsus definitione cassamus; in omnibus ecclesiasticis his legibus obsequentes, quas ad pacificationem omnium sacerdotum per trecentos decem & octo antistites Spiritus sanctus instituit: ita ut etiam si multo plures aliud quam illi statuere, decernerent, in nulla reuerentia sit habendum, quidquid fuerit a prædictorum constitutione diuersum. Prolixitatem itaque epistolæ meæ, qua necesse habui explicare quid sentiam, rogo ut per fratrem & coepiscopum meum Lucianum, qui, quantum in ipso est, sollicitudinem susceptæ legationis est fideliter executus, & per filium meum Basilium diaconum, pietas vestra dignanter accipiat. Et quia moris vestri est, pro pace & vnitatem ecclesiæ laborare, fratrem meum Anatolium episcopum ex vestra insinuatione dilectum, salubriter in his quæ ipsi profutura sunt, continete; ut gloria clementiæ vestræ sicut magnificatur de fide reparata, ita prædicetur de ambitione cōpressa. Data xi. Kal. Iunii, Herculano viro clarissimo consule.

ANNO
CXXXII
431.

VIII.

Exemplare epistolæ scriptæ ab imperatore Marciano Alexandrinis monachis, per Ioannem decurionem.

Ἀνήτυπον θεῶν γραμμάτων τῆς δι-
εσάτου βασιλέως Μαρκανοῦ,
πεμφθέντων τοῖς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
μονάζουσιν.

IN nullo quolibet modo delinquere, proprium est Dei omnium, Dominiq; cunctorum: sapientium autem virorum est, quando, cum sint homines, est eis impossibile non peccare, vt dum peccauerint, repente poenitentiam agant, vt poenitendo vitia corrigant. Nam permanere in peccatis, & in eis exerceri, & festinare malo malum accumulare, omnino malignum & valde vesanum est. Quod aliquos Alexandriam, eique vrbi vicina loca habitantes reuerendissimos monachos passos esse cognouimus: & credentes non per simplicitatem morum hoc eos pertrulisse,

Το μὲν ἀνὸς ἀμάρτην ἴδον
ὑπάρχει τῆς ἡμῶν θεοῦ καὶ
θεοῦ. ἡμῶν δὲ σωτέων ὅστιν αἰ-
δρῶν, ἐπειδὴ ἀνεξέσπης ὄντας οὐχ οἶόν
τε μὴ πιάειν, τὸ ἀμάρτησαντας αὐτίκα
μεταμελείδαι, καὶ διορθοῦσθαι τῇ με-
ταμελείᾳ τὰ σφάλματα. τὸ δὲ ἴπ-
μῆν τοῖς πηλομασι, καὶ τοῖς ἐπα-
γωνίξαι, καὶ αὐτοῦ κακῶ τὸ κα-
κὸν ἴπσωρθεῖν, παμπονήρου ἴνός καὶ
λίδου ἄξεσπός ὅστιν. ὅπῃ ἴνας ἡμῶν
τῆς Ἀλεξανδρείαν, καὶ πρὸς αὐτῶν οἰκου-
πων διλαβῶν μοναχῶν πεπονθέναι μα-
δόντες, καὶ νοήσαντες, μὴ δι' ἀπλοσύτη
ἔσπων τὸ αὐτὸν ἴππομεθιμάναι,

*ca defen-
dere,

ANNO
CHRISTI
451.

θεοις ἐχρησάμεθα ζεφύμασιν, ἀ δη-
 λούσι τ' ἡμετέραν ὀρθόδοξον πίσιν, καὶ ὅτι
 πομπράπαν ἡ ἀγία καὶ καθολικὴ συνό-
 δος ἡ ἐν Καλχηδονί γυμνομένη, πάλιν τὴν
 ἀποστολικὴν πίσιν οὐδὲν ἐκαγοτάμησε.
 δια πάντων δὲ τῶν Ἀθανασίου, καὶ Θεοφί-
 λου, καὶ Κυρίλλου, καὶ τῶν ἄλλων ἀποστόλων
 γυμνομένων ἐπισκόπων καὶ Ἀλεξανδρείων
 μεγαλοπύλων, ἀκολουθήσασα διδα-
 σκαλίᾳ, κατέλιπε μὴ τὸ Εὐτυχιῶν βλα-
 σφημίαν, οὐδὲν ἔφρον ἢ τὰ Ἀπολινα-
 ρίου φρονόδι ἀσέβῃ διδασκαλίᾳ. ὅτι ἐ-
 κοίμει δὲ καὶ τὸ Νεστορεῖον δυσεβίαν. * καὶ
 ἐκείνου πεμψθεὶς πολεμῆσαι τῇ ἀγίᾳ
 καὶ ὀρθόδοξῃ πίστι, εἰδὲν ὡς ἐπὶ διαπορέ-
 πειται Φαῦλον, εἰ τὸ Εὐτυχιῶν δυσεβίαν
 μιμήσοιτο. ὅς καὶ τὸ ἄσέβῃ τὸ ὀρθόδο-
 ξον ἀρνησάμενος ἐπανεστῆ, ἐπὶ τὴν μὴ
 τῶν ἀληθείας ἀλλότριον, μιμη-
 τὴς δὲ τῆς θεομάχου γνάμης Ἀπο-
 λιναρεῖου, καὶ Βαλεντινίου, καὶ Νεστορεῖου
 αὐτοσάξων συνοφάντης ἀντικρις ἀπο-
 δικτυμῶν τὸ πᾶν καὶ τὸ Καλχη-
 δονέων πάλιν συγκροτήσεως διὰ τὸ πᾶν
 τὸ πίσιν ἐπιμένον ἡμετέρα νόμισα ἀνω-
 πείτης συνόδου, ἢ τῆς τριεκοσίων δεκά-
 καὶ ὀκτωῦ ἀγίων πατέρων καὶ συγκρο-
 τῆται τῆς πίστεως τὸ σύμβολον ἐβεβαίω-
 σεν, οὐδὲν καὶ πᾶσιν ἡμετέροις ἢ μείωσιν
 τῆς τῶν αὐτῶν ὁσίων πατέρων διδα-
 σκαλίας ἐναλλάξασα. Εὐτυχιῶν δὲ, ὡς
 τῆ ἀληθείᾳ μαχόμενος, καὶ τὴν πίσιν
 παρασάβουσαι βλασηθέντα, ἀλλότριον
 ἐστὶ τὸ τῶν ὀρθόδοξων ὀνόματος δικασί-
 σασα. οὐ τῆ μολομένη καὶ ῥιζοκινδυνώ-
 τολμη Θεοδοσίῳ αὐτολογοῦσιν, καὶ τῶν
 λαμβάνει μὴ τὴν Γαλασίτων χάριται,
 ἀπατᾶ δὲ ἑαυτὸν ἐκ εἰδοτίας, ἐπεὶ αὐτὸς
 ἐτέρον διδασκαλίᾳ παρά τῆς ἀγίας
 συνόδου πλατύνει. ἔφησε γὰρ,

diuinis literis vsi sumus, decla-
 rantibus orthodoxam nostram
 fidem: & quia sancta catholica-
 que Synodus quæ Calchedone
 facta est, circa apostolicâ fidem
 nihil penitus innouauit; sed per
 omnia Athanasii, & Theophili,
 & Cyrilli, reuerendæ memoriæ
 Alexandrinorum pontificum,
 secuta doctrinam, damnauit
 quidem Eutyichis blasphemiam,
 nihil aliud sapientem, quam A-
 pollinariî impiam doctrinam:
 abscedit autem & impietatem
 Nestorii.* Ab illo missus oppu-
 gnare sanctam & orthodoxam
 fidem, nihil se mali facere puta-
 uit, si Eutyichis impietatem imi-
 taretur, qui contra piam ortho-
 doxorum religionem infurre-
 xit, æmulans quidem Photinum
 a veritate alienum, imitator vero
 esse studens Deo repugnantis
 sententiæ Apollinariî, & Valen-
 tini, & Nestorii; calumniator a-
 perte ostensus sanctissimi Con-
 ciliî, quod nuper propter fidei
 ardorem in Calchedonensium
 vrbe nostro nutu congregatum
 est, quod trecentorum decem &
 octo sanctorum patrum sÿmbo-
 lum ad constituendam fidem e-
 ditum confirmauit; nihil, vel
 addendo, vel minuendo, immu-
 tans ab eorumdem sanctorum
 patrum magisterio: iustum ve-
 ro censens, vt Eutyches qui ve-
 ritatem oppugnaret, & fidei flu-
 ctuationem afferre cuperet, a
 nomine orthodoxorum alienus
 esset. Cuius improbam ac teme-
 rariam præsumptionem Theo-
 dosius sequens, in Palæstinorum
 regionem se confert, circum-
 uenit ac decipit ignaros, alia
 pro aliis sanctam Synodum do-
 cuisse fingens. Afferuit enim,

Hec non co-
 barent cum
 superioribus,
 & aliquid
 deesse vide-
 tur tam in
 Græco, quam
 in Latina
 interpreta-
 tione, quæ ab
 hoc loco vs-
 que ad finem
 desumpta est
 ex ms. cod.
 Vat.

quod ipsa sancta Synodus duos filios, & duos Christos, & duas personas adorari docuerit, quodq; contra symbolum sanctorum patrum fidem interpretata sit. Cumq; inde multitudinem hominum deceptorum collegisset, simplicium, vt ita dicam, imperitiam adiutricem nactus, Aelensium urbem inuadit, incendia domorum perpetrans, cædes religioforum hominum, liberationes eorum qui summis criminibus conuicti essent: quibus facinoribus, religionis opinionem aucupans, periculose auctoritatem sibi arrogauit: & perfringens carceres, vt fontibus, quantum in ipso esset, iudicio ereptis, omnibus, vt ita dicam, flagitiorum ac scelerum liberam facultatem præberet. In ipsam porro sanctionē & maiestatis nostræ leges peccans, portas vrbs clausit, sibi que episcopatus, præter omnes certe leges, nomen vsurpauit, sanctissimo Iuuenale & superstite, & in ipsa vrbe degente: diuina simul & humana iura violans & conturbans. Hinc ad atrociora progrediens, omnes Palæstinæ sanctissimas ecclesias atque vrbes in grauiora mala incommodaque adducit, cædes designans reuerendissimorum episcoporum, in nonnullis vero urbibus quos sibi libuisset ordinans. Infana enim audacia vsus, iussit episcopos ciuitatum iusto pridem suffragio ex diuinis regulis creatos, alienos, vt ipsi quidem visum est, a sacerdotio haberi, sedibusque quibus assignati fuerant, expelli. Bello autem sanctissimum episcopum Iuuenalem oppugnat, per immisissam

ὡς ἡ αὐτὴ ἀγιωτάτη συνόδος δύο υἱοὺς, ANNO
CHRISTI
411
καὶ δύο Χριστοὺς, καὶ δύο προσώπα
προσκυνεῖσαι ἐδιδραμάσατο, καὶ ὡς ὑπε-
νανήκον τῶ συμβόλου τῆς ἀγίων πατέ-
ρων τῶ πᾶσιν ἡρμηνεύσαν. ἐν τούτῳ τε
αὐτῶ πλήθος τῆς ἀπατηθέντων ἀρεσί-
σας, καὶ τῶ τῆς ἀφελῶν, ὡς εἰπεῖν, ἀ-
γνοίαν κησάμηνος σύμμαχον, τῶ Αἰ-
λιῶν κατατρέχῃ πόλιν, ἐμπρησμοὺς
οἰκιῶν, φόνους βίλαβων ἀνδρῶν, ἀφέ-
σας τῆς ἐπὶ τοῖς ἐξαίσις ἐκλήμασιν
ἐαλωκότων βλαμῶν· δι' ὧν βίλαβοὺς πύ-
κτος δόξαν εὐφρομένης, ἐπικινδύως πύ-
κτωνται· καὶ τὰς εἰρηκτας ἀναρρήγης, ἵνα
τῆς ὑποβιθῶν, τὸ γὰρ ἐπὶ αὐτῶ, τῆς δέ-
κης ἐλάβετο θέντων, πᾶσιν, ὡς εἰπεῖν,
τῶ πλημμελεῖν ἀνθρώπων παράρη· ἢ
ἀνθρώπων. καὶ εἰς αὐτῶ δὲ τῶ κασο-
σίωσιν καὶ εὐδὲ τῆς ἡμετέρας θεόπτος νό-
μοις ἔξαμφοτῶν, ἀπέκλεισε μὲν τῆς
πόλεως τὰς πύλας, ἐαυτῶ τε τὸ τῆς ἐπι-
σκοπῆς βεβαίως παρὰ πάντας εὐδὲ κα-
νόνας ἐνεχάρισεν ὄνομα, Ἰουβενάλιου τῆ
ὀσιωτάτου καὶ ἀεικότος, καὶ ἐπὶ τῆς πό-
λεως τυγχάνοντος, ὁμοῦ τὰ εἶσα καὶ τὰ
ἀνθρώπων χραίων τε καὶ συγχεῶν δι-
καμα. ἐν τούτῳ τε ὁ δὲ βαδίζων ἐπὶ τὰ
χάριονα, τὰς καὶ τῶ Παλαιστίνῳ πύ-
σας ἀγιωτάτης ἐκκλησίας καὶ πόλεις
τοῖς μέγιστοι ἀειβάλλει κακοῖς, εὐδὲ μὲν
βίλαβείσας ἐπισκοποῖς ἀναρῆσαι
παρασιβάζων, ἐν δὲ τῆς χροτονῶν
οἷς ἐβούλετο. προσέτατι τῆς, μανιώδῃ
τῶ θράσος κεχημῆρος, εὐδὲ πάλαι ψή-
φω δικάμα καὶ εὐδὲ θεοῖς κανόνας τῆ
πύλων ἐπισκοποῖς, ὡς αὐτῶ παρέση, ἄλ-
λοτελοῖς τῆ ἱεροσύνης καδίσεισαι, καὶ
τῆς θεῶν οἷς ἐκκληροθησαν, ἀπελά-
νεσαι. ἐπὶ στραβεί τῆ καὶ Ἰουβενάλιου τῶ
ὀσιωτάτου ἐπισκοπῶ πυντεχῶν δια τῆ
πεμ-

ANNO CHRISTI 451.

πεμφθέντος πλήθους ἢ αἰρέσεων αὐτῶν
παραματῶν ἀντιόχειος· οὕτω γὰρ ἄετο,
βεβαίως μὲν κατέξεν τὴν οὐδὲν αὐτῶν
παρασκευάσαν ἑπισκοπίαν, καπορθώσαν
δὲ τελείως τὰ τῆς οἰκείας ἑπιχρησεως.
Ιουβενάλιον μὲν οὐκ ἔπειτα ὡς ἴσμεν
ἑπισκοπον ἢ τὴν ἀγία τελεῶν, καὶ ὡς τὸ
παραματῶν ἐδέξαι, τὸ ἀεὶ τὴν πίσιν διαρ-
ρεῖν διέσωσε· Σεβηριανὸς δὲ ὁ τῆς ἁ-
λαβῶν μνήμης ἑπισκοπος τῆς Σκυθο-
πολιτῶν, ἀμὰ ἐτῆρος αὐτῶν κείνου δυσ-
σεβῶς αἰμαρῆς, ἀπὸ τῆς Θεοδοσίου
κατέστη μαρίας· ταῦτα καὶ τὰ τούτων δι-
νόματα Θεοδοσίου, ἑπισκοπῶν ἑπὶ
κατ' αὐτὸν ἀπάντων ἑπὶ ἡμετέρας κρα-
τῆς γνωροδέντων, πανταχῶς ἀνιχνύ-
σιν αὐτῶν τοῖς αὐτῶν ἑπισκοποῖς καὶ ἑπὶ
κακῶν κοινωνοῖς παρασκευάσαν, δραπε-
τῶν μὲν ἐκ τῆς Γαλατικῶν, ἡ δὲ οὕτω
διέσκηκεν αὐτοῖς ἑπισκοπῶν τοῖς παρα-
ματῶν, ὡς ὑπερέτης καὶ παρασκευῶν
ἀνιχνύσαν γέροντες· τούτοις δὲ ἐκ τούτων
ἀμείνων, τῶν μὲν ἀνωτάτης ἐκκλη-
σίας διαταραχῶν, ἑπὶ δὲ ἀεὶ τῶν
ἀπλουτέροις ἑτέρας ἀπὸ τῶν ἀλλήλων
φρονεῖν, καὶ δυσσεβῶς τὸ θεῖον εὐσεβῶς
παρασκευάσαν, οὕτως, ὡς ἐμαρῶν μὲν,
τὸ τῆς ἁλαβῶν οἰκηθῆσαν, καὶ τοῖς
ἀγίοις ἀνδράσι βαπὸν, Σινᾶ κατέλι-
φεν ὄρος ἐν ᾧ τὰ παρ' ἡμῶν, φίλα μὲν
τῶν κρείττων, παρὰ δὲ ἡμῶν πᾶσις ἁγία
ἡμῶν, ἱδρυτῶν μοναστήρια. καὶ δι' ὧν
ἐν αὐτῶν λαοτῶν ἐπὶ μελετῶν καὶ τῆς
ορθοδοξίας, καμρὸν αὐτῶν γνήσεσθαι
παρασκευῶν. διὰ κείνου μὲν οὐδὲ εἰς
λόγους ἐπέσθαι οὐδὲ τῆς ἁλαβῶν τῶν πε-
πλημμεληθῶν αὐτῶν καὶ τοῖς αὐτῶν
ἑπισκοποῖς, ἑπὶ τοῖς ἀντιόχειος ἀξίως.
τὸ δὲ ἡμετέρας κρείττων, εἰ καὶ λίαν τε-
ταραχῶν, ὡς οὐδὲν ἴσθαι τὸ πονηρὸν καὶ

vndique multitudinem eadem
eius moliens. sic enim autuma-
bat, episcopatu se nihil ad ipsum
pertinente esse potiturum, co-
natulque suos tandem procef-
suros. Iuuenalem quidem san-
ctissimum episcopum & sancta
Trinitas, & vt res ipsa ostendit,
fidei constantia seruauit: at Se-
uerianus pia memoriae episco-
pus Scythopolis, vna cum aliis
pro illo nefarie interemptus, ve-
laniae Theodosii fuit parergon
atque * additamentum. Hæc &
his tetriora ausus Theodosius,
postquam allatis ad potestatem
nostram eius facinoribus, vnde-
cumque ipsius vestigiis inquiri
vna cum satellitibus suis, scele-
rumque sociis, est iussus, e Pala-
stina quam sic affecerat, profu-
git, rebus ipsis ostendens, mini-
strum se ac præcursorem Anti-
christi fuisse. Loca porro e locis
identidem mutans, sanctissimas
perturbans ecclesias, idque stu-
dens, vt qui in fide simplicio-
res sunt, aliena a veritate sen-
tiant, impieque diuinitatem col-
lant; in montem Sina (vt certio-
res facti sumus) domicilium re-
ligionis, quo sanctis viris aditus
est, peruenit; in quo a vobis ex-
orta, cara Deo, ac digna qui-
bus nos omnem honorem ha-
beamus, sita sunt monasteria: v-
bi latitans, meditatatur etiam or-
thodoxiam oppugnare, & oc-
casionem sibi fore sperat. Atque
illius quidem nulla iam haben-
da est ratio; quandoquidem nec
* designatorum ab eo ipsiusque
satellitibus facinorum poenæ di-
gnum modum quisquam inue-
nire potest. Nostra autem po-
testas, quamuis admodum con-
fudit, perniciosam ac Deo re-

* quoddam aliud agentis opus.

* commissio- rum



pugnans Theodosii sententiam nullo modo posse commovere vestrae fidei stabilitatem; tamen ne demonis opus, cuius ille est administer, praeter vestrum nostraque; potestatis propositum, quidquam valere queat, decrevit vestram reuerentiam per has sacras literas hortari, vt tam nefarium hominem, alienum ab orthodoxa fide, hostem sanctissimarum ecclesiarum, vna cum ipsius adiutoribus vndique inuestigatum tradatis prouinciae rectori, vt in maximum gloriosissimi magistri militum orientis, exconsulis & patricii, iudicium adducatur: non vt tor flagitiorum poenam suscipiat, sed vt in posterum certe religiosas & circa numen diuinum simplicius affectas animas, ad perniciosam loca omnia circumeundo, inescare desinat. Sciat enim reuerentia vestra, nos vsque a maioribus orthodoxam fidem colere, ac diuinis scripturis edoctos sanctam Trinitatem adorare, trecentorum decem & octo almae memoriae patrum symbolum amplecti, id sequi, iuxta id credere: Photini, & Apollinarii, & Valentini, & Nestorii, & Eutychis, & aliorum, quotquot contra symbolum sentire decreuerunt, scelus aspernantes, credentes vero Dominum nostrum ac saluatorem Iesum Christum de Spiritu sancto & Maria virgine deipara natum esse; profitentes vnum ac eundem filium Iesum, Deum perfectum & hominem perfectum eundem; Deum vere & hominem vere eundem; nulloque modo diuisum, aut separatum, aut conuersum saluatorem Christum

θεομάχον Θεοδοσίου φρόνημα τὸ ἅλ-
 θῶς ἐβεβαίωσαν ἐν ὑμῶν σφραγισθείσαν
 πίστιν παρασελεύσασαι διωθήσεται, ὁμοίως,
 ἵνα μή τι τῶν δαίμονος ἔργων, ὡς διακονή-
 ται, παρὰ τὸ ὑμῶν τε καὶ ἡμετέρου κρᾶ-
 τος ἀερόθεν ἰσχύσει διωπῆθῃ, ποῖς δὲ
 ποῖς θεοῖς γραμμασι τὸ ὑμετέραν ἀε-
 ρεπὴ βλάβειαν, ὅτι οὕτως αἰδοῖται καὶ
 τῆς ὀρθοδοξοῦ πίστεως ἀλλότριον, τῆν τε
 ἀγιοτάτων ἐκκλησιῶν πολέμιον, ἀμα
 ποῖς ἀπὸ σωεργείας πανταχοῦ ἀνι-
 χυθῶντα παραδουῶναι τῷ τῷ ἐπιτροχῶν
 ἰθῦσιν, εἰς τὸ μέγιστον τῶν ἐκδοξοτάτου
 στρατηλάτου τῷ ἐὼ δὸν ὑπάτων καὶ πα-
 τερικίου διασηλείον ἀχθησόμενον· οὐχ
 ἵνα δίκην ὑποβῆ ποιούτων, ἀλλ' ἵνα τῷ
 λοιποῦ γυνῶν τῶν βλαβεῖς καὶ ἀεὶ τὸ
 θεῶν ἀφελῆσθαι διακείδρας, ἐκ τῶν
 ἀελοῦσιν ἐπ' ὀλέσθαι τῶν οὐκ αὐτῶν
 κατὰ λαλοῖ, δελεάζει πάντων ψυχῶν.
 ἴσα τῆν ἡμετέραν βλάβειαν, ὡς ἡμεῖς
 ἐκ ἀερόθεν τῆς ὀρθοδοξοῦ πίστεως γε-
 γροῦτες, καὶ τῶν θεῶν γραφῶν τὸ ἀγίαν
 πελάδα ἀεροσικωῖν διδραχθέντες, τῆν
 τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ τῶν ὁπίας μνή-
 μης πατρῶν τὸ σύμβολον ἀσπασθῆναι.
 οὕτω βαδίζοντες, ἐκατ' αὐτὸ πιστεύον-
 τες, πλὴν τῶν Φωτίνου, καὶ Ἀπολλινάριου, καὶ
 Οὐαλεντίνου, καὶ Νεστορίου, καὶ Εὐτυχίου,
 τῶν τε ἄλλων πάντων, ὅσοι τῶν συμβόλων
 ἐναντία φρονεῖν ἐγνώκασι, διατίθειαν
 ἀπωδοῦμοι, πιστεύοντες ὅτι ὁ θεὸς
 πλὴν ἡμῶν καὶ σωτήρα Ἰησοῦ Χριστὸν ἐκ
 πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς ἀφ' ἧς
 γενετὸν θεοῦ τεκεῖται· καὶ ὁμοουσιώ-
 τες ἕνα καὶ αὐτὸν ὕψος Ἰησοῦ, θεὸν τέ-
 λειον καὶ ἀνεροπον τέλειον αὐτὸν, θεὸν
 ἁλῶν καὶ ἀνεροπον ἁλῶν αὐτὸν,
 ἐδενὶ ἴσῳ μετ' ἡμῶν, ἢ χωρὶς με-
 νον, ἢ τρεπόμενον, ὅτι σωτήρα Χριστὸν

49.

ANNO
CHRISTI
451.

πρεσβυτερῶν διαπιστῶν, ἐν ταύτῃ
τῇ πίστει ἀσφαλῶτως μὲν διζήμινοι,
ἀνάθεμα τῶν φανεροῦς ἐόντων λέγον-
τας δύο υἱούς, ἢ δύο Χριστοὺς, ἢ δύο
πρόσωπα, ἢ εἰπόντας, ἢ γράσαντας,
ἢ καὶ λέγοντας ἑλμῶντας. ἡ ἕνα προ-
σημιῶν ἀνωτάτων πᾶσιν, ἀληθῆ καὶ
ὀρθοδόξῳ οὖσαν, καὶ ἡ κατὰ * Καλχη-
δονίαν ἐναχῶ συληρομένη ἀνω-
τάτη συνόδῳ ἐβεβαίωσε, συμφώ-
κω χρησαμένη πρὸς τὴν βία καὶ
ὀρθοδόξῳ ἁποστολικῆν φρονήσιν, καὶ
τὴν Εὐτυχίου μόνου κηκοδοξίαν ὁμο-
νόμῳ τοῖς ἀγίοις πατέρεσι ψήφω
καταδικάσασα.

* f. Xaa.

iugiter adoramus. In hac fide
Deum precamur vt stabiliter
maneamus, aperte anathematiz-
antes eos qui duos filios di-
cunt, aut duos Christos, aut duas
personas; vel qui dixerunt, aut
scripserunt, aut præsument di-
cere. Quam quidem sanctissimam
fidem, quæ vera est atque
orthodoxa, sanctum Concilium
firmavit proxime Calchedone
celebratum, vno ore vnoque
sensu religionem sanctam & or-
thodoxam colens; peruerfam-
que folius Eutyichis opinionem
condemnauit suffragio cum san-
ctis patribus sentiente.

EIVSDEM EPISTOLÆ MARCIANI
imperatoris altera versio, quæ usque ad verba illa, Abscidit
autem & impietatem Nestorii, eadem est cum superiori,
Græco textui, cui respondet, apposita: exinde vero nihil cum eo
commune habet.

& venerabile symbolum trecentorum decem & octo san-
ctorum patrum qui in Nicæa conuenerunt, integrum
per omnia custodiuit, neque imminutione, neque adie-
ctione vexatum. Et credit quidem nostra tranquillitas,
sanctas literas nostras, nec non & præcepta proposita du-
dum in Alexandrinorum magna ciuitate, sufficere ad per-
suasionem eorum qui nescio quo modo adhuc dubitant,
eo quod nihil innouatum sit a sancto catholicoque Con-
cilio, & quatenus nullus de cetero dubitaret, huius rei
gratia relinquatur. Neque enim quemlibet ita * simplici-
orem esse credimus, vt legens tantas doctrinas, sic cla-
re pronuntiantes fidem orthodoxam, hæctenus in ipso
errore permaneat. Si vero fortasse sint aliqui (quod
non credimus) in sitam nobis clementiam non sequen-
tes, volumus iterum eis per has sacratissimas literas no-
stras certissime satisfieri: quia sanctorum & venerabi-
lium patrum doctrinas sequens sanctissima catholicaque
Synodus, cuncta disposuit, & Eutyichis quidem peremit
impietatem; quem Dioscorus est secutus, & alii quidam,
Concil. Tom. 9.

* f. sim-
plicem



qui libros Apollinaris non dubitauerunt plebi dispergere, vocabula sanctorum patrum eis attribulantes, quatenus ad plenum simplicium mentes sua falsitate deciperent. Confirmavit autem trecentorum decem & octo sanctorum patrum in Nicæa conuenientium venerabile symbolum, nihil nec auferens, nec adiiciens, secundum quod baptizata nostra tranquillitas ab ætate adolescentiæ sapit, & vt in eo consistat, exoptat; credens Dominum nostrum & saluatorem Christum filium Dei vnigenitum, coæternum & consubstantialem Patri, propter nos & propter nostram salutem humanatum, natum ex Spiritu sancto & Maria virgine Dei genitrice, & esse Deum & hominem vere eundem, non alium & alium (absit hoc) sed vnum eundemque, nullo modo partitum, aut separatum, aut conuertibilem. Eos autem qui dicunt, aut aliquando duos filios, aut duas personas, etiam nos tamquam Dei inimicos abominamur & anathematizamus. Hæc igitur & nunc agnoscentes, si qui forsitan estis adhuc falsitate decepti, ad veritatem recurrere festinate, nefandis vosmetipsos, & Canonibus contrariis collectionibus abstinentes, ne super hoc, quod animas vestras perditis, etiam legali castigationi subdamini: vnite vero vos omnes sanctissimæ & catholicæ orthodoxorum ecclesiæ, quæ vna est, sicut & venerabiles definitiones patrum nos docent. Hoc enim agentes, animam quidem vestram saluti donabitis, Deo vero cunctorum quæ sunt placita facietis; sed & nostræ tranquillitati vos commendantes, eius cura fruemini. Propterea siquidem & Ioannem videlicet decurionem eligentes misimus, qui certissime valeat ea quæ de fide sunt, explanare. Nam & sanctorum episcoporum vniuersali catholicorum Concilio interfuit, & vniuersa quæ gesta sunt, clare nouit: vt per omnia satisfactione suscepta, hi qui (quod non credimus) adhuc dubitant, tandem aliquando ad veram & immaculatam fidem remeare festinent.

ANNO
CHRISTI
451.

Αντίτυπον δειών γραμμάτων πεμ-
φθέντων δεγμανδρίταις, κὶ λοι-
ποῖς ἐν Αἰλίᾳ, καὶ τοῖς πλεῖστον αὐ-
τῶν οἰκοδομοῦ μοναχοῖς, παρὰ τοῦ Ἰσο-
τάτου καὶ Ἀσθεράτου ἡμῶν δε-
σπότης Μαρκιανὸς τοῦ αἰωνίου
Αὐτοῦ.

ΕΝΤΥΧΟΝ τὸ ἡμέτερον κράτος ταῖς
δέησιν, ἀσθερῶν δὲ Ἀσθεράτου
καὶ Ἰσοτάτου δεσποῦναι τὸ ὁμόλογον τὸ ἡ-
μετέρας γαληνότητος ἔξεπέμψατε, τοῖς
πρωτοκόμοις ἐπέειπεν, ὡς οὐχ ἰκετεῖαν
ἐπέμψατε, δέησιν δὲ πρὸς ἡμᾶς
ἀσθερῶν καὶ τοῖς τὸ θεοδότησι, καὶ τῇ πολι-
τείᾳ τῆς Ῥωμαίων ἐναντίον καταστάτα
σοσπὸν ἡμῶν ἀπέδειξατε. δεόντων δὲ ἡ-
συχίας ἀγῶν, καὶ τελῶν ὑπὸ τῶν ἱερέων,
καὶ τοῖς ἄλλοις μαθηταῖς προσομι-
λεῖν, διδασκάλων τὰς ἐν ὑμῶν ἀγῶν
αὐθαδείας ἐαυτοῖς ἐπενοήσατε. Ὅμοιόν
τὰ πρὸς τὴν διδασκόντων ὁρθῶς μαθεῖν
αἰσχροδιδραμοῦ πείσαντες ἡ ἐαυτοῖς ἀνοή-
τως, ὅτι δεῖ μᾶλλον ὑμῶν πάντας ἀκολου-
θεῖν πρὸς τὸ πνεῦμα εἰδέναι, ἢ ταῖς τῶν ἀ-
γῶν δόξασιν καὶ πρὸς τῶν Ῥωμαίων βίβλους,
τοῖς τε παρὰ τὸ τῆς δειῶς μνήμης πατρῶν
παρατέλλασιν. ὡσπερ δὲ τὸ πρὸς ἁγίων
ἐλατῶνα πλημμελεῖς, εἰ ψευδῶς
διδασκαλίας τὰ πρὸς ὑμῶν τελοῦμεν
να εἰπωμεν βεληδείητε, εἰδὲν τὸ δλη-
θείας ἐγὼ μὲν ταῖς ἰκετηρίας ἐδέξα-
τε, φάσκοντες μήτε τὸ ἐμπεσησάν, μή-
τε τὸ φόνων, μήτε τὸ ἄλλων ἀποπημά-
των ὑμῶν αἰτίους ἢ τὰ μοναστήρια κατε-
σταῖαι, τὸ τὸ πόλιν οἰκάντων, καὶ ἁγίων
ξένων ἔργον γενησάν τὰ μνημονεύον-
τα δὲ ἐλάσθε ἢ εἰδὲν τὸ τετολμημένων
τῶν ἡμετέρων ἀσθερῶν, καὶ πρὸς ἑσιν
dam peregrinos memoratarum rerum originem extitisse. Sed nihil
horum quæ tentata sunt, nostram latuit pietatem; quando & moni-

IX.

Exemplar sacrae epistolæ
missæ a sacratissimo & piis-
simo domino nostro Marcia-
no perpetuo Augusto ad ar-
chimandritas, monachos,
& reliquos habitantes in
Aelia, & circa eam.

AGNOSCENS nostra ma-
iestas preces quas ad sacra-
tissimam piissimamque nostræ
tranquillitatis coniugem direxi-
stis, rebus ipsis mihi persuasum
est, quod non supplicationes
miseritis, sed sub obtentu precû,
impiam, & Dei legibus, Roma-
naq; reipublica contrariam exi-
stentem vestram demonstra-
ritis intentionem. Nam cum o-
portuerit vos quieti vacare, &
esse sub sacerdotibus, eorumque
doctrinis * obedire, doctorum * instrui,
potius ordinem audacia vehe-
menti assumere præsumpsistis,
qui neq; a recte docentibus do-
ceri patimini, & vobis ipsis stu-
te persuadetis, quod cunctos o-
porteat circa apertæ fidei scien-
tiam vos potius sequi, quam
sanctorum apostolorum pro-
phetarumque volumina, & a
sanctæ memoriæ patribus man-
data contradita. Et quasi minus
quam * priores delinquere vos
putaretis, si falsis * doctrinis ve-
stras præsumptiones obumbra-
re velletis, nihil veritatis in ve-
stris precibus docuistis, asseren-
tes neque incenciorum, neque
homicidiorum, neque aliarum
incongruarum rerum esse vos
auctores, aut monasteria; sed
& incolas ciuitatis, & quos-

* priora
peccata
fuerint,
* suggestio-
nibus ve-
stra facino-
ra

mentorū gestis, & singulorū relationibus nobis apertum est, quomodo & Alienſium ciuitas a vobis velut hoſtibus capta ſit, qui habitare in monaſteriis, & eiufmodi locis* obſeruare debu- iſtis. Inſuper & venerandæ me- moriæ diaconi commiſſa cædes, & quod illius corpus poſt necem etiam *communi ſepultura pri- uatū, inſenſibiliter tractum ſub- debatur iniuriis. Quomodo etiā domus incenſæ, & portæ clauſæ ſunt ciuitatis, & quaſi *legibus propriis ciuitatis cuſtodiebatis muros, & carcere violenter aper- to, *malorum præſumptoribus remiſſio poenarū, & periculofæ fugæ præbebatur occaſio. *Pro- ficientibus autem ad peiora, po- ſtremis minora fuiſſe præceden- tia demonſtrantes, Iuuenalem ſanctiſſimum epiſcopum, & alios reuerendiſſimos ſacerdotes per quemdam ad hoc deſtinatum interficere voluiſtis. Cum vero is qui miſus fuerat, fuiſſet ſpe ſua deceptus, *ſine effectu ſua vefaniam & eorū a quibus miſ- ſus fuerat, *eſſe non ſinens, Seue- rianum ſanctæ memoriæ epiſco- pum gladio percutiens, neq; his qui erant cum eo pepercit. Hæc ergo & his peiora delicta, & quo- modo præſumpta, & quibus ag- gentibus, [aut inuitantibus] acta ſunt, *manifeſtant ea quæ fre- quenter in diuerſis iudiciis pro- prie demōſtrata, & ſacratiffimis noſtris auribus intimata ſunt, certiffimum indicium veſtræ voluntatis habentia, *quā prom- pte ad maxime delinquendum deſcenderitis, non Dei fidem defendere vel fouere volentes, ſed vobiſiſpis præfecturas & ſa- cerdotia, quorum vos oſtendiſtis

ὑπομημάτων, καὶ ἀναφοραῖς τῶν καθ' ἕκαστον φανερωθέντων ὅπως τε ἡ τῆς Αἰ- λιών παρ' ἡμῶν, ὡσανεὶ πολιμίαν, κατελήφθη πόλις, τῶν οἰκῶν τὰ μοναστή- ρια, καὶ ποῖς τοιοῦτοις περὶ σφαιρῶν μόνον τοποῖς ὀφειλότων ἢ τε τῶν τῶν ἑλλαδικῶν μνήμης διακονοῦ ἀσθεῶς Τολμηδῶσαι σφαρῆ, καὶ ὡς τὸ ἐκείνου σῶμα μὴ πλεῖν ἀνείρεται, καὶ τῆς κοινῆς χειρονομίας ὀπίστας, ἐλκόμενον αἰμαδιῶτος ὑβριζέτω ὅπως τε ἐνεπρήσθησαν μὴ αἰ οἰκίαι, αἱ δὲ τῆς πόλεως ἀπεκλεισθησαν πόλιαι, ὡς ἐν αὐτονομίᾳ τὰ τε πύργη τῆς πόλεως ἐφυλάσθητο, καὶ τῆς εἰρκῆς βιαίας αἰοι- χθείσης, ποῖς τὰ δὴνὰ τετολμηκόσιν ἀφι- σις τῶν ἡμωρῶν, καὶ Φυγῆς Ἰπικινδῶναι παρείχετο περὶ φασίς. περὶ βασιαντος δ' Ἰπικῆ χεῖρον τῶν κακοῦ, ποῖς ὑπερον χα- λεποῖς μερῶν τὰ περὶ λαβόντα δὴ- κινῶντες, Ἰουενάλιον τὸ ὀσιώτατον Ἰπικ- σκοπον, καὶ ἄλλοις ἑλλαδικῶν ἱερέας διὰ τὸ πεμψέντος ἀνελεῖν ἡβουλήθητε. ὡς δὲ τῶν ἐλπίδος ὀσαλεῖς ἐσφάλη, παρεργον τῶν αὐτῶν μανίας καὶ τῶν ὀδοσφάντων αὐ- τον ἐποπήσατο, Σεβερειανὸν τὸ ὀπίστας μνήμης Ἰπικοπον ἕξει διαχερησάμε- νος, μηδὲ τῶν σιωδόντων αὐτῶν Φίσομῶρος, ταῦτα καὶ τούτων δὴν ὀπερα πλημμελί- ματα, καὶ ὅπως τετολμηται, καὶ πῶν δια- περὶ ἀμῶν, γωρῆς δὲ διαφόρος ἐν διασπρῶν ἰδινῶς ἀποδὴχθέντα, καὶ τῶν θείας ἡμῶν ἀκοαῖς μινυδόντα, ἐλεῖ- χον ἀκελεβῆ φέροντα τῶν ἡμετέρων γῶ- μης, ἀφ' ἧς περὶ χεῖρος Ἰπικῆ τῶν πλῆσιν πλημμελεῖν ἐστράπητε οὐ πλεῖν τῶν ἰσο- πῆσιν ἐμδιεῖν, ἢ γροῦν σὺν κροτῶν βουλο- μένοι, δὴν ἑαυτοῖς τῶν περὶ εὐρίας καὶ τῶν ἱεροσῶναιας, ὧν διλλοτελοῖς παντά- πασι πεφῆνατε, περὶ ποῖν Ἰπικῆ λῆμ- omnimodis alienos, in perditionem

*rancam- modo refi- dere

*communis violatione iuris debiti mortuis tradū, et si in- sensibiliter, iniuriis sub- debatur. *in statu ci- uilitatis legi- bus libero, *facinoro- sis homini- bus *Malo au- tem in pe- ius progre- dientē.

*accessoriū suæ vefan- iæ opus *fecit, Se- uerianum

*manifesta sunt, cum diuerſis modis in tribunali- bus proprie ſunt

*ob quam

ANNO DOMINI 457

*de

*de

ANNO
CHRISTI
431.

ἡ πόλεων ἑαυτοδρακότες. Σαυμά-
ζεν δὲ τῆ βίσεβεία τῆ ἡμετέρα παρῆσι,
ὡν ἐνεκεν Εὐτυχῆ μὲν ἀνάθεμα π-
ζετε, καλῶς γὰρ τὸ ποιοῦντες. Θεο-
δοσίω δὲ τῶ πάντα ὁλομηρῶ ἑαυτῶν
ἐξεδόκατε, τῶ φρονεῖν τῶ Εὐτυχίῳ·
ὅς τῶ Βαλεντίνου καὶ Απολλινάρειου καὶ
Ἰορδοδίου πίσεως ἠλώσας μανίαν,
ταῖς μὲν ἀγνοήτως ἐκκλησίαις δορυ-
βαν, ταῖς δὲ πόλεσι δούλοπῆς καὶ βλα-
βῆς γαλήνται παρεξεν ἀφορήτου,
ἡμῶν δὲ κατέστη τῶ οὕτως ἀφορήτων
καὶ ἁφρανόμων παρεξεν δερμῶς.
τῆς μὲν αὖθις βίσεβείας καὶ τῶ πλημ-
μελημάτων πάντων ἐφέξετε δίνας
ἀξίας τῶ τῶ ὄλων διασῶτη καὶ σωτήρι
Χριστῶ, ὡν τῶ αἰπῶν δεδῶκατε. οὐ
τῶ ἀνέξετα ἡ δία δυνάμεις ἀπμώρη-
τα παρεξενῶντα εἰς βία καὶ πῆν δυσφή-
μως, καὶ εἰς ταῖς ἀγίας ἐκκλησίας, καὶ εἰς
τῶ ὁσίοις ἀνδράς ἑλευνας ἀναρεθίν-
τας ἀδμήτως πεπολημῆν. ἡ δὲ ἡμε-
τέρα γαλιωτῆς οὐδὲν τοιοῦτον καὶ τῶ
μοναχῶν παρεξενῶν γηέδαι, μόνω
δὲ τῶ Αἰλιέαν κατὰ ἐξιδῶν πόλιν,
τῶ λοιπῶν γουῶ ὅπῃ τῶ οἰκουμένων
ἡσυρία Φυλαχθησομῆν. τὸ δὲ ἡμέ-
τῶ ἐράσως ἐναντῆα τοῖς τῶ μοναχῶν
παραβῆλμασι * διατῆσῶν, πό-
λεμον ἤρατο καὶ τῶ κοινῆς βίταξίας·
καὶ πῆθος ἀρεθίσαν τῶ τε λησθόν-
των, καὶ ἀλλως ἁφρανομῆν εἰωθῶν,
καὶ ὅπλα καὶ τῶ ἄνομομῆν κινή-
σαν, σφαγῆς καὶ ἀλώσεως καὶ ἐπέθον
χαλεπῶν τοῖς τῶ χῶραν οἰκοδῶν αἰ-
πον κατέστη ὡς κινήν τὸ ἡμέτῶ κρ-
τος, ἐπαγανατισσῶ μὲν τοῖς πεπλημ-
μελημῆν, ἐμφύτω δὲ Φιλανθερ-
πῆ * κινήν, τῶ τῶ φόνων καὶ τῶ
ἐμπροσθῶν βίσεβομῆν αἰπῶς

ciuitatum vindicare studentes.
Nostra siquidem pietas admira-
tur, qua causa Eutychem quidē
anathematizatis, bene in hac
parte facientes: Theodosio vos
vero, qui proiec̄ta audaciā est, vos
ip̄sos contradidistis, sapienti ea
quā sunt Eutyche, qui Valenti-
ni & Apollinaris contra ortho-
doxam fidem amulatus infan-
niam, sanctissimas quidem con-
turbat ecclesias, ciuitatibus ve-
ro subuersionis & importabilis
vexationis existit occasio: vo-
bis etiam factus est adeo nefan-
darum & iniquarum actionum
princeps. Et impietatis quidem
* suae ac delictorum omnium
pœnas dignissimas * dabit om-
nium Domino & saluatori Chri-
sto, quorum excitasti originē.
Non enim patietur diuina po-
teestas sine supplicio pertransire
ea quā in eius fidem blaspheme,
& in sanctas ecclesias, & in san-
ctos viros miserāde peremptos,
nefande commissa sunt. Nostra
vero tranquillitas nihil tale fieri
contra monachos imperauit, sed
vt tantummodo Aelensium * se-
daretur ciuitas, quatenus de ce-
tero * quies eius ab omnibus ser-
uaretur. Vestra vero procaci-
tas * mandatis contraria mona-
chorum agens, bellum aduer-
sus communem quietem assump-
sit: & multitudinem congregans
latronū, & aliorum inique agere
solitorum, armaq; contra legitime
viuentes commouens, causa cædis
& deuastationis, aliarumq; crudelium
rerum, prouinciā habitatoribus fuit:
ita vt mota maiestas nostra indigna-
retur * rerum talium commissis
foribus, sed per insitam clemen-
tiam superata, cædis & incen-

* διατῆσῶν
πόλεων

* ἡμετέ-
ρων

* vestra
* dabit

* continere-
tur

* ad quietē
habitantiū

* professio-
ni

* commissis
sceleribus

diorum auctores pœnas luere iuberet : licet etiam aduersus vos iustum esset vt nostra indignatio progredieretur, qui relictis monasteriis, in quibus vos perpetuo residere vestra professio iubet, ea ausi estis, quæ vltimo supplicio digna sunt. Nam etiam docere potius quam discere præsumitis, diuina nescientes eloquia aperte præcipientia, quia non est discipulus super magistrum suum, nec seruus super dominum suum. Quas doctrinas saluatoris animarum nostrarum, aut sanctissimorum apostolorum & patrum, secuti estis? Non enim proprias sequentes impietates, dicere audebitis, quod ad cædes aliaque delicta quæ vos egistis, sanctorum documenta progrediantur. Sed quia duas naturas audientes, perturbatas vestras animas fuisse docuistis, veluti quadam nouitate auribus vestris illata; scitote, quia vobis quidem harum rerum examinationem facere non congruit, qui subtilitatem huius rei intelligere nequitis. Nos autem patrum suscipientes doctrinas, naturam intelligimus veritatem. Hoc enim est quod sapimus, simul & dicimus; quia Dominus noster Iesus Christus, Deus vere & homo vere est idem : sicut & sanctissimus apostolus Paulus, naturam ipsam veritatem intelligens, in epistola ad Galatas clare docet, ita dicens : *Sed tunc quidem nescientes Deum, seruisistis eis qui natura non sunt dii* : hoc est, ignorantes vere Deum, eis qui vere non sunt dii : ex his palam significans, quia natura veritas est. Sed dicitis, quia de na-

*afferentia, Math. 10.

Galat. 4.

δικας ὑποχρῖν παρακαλεῖσθαι· εἰ ἀνοκλήτως προσβῶμαι, καταλιπέτων μὲν τὰ μοναστήρια, οἷς ὑμᾶς διαπαντός προσεδρόμειν τὸ ἐπάγγελμα παρακαλεῖται, τοῖς πομπασάντων δὲ τριῶντα, ἀ τῆν ἐξαπὼν ἡμερῶν ἄξια κατέστηκεν· ἡτῶ καὶ διδάσκων αὐτὴ τὴν μαρτυρίαν ἡπληρέτε, ἐκ εἰδότες τὰ θεῖα λόγια φανεροῦς διαγορεύοντα, ὡς ἐκ ἐστὶ μαθητῆς ὑπὲρ τοῦ διδασκαλον, οὐδὲ δοδλος ὑπὲρ τοῦ κύριον αὐτοῦ. ποίας διδασκαλίας τὴν σωτήριος τῆν ἡμετέραν ψυχῶν, ἢ τὴν ἀγιωτάτων ἀποστόλων καὶ πατέρων, ἡκολουθήσατε; οὐ γὰρ αὐτὴ τῆς οἰκείας ἐπιθυμίας δυναστείας αὐτῶν λέγειν ἐπιθήσατε, ὡς ἡτῶ φόνους ἢ πλημμελήμασιν ἐτέροις, ἀπὸ ὑμῶν διεσπείρασε, τὰ τῆν ἀγιῶν προσεμβαίνει διδάγματα. ἡτῶ δὲ δύο φύσεις ἀκούοντες, τὰ ἡμετέρας ψυχῆς διαμβεῖσθαι ἐδιδάξατε, ὡς ἕνος κερνοφωνίας τῆς ἡμετέρας ἀκοῆς προσαρμόνης· ἴτε, ὡς ἡμῶν μὲν τῶν πᾶσι τοῦτων ἐξέτασιν πολυπροσημοῦσιν οὐ προσήκει, συνέναι τῶν ἡτῶ τοῦτοις λεπτότητα μὴ δυναμῶν. ἡμεῖς ὅ τῆν πατέρων· οὐδὲξ ἀμῶν διδασκαλίας, τῶν φύσιν νοοῦμεν ἀλήθειαν. ὅτο γὰρ ὅτιν ὁ φρονοῦμεν, καὶ φανερὸν ὅτι πῶ ὁ δεσπότης ἡμῶν καὶ σωτὴρ Ἰησοῦς Χριστός, θεὸς ἀληθῶς καὶ ἀθεοποίητο ἀληθῶς ὅτιν ὁ αὐτός· καθὼς καὶ ὁ ἀγιώτατος ἀπόστολος Παῦλος, τῶν φύσιν ἀλήθειαν νοῶν, ἐν τῆν πρὸς Γαλατας ἡπιστολῆν διδάσκει, σαφῶς λέγων· ἀλλὰ πότε μὲν ἐκ εἰδότες θεόν, ἐδουλώσατε τοῖς φύσιν μὴ οὐσι θεοῖς, ἐκ πῶτων φανεροῦς, ὅτι φύσις ὅτιν ἡ ἀλήθεια, σημαίνει εἰς ὅτι πᾶσι φύσεων ἐν τῶν τῆς φύσεως

ANNO 492

ANNO CHRISTI 451. * αβιζ

πίστεως οὐ * ἀπειδέχεται συμβόλων τῶν ἐκτεθέντων παρὰ τῆς τετρακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ ἀγίων πατέρων. οὐτε γὰρ ἡμεῖς ἀπὸ τούτου (ἡτοιμασμένοι οὐτε δὲ νῦν καμνοποιμία ἡμεῖς καὶ τῆς αὐτῆς ἐπισημίας πίστεως, ἀλλὰ ὅτι τῆς ἀγίας τῆς ὁρθοδόξου λαμπάντων ἐκφραξῆς παραγγέλματα. ἡμεῖς δὲ μὴ χελῶναι λέγοντες φυσιολογεῖν, αὐτὸ ἴσως ποιούμετες ἀλίσκεσθε, διαρρήδην ἐν ταῖς παρ' ἡμῶν ἑπιστάσεως δεινότησι φύσεως μεμνημένοι, καὶ λέγοντες πῶς ἕκαστος ἀρδένθῃ, Ἐπάλιν ἡμεῖς ἀρδένθῃ; καὶ πῶς γυνὰ κατὰ φύσιν ἴσως φύσιν; καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δέ. ὁ γὰρ λόγος σαφὲς ἐγγύς. πῶς δὲ γέρονε; πῶς χειρὶ δυνάται; γέρονε δὲ, οὐ τραπείς τῶν φύσιν, οὐδὲ μεταβληθεῖς τῶν θεότητων. ὁρατε οὖν, πῶς φύσεως πανταχοῦ μέμνησθε, ὅτι παρὰ αὐτῶν τῆς φύσεως ὄνομα τρεσπλίθυμοι, καὶ πανταχοῦ ἐν αὐτοῖς τῶν συκοφαντῶν τῶν παρὰ τῆς ἀγίας συνόδου ἀληθῶς ὅτι τῆς πίστεως κερδόντα ἀφορμαὶ ἀπειποιεῖτε. ἀμφοτέρωθεν καὶ καὶ ἴσως, ὅτι ψευδοὶμοὶ φατε, ὡς ἐδογματῆται λέγειν δύο υἱοὺς, καὶ δύο Χριστοὺς. ὁ πρὸ οὐχ οὕτως ἐχθρὸν ἀπαγορεύοντες γὰρ ἀναθεματίζοντες τὸν ἴσως λέγοντας, ἢ γράφοντας, ἢ εἰπόντας, ἢ καὶ ὁμιλοῦντας λέγειν. τὸ γὰρ ἡμεῖς κερδόντες τῶν συμβόλων τῆς τετρακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ ἀγίων πατέρων τὸν τε θεωροῦντα χερόν ἡκολούθησε, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς περὶ ταῦ, πιστῶν ὅτι δεσπότην ἡμῶν καὶ σωτῆρα Ἰησοῦν Χριστόν ἐκ πνεύματος ἀγίου καὶ Μαρίας τῆς παρθένου τετέχθη. ἢ γὰρ ὁρθοδόξον

turis in fidei symbolo nihil continetur a trecentis decem & octo sanctis patribus exposito. Neque enim vlla de hac re tunc quaestio mota erat, neque nunc aliqua nouitas aduersus eam fidem excogitata est; sed sanctorum patrum qui in orthodoxa fide claruerunt, firmata est traditio. Vos autem qui dicitis, Non oportet naturarum rationes exquiri, hoc ipsum facere compertum est, aperte in supplicationibus a vobis directis naturarum memoriam facientes, atque dicentes: Quomodo parit virgo, & manet virgo? Et quomodo generat per naturam eum qui super naturam est? Verbum enim caro factum est. Quomodo autem factum est? quomodo separari potest? Factum vero est, non natura mutatum, neque diuinitate conuersum. Videte igitur quomodo naturam vbique commemoratis, qui propter ipsum nomen naturae turbamini, & vndique vobis ipsis calumniandi ea quae a sancta Synodo pro fide vere firmata sunt, occasionem exquiritis, etiam in eo peccantes, quod mentientes asseritis, profus definitum esse dici debere duos filios, & duos Christos; quod ita non est. Nos enim hoc *abdicantes, anathematizamus eos qui hoc scripserunt, aut dixerunt, aut dicere forte praesumunt. Nostra namque tranquillitas symbolum trecentorum decem & octo patrum & iam pridem secuta est, & ei in posterum tempus assentit, credens Dominum nostrum & saluatorem Iesum Christum ex Spiritu sancto & Maria virgine Dei genitricem natum. Orthodoxam namque

*prohibentes.



fidem, sicut accepimus, serua-
 re in perpetuum festinamus,
 quemadmodum etiam sancta
 Synodus nuper in Calchedo-
 nensium ciuitate celebrata, cre-
 dens docet, symbolum confir-
 mans, & consona sapiens ipsis
 sanctis patribus, Ephesinoque
 Concilio, cuius Cælestinus &
 Cyrillus reuerendæ memoriæ
 præfules fuerunt, errorem Nes-
 torii condemnantes. Ac nostra
 clementia nulli penitus neces-
 sitatem præcepit imponi, quate-
 nus aut subscriberet, aut con-
 sentiret iniurius. Non enim ter-
 rore aut violentia aliquos volu-
 mus ad viam trahere veritatis.
 Vos autem e contrario præter
 ea quæ dudum ausi estis, gladiis,
 aliisque crudelitatibus, insuper
 & iniuriis & tormentis in mu-
 lieres honestas & nobiles per-
 petratis, necessitatem plurimis
 non dubitastis inferre, vt con-
 sentirent vestris peruersis do-
 cetrinis, & clamoribus atque
 subscriptionibus anathemati-
 zarent eandem sanctam Syno-
 dum, & sanctissimum patriar-
 cham sedis apostolicæ maximæ
 Romæ Leonem, & alios sanctis-
 simos patres: pro quibus ausi-
 bus necessarie reddituri estis
 Deo omnium domino ratio-
 nem, in cuius iniuriam, si di-
 ci fas est, talia facere præsum-
 pstitis, iure opprobrium & ir-
 risio scelestis paganis & hæreti-
 cis effecti, quibus estis exem-
 plum confusionis redditi. Quia
 vero & Samaritas accusastis,
 tamquam ipsi aduersus sanctas
 ecclesias crudelia & nefanda cõ-
 miserint, & cædes, & alia simul
 incongrua perpetrarint: cog-
 noscite quia fanciuimus, vt in-

*verberationibus

πίστιν, ὡς παρελάβομεν, διηκειῶς
 φυλάττειν ἀσπυδῶμεν, ὃν ἔσπον καὶ
 ἡ ἀγία συνόδος, ἡ ἴσ' κ' πλὴν Καλ-
 χηδονέων ἐσαχθῶ σιωκροτήσῃ, πρῶ-
 τούτοις διδάσκει, βεβαιώσῃ τὸ σύμ-
 βολον, τοῖς τε αὐτοῖς ἀγίοις πατέ-
 ρσι καὶ τῇ συνόδῳ τῇ κατ' Εφεσον,
 ἧς Κελεστίνος καὶ Κυριλλος, τοῖς
 ἀλαβοῖς μνημῆς, πρεσβεβέλων,
 πλὴν Νεστορίου πλανῶν ἕξασθῶμεν.
 καὶ ἡ μὲν ἡμετέρα γαλιωότης οὐδε-
 νι τὸ σῶλον ἀνάγκη ἐπαρῶμαι προ-
 σέταξεν, ὥστε ἡ ὑπογράψῃ, ἡ σωμα-
 νεῖν, εἰ οὐ βούλοισθε. οὐδὲ γὰρ ἀπει-
 λαῖς, ἡ βία ἕνα πρὸς τὴν τῆς ἀλη-
 θείας ὁδὸν ἔλκεν βουλόμεθα. τὸ ἕνεκα
 πῶν ὑμεῖς, πρὸς τοῖς ἡδὴ τολμημέ-
 νοις, διὰ ξιφῶν ἐπέσπον χλαπῶν,
 ἐπ' μὲν καὶ ὕβρεων καὶ ἀκισμῶν εἰς
 γυναῖκας λαμπρῶν καὶ σεμνῶν γε-
 νομένων, ἀνάγκη ἐπαρῶν ἐκωνήσαι-
 τε πολλοῖς, πείθεσθαι μὲν ταῖς διεσρα-
 μῶν ὑμῶν διδασκαλίαις, ἐκβοήσῃσι
 δὲ καὶ ὑπογραψῆς ἀναθεματίξῃν
 πλὴν αὐτῶν ἀγιωτάτων συνόδων, καὶ
 τοῖς ὁσιώτατον πατριάρχῳ τῆς ἀπο-
 στολικῆς ἑσθῆς τῆς μεγάλης Ρώμης
 Λέοντι, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πατέ-
 ρεσι ὑπὲρ ἧς πόλεως αἰακτικῶς δά-
 σῃτε λόγον τῷ ἴσ' ὅλων δεσπότῃ θεῷ.
 οὐ πρ, εἰ θέμις εἶπεῖν, ἐφ' ὕβρειν ταῦ-
 τα. πρὸς τὴν ἐπολιμήσῃτε, ἐπονεῖδῃσι
 καὶ κατὰ γέλασιν δικαίως τοῖς τε μισοῖς
 Ἕλλησι, καὶ ταῖς αἰρέσεσι κατὰ τῶν
 οἷς ὑποδύξῃμα ἀγμῶν γερῶνατε. ἐπι-
 δὴ ἡ καὶ τοῖς Σαμδρείταις ἠπάσῃσθε,
 ὡς κ' τῶν ἀγιωτάτων ἐκκλησιῶν ἀνά-
 καὶ ἀθέμιτα τολμήσῃντας, καὶ φό-
 νοις, ἡ ἐπὶ ἕνα ἀποπα πλημμελή-
 σαντας, γνώσκετε, ὡς ἐπιστάμεν,

ANNO
CIRILLI
431.

* ἡ ἴσ' κ' πλὴν
κατ' Εφεσον,
L.

ANNO CHRISTI 451.

ζητήσεως παρακολουθήσεως ἀκριβοῦς
ὅρα τῆ ἀδελφότητος κλημτος Δωρο-
θεου, τῆ μὲν ἀπαρχῆς τῆς ἀγιωτά-
της ἐκκλησίας καὶ τοῖς ὑποτάσσουσιν
δοξακαταλίωσι, ὅτι ἡ τούτων διελ-
σκομῆς ἀγίους ἡμῶν ἐκ τῆς
νόμων ὑποχρῆν, τῆς ἰπὶ τούτοις ἐκδι-
κτικῶς ἰδὲν ἡμῶν πρὸς τοὺς οὐκ ἐπι-
διδάχθοντας, ὅπως τὸ ἡμέτερον κερτος
πιστεύει, καὶ παρὰ τῆς ἡμετέρας δισθεσίας
πρὸς τὴν ἀπέναντι, μὴ χωρίζεται τῆς
ἀγίας καὶ ὀρθοδόξου πίστεως, πρὸς τὴν
δρῶν ἢ τοῖς μοναστηρίοις, καὶ τῆς πρὸς
τὸ κρείττον ἰσοστάθην ἀγαθῶν, σύμφωνα
τῷ ἐπιτέλειον διαπορεύουσιν, καὶ
μηδένα ἄδικον παντάπασιν ἐμποιοῦν-
τας, μήτε μὲν τοῖς ἰπὶ ἀπολεία τῆς
ψυχῶν παρὰ τῆς Φαῦλα διδασκόν-
των λεγομένων ἀπλῶς πύθοντες,
μήτε δια τῆς ἐκείνων ἀσεβείας συμβο-
λας, τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς θεοῦ
ἐκκλησιῶν χωρίζουσιν. παρασυνά-
ξεις μηδὲ ὅλων ποιῆν ὁμιλήσῃ· εἰδόν-
τες τὰ παλαιὰ νομοθετήματα παρὰ τῆς
θείας λήξεως ἐν τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις
γεγονότων βασιλέων, οἱ τῶν ἀγαθῶν καὶ
καθολικῶν συγκροτήσαντες ἐρησείαν,
μεγίστοις ἰπὶ τοῖς πρὸς παρασυνάξιν
πολιῶντας ὑποβάλλεται διατίθουσι.
μεταμελήσῃν δὲ ἡμῶν τῆς πρὸς τὴν
πισθίωντες, εἰδὲ τὰ τῆς φιλανθρωπίας
ἡρησάμεθα, πολλὰς παρακλήσεις χρι-
σταμῶν τῶ ὁσώτατου ἰπὶσκοπού Ιου-
βενάλιου, δι' ὧν ἡμᾶς ἔξεδυσώπησε,
πάντα πρὸς ἡμᾶς τὰ θεῖα χαράξαι
χαρῆματα. διδάχθόντες ἢ τῆς δεισι-
σιν, ὡς ὑπὸ τῆ Φυλακίαν κελυθῶντων
στρατιῶν τῆ Αἰλιῶν πόλιν, τῶ τε τῆς
ἰπὶ τῶν καὶ ἀνδρῶν πληθῆς δουλεύεται τὰ
ἡμῶν ἀκρίβεια, καὶ ἀνακρίσαντες
Concil. Tom. 9.

quisitione subtilissima subsecu-
ta per virum spectabilem comi-
tem Dorotheum, ea quidē qua
direpta sunt, sanctis Dei eccle-
siis, & eis qui perdiderunt, resti-
tuantur; illi autem qui harum re-
rum inveniuntur auctores, legiti-
mæ ultioni subiaceant, cum
horum criminum ultio nihil ad
vos pertineat; quos oportet,
agnoscentes quomodo credat
nostra potentia, & a nostra pie-
tate pariter inuitatos, a sancta &
orthodoxa fide nullatenus de-
uiare, sed sedere potius in mo-
nasteriis, & orationibus ad Deū
fulis vacare, & consona vestra
professioni semper efficere, nul-
lasque turbas omnino miscere;
neque his quæ ad perditionem
animarum a prauis doctoribus
proferuntur, incaute consenti-
entibus, neque propter eorum im-
pios cœtus ab orthodoxa fide
& Dei vos separantes ecclesiis.
Collectas vero Canonibus con-
trarias nequaquam facere præ-
sumatis, scientes ea quæ dudum
sancta sunt a diuæ memoriæ
priorum temporū principibus,
qui sanctam catholicamque re-
ligionem corroborantes, maxi-
mis suppliciis extraneas colle-
ctas præsumentes facere subdi-
lanxerunt. Nos autem credentes
fore vt priorum vos pœnitentia
capiat, clementiam nullatenus
denegauimus, multis vtique præ-
cibus vtente sanctissimo Iuue-
nale, per quas nos exorauit hæc
ad vos scripta transmitti. Agno-
scentes autem* diuersorum præ-
cibus, quod a militibus custodi-
re iussis Æliensium ciuitatem,
& equorum multitudine atque
virorum vestra * monasteria
conturbantur, etiam in hoc in-
Gg ij

* ex precibus
* oratoria



dignati, Dorotheum virum spectabilem comitem ab hac vos molestia liberare fanciuimus: licet nec antea iniuriam fieri: monasteriis, aut vestra * refugia sustinere præceperimus angustias.

* hospitia

αὐτοῦ τὸ πρῶτον, Δωροθέου τοῦ ἐπιβλη-
τῆτος κἀμὲν ἡμᾶς ἐλευθεροῦν τὸ ὄχι-
σεως ἐστασασμῶν ἐκείνων ὅτι ἐστὶν αὐ-
τῶν ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικῶν ταῖς μοναστήρια,
ἢ ταῖς ὑμῶν ἐξουσίας ἐνοχοποιεῖται αὐ-
σετὰς αὐτῶν.

ANNO
CHRISTI
410

X.

*INTERPRETATIO LEGIS A THEODOSIO
iuniore, cum seductus fuisset a Chrysaphio, aduersus Flavianum
& socios pro Eutyche promulgatae: quam religiosissimi Mar-
ciani principis lex subsecuta destruxit.*

OLIM quidem prius Nestorius, qui fuit Constantino-
polititanus episcopus, noua & pestifera, præter illa
quæ tradita sunt, tentans inducere, dogmatum Christia-
norum puræ & orthodoxæ fidei contraria, a sancta Syno-
do est eiectus, quæ Ephesi ex vniuerso orbe principali san-
ctione conuenit. Quæ sancta Synodus pariter confirma-
uit etiam catholicam fidem, ab episcopis qui Nicææ con-
gregati sunt, traditam. Et nos confirmantes quæ salubri-
ter definita sunt ab eodem sancto Concilio quod Ephe-
si congregatum est, generalem promulgauimus legem,
quæ tam prædictum Nestorium, quam eos qui ei similia
sapiunt, damnat; præcipientes, ne Christiano saltem no-
mine censerentur, sed vt Simoniani potius vocarentur,
quoniam blasphemiam Simonis dilexerunt. Definiuimus
etiam, certis eos debere vltionibus subiaccere, quas conti-
net præfata præceptio. Quoniam vero præfenti tempore,
dum post illa iam pridem quietæ essent ecclesiæ, Flavianus
Constantinopolitanus episcopus, & Eusebius alter
episcopus, perniciosas seductiones sequendo Nestorii,
schismata ecclesiis iniecerunt; præcepimus rursus in eius-
dem ciuitatis Ephesi sanctissimam ecclesiam vndiq; con-
uenire Concilium, vt cum omni subtilitate vera fide fir-
mata, a sanctis ecclesiis iniecta per eos hæresis auferatur.
Hæc ipsa igitur sancta Synodus definiuit, obtinere qui-
dem fidem quæ Nicææ a trecentis decem & octo patri-
bus tradita est, excludi vero ab episcopatu non solum Fla-
uianum & Eusebium, sed & Domnum qui fuit Antioche-

ANNO
 CHRISTI
 451.

nus episcopus, & Theodoretum, & alios quosdam, qui in eadem præfata hæreseos cæcitate participant, & ob hoc sacerdotalibus indigni sunt sedibus. Et nos igitur eiusdem sanctæ Synodi decreta laudamus atque firmamus, hanc orthodoxam fidem putantes atque nominantes, quæ a trecentis decem & octo patribus exposita est, & firmata in sanctis Conciliis quæ Ephesi congregata sunt. Vt vero & in reliquum tempus perfectissima fiat totius solutio quæstionis, iubemus vt in omni orbe terrarum huic ipsi fidei quæ in Nicæa prolata est, vndique episcopi vniuersi subscribant per metropolitanos singulorum locorum, & hoc ipsum nobis per proprias eorum literas intimetur. Omnino autem nullus, qui Nestorii ac Flauiani, & eorum qui eiusdem hæresis sententia detinentur, vlllo modo episcopus ordinetur. Sed & si quis iam maligno præuentu est ordinatus, aut si quis de cetero per concursum fuerit simulationemque prouectus, is orthodoxorum pontificum decreto proiiciatur. Et nec vsque ad verbum eidem sanctæ fidei vel adiiciatur aliquid, vel dematur. Sed nec habeat aliquis, aut legat, aut transcribat, proferatve Nestorium, vel * terminos eius, aut codices noxios, & maxime quos contra solas Porphyrius edidit Christianas literas; neque Theodoreti scripta: sed quicumque huiusmodi codices habet, publice illos proferat, & cunctis videntibus igni tradantur. Et eos qui hanc religionem colunt, vel doctores eorum, nullus neque in ciuitate, neque in agro, neque in suburbio suscipiat, neque eos secum patiatur habere confessum: alioquin rebus eius publicatis, ipse perpetuo exilio relegabitur. Quicumque hoc egerit, vel qualislibet extiterit, vel quisquis codices habuerit, interdicitam fidem Nestorii ac Theodoreti continentes, aut interpretationes eorum, vel qui vocantur sermones allocutorii, siue traditiones, iisdem tormentis subiaceat, vel si ea quæ sunt ab illis composita, alterius nomine fuerint prænotata.

XI.

De infirmandis iis quae contra sanctae memoriae Flavianum episcopum Constantinopolitanae urbis iniuste sunt prolata, & confirmandis iis quae postea de eo constituta sunt a sancta Synodo Calchedonensi.

Valentinianus & Marcianus Augusti, Palladio praefecto praetorium orientis, Valentiniano praefecto Illyrici, Tatiano praefecto urbis, Vincomalo magistro divinorum officiorum, & consuli designato.

Περὶ τῆς αἰατραπίης τὰ κτ' ἧς τῆς ἁγίας μνήμης Φλαυιανοῦ τῆς Ἐπισκοποῦ τῆς βασιλευούσης ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ βεβαιωθῆναι τὰ μετὰ ταῦτα ὑπὲρ αὐτοῦ περὶ τῆς ἁγίας συνόδου τυποθῆναι.

Οἱ βασιλεῖς Παλλαδίῳ τῷ μεγάλῳ πρεπεσάτῳ ἐπαρχῷ τῆς πραιτωρίων, Οὐαλεντινιανῷ ἐπαρχῷ τῆς Ἰλλυρικῆς, Ταπανῷ ἐπαρχῷ πόλεως, Βικιομάλῳ μαγίστῳ τῆς δεῖων ὀφφικίων, καὶ ὑπάτῳ δεσινῳ.

*gloriosorum hominum

GLORIA nunquam* gloriosum hominum si morte perimitur, nec pericunt cum morientibus virtutes; imo etiam obitu existimatio augetur proborum hominum, quia omnis aduersum mortuos euanescent inuidia. Inde tanto studio ac praconiis maiorum facta laudantur. inde optimorum virorum maxima cum veneratione memoria celebratur. inde magnorum virorum animi exitus appetiunt gloriosos: quia compertum est, eos solummodo perpetuo mori, quorum de vita ac morte* taceretur. Id ita esse, etiam praesenti tempore diuinum ostendit humanumque iudicium. Cum enim falsa inuidia & improbe concinnata calumnia, religiosae ac venerabilis recordationis Flavianus huius almae urbis episcopatu fuisset expulsum (quamuis hoc fuit plenius retinere sacerdotium, ἐπιθεῖς, ἔσποτε κτ' ἡ δληθῆς ἐκ τῷ ἐσφῶς τῆς ἐπισκοπῆς τελεθῆσαν ἐχρῆσθαι, ἢ

*taceretur.

Οὐδὲ ποτε δόξα τῷ θανάτῳ τῆς ἐνδόξων δότῳ, ἐδὲ σιωπηθῆσκεισι τοῖς τελευτῶσιν αἱ δρεταῖ μαλλον δὲ τ' ἀγαθῶν ἢ ὑποθῆκας αὐξεται τῆ τελευτῆ, ἐπιθῆσθαι ἅπας ὁ κτ' τῆς τελευτῶντων ἐμποδῶν γίνεται φθῆνος. ἐντῶθεν μὲν ποσῶντες σπουδῆς καὶ ἐπαύτων τὰ τῆς πρῆσθῆσαν διφρημῆται κετορῶματῶ. ἐντῶθεν ἡμῶν τ' δρεῖσται ἡ μνήμη μὲν μερίσης ἐπιτελείται τ' πρῶσκεισησεως. ἐντῶθεν τ' δρεῖσται ἀνδρῶν αἱ ψυχῆ καὶ πολλὰς τὰς δὲ κλεῖς εἰδοντο τελευτῶν. σιωμολόγηται γρ', ἐκείνοις μόνοις εἰς τὸ δὲ κλεῖς δότῳθῆσθαι, ὡν ἢ τε ζῶν καὶ ὁ θάνατος σιωπῆται. τῆσθαι καὶ ἐπὶ τῆς σφῆοντος οὐτως ἐχρῆν, ἢ τε θῆσθαι καὶ ἡ τῆς αἰθερῶν ἐπιθεῖσθαι κρεῖσθαι. ὁ ποτε γρ' φθῆσθαι ὑποθῆσθαι τῆς αἰδέλω σιωπῆσθαι σικοφανῆσθαι ὁ τῆς ἁγίας καὶ πρῶσκεισησθαι μνήμης Φλαυιανῶς, ὁ τῶν τῆς ἐνδόξου πόλεως ἐπισκοπος, τῆς δρεῖσθαι τῆς ὑποθῆσθαι ἐπιθεῖσθαι τῆς ἐπισκοπῆς τελεθῆσαν ἐχρῆσθαι, ἢ

ANNO CHRISTI 451.

τῶν ἡμῶν πάλαι, ἡμεῖς ἐπιπέτασαν ἡμῶν τῶν ἁγίων... ἡμεῖς ἐπιπέτασαν ἡμῶν τῶν ἁγίων... ἡμεῖς ἐπιπέτασαν ἡμῶν τῶν ἁγίων...

fidem quam acceperat, conferuare: is enim solus est, qui esse meretur episcopus) tamen ita eius reliquias & expetiit hæc facratissima ciuitas, & recepit, vt beatior omni viuente videretur: vt exitus ille qui putabatur acerbis, optandus credatur fuisse, quo illam immortalem mercatus est laudem. Secutumque est illud, quod meritis eius diuinitas præstitit, vt venerabilis Synodus innumerabilium pene sacerdotum Calchedonem conueniret: quæ dum fidem diligenter inquirat, auctoritate beatissimi Leonis episcopi æternæ vrbis Romæ, & religionis fundamenta constituit, Flauiano & antea actæ vitæ palmam, & mortis tribuit gloriolæ. Ergo quoniam venerabilis recordationis Flauianus tanto ac tali decoratus est testimonio, vt Eutyches qui contra senserat, cum sceleratis dictis suis ab omnibus vno ore damnaretur; aboleatur illa constitutio, quæ sceleratorum subreptione post obitum sanctæ memoriæ Flauiani aduersus eum lata cognoscitur: cessentq; in totum ea, quorum initium fuit iniustum, & iniusta sententia nihil obstitit Eusebio quoque & Theodoro religiosis episcopis, qui eadem lege continentur: quoniam nō possunt sacerdotes constitutione damnari, quos synodicum ornat de conseruata religione decretum. Expulsa itaque illa sanctione, retineat vitæ gloriæque suæ Flauianus, quam meretur, perpetuam laudem, ceteris constantiæ erga fidem futu-

*regia

*confirmat,

*ἐπιπέτασαν

rus exemplum. Illustrissima igitur & magnifica auctoritas tua hanc saluberrimam legem, editis propositis, ad omnium notitiam faciat peruenire. Datum Constantinopoli pridie Nonas Iulii, Sporacio viro clarissimo, & qui fuerit nuntiatus, consulibus.

XII.

De confirmandis quae a sancta Synodo Calchedonensi contra Eutychem & eius monachos constituta sunt.

Jidem Augusti * Palladio praefecto praetorii.

* eisdem praefectis.

AMPLAE omnipotenti Deo habendae atq; agendae sunt gratiae, quod scelera nec latere profusus, nec durare impunita permittit. Horum enim alterum laedendi habet plurimam facultatem: alterum peccandi ceteris praestat exemplum. Cura igitur esse diuinitati hominum actus, & maxime reuerentiam religionis, proxime in confirmanda catholica fide euidenter apparuit, cum Eutychem sceleratorum dogmatum sectatorem nec latere, ut diu lateret, fuit; nec patefacto scelere, passa est poenam sceleris euitare. Sententiis itaque diuinis humanisq; damnatus, synodicum decretum, ut merebatur, excepit, reus diuinitati, cui faciebat iniuriam; reus hominibus, quos decipere conabatur. Proxime etenim innumerabiles ex toto pene orbe beatissimi episcopi Calchedone congregati, improba praedicti Eutychem, vna cum Synodo eius causa habita, expulere

* latere diutius, ut latebat, fuit;

* errore Synodi Ephesinae eius causa habitae,

ἰσπόμενα. ἢ ὑπὲρ λαμπροῦς ἰσχυρῶν καὶ μεγαλοφυῶς αὐθεντίας σου ἡ σωπελώδη τουτονὶ νόμον, περὶ τῶν ἐδικτων ἐδικτων, εἰς πᾶσι πάντων ποιήσῃ γνωσθῆναι ἐλθεῖν. ἐδόθη περὶ μίας nonas Iulian, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπατίας Σφωρακίου τοῦ λαμπροῦς ταύτου, καὶ τοῦ δηλωθέντος αὐτοῦ.

Περὶ τῶν βέβαια εἶναι ταῦτα, ἀπὸ τῆς ἁγίας συνόδου τῆς ἐν Καλχηδόνη καὶ Εὐτυχίου καὶ τῆς αὐτῆς μοναχῶν ὡς ἐλάθη.

Οἱ αὐτοὶ Αὐγουστοὶ τοῖς αὐτοῖς ἀρχοῖσιν.

ΜΕΓΙΣΤΑΣ τῶ παντοκράτορι θεῷ ἡμεῖς ἐχρῆν καὶ ὁμολογεῖν καὶ χεῖρας, ὅτι τὰ μύσθη οὔτε λανθάνει παντελῶς, οὔτε διαμύνει ἀπιμώρητα συχωρεῖ. ἂν δὲ τὸ μὲν τὸ βλαπτικὸν πλείων ἐχρῆ πᾶσι ἀδελφοῖς, ἀπὸ τῆς ἀμωμότητος ἰσπόμενα διδάσκει τοῖς λοιποῖς. Ἰσχυρῶς ἐν φρονήσει τῆς αὐτοῦ θεοῦ περὶ τῶν ὑπαρχῶν τῶν θεῶν καὶ τῆς θεοσεβείας μάλιστα σεβας, περὶ αὐτῶν ἐν τῶ κυροῦσθαι πᾶσι καθελικῶ πᾶσι περὶ φανῶς ἀνεδέχθη. ἡμεῖς τῶν μωσαροῖς ἐπιμύθων δόγμασιν Εὐτυχίου καὶ λανθάνει, ὡς ἐλάθηται, ὅτι πλείων ἐκείσε, καὶ ἀλόγητα, τὰ μύσθη τῆς ἡμετέρας διαφυγεῖν ἐκ ἡμετέρων. ὅθεν τῶν ψήφοις οὕτως θεοῦ τε καταδικασθεῖς καὶ ἀνεχόμενοι, ὅρον συνωδοῦν, ὡς ἡμεῖς ἀπὸ τῆς ἀπηνείας, θεῶν τε ὑπερβύτως ἂν, ὡς πᾶσι ἔβλεν ἐποίησεν, καὶ ἀνθρώποις ἐσοχῶς, οὐκ ἀπὸ τῶν ἐπεχειρή. πλείων τῶν ἐναχῶς ἐκ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῶ οἰκουμένης ὁσιώτατοι καὶ τῆς Καλχηδόνα ἀνεχόμενοι τῶ ἁγίου πνεύματος ἐπιμύθων Εὐτυχίου Φαυλότατα πλάσμα, καὶ τῶν πλείων τῶ ἐν Εφέσῳ συνώδου, ὅ αὐτῶν χεῖρας

ANNO CHRISTI 451.

χρειν γρηγοριδης, δεελαρον, ποίς τῆς ἀρίων πατέρον ἀκολουθήσαντες δόμασι, ποίς τε ἐν Νικαία ὄρα τῆς περιακοσίαν δέκα καὶ οὐκὼ ἔκπεθείσι, καὶ ποίς ἐν ταύτῃ τῇ πόλει περὰ τῆς ἑκατὸν πενήκοντα, καὶ ποίς ἐν Εφέσω, ἰωάννα τῷ Νεσερείου πλάτῳ δεκλῆσαι, περιδρόντων Κελεστίνου τε τῆς τῆς Ρωμαίων, καὶ Κυρίλλου τῆς τῆς Ἀλεξανδρείαν πόλεως, Ἰπποκόπων. τὰ καὶ τῷ δερχοτάτῳ τῶν διδασκαλίαν ἔσθ' ἡσθεσσητικῆς σωόδου τῆς ἐν Καλχηδονίαν ὀρειδέντα, κατ' ἐκείνῳ τῷ πῶσι, δι' ἧς τ' ἑὸν σέλομν, φυλάττει δὲ διὰ παντὸς ἐθεσπῆσαι, καὶ θεσπῆσαι. ἀκόλουθον τῆς σφόδρα κατέσκη, τῆς Ἰπποκόπων, τῆς καθεστῆσθαι διανοία τῶν θεοδρόντων, ἑὸν τύπος ἑὸν ὑπὸ τῆς ἀγιωτάτης καὶ ὀρθοδόξου πίστεως πεφυκότας, καὶ ἑὸν τῆς πατέρον καιόνας, καὶ μερίστου φυλάττει δὲ τῆς σεβασματός. Ἰππὸ δὲ τῆς βασιλικῆς περιόνας ὄστ', παῦ Φαῦλον ἐν δερχῆ κατεπαύειν, ἑ τῷ ἔρπουσαν νόσον διὰ τῆς τῆς νόμων ἰατρείας ἐμπέμειν· διὰ τῆς δὲ τῆς νόμου θεσπῆσαι, ἑ τῷ τῆς μανίας Εὐτυχοῦς ἀπαπομῆροις, καὶ ἑ τῷ τῆς Απολιναριστῶν, οἷς ἡκολούθησαν Εὐτυχοῦς, καὶ οἷς τῆς σπῆλοι τῆς πατέρον τύποι, ἑ τῷ τῆς ἐκκλησίας κανόνες, καὶ αἱ δὲ αἱ διατάξεις τῆς πάλαι βασιλέων καθεσπῆσαι, μὴ δὲ ἔχον περιεσθῆσαι, μὴ δὲ ἕνας κληρικούς ἢ ἔχον, ἢ ὀνομάζειν· καὶ αὐτὸν Εὐτυχοῦς τῆς τῆς περιεσθῆσαι περιεσθῆσαι, ἢ ἀνάξιστ' ὡν ἐγμνωσθῆ, καὶ δόλου σελεσκεσθαι. εἰ δὲ ἕνας ἀντικρὺ τῆς παρ' ἡμῶν ὀρειδέντων, Ἰπποκόποις, ἢ περιεσθῆσαι, ἢ καὶ λοιποῖς κληρικοῖς χροτοτοσθαι ἑ τῷ τῆς χροτοτοσθαι, αὐτοῖς τε ἑ τῷ τῆς χροτοτοσθαι.

commenta, secuti sanctorum definita maiorum, quæ vel apud Nicæam a trecentis decem & octo constituta sunt, vel in hac postea alma vrbe a cætum quinquaginta sunt episcopis decreta, vel apud Ephesum, cum Nestorii est error exclusus, præsentibus Cælestino Romanæ vrbis, & Cyrillo Alexandrinæ ciuitatis, episcopis. Ea igitur quæ sunt iuxta pristinam disciplinam a reuerenda Synodo Calchedonensi definita, illa fide quæ Deum colimus, * per omnia seruanda censuimus, atque censemus: quia valde consequens est [quingentorum viginti] sacerdotum pura mente Deum colentium definita, quæ pro orthodoxorum fide sacrosancta secundum patrum regulas processerunt, summa cum ueneratione seruare. Verum quoniam * principalis prouidentia est, omne malum inter initia opprimere, & serpentem morbum legum medicina refecare: hac lege decernimus, eos qui Eutychetis decipiuntur errore, ad exemplum Apollinaristarum, quos Eutyches secutus est, quosque venerabiles parentum regulæ, id est, ecclesiastici Canones & principum diuorum sacratissima scita condemnant, [nullum episcopum,] nullum habere presbyterum, nullos habere vel appellare clericos; ipsumque Eutychem nomine presbyteri (quo & indignus & spoliatus est) in totum carere. Si qui autem contra definita nostra episcopos, presbyteros, ceterosque clericos ausi fuerint creare, tam

*perpetuo
*regia



*ordina-
tos, quam
ordinantes,

* bonisque
publicatis,
Gr.

* felicissima

* in eodem
cū Eutyche
habitaure
diuerforio,

*factos, quam facientes, vel præ-
fumentes sibi clericorum gra-
dum, bonorum amissione per-
cullos, exilio perpetuo præcipi-
mus contineri. Coeundi, vel col-
ligendi, vel congregandi mona-
chos, aut ædificandi monaste-
ria, iubemus nullam eos habere
licentiam; locaque ipsa, in qua
forte conuenire aliquando ten-
tauerint, confiscari, si tamen do-
mino loci sciente conuenerint:
quod si ignaro, actorem condu-
ctoremque loci fustibus cæsum,
* deportationem subire censem-
mus. Ipsos præterea nihil ex te-
stamento cuiusquam capere, ni-
hil eis qui eiusdem erroris sunt,
relinquere testamento, ad nul-
lam eos patimur adspirare mili-
tiam, nisi forte ad cohortali-
tiam, vel limitaneam. Si quis
autem extra prædictam mili-
tiam inuentus fuerit militare,
vel quia ignorabatur eius in re-
ligione peruerfitas, vel quia
post adeptum cingulum ad
hunc deuenerit errorem: solus
militia, infidelitatis suæ fru-
ctum hunc habeat, vt optimo-
rum hominum & palatii com-
munionem priuetur, nec alibi quã
in quo natus est vico vel ciuitate
versetur. Quod si qui eorum
in hac * alma vrbe (quod credi
nefas est) geniti sunt, tam hac
ciuitate venerabili, quam sacra-
tissimo comitatu, & omni ex-
cludatur metropolitana ciuitate.
Et hæc quidem generaliter
circa omnes constituimus, qui
tali labe polluti sunt, vel pol-
luentur. Eos autem qui ante-
hac clerici orthodoxæ fidei fue-
re, & monachi qui * quondam

μῆροις, καὶ τῶν χροτονομιῶν, ἢ πρε-
πιουῶνταῖς ἑαυτοῖς καὶ πρεβλητῶν
βαθμῶν τῶν κληρικῶν, μὴ τὸ κατὰ δι-
καδίῳν τῆς ὑπερῶντων διοβολῆς, καὶ
ἐξορία διωκεῖ συζητιῶντα πρεσβυ-
τέρων, τῶν σωμένων τε, ἢτοι σωζόμενων,
ἢ μοναχοῦσιν συναθροῖσιν, ἢ οἰκοδομῶν
μοναστηρίων, οὐδέμιαν αὐτῶν ἐργὴν κε-
λεύουσαν ἀδικῶν καὶ αὐτῶν δὲ τῶν πο-
ποις, εἰ πρὸς τῶν ἴσως ποτὲ σωμένων,
δημοσιβουλεύουσιν ὁμοῦ, εἰ τῶν διασπορῶν
τοῦ ἐγνωκότου συνελθούσιν ὡς εἰ γε
ἀγνωστοῦ, τὸ δικητικῶν, εἰ ποτὲ μεσο-
πιῶν τῶν βασιλευσάντων ῥαβδῶν, καὶ
δημιόσεως ἐξορίαν ὑπέσειναι ἐπι-
βουλεύουσαν. πρὸς ἣν πόλιν, οὐδὲν αὐτῶν ἐν
διαθήκῃς ἀρχαῖς, εἰ δὲ ποῖς ἐν τῇ αὐτῆς
πλάτης ὑπερῶντων καταλιμπανῶν, διὰ
οὐδέμιαν μεμῆναι στρατείαν, ἀνεχόμε-
θα, εἰ μὴ πᾶσα τῆς ἡρωτικῶν, ἢ τῶν
λιμπανῶν. εἰ ἢ καὶ ἐν ἐπείρῃ τῶν
τῶν πειρηθῶντων ὑπερῶντων στρατεία,
διὰ τὸ ἠγνοῦσθαι αὐτῶν τὸ ἐν τῇ θρησκείᾳ
αἰασσοφύλου, ἢ καὶ διὰ τὸ μὴ τῶν
ταῦτων αὐτῶν ἐληλυθῆναι τὸ πλάνου,
στρατείας ἀφαιρέσει, τὸν καρπὸν τῆς
οἰκείας κακοδοξίας ἐχέτω, τὸ καὶ τῆς
ἀγαθῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς τῶν παλατίων ἐ-
λεσόμεναι μεμῆναι, καὶ μήτε ἐπὶ αὐτῶν,
μὴ ἐν ἢ ἐπέχθησαν κώμη ἢ πόλει, αὐ-
τῶν ἀναστρέφειν. ὡς εἰ γε ἑνὲς τοῦτο
ἐν ταύτης ὁρμῶνται τὸ πεινθροῦσθαι
πόλεως, ὅπως βῆναι ἀδύνατοι, διὰ ταῦτα
τὸ τε βασιλέως πόλεως, καὶ τῶν θεῶν κο-
μητάτου, καὶ πάσης ἐλευθέρως μὴ ἐ-
πόλεως. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῶν πρὸς
πάντων ὁρέουσαν τῶν κελεύουσαν πρὸς
μειοματῶν τῶν νοσημάτων, ἢ μελ-
λόντων ἐνέχεσθαι. τῶν μὲν τῶν πρὸς τῶν

τῶν κληρικῶν ὄντας τὸ ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ μοναχοῦσιν, τῶν τὸ αὐτὸ οἰκοδομῶν

ANNO
CHRISTI
431.

Εὐτυχί καταγώνιον. οὐδὲ γὰρ λέξαν
πρωτοῦ μοναστηρίου, ὅτι τῶν τῆς
θεοσεβείας ἐχθροῦ, τῶν εἰς τὸ ἐλα
σανται μαρίας, ὡς καταλειφθείσης τῆ
δυσσεβείας προσωπομυμῆς θρησκείας,
καὶ τῆς συνοδικῆς κείσεως, καὶ ἄλλων ἐκ
πάσης τῆς οἰκουμένης συναχθέντες ἐν
Καλχηδόνι ὤρσαν ἱερεῖς, ἀκολουθῆ
σαι τοῖς φαύλοις διδάγμασιν Εὐτυχίου·
ἐπιδήσαντες τὸ ἀληθὲς φῶς κατὰ λείψαν
τες, τὸ σκότος ὑπὸ πλῆξαι δὲ ἐν ὡσθη
σαν, πᾶσαι τῆς ἡμετέρας, τῆς καὶ πῶ
δε τῶ νόμου καὶ τῆς * πρῶτης οὐμῆρας
καὶ τῆς ἀρετικῶν ὡσεμῆρας, καταγε
θῆσαι κελύκοι, κατὰ τὸ εἶπερ τὸν
δυσσεβείας διατάξεις πρὸς Μανιχαίων
ἐτύπωσαν ὅπως αὐτῶν μὴ τῆς τούτων πέ
φαρμακῆρας ἀπάτης, καὶ τοῖς ἐνα
γεστατοῖς θεφίσμασι, τῶν ἀρετικῶν καὶ ἀ
δυνετέρον λογισμοῖς δελεάζων. πρὸς
τούτους ἐνωμῆρ ἕνα ἰδίως δεῖται εἰς ὕ
βριν τῆς θεοσεβείας τούτοις, καὶ φθόνῳ
τῶν ὡσεμῆρων πρὸς τῆς ἀγίας συνό
δου, καὶ συζητησῶν βιβλίων τε καὶ
τόμων ἐν χερσὶ παύ πολλοῖς, ταῦτα
πλάτθον, ἀπὸ τῆς μαρίας αὐτῶν ὑπεναν
τιον τῆς ἀληθείας πίστεως καθέσταται διε
λέξαι. Ἐὰν τὸ πρῶτον τῆς ἀρετικῆς, ὅπου
δ' αὐτῶν τῶν τοῖς ἀρετικῶν, πρὸς
ἐκ κατακαίεται. τῶν δὲ συζητησῶ
μῶν, ἢ πρὸς ἀνάγνωσιν δεδωκότας
ἐπὶ τοῖς, ἀποδοῖ τῶν μαριῶν ἢ διδάξαι,
κατὰ τὸν τῆς μὲν δημοσίας ὁμοῖα
κατάλειψαι. τῶν δὲ διδάσκων τῆς ἀρετικῆς τῶ
πῶν ἀρετικῶν, κατὰ τὸν τῶν ἐδίωκτοις
τῆς ἡμετέρας ἀπόπτος πρὸς ἐλέγεται, πᾶν
των πῶν ἀρετικῶν πρὸς ἐλέγεται, ὅτι γε δι
διὰ τῆς ἐλάτης καταλείπεται ἡμε
τέρας ὁ τὰ παρανομα διδάσκων ὑπὸ
εἶν. τῶν δὲ ἀποδοῖ τῶν ἀρετικῶν
Concil. Tom. 9.

Eutychis habitauere diuerforium (neque enim monasterium dicendum est, quod religionis habuit inimicos) qui ad hoc usque infanix processerunt, ut relicto venerabilis religionis cultu, & synodico decreto, quod totius pene orbis Calchedone coadunati decreuere sacerdotibus, infaustam Eutychetis sequantur asertionem: quia vera luce deferta, tenebras eligendas esse crediderunt, omnibus poenis quæ vel hac, vel præcedentibus legibus aduersus hæreticos definitæ sunt, iubemus teneri, imo extra Romanum expelli solum, sicut præcedentes religiosissimæ constitutiones de Manichæis constituere: ne eorum venenatis fraudibus, sceleratisque commentis, innocentium & infirmorum animi decipiantur. Comperimus præterea quædam eos in contumeliam religionis & inuidiam venerabilis synodice definitionis fuisse mentitos, conscriptisque libris & chartarum * tomis plura finxisse, quæ eorum insaniam aduersus veram fidem aperte signarent: atque ideo præcipimus, vbicumque huiusmodi scripta reperta fuerint, ignibus cremari. Eos vero qui vel scripserint, vel aliis legenda tradiderint docendi studio vel discendi, censemus cum publicatione bonorum deportatione puniri. Docendi etenim hanc infaustam hæresim, sicut pridem edictis serenitatis nostræ continetur, omnibus adimimus facultatem: quia ultimo supplicio coercetur, qui illicita docere tentauerit. Eos vero qui discendi studio

* plurimum
tomis ea
finxisse,

H h ij

audierint scelerata diferentem, decem librarum auri multa cōpescimus. Ita enim materia subtrahetur erroris, si peccatorum & doctor defuerit & auditor, Palladi parens carissime. Illustri itaque & magnifica auctoritas tua, edictis propositis, omnibus faciat nota quæ iussimus: cognoscentibus moderatoribus prouinciarum, eorumque officii, defensoribus etiam ciuitatum, quod si ea quæ pura fide & sancto proposito custodienda censuimus, aut neglexerint, aut permiserint temerari, singuli denarum librarum auri multa percussit, ut religionis legumque proditores, etiam de existimatione laborabunt. Datum v. Kal. Augusti, Constantinopoli, Sporatio viro clarissimo, & qui fuerit nuntiatas, consulibus.

Eodem exemplo scripta Valentiano viro illustri, prefecto Illyrici, & Tatiano prefecto urbis, & Vincomalo magistro officiorum & consuli designato.

XIII.

Exemplum regiarum literarum scriptarum ad Bassam prefectam monasterii in Aelia, a piissima & Christi amante Augusta Pulcheria.

SERENITATIS nostræ studium, animumque in sanctam & orthodoxam fidem, & quomodo eam vsquequaque amplificari & celebrari studemus, nemini dubium esse arbitramur: maxime vero omnium id nosse certo tuam reuerentiam confidimus. Sed quoniam his temporibus exitit

ἡ δὲ τῆ μυσταρᾶ διαλίξει χρωμῶνι δέκα λιτρῶν χρυσοῦ ὑμωεῖα κατὰ παύομεν. οὕτω ἡ δὲ ἡ κερῆ φασὶς ἡ τῆς πλάτης ὑφελωθήσεται, εἰ τὸ ἀμδρτῆματων ἐλλείψῃ & ἀκροατῆς ἢ διδάσκαλος. ἡ ὑπὲρ λαμπερῆτος τῆς αὐτῆς ἢ μεγαλοφυῆς αὐθιγία σου, προτεδῶτων ἐδῆκτων, πᾶσιν, ἀπεροσετάξαιμν, γνώεμα ποιησῶν εἰδῶτων τὸ ἐν ταῖς ἐπαρχαῖς δερχόντων, ἢ τὸ τᾶξῶν πῶτων, ἢ τὸ ἐκδῆκωτων τᾶς πόλεις, ὡς εἰ γὰρ καθάεθ᾽ ἡ τῆς ἀγία κερῆ φασὶς φυλαχθῆναι παρ᾽ ἡμῶν δεσποδῶντα, ἢ ῥαθυμίας ἀξιώσωσιν, ἢ συτρωρήσωσι παραβάνεσαι, ἕκαστος αἰὰ δέκα λιτρῶν κερῆ φασὶς χρυσοῦ βαλλοῦμεν, ὡσανεὶ κερῆ φασὶς τῆς δῆσεβείας καὶ τῆς νόμων, ἢ κερῆ αὐτῶν ἔσονται κερῆ φασὶς τὸ ὑπολήψιν. Εδῶθη δὲ κερῆ φασὶς κερῆ φασὶς Ἀνθούσων ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπατίας Σφωρακίου τῆς λαμπερῆτος, ἢ τῆς δηλωθῆσομεν.

Καὶ ὡσανεὶ ἐκράθη Οὐαλεντιανῶ ἐκράθη τῆς Ἰλλυρικῆς, & Ταπανῶ ἐκράθη πόλεως, καὶ Βίκομαλῶ μαγίστρω καὶ ὑπατρω δεσποδῶν.

Αὐλῆτων βασιλικῶν γερμματος κερῆ φασὶς Βάσθη ἡγουμένη ἀσκηθῆναι ἐν Αἰλία, παρὰ τὸ δῆσεβείας καὶ Φιλοχέλου Ἀνθούσης Πελαχρίας.

ΤΗΝ τῆς ἡμετέρας γαλιωότητος κερῆ φασὶς τῶν βίαν καὶ ὀρθοδόξων πῶτων σουδῶν τε καὶ κερῆ φασὶς, καὶ ὅπως αὐτῶν διὰ πάντων αὐξῆν τε καὶ συκροτῆσαι σουδαζοῦμεν, οὐδενὶ μὲν ἀμφίβολον εἶναι νομίζομεν· πλὴν δὲ πάντων ἀκρεβῶς δῆσεβῆσαι τῶν σῶν δῆσεβῆσαι πεδαρῆκαμεν. ὅπῃ δὲ ἀνεφανῆ ἐν τοῖς νῦν κερῆ φασὶς ὡς

ANNO
CHRISTI
451.

Σίμωνος πλάνης, μάλλον δὲ τῆς Αντι-
χείσου προδρομοῦ Θεοδοσίου· ὃς ὅπως
μὲν διέθηκε τὴν Αἰλιέων πόλιν, καὶ τὰς
ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀγιωτάτας ἐκκλησίας
ἐπέσχε, μωρία δὲνὰ κατὰ τὴν
θεῶν καὶ τῆν ἀνθρώπων δικαίων δια-
κρίσιν, συκοφαντῶν τε τὴν
ἀγίαν καὶ οἰκουμένην ἐν Καλχηδόνι
συμφορῶσαν συνέδρον, ὡς τὸ σύμ-
βολον τῆν τετρακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ
ἀγίων πατέρων ᾧ συναλεύσαν, καὶ
δύο υἱοὺς, καὶ δύο Χεισοὺς, καὶ δύο παρθε-
να παρθεσκωεῖσιν δογματίσαι, οὐδὲ
τὴν ἡμετέραν λέληθεν διαβέβαιαν ἀνα-
καῖον ἠήσαστο ἡ ἡμετέρα δόξα, διὰ
τὸ παρὰ τοῦτου καταπέμψαντων θεῶν
ἡμῶν συλλαβῶν ἐλέγχσαι μὲν τὰς τῆς
μημον βλάστητος μωσαροῦ ἀνδρός ψυ-
δολογίας, τὴν δὲ ἡμετέραν ἐν προση-
νον ἡμῶν παραδοθεῖσαν φανεροῦσαι πί-
στιν, καὶ ὅτι καὶ τὸ σύμβολον τῆν τετρα-
κοσίων δέκα καὶ ὀκτώ πνεύματων ὅτι καὶ
ἡ ἐν Καλχηδόνι ἀγία συνέδρος, μηδὲν
τοῦτο προεδεῖσα, μήτε μὲν αὐτὸ μω-
σασα, ἐβεβαίωσε, καὶ διὰ τὴν φιλαν-
θρωπίαν τῆς δεσποῦ ἡμῶν καὶ σωτῆρος
Χεισοῦ, γινόντες τὴν Αἰλιέων πόλιν
οἰκούμετες τὴν τε ἡμετέραν γαλιωπότης,
καὶ τῆς διαβέβαιου δεσποῦ τῆς οἰκου-
μένης καὶ ὁμολογῆσαι τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας,
ἀληθῆ καὶ ὀρθόδοξον πίστιν, ταύτην τε
προσέδραμον, καὶ διαφόροις ἑφθ-
μίας τὴν δεσποῦ ἡμῶν καὶ σωτῆρα
Ἰησοῦ Χεισοῦ, τὴν τε ἡμετέραν ἀνι-
μῆσαν βασιλείαν, καὶ συγγνώμην ἐπι-
ποιῶν προλαβόντων αὐτῶν ἠτήσαντο πται-
σασαι, καὶ παρὰ μὲν αὐτῶν ὁ θεοτάτος καὶ
διαβέβαιος δεσποῦ καὶ ὁμολογῆσαι
τῆς ἡμετέρας γαλιωπότης, τῆς σωτῆρα αὐ-
τῆς φιλανθρωπία κερρημῶν, τὴν

Simonis erroris imitator, vel
potius Antichristi præcursor
Theodosius: qui quemadmo-
dum affecerit Alienium ciui-
tatem, Palestinæque sanctissi-
mas ecclesias turbauerit, con-
tra diuina & humana iura per-
petrans innumerabilia mala, &
calumnians sanctam & vniuer-
salem Calchedone collectam
Synodum, quasi symbolum tre-
centorum decem & octo san-
ctorum patrum commouerit, &
labefactarit, & duos filios, duos-
que Christos, ac duas personas
adorari oportere docuerit, nec
reuerentiam tuam lateret: neces-
sarium duxit pietas nostra, per
sacras nostras literas antea mis-
sas redarguere memorati nefari-
i viri mendacia, nostramque
fidem nobis a maioribus tra-
ditam declarare, & quod iux-
ta symbolum trecentorum de-
cem & octo patrum credimus;
quod quidem sancta Synodus
Calchedone habita, nihil vel
addens vel imminuens, con-
firmavit. Cum vero benigni-
tate atque humanitate Domi-
ni nostri & saluatoris Christi,
ii qui Alienium urbem inco-
lunt, cognouissent meæ serene-
nitatis, & religiosissimi domi-
ni orbis terræ & coniugis ma-
iestatis meæ, veram & ortho-
doxam fidem, ad eam accurre-
runt, multisque laudibus Domi-
num nostrum & saluatorem Ie-
sum Christum ac nostram po-
testatem celebrarunt, veniam-
que delictorum quæ ante com-
miserant, orarunt. Ac de illis
quidem sacratissimus & piissi-
mus dominus & coniux meæ se-
renitatis, solita vsus humanita-
te, cum typum dedit, qui ipfius

pietatem deceat. Nostra autem
ferenitas considerans prefati
scelesti ac nefarii Theodosii ca-
lumnias, metuensque ne quas
e religiosis feminis simplicio-
res circumseripserit, suisque
praestigiis & fallaciis eas value-
rit a veritate abducere, volens
que vndique delere memorati
scelesti hominis conuictam impi-
etatem: idcirco has ad vos sac-
ras nostras literas dirigimus,
quibus fidem nobis vique a
patribus traditam declaramus,
eamque volumus omnibus Deo
consecratis feminis per vos ma-
nifestam esse: quod nos fidem
secundum expositum symbolum
a trecentis decem & octo
sanctis patribus seruamus; de-
testamur vero Photini, & A-
pollinarii, & Valentini, & Ne-
storii impietatem; ad haec ve-
ro & nouellam improbamque
Eutychis sententiam: & cre-
dimus Dominum & saluato-
rem nostrum Iesum Christum
de Spiritu sancto & Maria vir-
gine deipara natum esse; confi-
tentes vnum & eundem Filium
Iesum, Deum perfectum, &
hominem perfectum eundem;
Deum vere, & hominem vere
eundem; nulloque modo diui-
sum, aut separatum, aut con-
uersum saluatorem Christum
semper adoramus: in hac fide
sine fluctuatione perseuerare
optantes, & anathematizantes
eos qui dicunt duos filios, aut
duos Christos, aut duas perso-
nas; vel qui dixerunt, aut scri-
pserunt, aut dicere audent.
Quam quidem sanctam & or-
thodoxam fidem vniuersalis et-
iam Synodus quae proxime Cal-
chedone habita fuit, confirmavit:

δέδωκε ἡ αὐτὴ πρέσβυτα βίσηβια.
ἢ ἡμετέρα γαλιωτός λαοζωμίου
τῆς Θεοδοσίου τῆς προσελθόντος μω-
σεροδ καὶ αἰοσίου συνοφανίας, μη καὶ
ἴνων βλαβεράτων ζωακῶν τῆς ἀ-
πλαστῆρας ἠπάτησε, καὶ τῆς αὐτῆς μαγα-
ρείας τε καὶ ψευδοδογίας ἀπαγαγεῖν
πάντας τὴν ἀληθείας ἐξήρασε, πανταγῶ-
θεν τε βουλομένη τὴν τῆς μητροπόλεως
μωσαροδ ἀπελήχθεισαν ἐξαλείψαι
δυσάθειαν, ἵνα ἐνεκα τῆς πρὸς ὑ-
μᾶς ἐκείνη ἡμῶν καλαπτιμῶν γεαι-
μάτα, δι' ὧν τῶν τε ἐκ πατέρων ἡμῶν
παροδοῦσαν ἡμῶν φανεροῦμεν πίστιν,
πάσης ἡ τῆς πρὸς τῆς ἀνακειμένης γυ-
ναξὶ δὴ λλω πάντων δι' ἡμῶν γινώσκαι
βουλομένη ὅτι τῆς ἡμεῖς τῶν ἡμῶν
καὶ τῶν ἐκ τῶν συμβόλων παρὰ τὴν τρια-
κοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ ἀγίων πατέρων
φυλάτουμεν, βεβηλωσάντων ἡ τῶν Φω-
τινοδ, καὶ Ἀπολλινάρι, καὶ Βαλεντινοῦ,
καὶ Νεστορίου δυσάθειαν, καὶ πρὸς τῶν τοῦ,
τῆς νεοφανῆς Εὐτυχιῶν κακοδοξίαν, καὶ π-
σῶσιν ἡμῶν δεσπότην καὶ σωτήρα ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστὸν ἐκ πνύματος ἀγίου καὶ
Μαρίας τῆς παρθένου τῆς θεοτόκου πε-
χθαι ὁμολογουμένως ἓνα καὶ αὐτὸν
ἰὸν Ἰησοῦν, θεὸν τέλειον καὶ ἀνεσπ-
τελειον τὸν αὐτὸν θεὸν ἀληθῶς, καὶ ἀνεσ-
πον ἀληθῶς αὐτὸν ἐδένι ἴστω με-
ειζόμενον, ἢ ζωειζόμενον, ἢ σρεπόμε-
νον αὐτῶν σωτήρα Χριστὸν προσκυνοῦμεν
διαπαντός ἐν ταύτῃ τῇ πίστι ἀσφαλῶς
διαμνην βίχουμενοι, καὶ ἀναθεματίζο-
τες ὅσων λέγοντας δύο υἱοὺς, ἢ δύο Χρι-
στοὺς, ἢ δύο προσώπα, ἢ εἰπόντας, ἢ
ζεαφάντας, ἢ καὶ λέγοντας ὁμοιωμένους.
ἵνα ἴνα ἀγίαν καὶ ὀρθόδοξαν πίστιν καὶ
ἢ ἐν Καλχηδόνι ἐναγχοσ οἰκουμένην
συγκροτηθεῖσα σύνοδος ἐβεβαίωσεν.

ANNO CHRISTI 451.

μηδὲ μίαν προσθήκην ἢ μείωσιν ἐν τῷ
ἐκτεθέντι ἀγίῳ συμβόλῳ ὡς ἂν ἑξή-
κοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ ἀγίων πατέρων
ποίησασα, τὴν Εὐτυχίου μόνου κειροδο-
ξίαν συμφώνῳ τοῖς ἀγίοις πατέρας Ψί-
φου καταδικάσασα, μαρτυροῦσα τῶν ἡ-
σὶ βλάβει τῶν τῆς ἡμετέρας γαλιωπό-
πιθς ἁγιῶν καὶ ὀρθόδοξον πίστιν, ὡς ἔ-
δοξε ὑπὲρ ἡμῶν καὶ τῆς ἡμετέρας βασι-
λείας ἐκτενέστερον αὐτοῦ διατάξω.

nullamque vel additionem vel
detractionem fecit in exposito
sancto symbolo a trecentis octo-
decim sanctis patribus, ac solius
Eutychis peruersam opinionem
condemnavit suffragio sanctis
patribus concinente. Quamob-
rem reuerentia tua, cognita fere-
nitatis nostrae vera & orthodo-
xa fide, orare pro nobis ac no-
stro imperio assidue studeat.

XIV.

Ἀντίπτου θείων γραμμάτων γρα-
φέντων δεσφμανδρίταις καὶ λοι-
ποῖς ἐν Αἰλία καὶ τοῖς περὶ αὐτὴν
οἰκοῦσι μοναχοῖς, παρὰ τῆς θεοτά-
της δεσποίνης ἡμῶν Πουλχερίας
τῆς αἰωνίας Αὐγούστης.

*Exemplum sacrarum litera-
rum scriptarum archiman-
dritis & reliquis monachis
in Elia & circa eam ha-
bitantibus, a sacratissima
domina nostra Pulcheria
perpetua Augusta.*

Αἱ μὲν δεήσεις, αἷ ἀπεστείλατε πρὸς
τὴν ἡμετέραν βίβλοισιν, ἔλεγε
τῆς ἡμετέρας φέροισι πλάης. ὁ δὲ θεό-
τατος καὶ ἡμεροτατος βασιλεὺς, ὁ-
μόλογος τῆς ἡμετέρας γαλιωπόπιθς, καὶ ἡ
ἡμετέρα θεοτις, τὴν μὲν βίβλοισιν
προσημῶν ἐγκρίματα πάντων, τὴν δὲ
φιλιανθεοπιθίαν, ἐμψυτον οὖσαν ἡμῶν,
ἀσπασίμην. καὶ οἷα μὲν ἡ αὐτὴ γα-
λιωπόπιθς, ἐντυροδοσε τῆς ἡμετέρας
ἀπέστειλε ὑμῶν, τὰ τῆς αὐτῆς θεοτις σι-
μαίνει γραμμάται, ἀ τῆς πολλῆς ἡμε-
τέρας τῆς ἡμετέρας τῆς ὁσιωτάτου ἡμε-
τέρας διωσωπηθεῖσιν ἡ αὐτῆς γαλιωπό-
πιθς πρὸς ὑμᾶς ἀπέστειλε. ἡ δὲ ἡμε-
τέρα κείνη μεμφορεται μὲν τοῖς ἐν τῷ
προσθέντι γρόνῳ καὶ τῆς διαγοῖς θρη-
σκείας καὶ τῆς κοινῆς βίβλοισιν πολυ-
θεῖσι παρ' ὑμῶν, ἐναντία διαπροσθη-
μένων τῶν τῆς μοναχῶν ἐπιτάγματα.
ὡς φαίνεται δὲ τῆς δεῖας συλλαβῆς, ἐν
ἡμῶν ποτε πρὸς μετέμελλον ὑμῶν τῆς

PRECES equidem quas ad no-
stram direxistis pietatem, in-
dicium vestri erroris ostendunt.
Sacratissimus autem & mansueti-
ssimus imperator, nostrae tran-
quillitatis coniux, & nostra se-
renitas, pietatem omnibus rebus
praepondere iudicauimus, & cle-
mentiam nobis insitam ample-
ctimur. Quae autem eius pietas,
vestras supplicationes agnosces,
vobis scripserit, litera diuinitatis
eius ostendunt, quas vobis
multis precibus luuenalis san-
ctissimi episcopi eius exorata
tranquillitas destinavit. Nostra
vero serenitas culpatur equidem
ea quae dudum a vobis aduersus
venerabilem religionem, com-
munemque disciplinam praesum-
pta sunt, agentibus illa quae sunt
instituto & professioni mona-
chorum valde contraria. Monet
autem diuinis syllabis, ut licet
tarde, tamen ad meliora respi-

* ἡμετέρας
ἡμῶν

cientes, omnem vestrarum animarum abiiciatis errorem, & veritatem fidei cognoscatis, quam a progenitoribus suscipiens nostra pietas, vniuerso tempore conseruat, sicut tradiderunt sanctæ memoriæ trecenti decem & octo venerabiles patres, sine contradictione credens; & Nestorii impietatem expulsam ab Ephesino sancto Concilio, cui Cælestinus & Cyrillus reuerendæ memoriæ præsidebant, tamquam inimicâ Dei iustissime respuit, ac necessarie odio habet Euty-chis* resultationem contra rectam doctrinam: qui Valentini & Apollinaris aduersus fidem orthodoxam dogmatibus eruditus, religionem veram studuit conturbare. Sequitur autem sanctum Concilium, quod nuper Calchedone congregatum est, *quando interpretatione consona trecentorum decem & octo patrum symbolum confirmauit; & credit Dominum nostrum & saluatorem Christum ex Spiritu sancto & Maria virgine natum, erudita intelligere naturam esse veritatē, & Dominum nostrum Iesum Christum Deum vere & hominem vere eundem. Sic enim & sanctissimus Paulus apostolus docet in epistola ad Galatas, his verbis loquens: *Sed tunc quidem nescientes Deum, seruistis natura non existentibus diis*: hoc est, nescientes cum qui vere Deus est, his qui vere dii non sunt, *seruistis. His itaque verbis clare nos docet naturam intelligere veritatem. Frustra vero vestras animas fallâ percussit opinio, quasi sancta Calchedonenfis Synodus congregata dicitur in Calchedoni

συνοδῶν ἀποδόντας, πᾶσαν τὴν ὑμετέ-
 ρων ψυχῶν ἀπόστασιν πλανάω, ὅτι-
 γνώωμαι ἢ τῆς πίστεως τὴν ἀληθῆσαν, ἢ ἐκ
 πατρῶν λαβόντα, εἰς τὸ ἀπαντα χρό-
 νου ἢ ἡμετέρεθ Φυλάττει δὲ σέβεια, ὡς
 μὲν ἐδίδαξαν ὅτι ὅσας μῆτις τρια-
 κόσιοι δεκά καὶ ὀκτώ ἄγιοι πατέρες, ἀνα-
 τέρρητος πνεύματος ἢ Νεστορίου ἢ δὲ
 σέβειαν ἀπελαθῆσαν παρὰ τῆς κατ' Ε-
 φεσον ἁγίας συνόδου, ἧς Κελεστίνος καὶ
 Κύριλλος ὅτι δὲ ἄλλαβας μῆτις προ-
 βέβηλωτο, ὡς διομάχον δικαίως ὀπο-
 ρεφομένη μισήσια ἢ ἀναίκατως καὶ
 τὸ Εὐτυχίου καὶ τὸ ὀρθοδόξιας ἐπανόστα-
 σιν ὡς τὰς Βαλεντίνου καὶ Ἀπολλινάριου
 καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως διδασκαλίας
 ὀδηγητικῆς, τὴν ἀληθῆ ἑρησικεῖαν δια-
 ταρεθῆσαν ἐσπούδασαν. ἐπομένη δὲ τῆ
 ἁγία συνόδου τῆ καὶ τὴν Καλχηδόν-
 νέων ἐνασχῶ συγκροτησίῃ, ἐφ' οἷς
 ἐρμηνεία συμφώνῃ τὸ σύμβολον τῆ
 τριακοσίων δεκά καὶ ὀκτῶ ἁγίων πα-
 τέρων ἐβεβαίωσε, πνεύματι ὁ δὲ ἀπο-
 τὴν ἡμῶν καὶ σωτῆρα Χριστὸν ἐκ πνεύ-
 ματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς παρθε-
 νου τῆς θεοτόκου τετέλεσται, διδαχθεῖσα
 νοεῖν τὴν φύσιν ἀληθῆσαν εἶναι, καὶ ὁ
 δεσπότην ἡμῶν κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν,
 θεὸν ἀληθῆ καὶ ἀνθρώπον ἀληθῆ ὁ
 αὐτὸν. οὕτω γὰρ καὶ ὁ ἀγιώτατος Παῦ-
 λος ὁ ἀπίστολος διδάσκει ἐν τῇ ἐπιστο-
 λῇ Γαλατίας ὅτι πρὸς τὴν φύσιν τοῦ τοῦ
 λαοῦ τότε μὲν ἐκ εἰδότες θεόν, ἐδουλώ-
 σατε τοῖς φύσιν μὴ οὖσι θεοῖς· τοῦτέστιν,
 ἀγνοοῦντες τὸν ἀληθῆ θεόν, τοῖς μὴ καὶ
 ἀληθῆ οὖσι θεοῖς ἐδουλώσατε. τοῦ-
 τος γὰρ ἡμᾶς σαφῶς διδάσκει τοῖς ῥη-
 μασι, τὸ φύσιν ἀληθῆσαν νοεῖν. μαρτυ-
 ρῆται ὑμετέρας ἐπιπέσει ψυχῆς ὑμῶν
 ἵππονοια· οἷα δὲ τῆς ἐν Καλχηδόνι συγκροτηθείσης ἁγιωτάτης συνόδου διδά-
 ξασθε,

*rebellio-
nem

*in eo quod
interpreta-
tione

Galat. 4.

*seruierūt.

1580
C. 47

ANNO CHRISTI 451.

Ἐξέως, ἢ τῆς ἡμετέρας γαλιωπότιος πνεύματι, δύο υἱοί, ἢ δύο Χριστοί δια τῆς δύο φύσεων νοείσθαι. ἐχθρὸς οὐχ οὕτως ἢ ἀλλήλα. ἀπαγορεύοντες τῆς ἀνάθεματίσθαι τῶν τῶν θεοφάντων, ἢ εἰπόντας, ἢ καὶ λέγον ὁμολώντας. τὸ ἡμέτερον κρείσσον ἕνα καὶ αὐτὸν υἱὸν Ἰησοῦ Χριστὸν θεὸν τέλειον, καὶ ἀνεσθῶτον τέλειον αὐτὸν, θεὸν ἀληθῶς καὶ ἀνεσθῶτον ἀληθῶς αὐτὸν, οὐδενὶ ἔσθαι μελλομένον, ἢ τρεπόμενον, ὅτι σωτήρα Χριστὸν ὁμολογῶν διαπαντός, ἐν παντὶ τῆς πίστεως διαμνησθῆναι ἀσαλεύτως διχομήμον. διδάξαντες ὅτι τὸ ἀπλοῦ καὶ ἀληθῆς τῆς ἡμετέρας πίστεως, ὅτι Φυλακίαν σουδαζόμενον καὶ πλὴν τῆς ἀγίων πατέρων ἀληθῆς πίστεως παράδοσιν· εἰδότες δὲ καὶ πλὴν ὁρθόδοξον πῆν, καὶ Φιλαδέφειον σκοπὸν τῆς γαλιωπότιου δεσποῦ τῆς οἰκουμένης, καὶ ὁμοῦ τῆς ἐμῆς βίσεως, καὶ τοῖς πνεύμασι πείθεσθαι, δι' ὧν μόνῃ τῆς πρὸς τὸ κρείσσον βίσεως τῶν οὐ τῶν δυσεῖ καὶ παρανομα πεπολημκότας δικαίως ὑποβαλεῖν τῆς ἀξίας ἀνεβάλετο· καὶ τῆς εἰς τὸ ἐξῆς ἡμετέρον ἡμῶν καὶ συγκοπήσεως παρ' ἡμῶν πείθεσθαι πεισθῶντες, τῶν λοιποῦ τῶν πᾶσαν ἀμφισβήτησιν τῆς ἡμετέρας ἡμετέρας ἀνέλετε, τοῖς τε μοναστηρίοις πεισθῶντες, καὶ τῶν μονηρίων βίον ἀλαβῶς μεπόντες, τῆς ὁρθῆς πίστεως καὶ τῆς ἐνώσεως τῆς ἐκκλησιῶν μηδὲως χωροζόμενοι· ὡς ἀν' ἡμῶν ὑμῶν· ὅτι ἐκ ἐλπίει τὸ ἡμέτερον κρείσσον ἀίρεσεως ὀνόματι ἀληθεία πολέμουσιν ἐπιγράψαι γινώσκετε ὅ, ὡς ἢ αὐτὸ γαλιωπότις θεοῖς πνεύμασι πρὸς Δωρόθεον τὸν ἀεὶ βλεπῶν κήμητα, ἐκέλευσεν ἀεὶ βλεπῶν πρὸς τὸν πνεύματων ἀρπα-

gata docuerit, aut tranquillitas nostra crediderit duos filios, aut duos Christos per duas naturas intelligendos: sed non ita veritas habet. Nos enim abdicantes hoc, anathematizamus eos qui hoc dixerunt, aut scripserunt, aut dicere fortasse praesumunt. Nostra namque potestas vnum eundemq; Filium Iesum Christum Deum perfectum, & hominem perfectum eundem, nullo modo diuisum vel mutatum, saluatorem Christum confiteatur: semperque in ea fide optamus incōcusse persistere. Agnoscetes igitur simplicitatem veritatemq; nostrae fidei, quam custodire studemus secundum sanctorum patrum veram traditionem: scientes etiam orthodoxam fidem & clementissimam intentionem tranquillissimi reum domini, & pietatis meae coniugis, & rebus ipsis credentes, per quas solum pietatem in Deū respiciens, eos qui sic peccare praesumpserunt, digna ultione castigare distulit: * in futuro tempore honore, nostrisque beneficiis cumulari sperantes, de cetero cunctam dubitationem ab animis vestris auferte, & in vestris monasteriis perdurantes, & solitariam vitam * reuerenter agentes, a recta fide & * veritate ecclesiarum vos nolite seingere; ne (quod non sperat nostra clementia) tamquam veritatis impugnantibus nomen adscribatur haeseos. Scitote etiam, quia tranquillitas eius, diuinis literis ad Dorotheum comitem destinatis, iussit subtilissimam inquisitionem fieri de subreptione

* & a nobis posthac honore atque favore cumulari
* religiose
* vnitate ecc.



*dicitur

rerum, quæ a Samaritis * dicuntur esse præsumpta: & quæcumque direpta monstrantur, ea sanctissimis ecclesiis, & qui ea perdididerunt, ab eis reddi sanciuuit; vtque raptarum rerum auctores pœnas debeant legitimas sustinere. Monasteria vero & habitacula vestra ab importunitate militum, eiusdem viri sollicitudine, libera & sine molestia conservari præcepit. Credit enim nobiscum eius tranquillitas, quia per hanc providentiam atq; exhortationem, & priorum vos actuum pœnitebit, & * catholica ecclesiæ concordia fide possitis vniri in pace & vnanimitate, orthodoxa religione seruata. *Et alia manu.* Deus vos custodiat multis annis, reuerendissimi.

*catholica ecclesia cõcordi fide vnietur in pace

γῆς, τῆς λεγομένης παρὰ τῆς Σαμαρειτῶν πεπολημένης. καὶ ὅσα μὲν αὐτῶν ἐπιβλήθη ληφθέντα, πάντα τῆς περιουσίας ἐκκλησίας, καὶ τῆς διπλήσεως, παρ' αὐτῶν ἀποδοθῆναι ἐξασπασιν ὑποχρῆν ἢ εἰδὼν ἐλεοκλήριαις ἀγίοις τὰς ἐν τῷ νόμῳ ἀθωίας. τὰ δὲ μοναστήρια καὶ τὰ οἰκήματα ἡμῶν τῶν πατρῶν τῶν ἑσραποτῶν ὀχλήσεως, φρονήσῃ αὐτῶν ἀνδρῶς, ἐλπίσθεα φυλακίσθαι προσέτιξε. πρὸς δὲ ἡμῶν ἡμῶν αὐτῶν κράτος, ὡς διὰ τὸ ταύτης προσνοίας καὶ προσεγγῆς, τῆς τε προσέρον ἡμῶν πεπραγμένῳ μεταμελήσῃ, καὶ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐνωπίοιται συμφώνῳ πίστι, ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμολογίᾳ τῆς ὀρθοδόξου θρησκείας φυλακισθῆναι.

XV.

Exemplum sacrarum literarum piissimi imperatoris Marciani ad sanctam Synodum in Palestina congregatam.

Ἀντίτυπον εἶδον γραμμάτων τῆς αὐτοῦ βασιλέως βασιλέως Μαρκανοῦ, πεμφθέντων τῇ ἐν Παλαιστίνῃ ἁγίᾳ συνόδῳ.

PIETATIS nostræ feruorem erga fidem, quantoque quotidie studio circa sanctissimam & orthodoxam fidem vtamur, neminem quidem latere putamus: ante omnes vero penitus nosse reuerentiam vestram, atque vnuerfos qui Deo amabili ordine sanctissimorum episcoporum continentur. Qui vero Christianorum generi ex instituto bellum facit, inuidus diabolus non definit molimina excogitare contra sanctam & orthodoxā fidem: ac priores hæreses desperans, aliam nunc adinuenit per impii Eutychis prauam opinionē, qui Photini, & Apollinari, & Valentini, & Nestorii cum Deo pugnan-

Τὸ πρὸς τὴν πίστιν θερμὸν τῆς ἡμετέρας βασιλείας, καὶ ὅποσιν ὀσημερῆ κατηρήματα αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀνωπύτην καὶ ὀρθοδόξον πίστιν, ἠγωνίᾳ μὴδὲνα μὲν λανθάνειν, πρὸς δὲ πάντων ἀκελεύως εἶδέναι τὴν τε ἡμετέραν βασιλείαν, καὶ πάντας εἰδὼν τῶν διοφιλῶν κατὰ λόγον τῆς ὁσιωτάτων ἱερέων ἀελογομήριος, ὁ δὲ τῶν γῆρας τῆς Χριστιανικῆς ἔργου πολεμῶν βασκανὸν διάβολος, οὐ πάντως μηχανήματα ἐπινοῶν καὶ τῆς ἀγίας καὶ ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς προσελευσῶν ἀγρίων ἀπογοῆς, ἔφθαν ἐφείδῃ νῦν διὰ τὰ δυσσεβοῦς Εὐτυχιῆς κακοδόξιας, τῶν τῶν Φωτίνου, καὶ Ἀπολλινάριου, καὶ Βαλεντίνου, καὶ Νεστορίου δομαρχοῦ ζυλῶ-

ANNO CHRISTI 451.

σαντος γνώμῳ, ἢ ἕως ἡμῶν ἀπέπεσε
 διὰ τὴν ἐκείνου καὶ ἀποδοξασθέντος τῆς Ἀντιχριστοῦ,
 μμητιῶν ἢ καὶ τῆς Σίμωνος πλάνης Θεο-
 δοσιον ὡς ἀποφραδαίς τῆς ἀληθείας· πῶς
 γὰρ ἐμελλε παύτη πείσασαι ὁ πῆς μερίδος
 τῆς Ἀντιχριστοῦ ὑπαρῶν, μάλλον δὲ
 ὅλον αὐτὸν ἐνδεδημένος; καὶ σωιδῶν,
 ὡς εἰ μὴ πλάητο ἕνα τῆς αὐτῆ πα-
 νουργίας καὶ δυναστείας ἀξία, οὐχ ἔξει
 εἶναι ὑπακούοντας, ὅτι ποιεῖ ἕνα καὶ σω-
 πῆσαι γὰρ ἀμμάτω, ἀπὸ ἡδυνάτω πλά-
 σασαί μόνος ὁ διαβολος· καὶ δι' αὐτῶν
 τῶν ἐν Καλχηδὸνι ἀγίαν συνοφαντείν
 ἐκ ἐπιπέσασαι αὐτοῦσαν, ὡς δογματίσα-
 σαν δύο υἱοὺς, καὶ δύο Χριστοὺς, καὶ δύο
 πατρῶσι οὐφείλειν προσκυβεῖσθαι·
 οὕτω τε τὰς τῆς ἀπλοῦς ἔσθον ἀπαθήσας
 ψυχῶν, καὶ ἕνας ἄλλοις τῶν διαβολῶν
 ἐνδεδημένοις, ἔσθον αὐτῶν σωτρέχον-
 τας· οὐ μὲν δὲ καὶ μοναχοὺς, καὶ ἐρη-
 μίτας, καὶ πλῆθος ἐν πύτων συναγα-
 γῶν, ἀνατρέπεται πόλεις, ἐργάζεται
 ἢ φόνους ἐν μέσσις αὐταῖς, καὶ οὐδὲ τῆς
 πυχῶν, ἀλλ' ὅσων καὶ βλάστων ἀν-
 δρῶν ὁλμῶν δὲ ἐμπρησμοὺς, καὶ εἰσῆς,
 καὶ νεωπερισμοὺς καὶ τῆς πολιτείας αὐ-
 τῆς, σύχισιν τῆς εἰσῆς ὁμοῦ καὶ ἀνθεο-
 πίνων ἐργαζομένων, ἀναρρήγης εἰρ-
 κτῶν, καὶ φονεῖς εἶναι τὰ ἀπλησία αὐ-
 τῶν ὁλμῶν, καὶ ἐπὶ αὐτοῖς ὅτι ἀδελ-
 τοῖς ἐκλήμασι φυλακισμένοις πρὸς
 ἡμῶν, ἀφίεις ὡς ἀπὸ ἀδελφῶν διδοῖ
 πᾶσι τῶν πλημμελεῖν δια τούτων, ἀ βέ-
 λοντο· καὶ ὡς μικρῶν ὄντων τῆς πρὸς ἀ-
 βόντων, ἐπὶ καὶ ἐπὶ τῶν πύτων βαρύ-
 τερα· τῆ γὰρ ἐαυτῶν ὁπτηρίας δυσ-
 σεβεία, ὁπτηρία τῶν θεῶν τῆς πει-
 μακείνου ἀποστόλου Ἰακώβου, ἡγε-
 σάμενος μὴ ἔξιν τῶν ἀσφαλῶν, εἰ μὴ
 ἢ καὶ εἶναι βλαγαῖς κανόνας ἐνδρυθέντα

tem sententiam amulatus est;
 quæ nobis peperit impium &
 præcurforem Antichristi, & imi-
 tatorem Simonis erroris Theo-
 dosium: qui aspernatus verita-
 tem (quomodo enim ei assensu-
 rus fuerat, qui partis Antichristi
 fit, vel potius totum eum induc-
 rit) & peruidens, quod nisi quæ-
 dam fingeret astutia & impieta-
 te sua digna, non esset habiturus
 qui eum audirent; quædam ex-
 cogitavit & composuit literas,
 quas solus poterat fingere dia-
 bolus: ac per eas sanctam, quæ
 Calchedone habita est, Syno-
 dum calumniari non destitit;
 quasi quæ docuisset duos filios,
 & duos Christos, & duas perso-
 nas adorari debere. Sic simpli-
 ciorū animas decipiens, & quos-
 dam alios diabolo deditos, ha-
 buit qui ad eum accurrerent:
 quinimo & monachos & eremi-
 tas, & multitudinem ex iis colligens,
 ciuitates euertit, cædesque
 in iis mediis perpetrat; nec quo-
 rumcumque, sed sanctorum &
 religiosorum virorum: audet
 vero & incendia, & seditiones,
 & rerum nouarum motum con-
 tra ipsam rempublicam, diuino-
 rum simul & humanorum con-
 fusionem faciens, carceres per-
 rumpens, & homicidas qui simi-
 lia atque ipse ausi sunt, aliosque
 qui ob nefaria crimina ad sup-
 plicium custodiuntur, dimit-
 tens; tamquam impuniam
 omnibus dans quorumlibet fa-
 cinorum. Et quasi priora leuia
 sint, addit & alia his grauiora.
 Nam impietati suæ laxans habe-
 nas, inuadit sedem ter beati ap-
 ostoli Iacobi, ratus se eam tu-
 to non habiturum, nisi eum qui
 iuxta sanctos Canones in ea pri-

Concil. Tom. 9.

I i ij

dem collocatus est, sanctissimum episcopum Iuuenalem de medio tolleret. Quare immisit qui eum interficerent. Cum autem prædicto viro potitus non esset, propter eius fidei stabilitatem, & sanctæ Trinitatis opem ac fauorem in eum; Scuerinum sanctissimum Scythopolitarum episcopum vna cum iis qui cum ipso erant, interfecit. Venit autem, ut quidem arbitrabatur, in possessionem sedis. Nec vero eo contentus, eos qui in aliis ciuitatibus erant, religiosos episcopos e sanctis ecclesiis & e sacerdotio expulit; alios autem impietatis suæ ac nefariorum facinorum focios pro iis instituit. Hæc itaque ab eo aucta omnes certo scitis; quando quidem magnam scelerum partem in vestram reuerentiam exercuit. Quæ quidem cum ad aures nostræ serenitatis venissent, simulatque audita sunt, iusta sententiâ, nec tamen satis dignam eius iniuriis poenam irrogante, sed humaniter castigante, compressa facinora sunt. Quod cum sensisset, Hierosolymis aufugit, ac vitat Palæstinam vniuersam, quam multis malis affecerat, sicuti ipsis oculis sanctitas vestra accepit: seipsum vero in Sina monte vna cum quibusdam scelestorum confiliorum participibus occultat, eo se quasi in latibulum, inque ferarum cubicula abdens, ac comparans se aduersus veritatem. Cumque vellet conatus suos ad exitum adducere, simpliciorumque illic animas mendaciis suis captiuare, obrectans sanctæ Synodo, quædam contra eam effutiuit, vel potius contra

πέλαγ ἀπὸ ὁσώτερον Ἐπισκοπον Ἰου-
βενάλιⓄ ἀέλοι. Ἐπιπέμπει τῶν
ἀπὸ τῶν ἀγαθήσωντας. Διποτηρῶν ὃ
περὶ ἐχθρῶν ἀνδρῶν, διὰ τὸ τῆς πί-
στεως αὐτῶν ἰδραίων, καὶ τῶν τῆς ἀγίας
τριάδος πρὸς αὐτὸν ῥοπιῶν, Σθμε-
νⓄ Ⓞ ὁσώτερον τῆς Συκδοπολιτῶν
Ἐπισκοπον ἄμα τοῖς αὐτῶν ἀγαθῶν.
γίνεται δὲ, ὡς γε ἐνόμωζεν, ἐν κατέ-
ξει τῆς θεοῦ. ἐν δὲ θεοῦ δὲ πολ-
τῶν, καὶ τῶν ἐν ἐξέτασι πολλῶν ὄντας
διλαθείς Ἐπισκοπος ἵψ τὸ ἀγίων ἐκ-
κλησιῶν καὶ τῆς ἱεροσολύμων ἀπελαύ-
νει, ἐξέτοι δὲ τῶν κοινωνοῦντας ἀπὸ
τῆς ἀσθεσίας καὶ ἵψ ἀδελφῶν περ-
ξέων, ἀντ' αὐτῶν καθεστῶ. ταῦτα μὲν
οὐτὶ παρ' αὐτῶν πεπολημῆρα ἴτε
πάντες ἀκρεβῶς, ἐπεισὶ τὸ πολὺ ἵψ
πεπεραμένων μέρⓄ καὶ τῆς ὑμῶν δι-
λαθείας ἐγύμνωσεν. ἂ περιελθόντε
εἰς ἀκοῆς τῆς ἡμετέρας γαλιλιότιⓄ,
ἄμα τῶ ἀκουσθῶν, δικαίω πύπε,
καὶ ἐν ἀξίαν μὲν ἵψ αὐτῶ ἀδελφῶν
των ἐπάροντι ἡμῶν, Φιλανθε-
πία ὃ σωφρονίζοντι, τὰ ἀδελφῶν δι-
λύθη. οὐτὶ ἀδελφῶν, δραπετίδεις
δοτὸ τῆς ἱεροσολυμιτῶν, καὶ Φύλα ἵψ
Παλαστίνων ἀπάσαν, ὑὸ κακῶς δι-
σπικεν, ὡς αὐτοῦ περιέλθον ἡ ὑ-
μετέρας ἀγισσῶν. ἐν δὲ τῶ Σινά ὄ-
ρει, ἄμα ὑπὸ κοινωνοδῶν ἀπὸ ἵψ
ἀδελφῶν βουλαμάτων, ἐαυτὸν ἐγ-
κατακρύπτει, πάντως που ἐμφωλῶσαν
αὐτῶν κατὰ τῆς δληθείας, καὶ βουλι-
μῶν τὰ πέλαγ ἐγχερονδῶντα ἀπὸ
εἰς πῆρας ἀγαγῶν, καὶ τὰς ἵψ ἐκείνους
ἀπλοῦς ἐσθν ἡυχῆς τῆς ἰδίας ψυ-
δολογίας ἔξανδραποδίζεν, συνοφαν-
τῶν πῶ ἀγίαν σωθⓄ, καὶ λέγον
ὑνὰ κατ' αὐτῆς, μάλλⓄ δὲ τῆς ἐαυτῶ

ANNO
 CHRISTI
 451.

σωτηρίας ἀπὸ τῆς δυσεβείας τῆς ψυχῆς καὶ
 βλάστης ἐκείνης μόνον ἀρμόδια. διὸ ἐπα-
 ρευσποδοσα τῆς ὁδοῦ τῆς ἀριωτάτης ὁρ-
 θοδοξῆς πρὸς τὴν αὐτοῦ ἡμετέρας δισε-
 βείας ἐκ τῆς αὐτῆς ἡμετέρας βασιλείαν
 ἠρτήσασθαι τε καὶ συκροτέσθαι πρὸς ἄλλοις
 πατρὶσι Μακάριον τὸν ἀλαβείατον ὁπί-
 σκοπον, καὶ ἑὸν ἐν τῷ παρλεχθέντι ὁ-
 ρεὶ ἄρχιμανδρίτας τε καὶ μοναχοὺς πάν-
 τας, θεία κατεπεμψε γράμματα, ἐλέγ-
 χουσα μὲν τὴν μαριαν καὶ ἀσέβειαν
 Θεοδοσίου τῆς μουσεροῦ, παρανοδοῦσα δὲ
 Φύλιν τὰς αὐτῆς ψευδοδοξίας, τὴν δὲ
 ἀπλῆν καὶ ἀμώμητον πρὸς τὴν ἐβείαν, κα-
 δὼς παρὰ τῆς ἀρίων πατρῶν ἐν Νι-
 καίᾳ τετρακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ παρει-
 λήφασθαι τῶν τε ἐκδιώξαι ἐκ τῆς
 παρλεχθέντων σεβασμίων πότων, ὡς
 αἰ μὴ καὶ οὗτοι χρεαθῆεν ἐν τῆς Θεοδο-
 σίου δυσεβείας ἢ καὶ παρδοξίᾳ αὐτὸν
 μὲν τῆς αὐτῆς δορυφόρον τῷ τῆς ἐπαρ-
 χίας ἡγουμένῳ, διαχρησάμενον εἰς τὸ
 τῆς μεγαλοπρεπέστατου καὶ ἐνδοξοτά-
 του στρατηγῶν τῆς ἐκ τῶν ὑπάλτων καὶ
 πατερικῆς δικασθείων ὁπίσθι δὲ ὄντι
 πολὺ ἔσπον τῆς κακῆς ὁ διαβολῆς, ὃν
 Θεοδοσίος ἐν δέδνῃ μὴ πως τούτοις ἀπα-
 φυγῶν ἑὸν πόποις, πλησιάζουσι ἢ πάλιν
 τοῖς τῆς Παλαιστίνης, τὰς αὐτὰς δυσε-
 βείας ἐναπέσει τῶν μέρεσι, ὅτι τὰς τῆς
 ἀφελεστέρας πλανήσεως ψυχῆς. τὰ δὲ τὰ
 δεῖα ἡμῶν γράμματα παρὸς τὴν ἡμε-
 τέραν καὶ ἀπέμπομεν ἀλαβείαν, παρ-
 νοῦντες τῆς ἡμετέρας ὁσιότητι, ὅρα φυ-
 λατῆσθαι μὲν τὴν τῆς μουσεροῦ παρει-
 σίαν, παρὸς τὰ λαμβάνειν τὰς τῆς πλη-
 θους ἀνοίας καὶ διαδοξίας, κηρύσσοντας μὲν
 τῆς ἀλήθειαν τῆς ὁρθοδόξου πίστεως, διδά-
 σκοντας ἢ, ὡς ἡμεῖς ἐν πατρῶν τῆς ἀρίων
 καὶ ὁρθοδόξου πίστεως ὑπαρχόντες, καὶ τὸ

salutem suam, quæ impiæ ipsius
 folius menti & linguæ confen-
 tanea sunt. Quamobrem studio
 sanctissimæ nostræ fidei inuigi-
 lans pietas nostra (ab ea enim
 imperium nostrum pendere &
 firmari confidimus) ad Maca-
 rium reuerendissimum episco-
 pum, & ad archimandritas, mo-
 nachosq; omnes qui in præfato
 monte degunt, sacras literas mi-
 sit, scelerati Theodosii vefaniam
 & impietatem redarguens, ex-
 hortans fugere eius commenta,
 falsosque sermones, simplicem
 vero & inculpatam fidem cole-
 re, sicut a sanctis trecentis octo-
 decim patribus qui Nicææ fue-
 runt, accepimus; & eum eiicere
 e prædictis venerabilibus locis,
 ne ipsa quoq; polluantur Theo-
 dosii scelere: vel etiam eum tra-
 dere vna cum ipsius satellitibus
 prouinciæ præfecto, vt perdu-
 catur ad magnificentissimi &
 gloriosissimi prætoris orientis
 exconsulis & patricii iudicium:
 quandoquidem metus est (nam
 omnimodum malum est diabolus,
 quem Theodosius induit) ne ex
 iis locis effugiens, & in
 Palæstinam se referens, illis par-
 tibus scelera sua inferat, simpli-
 ciorumque animas circumue-
 niat. Sacras porro literas nostras
 ad vestram dirigimus reueren-
 tiam, sanctitatem vestram hor-
 tantes, vt præcaueatis nefarii
 hominis aduentum, & plebis au-
 res atque animos præoccupetis,
 veritatem orthodoxæ fidei præ-
 dicantes, ac docentes, quod nos
 vsque a patribus in sancta & or-
 thodoxa fide sumus, & iuxta
 symbolum trecentorum octo-

σύμβολον τῆς τετρακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ



decim sanctorum patrum credimus; odimus vero ac execramur Photini, & Apollinarii, & Valentini, & Nestorii impietatem, ac præterea recentem peruersamq; Eutyichis opinionem. Et credimus Dominum nostrum & saluatorem Iesum Christum de Spiritu sancto & Maria virgine Dei genitrice natum esse, confitentes vnum & eundem filium Iesum, Deum perfectum & hominē perfectum eundem, Deum vere & hominem vere eundem: nulloque modo diuisum, aut separatam, aut conuersum saluatorem Christum adoramus. In hac fide non fluctuantes permanere optamus, anathematizantes eos qui dicunt duos filios, aut duos Christos, vel qui dixerunt, scripserunt, vel dicere præsumunt. Quam quidem sanctam & orthodoxam fidem nuper Calchedone congregata œcumenica Synodus etiam confirmavit, nulla additione aut diminutione in exposito sancto symbolo a trecentis octodecim sanctis patribus facta; Eutyichis folius mala opinione condemnata suffragiis cœtui sanctorum patrum consentientibus. Hac enim fide potestas nostra freta est, in eaque permanere & studet & optat, nostrumque ab ea custodiri imperium. Nostram itaque veram & colendam & orthodoxam fidem, quam & sancta Synodus quæ Calchedone facta est, confirmavit, vniuersæ multitudini prædicantes, & maxime archimandritis, qui sententiam secuti non sunt nefarii Theodosii, qui ciuitates & ecclesias, quantum quidem in ipso fuit, euertit, conuulset orationes

ἀγίων πατέρων πνεύματος ἁγίου, ἀλλὰ καὶ βδελυσαμένους τὸν Φωτίνου, & Ἀπολλινάριου, καὶ Βαλεντίνου, καὶ Νεστορίου δυσώβειαν, καὶ ὡς τοῦτοις πῶς νεκρὰν Εὐτυχίου κακοδοξίαν. καὶ πνεύματος ἁγίου διὰ τοῦ ἡμεῶν καὶ σωτήρα Ἰησοῦ Χριστὸν ἐκ πατρὸς ἀγαίου καὶ Μαρίας τῆς παρθένου καὶ θεοτόκου γενέσθαι, ὁμολογούμενους ἕνα καὶ αὐτὸν υἱὸν Ἰησοῦ, θεὸν τέλειον καὶ ἀνεσχητόν τέλειον ὅτι αὐτὸν, θεὸν ἀληθινὸν καὶ ἀνεσχητόν ἀληθινὸν ὅτι αὐτὸν, οὐδὲν ἕτερον μεμελεῶμεν, ἢ ζωοῦμεν, ἢ ἡρεπούμεν ὅτι σωτήρα Χριστὸν προσκυνοῦμεν, πάντῃ τῇ πίστει ἀσφαλῶς διαμένειν διχόδρομοι, αἰσθηματίζοντες ὅτι λέγοντας δύο υἱοὺς, ἢ δύο Χριστοὺς, ἢ εἰπόντας, ἢ ἡραρῶντας, ἢ καὶ λέγοντας ἑκατόντα. ἡμεῖς ἡμεῖς ἀγίων καὶ ὀρθόδοξων πόντων καὶ ἐν Καλκηδόνι ἐναγχοῦς οἰκουμένης συγκροτηθεῖσα συνόδου ἐβεβαίωσε, μηδέμίαν ἑτεροπικίαν ἢ μείωσιν ἐν τῷ ἐκτεθειμένῳ ἀγίῳ symbolῳ παρὰ τῆς τετρακοσίων ἑκατὸν ὀκτώ ἀγίων πατέρων ποιήσασα, πῶς δ' Εὐτυχίου μόνου κακοδοξίαν συμφάτω τοῖς ἀγίοις πατέροις ἡμεῶν καταδικάσασα. ἐν ταύτῃ τῇ πίστει ὅτι ἡμεῖς πέποιθε κέρτος, καὶ ἐν ταύτῃ διαμένειν ἀσφαλῶς καὶ ἀσφαλῶς, καὶ πῶς ἡμετέραν δι' αὐτῆς φυλακίαν βασιλείαν. πῶς πάντων ἀληθῶν καὶ σπιλιῶν καὶ ὀρθόδοξων πόντων ἡμεῶν, ἡμεῖς καὶ ἐν Καλκηδόνι ἀγία συνόδου ἐβεβαίωσε, τῶν πληθῶν παντὶ κρυπτόντων, καὶ μάλιστα τοῖς ἑρμηνευταῖς τοῖς μὴ ἀκολουθοῦσι τῇ γνώμῃ τῆς μεταρῶν Θεοδοσίου, τῆς τῶν πόλεως καὶ τῆς ἐκκλησίας τὸ γὰρ ἐπὶ αὐτῶν αἰσθηματίζοντες, τῶν συνήθως διχῶν ὅτι τῆς ἡμεῶν

ANNO 451. *ἡ τῆς Ῥωμαϊκῆς καταστάσεως ἐκτελέ- pro nobis ac Romano statu in-*
 451. *σερον ποιῆσαι μὴ κατὰ τὴν ἰστέ- tentius facere ne intermittatis.*

XVI.

EPISTOLA LEONIS PAPÆ AD EPISCOPOS
 QUI IN SANCTA SYNODO CALCHEDONENSI
 congregati fuerunt.

Leo episcopus, sanctæ Synodo apud Calchedonem habitæ.

OMNEM quidem fraternitatem vestram nosse non am-
 bigo, definitiones sanctæ Synodi, quæ ob confirma-
 tionem fidei in Calchedonenfi ciuitate celebrata est, toto
 corde me fuisse complexum: quia nulla sinebat ratio, vt
 qui vnitatem catholicæ fidei dolebam ab hæreticis fuisse
 turbatam, non exulteranter in integrum rediisse gauderem.
 Hoc autem non solum ex ipso beatissimæ confessionis
 affectu, sed etiam ex epistolis meis, quas post reditum
 meorum ad Constantinopolitanæ vrbis antistitem dedi,
 potuissetis agnoscere, si vobis responsionem sedis aposto-
 licæ manifestare voluisset. Ne ergo per malignos inter-
 pretes dubitabile videatur, vtrum quæ in Synodo Cal-
 chedonenfi per vnanimitatem vestram de fide statuta
 sunt, approbem; hæc ad omnes fratres & coepiscopos no-
 stros, qui prædicto Concilio interfuerunt, scripta direxi,
 quæ gloriosissimus & clementissimus princeps, sicut po-
 posci, in notitiam vestram mittere pro catholicæ fidei a-
 more dignabitur; vt & fraterna vniuersitas, & omnium fi-
 delium corda cognoscant, me non solum per fratres qui
 vicem meam executi sunt, sed etiam per approbationem
 gestorū synodaliū, propriam vobiscum iniisse senten-
 tiam, in sola videlicet fidei causâ (quod sæpe dicendum est)
 propter quam generale Concilium & ex præcepto Chri-
 stianorum principum, & ex consensu apostolicæ sedis pla-
 cuit congregari, damnatis hæreticis, qui si corrigi voluis-
 sent, nulla penitus resideret de vera Domini nostri Iesu
 Christi incarnatione dubitatio. Vnde si quis vnquam au-
 sus fuerit vel Nestorii perfidiam tueri, vel Eutychetis ac
 Dioscori impium dogma defendere, a catholicorum com-
 munionem rescetur, nec habeat eius corporis participatio-
 nem, cuius abnegat veritatem, fratres carissimi. De cu-
 stodiendis quoque sanctorum patrum statutis, quæ in

Synodo Nicæna inuiolabilibus sunt fixa decretis, obseruantiam vestræ sanctitatis admoneo, vt iura ecclesiarum, sicut ab illis trecentis decem & octo patribus diuinitus inspiratis sunt ordinata, permaneant. Nihil alienum improbus ambitus concupiscat, nec per alterius imminutionem suam aliquis quærat augmentum. Quantumlibet enim extortis assentationibus sese instruat vanitatis elatio, & appetitus suos Conciliorum æstimet nomine roborandos, infirmum atq; irritum erit, quidquid a prædictorum patrum Canonibus discreparit. Quorum regulis apostolica sedes quam reuerenter vtatur, scriptorum meorum, quibus Constantinopolitani antistitis conatus repuli, poterit sanctitas vestra lectione cognoscere, & me, auxiliante Domino nostro, & catholicæ fidei, & paternarum traditionum esse custodem. Data duodecimo Kalendas Aprilis, Opilione viro clarissimo consule.

XVII.

EIVSDEM EPISTOLA AD MAXIMUM
ANTIOCHENVM EPISCOPVM.

Leo catholicæ ecclesiæ episcopus, Maximo carissimo fratri, episcopo Antiocheno.

QUANTVM dilectioni tuæ placeat communis fidei sacratissima vnitas, & pacis ecclesiasticæ tranquilla concordia, literarum tuarum textus ostendit, quas ad nos filii nostri Marinianus presbyter, & Olympius diaconus detulere, eo nobis gratiores, quod per ipsas alloquia alterna miscemus, & magis magisq; innotescit gratia Dei, qua fit, vt per totum mundum de manifesto catholicæ veritatis lumine gaudeatur. Quamuis (quod multum dolemus) quidam adhuc, sicut sermo indicat nuntiorum, tenebras suas diligant, & cum ubiq; diei splendor exortus sit, etiam nunc cæcitatibus suæ delectentur obscuro: & perdita fide, solo & vacuo remanserint nomine Christiani, non habentes intelligentiam, qua errorem ab errore discernant, & blasphemiam Nestorii ab Eutychem impierate distinguant. Nec enim ideo excusabilis videri aliqua eorum falsitas potest, quia ipsi sunt in sua peruersitate contrarii. Nam cum Nestorium Eutychem discipuli detestentur, & Eutychem anathematizent Nestorii sectatores; catholicorum
iudicio

iudicio pars vtraque damnatur, & ambæ simul hærefes a corpore ecclesiæ refecantur, quia neutra falsitas nobiscum potest habere concordiam. Nec interest, quo sacrilegio ab incarnationis dominicæ veritate discordent, dum id quod prauissime sentiunt, nec auctoritas euangelii, nec ratio recipiat sacramenti. Et ideo, frater carissime, oportet dilectionem tuam toto corde perspicere, cuius ecclesiæ gubernaculis te Dominus voluerit præsidere, & eius meminisse doctrinæ, quam præcipuus apostolorum omnium beatissimus Petrus per totum mundum quidem vniformi prædicatione, sed speciali magisterio in Antiochena & Romana vrbe fundauit: vt illum in suæ glorificationis domicilio præminentem ea intelligas reposcere instituta quæ tradidit, sicut ab ipsa quam confessus est, veritate suscepit. Neque vlllo modo finas in orientalibus ecclesiis, maximeque in his quas Antiochenæ sedi sacratissimorum patrum Nicæni Canones deputauere, ab improbis hæreticis euangelio insultari, & vel Nestorii vel Eutychetis a quoquam dogma defendi. Quoniam, sicut dixi, catholicæ fidei petra, cuius cognomen beatus apostolus Petrus sumpsit a Domino, nullum recipit ab vtraque impietate vestigium, sed euidenter atque perspicue & Nestorium anathematizat, qui Verbi carnisque naturam in beatæ virginis coniunctione seiungens, vnumque Christum in duos diuidens, aliam deitatis, & aliam humanitatis voluit esse personam, cum omnino vnus idemque sit, qui & secundum sempiternam deitatem de Patre est natus sine tempore, & de matre natus in tempore: & Eutychem similiter execratur, qui in Domino Iesu Christo veritatem humanæ carnis euacuans, ipsum Verbum in carnem asserit transformatum, vt nasci, nutriri, proficere, pati, mori, atque sepeliri, & diè tertio suscitari, solius fuerit deitatis, quæ seruilis formæ non veritatem suscepit, sed figuram. Summa itaque vigilantia cautum te esse conuenit, ne quid sibi hæretica prauitas audeat vindicare, cum te deceat his sacerdotali auctoritate resistere, nosque sapius de profectu ecclesiarum tuis relationibus, quid agatur, instruere. Dignum est enim, te apostolicæ sedis in hac sollicitudine consortem, & ad augendam fiduciam priuilegia tertiæ sedis agnoscere, vt in nullo cuius-

quam ambitione minuantur: quia tanta apud me est Nicænorum Canonum reuerentia, ut ea quæ sunt a sanctis patribus constituta nec permiserim, nec patiar aliqua nouitate violari. Etsi enim diuersa nonnunquam sunt merita præfulum, tamen iura permanent sedium: quibus etsi possunt æmuli perturbationem aliquam fortassis inferre, non tamen possunt minuere dignitatem. Vnde cum aliquid pro Antiochenæ ecclesiæ priuilegiis dilectio tua agendum esse crediderit, propriis literis studeat explicare, ut & nos consultationi tuæ absolute & congrue respondere possimus. Nunc autem ad omnia generaliter pronuntiare sufficiat, quod si quid a quoquam contra Nicænorum Canonum statuta in quacumque Synodo vel tentatum est, vel ad tempus videtur extortum, nihil præiudicii potest inuiolabilibus inferre decretis. Et facilius erit quarumlibet consensionum pactum dissolui, quam prædictorum Canonum regulas ex vlla parte corrumpi. Subrependi enim occasiones non prætermittit ambitio: & quoties ob intercurrentes causas generalis congregatio facta fuerit sacerdotum, difficile est ut cupiditas improborum non aliquid supra mensuram suam molitur appetere. Sicut etiam in Ephesina Synodo, quæ impium Nestorium cum dogmate suo perculit, Iuuenalis episcopus ad obtinendum Palæstinæ prouinciæ principatum, credidit se posse sufficere, & insolentes ausus per communitia scripta firmare. Quod sanctæ memoriæ Cyrillus Alexandrinus episcopus merito perhorrescens, scriptis suis mihi, quid prædicta cupiditas ausa sit, indicauit, & sollicita prece multum poposcit, ut nulla illicitis conatibus præberetur assensio. Nam cuius epistolæ ad nos exemplaria direxisti sanctæ memoriæ Cyrilli, eam in nostro scrinio requisitam, nos authenticam noueris reperisse. Hoc tamen proprium definitionis meæ est, ut quantumlibet numerus sacerdotum amplior aliquid per quorundam subreptionem decernat, quod illis trecentorum decem & octo patrum constitutionibus inueniatur aduersum, id iustitiæ consideratione cassetur: quoniam vniuersæ pacis tranquillitas non aliter poterit custodiri, nisi sua Canonibus reuerentia intemerata seruetur. Si quid sane ab his fratribus, quos ad sanctam Synodum vice mea misi, præter

ANNO
 CHRISTI
 451.

id quod ad causam fidei pertinebat, gestum esse perhibetur, nullius erit penitus firmitatis: quia ad hoc tantum ab apostolica sede sunt directi, ut excussis hæresibus, catholicæ essent fidei defensores. Quidquid enim præter speciales causas synodali Conciliorum ad examen episcopale defertur, potest aliquam diiudicandi habere rationem, si nihil de eo est a sanctis patribus apud Nicæam definitum. Nam quod ab illorum regulis constitutioneque discordat, apostolicæ sedis nunquam obtinebit consensum. Quanta vero hoc diligentia custodiatur a nobis, exemplaribus eius epistolæ, quam ad Constantinopolitanum episcopum, refrenantes ipsius cupiditatem, direximus, instrueris: quam in omnium fratrum & sacerdotum nostrorum facias notitiam peruenire, ut nouerint pacem ecclesiasticam per concordiam Deo placitam debere seruari. Illud quoque dilectionem tuam conuenit præcauere, ut præter eos qui sunt Domini sacerdotes, nullus sibi ius docendi & prædicandi audeat vindicare, siue sit ille monachus, siue sit laicus, qui alicuius scientiæ nomine gloriatur. Quia etsi optandum est, ut omnes ecclesiæ filii quæ recta & sana sunt sapiant; non tamen permittendum est, ut quisquam extra sacerdotalem ordinem constitutus, gradum sibi prædicatoris assumat, cum in ecclesia Dei omnia ordinata esse conueniat, ut in vno Christi corpore & excellentiora membra suum officium impleant, & inferiora superioribus non resultent. Data III. Idus Iunii, Opilione viro clarissimo consule.

XVIII.

EIVSDEM LEONIS PAPÆ EPISTOLA
 AD MARCIANVM AVGVSTVM.

Leo episcopus, Marciano Augusto.

QVOD sapissime multa iam experimenta docuerunt, sanctum pietatis vestræ studium circa religionem Christianam gloriosis perseverat & crescit augmentis: & hæc fides vestræ clementiæ non solum me, sed & omnes Domini sacerdotes consolatur & roborat, dum in Christianissimo principe sacerdotalem experimur affectum. Quem si orientalium partium sacerdotes studeant imitari, nihil scandalorum neque pax, neque

Concil. Tom. 9.

K k ij

fides Christiana patietur. Vnde cum Constantinopolitanus episcopus ad omnem pietatis profectum praesenti clementiae vestrae doceatur exemplo, si fideliter vestris acquiescat horratibus, habebit in me sinceram gratiae animum: tantum ut quod verbis spondet, corde perficiat. Si vero quae Deo & pietati vestrae displicent, pertinaci intentione delegerit, salva mansuetudinis vestrae reuerentia, utar cum omnibus & pro omnibus, vobis quoque annitentibus, aduersus superbientem liberiore constantia, quem (quod saepe dicendum est) malle pro sanctis actibus fraterna caritate complecti, gloriosissime imperator. Quia vero suggestiones meas pro tranquillitate catholicae fidei libenter accepistis, significatum mihi fratris & coepiscopi mei Iuliani, quem excepistis piissime, sermone cognoscite, Eutychem impium pro suis quidem meritis exulare, sed in ipso suae damnationis loco multa aduersus integritatem catholicam blasphemiarum desperatius venena profundere, & quod in illo totus mundus exhorruit atque damnauit, impudentia maiore, ut innocentes decipere possit, euomere. Plenum itaque rationis aestimo, ut vestra clementia ad longinquiora eum iubeat & secretiora transferri. Monasterio vero eius Constantinopoli constituto, in quo habitatores ipsius monachi euangelica apostolicaque doctrina crebrius sunt & plenius roborandi, salubriter, ut arbitror, fiet, si is qui ipsi monasterio praepositus esse dicitur, a societate veneratoris vestri Iuliani episcopi, quem in speculis propter fidem illic esse constitui, non recedat, cuius assidua visitatione profectus seruorum Dei illic habitantium possit augeri. Petitionem autem de festiuitate paschali gaudeo ita a vestra pietate susceptam, ut confestim Nectarium agentem in rebus Alexandriam mitteret, de errore remouendo, quem sanctae memoriae Theophili constitutio videtur inferre. De qua re, sicut scribere dignamini, quidquid ad pietatis vestrae notitiam perlatum fuerit, iubete me nosse, ut de obseruantia, quam non licet esse diuersam, quid potissimum sit tenendum, ecclesia vniuersalis agnoscat. Precor autem, quod vestrae noui clementiae conuenire, ut eos maxime tueamini contra omnes insidias, quos mihi & vestrae man-

ANNO
CHRISTI
451.
fuetudini propter amorem fidei placere cognoscitis; vt
eos Constantinopolitanus episcopus lædendi non habeat
facultatem. Data xvii. Kal. Maii, Actio & Studio viris
clarissimis consulibus.

XIX.

SACRA MARCIANI IMPERATORIS
CONTRA HÆRETICOS.

Imperator Marcianus Augustus, Palladio præfecto prætorii.

LICET iam etiam sacratissima constitutione mansue-
tudinis meæ cautum ac definitum sit, quæ in eos se-
ueritas exercenda sit, qui Eutychetis vel Apollinaris hæ-
reticam peruersitatem secuti, a religione & fide catholi-
ca deuiarunt: Alexandrinæ tamen vrbs ciues atque ha-
bitatores tantis sunt Apollinaris infecti venenis, vt neces-
sarium fuerit ea quæ ante sanximus, repetita nunc etiam
lege decernere. Oportet enim vt sit numerosa seueritas
sanctionum, vbi est licentia crebra culparum. Custodi-
endæ præterea orthodoxæ fidei cura tanto a serenitate
mea adhiberi impensior debet, quanto res humanas di-
uinæ præcedunt. Quicumque ergo vel in hac sacra vrbe,
vel in Alexandria ciuitate, vel in omni Ægyptiaca dice-
cesi, diuersisque aliis prouinciis, Eutychetis profanam
peruersitatem sequuntur, & ita non credunt, vt trecenti
decem & octo sancti patres tradiderunt, catholicam fi-
dem in Nicæna ciuitate fundantes; centum quoque &
quingenta alii venerabiles episcopi, qui in hac alma
vrbe Constantinopolitana postea conuenerunt, & sicut
Athanasius & Theophilus & Cyrillus sanctæ recordatio-
nis episcopi Alexandrinæ ciuitatis crediderunt, quos et-
iam Ephesina Synodus (cui beatæ memoriæ Cyrillus
præfuit, in qua Nestorii error expulsus est) in vniuersis se-
cuta est, quos & nuper venerabilis Calchedonensis Syno-
dus est secuta, prioribus Conciliis sacerdotum ex omni
prorsus parte consentiens, nihilque adimens sacrosancto
symbolo, neque adiiciens, sed Eutychetis dogmata fu-
nesta condemnans; sciant se esse hæreticos Apollinaristas.
Apollinaris enim facinorosissimam sectam Eutyches &
Dioscorus mente sacrilega sunt secuti. Ideoque omnes hi
qui Apollinaris vel Eutychetis peruersitatem sequuntur,

Supra cap.
xii.

L. Quicum-
que C. de
hæret. & Ma-
nich.

illis pœnis, quæ diuorum retro principum constitutionibus contra Apollinaristas, vel serenitatis nostræ sanctione postmodum contra Eutychnistas, vel hac ipsa augustissima lege contra eosdem decretæ sunt, nouerint se esse plectendos. Idcirco Apollinaristæ, hoc est Eutychnistæ, quibus etsi est in appellatione diuersitas, est tamen in hæresis prauitate coniunctio; & dispar quidem nomen, sed idem sacrilegium; siue in hac alma vrbe, diuersisque prouinciis, siue in Alexandrina ciuitate, seu in Ægyptiaca diœcesi sunt, neque ita credunt, vt prædicti venerabiles patres credebant; neque viro reuerendissimo Alexandrinæ vrbis antistiti Proterio fidem orthodoxam tenenti communicant, secundum sacratissimas diuorum retro principum constitutiones, quæ de Apollinaristis promulgatæ sunt; non habeant potestatem faciendi testamenti & condendæ vltimæ voluntatis, neque id capiant, quod ipsis ex testamento cuiusquam fuerit derelictum, nihil etiam ex donatione aliqua consequantur: sed si quid in ipsos vel liberalitate viuientis, vel morientis fuerit voluntate collatum, id fisco nostro protinus addicatur. Ipsi vero in nullos aliquid ex facultatibus suis donationis titulo & iure transfundant. Episcopos quoque, vel presbyteros, aliosque clericos illis creare & habere non liceat, scientibus tam Eutychnistas, vel Apollinaristas, qui ausi fuerint cuiquam episcopi, vel presbyteri, vel clerici nomen imponere, quam hos qui conati fuerint impositum sibi nomen sacerdotale retinere, pœnam exilii & facultatum suarum amissionem subituros. Eos vero qui antehac catholicarum ecclesiarum clerici, vel orthodoxæ fidei monachi fuerunt, & relicto vero & orthodoxo omnipotentis Dei cultu, Apollinaris vel Eutychetis hæresim & dogmata abominanda sectati sunt, vel postea sectabuntur, omnibus pœnis quæ vel hac, vel prioribus legibus aduersus hæreticos constitutæ sunt, iubemus teneri, & extra ipsum quoque Romani imperii solum pelli, sicut de Manichæis præcedentium legum statuta sanxerunt. Vniuersi præterea Apollinaristæ vel Eutychnistæ, non ecclesias, non monasteria sibi construant, parasynaxes & conuenticula tam diurna quam nocturna non contrahant, neque ad domum, neque ad possessionem cuiusquam, ne-

que ad monasterium, neque ad quemcumque alterius locum, operatores sectæ funestissimæ congregentur. Quod si fecerint, & hoc factum fuisse domino volente constiterit, post rem in examine iudicis approbatam, domus vel possessio, in quam conuenerint, fisco sine dilatione societur: monasterium vero, eius ciuitatis orthodoxæ ecclesiæ, in cuius territorio est, iubemus addici. Si vero ignorante domino, sciente vero qui pensiones domus exigit, vel conductore, vel procuratore, vel actore prædii, parasynaxes & conuenticula interdicta collegerint; conductor, vel procurator, siue actor, vel quicumque eos in domum, vel in possessionem, vel monasterium receperint, ac passi fuerint illicitas parasynaxes, conuentusque celebrare; si vilis & abiectæ conditionis sint, fustibus publice & in pœnam suam, & in aliorum coerceantur exemplum: si honestæ vero personæ sint, decem libras auri multæ nomine fisco nostro cogantur inferre. Nullum præterea Apollinaristam vel Eutychnianistam ad aliquam iubemus aspirare militiam, nisi ad cohortalitiã, vel limitaneã. Si qui vero extra prædictam militiam inuenti fuerint militare, soluto cingulo, honestorum hominum & palatii cõmunione priuentur: nec in aliqua, quam in ea in qua nati sunt, ciuitate vel vico ac regione versentur. Si qui vero in hac alma vrbe nati sunt, tam sacratissimo comitatu, quam omni per prouincias metropolitana ciuitate pellantur. Nulli insuper Eutychnianistæ vel Apollinaristæ, publice vel priuatim aduocandi cœtus, circulos contrahendi, & hæretico more disputandi, ac peruersitatem facinorosi dogmatis asserendi, sit facultas. Nulli etiam contra venerabilem Calchedonensem Synodum liceat aliquid vel dictare, vel scribere, vel edere atque emitte- re, aut aliorum super eadem rescripta proferre: nemo huiusmodi habere libros, & sacrilega scriptorum audeat monumenta seruare. Quod si qui in his criminibus fuerint deprehensi, perpetua deportatione damnentur. Eos vero qui discendi studio audierint de infausta hæresi disputantes, decem librarum auri, quæ fisco nostro inferendæ sunt, iubemus subire dispendiũ. Omnes vero huiuscemodi chartæ ac libri, qui funestum Eutychetis, hoc est Apollinaris, fuerint dogma complexi, incendio concrementur, vt faci-

norosa peruersitatis vestigia ipsa flammis combusta de-
pereant. Equum namque est, vt immanissima sacrilegia
par poenae magnitudo percellat, Palladi pater carilli-
me atque amantissime. Illustris igitur & magna aucto-
ritas tua, quae hac sacratissima constitutione decreuimus,
in hac alma vrbe, diuersisque prouinciis, ac praecipue in
Alexandrina ciuitate, & per vniuersam Aegyptiacam dice-
cesim, edictis ex more propositis, ad omnium notitiam fa-
ciat peruenire, vt cuncta, quam statuimus in eos qui rei
fuerint deprehensi, seueritas protinus exerceatur: scienti-
bus moderatoribus prouinciarum, eorumque apparito-
ribus, defensoribus etiam ciuitatum, quod si ea quae legis
huius religiosissima sanctione custodienda decreuimus,
aut neglexerint, aut aliqua permiserint temeritate violari,
denarum librarum auri multam fisco nostro cogentur
inferre, insuper etiam existimationis suae periculum susti-
nebunt. Ea quoque, quae de paganis per omne Romanum
imperium aequaliter valitura perennitatis nostrae lege de-
creuimus, instantissime in eos exerceantur, quos consti-
terit, profanos ritus, ac simulacrorum impios cultus, &
interdicta sibi sacrilegia celebrare. Data sub die Kalenda-
rum Augusti, Constantinopoli, diuo Valentiniano octa-
uum, & Anthemio, viris clarissimis consulibus.

XX.

RESRIPTVM SYNODICARVM LITERARVM

*Iuuenalis sanctissimi episcopi Hierosolymorum, ad reuerendos
presbyteros & archimandritas, & reliquos monachos Pala-
estinae prouinciae sub eius diocesi constitutos.*

Math. 16.

CVM summus & primus apostolorum Petrus dixit:
set: Tu es Christus filius Dei viui; Dominus intulit,
dicens: Beatus es Simon Bar Iona, quia caro & sanguis non
reuelauit tibi, sed Pater meus qui in caelis est. Et ego dico tibi,
quia tu es Petrus, & super hanc petram aedificabo ecclesiam
meam, & portae inferi non praeualebunt aduersus eam. Super
hanc confessionem roborata est ecclesia Dei, & fidem
quam nobis sancti tradiderunt apostoli, hanc ecclesia
custodiuit, & custodiet vsque ad finem mundi. Quam
& sanctum quoque magnumque & vniuersale Conci-
lium

ANNO
 CHRISTI
 431.

lium Nicænum trecentorum decem & octo sanctorum
 patrum exposuit, quamque sanctum quoque magnumque
 & vniuersale Concilium nuper congregatum Calchedo-
 ne secutum est: huic neque adiici, neque subtrahi potest.
 Calumniatores autem & transgredientes mandatum Dei,
 quod præcipit; *Non falsum testimonium dices aduersus proxi- Exod. 10.*
 mum tuum; conuenit * aduersari. Nam si rex Dauid pro-
 pheta dicebat: *Eum qui derogabat occulte aduersus proximum P sal. 100.*
suum, hunc persequer: superbo oculo & auaro corde, cum eo
non edebam cibum: quanto magis nos debemus auersari
 eos qui falsum testimonium dicunt aduersus tantos san-
 ctissimos patres, magis autem aduersus cunctum terrarum
 orbem? Vestra itaque reuerentia fidem quam suscepit,
 teneat. Gratia enim Christi hæc & ab apostolis data, &
 a patribus est sanctis exposita: hæc etiam nunc valet, &
 vsque ad finem mundi vigebit. Quomodo Galatis scri-
 bens, dicebat Apostolus: *Si quis vobis euangelizauerit præ- Galat. 1.*
ter quod accepistis, anathema sit. Deus autem etiam erran-
 tes suæ coniungat ecclesiæ, qui per prophetam dicit:
Vino ego, dicit Dominus: nolo mortem peccatoris, sed ut conuer- Ezech. 33.
tatur & viuat.

Iuuenalis episcopus Hierosolymorum, in Domino valere vos opto.

Irenæus episcopus Cæsariæ, in Domino valere vos opto.

Paulus episcopus Parali, in Domino valere vos opto.

Et consequenter trium Palæstinarum episcopi subscripserunt.

XXI.

EXEMPLAR EPISTOLÆ

LEONIS IMPERATORIS PRIMI

AD ANATOLIUM EPISCOPUM CONSTANTINOPOLITANUM.

*Imperator Cæsar Leo piissimus, victor & triumphator
 maximus, semper Augustus, Anatolio regiæ
 ciuitatis episcopo.*

VOTVM quidem meæ pietatis fuit, vniuersas ortho-
 dorum sanctas ecclesias, nec non & ciuitates sub Ro-
 mano imperio constitutas maxima frui quiete, nihilque
 contingere, quod possit earum statum tranquillitatem-
 que turbare. Qualia vero in Alexandrinorum ciuitate nu-
 per euenerint, iam quidem nosse tuam credimus sancti-

Concil. Tom. 9.

ratem. Ut tamen perfectius cuncta cognoscas, & quæ causa tanti tumultus confusionisque fuerit, exemplaria precum quas reuerendissimi episcopi & clerici a perdicta ciuitate & Ægyptiaca diœcesi ad regiam Constantinopolim venientes, contra Timotheum meæ clementiæ porrexerunt, nec non & exemplaria precum, quas hi qui in sacratissimum nostrum expeditum pro Timotheo ab Alexandrina ciuitate venientes, nostræ tranquillitati obrulerunt, tuæ sanctitati direximus, quatenus quod actum est de prædicto Timotheo, quem Alexandrinorum populus, & honorati, & curiales, & naucleri episcopum sibi petunt, aliisque negotiis, quæ ipsarum precum continet textus: ad hæc autem & de Calchedonenſi Concilio, cui nullo modo consentiunt, quemadmodum libelli adiuncti ostendunt, clare sanctitas tua possit agnoscere. Tua siquidem reuerentia omnes orthodoxos episcopos, qui in præſenti in hac vrbe regia comorantur, nec non & reuerendissimos clericos ad se repente faciat conuenire, & diligenter omnia pertractantes atque discutientes, quoniam Alexandrinorum ciuitas perturbata est, pro cuius disciplina & quiete maxima sollicitudo nobis existit, & de prædicto Timotheo, & de Calchedonenſi Concilio, quid in commune sapitis, sine quolibet humano terrore, & absque gratia cuiuscumque vel odio, solummodo omnipotentis Dei timorem vestris oculis proponentes, (quoniam sicut nostis, de tali causa intemerata diuinitati rationem eritis sine dubio reddituri) cum omni celeritate meam facite cognoscere pietatem: ut ex omnibus vestris literis hæc integre cognoscentes, formam congruam dare possimus, quatenus Ægyptiaca diœcesis & Alexandrinorum ciuitas, pro cuius quiete nos præ omnibus conuenit cogitare, tranquillitate sanctarum ecclesiarum, & disciplina, & inconcussa pace potiatur.

Huic subiectæ sunt & sequentes preces, quæ una cum superiori epistola directæ sunt & aliis metropolitanis episcopis & monachis quibusdam, videlicet:

Leoni reuerendissimo vrbis Romæ pontifici.
 Basilio episcopo Antiochiæ Syriæ.
 Iuuenali episcopo Hierosolymorum.
 Epiphanio episcopo Syriæ secundæ.
 Dorotheo episcopo Damasci Phœniciæ Libanifiæ.

ANNO
CHRISTI
451.

Pelagio episcopo Tarſi Ciliciæ prima.
 Orefſto episcopo Anazarbi Ciliciæ ſecunda.
 Stephano episcopo Hierapoleos.
 Iba episcopo Edeſſæ Ofroëna.
 Symeoni episcopo Amida Meſopotamiæ.
 Antipatro episcopo Boſtrorum Arabia.
 Baſilio episcopo Seleucia Iſauria.
 Olympio episcopo Scythopoleos.
 Sabino episcopo Conſtantiæ Cypri.
 Ioanni episcopo Patrenſi.
 Euſtathio episcopo Beryti.
 Eunomio episcopo Nicomediæ.
 Anaſtaſio episcopo Ancyra.
 Theoſtiſto episcopo Piſſinuntis.
 Alypio episcopo Caſareæ Cappadociæ prima.
 Patricio episcopo Tyanenſi.
 Charterio episcopo Claudiopoleos.
 Petro episcopo Gangrenſi.
 Seleuco episcopo Amaſea.
 Ioanni episcopo Sebaſtia.
 Ortio episcopo Molitianenſi.
 Petro episcopo Cænorum.
 Eleutherio episcopo Calchedonenſi.
 Iuliano episcopo Tabia.
 Adelphio episcopo Arabyſſi.
 Euethio episcopo Cyzici.
 Ioanni episcopo Ephesi.
 Eleutherio episcopo Sardenſi.
 Agapeto episcopo Rhodi.
 Critoniano episcopo Aphrodiſiadis.
 Petro episcopo Myrenſi.
 Pergamio episcopo Antiochiæ Piſidia.
 Epiphanio episcopo Pergæ.
 Palladio episcopo Iconii.
 Nunechio episcopo Laodiceæ Phrygiæ Pacatiana.
 Mariniano episcopo Synnadenſi.
 Amphilochio episcopo Sida.
 Æthericho episcopo Smyrnæ.
 Philippo episcopo Hierapoleos.
 Ioanni episcopo Heracleæ Europa.

Concil. Tom. 9.

Ll ij

Basilio episcopo Traianopolis.
 Gregorio episcopo Hadrianopolis.
 Valeriano episcopo Marcianopolis.
 Valentino episcopo Philippopolis.
 Euxitheo episcopo Theffalonicensi.
 Petro episcopo Corinthi.
 Eugenio episcopo Nicopolitano.
 Martyrio episcopo Gortinensi.
 Vigilantio episcopo Larissæ.
 Luca episcopo Dyrrhacheno.
 Vrsicino episcopo Scupensi.
 Zosimo episcopo Sardicæ.
 Luciano episcopo Byzano.
 Theotimo episcopo Tomizano.
 Iacobo monacho Nisibeno.
 Symeoni monacho.
 Varadato monacho.

XXII.

EPISTOLA

ÆGYPTIORVM EPISCOPORVM,
 ET CLERI ALEXANDRINI,
 AD LEONEM AVGVSTVM.

Piissimo, & Christianissimo, & diuinitus electo, victori, triumphatori, semper Augusto Leoni, oblatae preces ab vniuersis episcopis vestrae Ægyptiacae diocesis, & clericis sanctissimae ecclesiae vestrae maximae ciuitatis Alexandrinae.

ASVPERNA gratia modo diuinitus condonatus, iuste cunctorum venerabilis imperator. Quapropter etiam omnis fortitudo verborum tuis vincitur actibus, quibus diuinitas exoratur: & verba quidem ad hæc eis necessaria non sunt, quibus opera facere noscuntur indicium. Nuper enim electus a Deo, & purpura exornatus, optimum iudicasti propositum tuum magnum ostendere, quem ipse omnium creator elegit, benignis initiis largitorem remunerando bonorum, quando repente in ipso principio, voce vestra ex scripto procedente piissima ad sanctissimos metropolitanos episcopos, inerumpibile ecclesiae catholicae cre-

pidinem roborastis, & priorum piissimorumque principum constituta pro orthodoxa religione firmastis. Insuper & ea quae nuper a sanctae & beatae memoriae Marciano principe nostro sancita sunt, consona decernentes, nihil aliud estis mercati, quam pacem omnium & stabilitatem reipublicae, frenantes linguas eorum qui aduersus ecclesias Christianas confurgunt & blasphemant Deum, aut in eum quocumque modo delinquunt. Iniuria namque Dei manifesta est, haereticorum abscondentium semetipsos a recta fide licentia. Quapropter hanc optime sciens, venerabilis imperator, maligni prolem existere semper infidiantis quieti sanctarum Christi ecclesiarum, earumque immutata pacem consistere non sinentes, recte providentiam tuam studuisti mox adhibere, ei per omnia resistentem: quod est opus piissimorum principum pro orthodoxa fide pugnantium, & resistentium primitus malis extrinsecus venientibus, & animabus fidelium aduersantibus. Hunc igitur animum te possidente religiosum & tutorem humani generis, tantumque circa Christum studium demonstrantem adimus & nos, importabilia mala passi, licet peccatores, Christi pontifices, quae neque sermonibus sufficimus praesentare, nec lugere digne valemus. Quemadmodum autem nostra sit gesta calamitas, enarramus. Catholica siquidem intemerata & apostolica fide in Nicæa a sanctis tunc trecentis decem & octo patribus posita & ubique firmata, & apud omnes verbum veritatis recte praedicantes habita, quam etiam vnaquaque per tempora orthodoxorum episcoporum*, ad peremptionem quidem saepius exortarum contra rectam fidem vanarum quaestionum, custodiam vero recte confidentium patrum firmavit atque roboravit; simili quoque modo & Calchedone sanctum & vniuersale Concilium congregatum dudum sub pio sanctae memoriae principe Marciano, hanc inuiolatam incontaminatamque seruauit, abscondens quidem zizaniae pestem a quibusdam rectis superfeminatam dogmatibus, confirmans autem venerabilis Nicænae fidei, sicut diximus, symbolum salutare, & fingens inuersibiles terminos super eum, sicut gratia Spiritus sancti dictabat; formamque constituit, per quam omnem adiectionem, omnem imminu-

tionem aduersus confessionem rectam penitus abnegauit. Quapropter & nostro Ægyptio Concilio necessarie cum archiepiscopo nostro sanctæ memoriæ Proterio, indubitanter ei consentiente, & ea sapiente, & vnanimiter cum vniuersis totius orbis Christi sacerdotibus, & præ omnibus summis sanctis episcopis, id est, Romano Leone, regiæ Constantinopolis Anatolio, & Antiocheno Basilio, & Iuuenali Hierosolymorum, & omnibus orthodoxis episcopis, laborantibus nobis, secundum sanctum Apostolum, pro euangelicæ fidei firmitate, & in Christo sapientibus cum nostris ecclesiis & ciuitatibus, & incommutata pace orthodoxi populi apud nos & apud Alexandriam consistente, excepto Timotheo, qui semetipsum ab ecclesiæ catholicæ fide dirupit pariter & abscedit, mox post sanctum Calchedonense Concilium, dum tunc dignitate presbyterii fungeretur, cum quatuor aut quinque solis episcopis & paucis monachis, hæretica Apollinaris & eius similibus secta languentibus, propter quam damnati tunc regulariter a sanctæ memoriæ Proterio, & omni Ægyptiaco Concilio, etiam imperiali nutu digne exilium sunt experti. Hunc Timotheum malignus inuenit arma suæ machinationis aptissima, quem nouimus quidem boni cuiuslibet extorem, diabolicæ vero mentis solummodo instrumentum opportunum existere. Qui dudum inhians in episcopatum Alexandrinæ maximæ ciuitatis, sicut rei euentus ostendit, appetens quod eum oportebat effugisse, si tamen saperet, bene præponens schema quod vitare se primitus dolose fingebat, insidiatusque transitum sanctæ memoriæ principis Marciani, quo migravit ad Deum, blasphemis vocibus impudenter aduersus eum insurgens, & sanctum & vniuersale Calchedonense Concilium anathematizans inuerecunde, & vulgus populi seditiosorum & vilium congregans, eumque contra sanctas regulas, ecclesiasticam disciplinam & communem rempublicam legesque coarmans, irruit in ecclesiam sanctam Dei, habentem pastorem atque doctorem sanctissimum nostrum tunc patrem, archiepiscopumque Proterium, & collectas solitas celebrantem, & orationes fundentem omnium nostrum saluatori Christo pro vestræ pietatis imperio, & Christianissimo vestro pa-

ANNO
CHRISTI
451

latio, congregatis in ipsa ciuitate magnificentissimis iudicibus, & curia, & plebe fideli, omnique clero simul & monachis. Hoc itaque malo procedente, & vix adhuc facta die, dum in episcopio secundum consuetudinem degeret Deo amabilis Proterius, assumens secum Timotheus iuste condemnatos duos episcopos, & clericos similiter, qui (sicut diximus) in exilio fuerant habitare damnati, tamquam manus impositionem suscepturus a duobus, nullo penitus orthodoxorum episcoporum ex dioecesi Ægyptiaca presente, vt moris est in talibus Alexandrinorum episcoporum ordinationibus interessere, vt credit, adeptus est pontificatus sedem, adulterium aperte præsumens in ecclesia proprium sponsum habente, & agentem in ea diuina mysteria, & sedem propriam regulariter exornantem. Iste optimus odibilem Deo, & vndique periculosam differri non sinens actionem, cum rabie quadam* in contemnibili repente semetipsum inthronizauit, legem & ordinem ecclesiasticum, irrationabilem iram populi permixti esse confidens, & neque regulas patrum, non legem imperialem, aut sanctiones ecclesiasticas, non ordinem, non potestatem imperialem, non iudicalem seueritatem mente percipiens, mox ordinationes effecit episcoporum simul & clericorum, episcopus sine impositione manus existens. Sed neque priorem habens presbyteratus ordinem, baptisma fecit: & omnes operationes, quæ ei nullatenus agere competebant, exercuit. His ita audacter & nefande per eum quotidie procedentibus, post aliquot dies dum alibi degeret, magnificus & gloriosissimus dux Dionysius ciuitati adfuit laboranti, & egit quatenus pestifer ecclesiæ crudelissimus tyrannus etiam ab ipsa ciuitate recederet. Quo facto, ecclesiæ & ciuitati communem vtilitatem consuluit. Sic ergo decursis paucis diebus, dum commotio & irrationabilis ira pro Timotheo medicaretur ab aliquibus contra sanctæ memoriæ Proterium, nihil aliud erat quod faceret ille beatæ memoriæ, quam vt locum daret iræ, secundum quod Rom. 12. scriptum est, vt ad sacrum baptisterium se conferret, inuasionem fugiens contra suam concurrentium necem. In quo scilicet loco & barbaris & cunctis ferocibus hominibus timor fuit, etiam nescientibus loci culturam, & ex-

* f. in
prehensi-
bili

inde gratiam emanantem. Hi vero tamen qui ab initio intentionem Timothei ad effectum perducere festinabant, neque in illis intemeratis locis eum saluari volentes, neque cultum loci metuentes, nec tempus, cum esset salutaris paschæ festiuitas, nec ipsum sacerdotium putescentes, quod est mediatio Dei & hominum, percusserunt inculpabilem virum, eumque crudeliter occiderunt, etiam cum aliis sex: & circumducentes eius vbique cadauer vulneratum, crudeliterque trahentes per omnia pene ciuitatis loca insensibile corpus plagis sine misericordia verberabant, diuidentes membratim eum, & neque interiora more canum gustare parcentes illius viri, quem nuper habere se mediatorem Dei & hominum putauerunt: tradentesque reliquum eius corpus igni, etiam dispergebant eius cineres in ventos, ferocitatem bestiarum omnium transcendentis. Horum siquidem omnium auctor fuit & sapiens (si Deo placet) architectus Timotheus; primo siquidem adulter, postea etiam homicida, pene manibus propriis hoc nefas efficiens; & propterea condemnandus, quando agenti, qui iubet malum fieri, in supplicio proximus est. Adiecit etiam his malis sine timore peiora, dum inique contra regulas operatur. Hactenus agit sacra mysteria, qui neque laicorum communionem habere sanctis Canonibus potest: & gubernat quidem auctoritate sua sanctam Alexandrinorum ecclesiam, res autem eius, vt visum fuerit ei, male deuastat, & habentes alimenta pauperes ab ecclesia, eius solatio priuat omnimodis, aliis hæc sceleratissimis expendendo. Et aperte quidem episcopos condemnatos quatuor aut quinque, contrarios orthodoxæ fidei, sicut diximus, existentes, alios quidem secum habet, alios vero per ciuitates mittit, vt in eis episcopos orthodoxos persequantur: sed & alios ordinare non cessat. Eos autem qui regulariter consistunt, velut communicatores sancti & vniuersalis Concilii & sanctæ memoriæ Proterii, anathematizauit; & sic expulit omnem sanctissimum vrbis Alexandrinæ clerum communicatæ similiter generali Concilio & sanctæ memoriæ Proterio archiepiscopo: sed etiam clericos, qui in nostris ecclesiis & a nobis sunt ordinati, omnes velut hæreticos anathematizando vere monstra-

Rom. 1.

AUG.
CURII
411

strauit. Orthodoxos vero senes, & sanctæ memoriæ Theophilum Alexandrinorum ciuitatis episcopum, & sanctæ memoriæ Cyrillum, & beatæ memoriæ Proterium, omnes antiquitus ordinatos, & vt diximus, anathematizauit, & a sacerdotio cuncto prohibuit. Addidit autem istis malis etiam hoc, quod ex venerabilibus diptychis abstulit quidem sanctæ memoriæ Proterii vocabulum, posuit vero suum nomen & Dioscori ab vniuersali Concilio condemnati, cuius nec ordinationes suscipit. Sic vndique velut ebrui esse varia calliditate conuincitur, & per singulas ciuitates & venerabilia monasteria præcipit, vt nullus communionem suscipiat aut ab episcopis aut clericis qui communicatores sunt aut fuerunt sancti & vniuersalis Calchedonensis Concilii, & memoriæ venerandæ Proterii, nec putet clericos qui a nobis sunt ordinati: sed pro illis iubet alios introduci, tam quos ipse ordinat, quam quos alios facere iubet. Hinc igitur cunctas Ægyptiacæ diœcesis sanctas ecclesias obtinente caligine atque mœrore, eisque confusione rerum in eis sic existentium cumulatis, coacti sumus contemnentibus salubritatem propriam, multo itineris labore suscepto, de ciuitatibus nostris exire, & leporibus atque ranis formidolosam agere vitam, propter calumnias a Timotheo, eique concordantibus contra nos singulos meditatas, & tamquam ad serenissimum & inflectibilem portum, id est, ad vestræ tranquillitatis vestigia conuolare, deserentes confacerdotes nostros in quibusdam latentibus locis, propter insidias ab his factas, nec valentes nobiscum longa itinera properare, expectantesque per nos vestræ pietatis auxilia, & vnam eandemque nobiscum simul cum Alexandrinis omnibus clericis habentes fidem. Quia vero sic aperta sunt quæ quotidie a Timotheo præsumuntur, vt neque conuictionibus aut laboribus egeant ad probandum, quando eius superbia manifestata est & contra regulas patrum, & contra sanctiones ecclesiarum, contraque ipsam rempublicam, contra omne cingulum & potestatem; præsumimus autem dicere aperte, etiam contra vestræ pietatis imperium: supplicamus & deprecamur vestram Christianissimam potestatem, vt orthodoxam & intemeratam fidem &

integre vbiq̄ue seruata, & indubitabiliter consisten-
tem, nulloque nostrorum circa eam discrepante, sed
sicut diximus, concordantibus nobis cum omnibus to-
tius orbis sacerdotibus, non patiamini tyrannidem recti-
tudinē fidei sustinere, sed * vindicare potius sanctorum
patrum regulas & ordinem ecclesiasticum, ciuilemque
disciplinam, & sanctorum magnorumque Conciliorum
diuersis temporibus pro orthodoxa fidei vigore cele-
bratorum iniuriam: & scribere dignemini sanctissimo Ro-
manae ciuitatis archiepiscopo, quatenus haec ei a vestra
tranquillitate nota fiant: nec non & Antiocheno, &
Hierosolymitano, & Thessalonicensium vrbis episcopo,
& Ephesino, aliisque quibus visum vestrae fuerit potesta-
ti; (nam archiepiscopo huius regiae ciuitatis Anatolio
declarata est nostris libellis huiusmodi causa) vt eorum
sanctitas certissime cognoscens mala quae prouenerunt
contra orthodoxorum ecclesias & episcopos per Timo-
theum, vestrae pietati renuntiet, quid in tantis malefa-
ctis, sanctorum patrum regulis sit decretum. Et tunc
fanciat quidem vestra potentia, vt qui ita vastauit ec-
clesiasticas sanctiones, ab Alexandrinorum ecclesia san-
cta recedat, cui praesederat tyrannico modo, & non le-
gitima dispositione tentauit atque perfecit, tantarumque
praesumptionum poenae subiaceat. Deinde iubeat, sicut
sanctae patrum regulae praecipunt, & antiqua consuetu-
do tradit, Aegyptiaca dioecesis omnem Synodum ortho-
doxam & communicatricem totius orbis episcoporum,
quempiam sanctae vitae eligere dignum sacerdotio virum,
& communicatorem vniuersalis Concilii, & vestrae pa-
riter pietatis, & qui sedi sancti Marci euangelistae irre-
prehensibilis esse videatur, quique possit vita Alexan-
drinorum populum in sanctitate atque iustitia guberna-
re, nosque valeat velut propria membra defendere, & sit
ad satisfaciendum idoneus verbo simul & doctrina, se-
cundum Apostolum, vt possit erudire resultantes, & ad
veritatem cum satisfactione reducere. Si vero (quod non
credimus) postquam secuta fuerint haec quae poposci-
mus supplicantes, opus fuerit etiam Synodo, non pro
causa fidei, quia, sicut praediximus, nullo modo dubita-
mus, sed propter Timothei nouitates & vanitates, &

TIT. I.

ANNO
 CHRISTI
 451.

nefandos actus : neque hoc euitamus , neque segnes ad hoc erimus , sed potius confidentes accedemus : quia ipsa nostra iustitia defensionem nobis apportat , quando nobis nullum sermonem facientibus pro redargutione vel probatione eorum , ipsa quæ ab illis iam contra sanctas regulas prauè commissa sunt , & hætenus perpetrantur , pene vocem suam aduersus eos emittunt , nec occultari possunt . Cumque ipse cum suis instanter vsque ad præfens , impudenterque derogat & anathematizet summos archiepiscopos , id est , Romanum Leonem , & Constantinopolitanum Anatolium , & Basilium Antiochenum , cunctumque Calchedonensè Concilium , omnesque totius orbis episcopos , & vndique orthodoxos clericos simul & laicos : hinc itaque vestram tranquillitatem suppliciter exoramus , quatenus dum petitiones nostræ perueniant ad effectum , sancire iubeatis vestræ syllabis pietatis , Timotheum ab appetita vesania prohiberi ; vt nec ordinationes aliquas tamquam episcopus faciat episcoporum , seu clericorum , aut quorumlibet aliorum ; neque collectas debeat celebrare , aut quodlibet aliud episcopi opus efficere , vel contra nostras ciuitates aut ecclesias , aut aduersus nos aliquid tentare vel innouare , quando absolute contrarius apparuit & Concilio & catholicæ simul ecclesiæ : sed neque vt res Alexandrinæ ecclesiæ , vt visum ei fuerit , dispergat , ne sicut male putat , per pecunias suæ vtilitati prospiciat : sed vt Concilio senioris cleri Alexandrinæ ciuitatis , præter eos scilicet qui ab ipso nunc sine iudicio & contra regulas ordinati sunt , constituat , qui etiam dudum indicium diligentia fauorisque sanctæ ecclesiæ temporibus patrum præcedentium præbuerunt : quatenus & prouidere rebus ecclesiæ , & custodire eius redditus possit domino , hæc forma a vestra pietate proferatur . Clericos vero vniuersos honore dignos , & in reuerentia senescentes , qui ab eo sunt , sicut iam diximus , expulsi , * sanciri præcipite sine calumnia ad suas ecclesias , in pace celebrantes pro vestra pietate solennes orationes cum quiete seruari , urbemque pariter & in ea sanctas ecclesias constitutas , ad Christi gloriam & salutem & perpetuitatem vestræ Christianissimæ pietatis : literas dirigentes pro his quæ poscimus

Concil. Tom. 9.

M m ij

*f. redire

ad magnificentissimum Dionysium ducem, nec non & ad
singularum prouinciarum iudices; quatenus ea quæ a ve-
stra mansuetudine sunt sancita, & seruentur, & effectui
contradantur.

Nestor episcopus ciuitatis Flagonitorum, his precibus subscripsi.
Athanasius episcopus Toicenæ ciuitatis, similiter.
Pulsaminon episcopus Niciotorum ciuitatis, similiter.
Theonas episcopus Vantenæ ciuitatis, similiter.
Pœmen episcopus Elefsmatis, similiter.
Athanasius episcopus Thoitorum, similiter.
Apollo episcopus Antithorum, similiter.
Harpocras episcopus Gauæorum, similiter.
Paulus episcopus Tancoos, similiter.
Isaias episcopus ciuitatis Naucratenæ, similiter.
Isaac episcopus Thineos, similiter.
Petrus episcopus Scinorum Mandrorum, similiter.
Maurion episcopus Cotenopolitanus, similiter.
Maximus episcopus Gazulenus, similiter.
Ammonius presbyter Alexandrinus & œconomus, similiter.
Timotheus presbyter & œconomus eiusdem ecclesiæ, similiter.
Aaron presbyter, & Macarius presbyter, similiter.
Theodorus diaconus, & Proterius diaconus, similiter.

XXIII.

EPISTOLA

EPISCOPORVM ÆGYPTIACÆ DIOECESIS,
AD ANATOLIVM ARCHIEPISCOPVM
Constantinopolitanum.

*Sanctissimo & Dei amantissimo archiepiscopo Constantinopoli-
tana & catholica ecclesiæ Anatolio, episcopi
Ægyptiacæ diœcesis.*

SICVT paterni pontificatus & successionis gubernacula
retines, sic & illorum integritate imitaris zelum; &
omnes quidem diuersis temporibus fauientes exaspera-
tos contra sacras regulas, & sanctam intemeratamque fi-
dem, & hæreticos operarios a sancta & venerabili ec-
clesia remouisti, liberamque eam omni discordia & hæ-
retico sensu monstrasti: quod etiam nunc credimus & a
tua sanctitate fieri, & ab aliis sanctissimis archiepiscopis
qui eiusdem honoris sortiti sunt sedem, magis autem ab

omnibus sanctissimis totius orbis archiepiscopis, contra Timotheum qui Alexandrinæ ecclesiæ pontificalem sedem sibi tyrannico abripuit modo, & contra eos qui tantæ vesaniæ cooperatores existunt, eo quod commune sit omnibus Christi pontificibus, bellum aduersus eos assumere. Iam itaque preces offerentes piissimo & Christianissimo nostro principi, licet non omnia quæ præsumpta sunt, valeremus edicere propter multitudinem iniquitatum ab eo factarum contra sacras venerabilesque regulas, & aduersus ipsam rempublicam: verumtamen ut virtutis nostræ veræ humilitatis fuit, hæc tamquam in tabula depingentes, eius pietati narrauimus, poscentes auxilium præberi sanctis ecclesiis in Ægypto constitutis, & correctionem vitiis quæ commissa sunt, adhiberi. Nihilominus autem & tuam sanctitatem adimus per hos libellos, & denuo suggerimus, quod narrantes ore proprio dudum effecimus, quæ quidem præsumpta sint aduersus sanctas regulas a memorato Timotheo, quæ vero etiam contra sanctam immaculatamque fidem commissa sunt, quemadmodum iura ab eo sint sacerdotii conculcata, & ad quantam derisionem Iudæis atque gentilibus, & aliis qui non recte circa orthodoxam ecclesiam catholicamque consistunt, Christianorum sacramenta perduxerit: & quemadmodum ipsam rempublicam in peiorem statum mutauerit, qui sanctissimas quidem ecclesias in Ægypto positas, earumque orthodoxos pastores, & cum disciplina Christi ouilia gubernantes, expulit ab ecclesiis cum sacerdotibus suis; venerabilia vero monasteria, & quæ olim fide orthodoxa claruerunt, iuuenum virginumque subuertit, ut pene omnes Ægyptiacæ ecclesiæ vna cum monasteriis propter prædictas causas & persecutiones a Timotheo factas, in calamitate sint posita. Obscure loquentes, ne credamur superflua quædam dicere veritati, sermoni nostro ponentes ordinem, conamur ut possimus, breuiter ea quæ aduersus nos, magis autem quæ aduersus veritatem sunt facta, depromere. Igitur post turbam quæ nuper facta est sanctis ecclesiis a quibusdam hæreticis, qui tunc clerici erant, & sanctissimæ Alexandrinorum ecclesiæ sedis pontificatum desiderabant, cum in sancta pace consisterent Ægyptiacæ & Alexandrinæ san-

Etissimæ ecclesiæ, & concordarent omnes sancto vniuersali Calchedonenſi Concilio, eo quod conſonet, nihilque mutatum habeat, neque augmentum, nec imminutionem obtineat a sancto Concilio, quod certo tempore in Nicæa ciuitate a trecentis decem & octo sanctissimis episcopis celebratum est, præsumpta sunt, religiosissime pater, contra Alexandrinam sanctissimam ecclesiam, quæ nec fermo, nec omne sæculum quolibet tempore nouit effecta, sed neque tyrannorum quilibet tale malo sui capitis aliquando tractauit. Quidam enim Timotheus Alexandrinæ ecclesiæ presbyter, malignitate insignis existens, & sub figmento semper continentem ostendens vitam, & opportunum propriæ voluntatis cognomen habens furoris, illo tempore desiderio detentus in sedis Alexandrinæ pontificatu, & hoc non adipiscens, præcipue dum sacerdotio fuisset deiectus sententia synodali Dioscorus, nihil mali reliquit, quod molitus non est contra sanctam ecclesiam, donec desiderium proprium adimpleret. Insidiatus ergo mortem, magis autem transitum ad cælos, pii & beatæ memoriæ imperatoris Marciani, & hunc quasi congruum sibi iudicauit, vt suam perficeret voluntatem, redimens quosdam monachos negligentes, qui in suburbanis habitare noscuntur, & semetipsos, sicut & ille, ex quo Calchedonenſe sanctum & vniuersale Concilium celebratum est, a communione generalis ecclesiæ suspendunt; turbisque gaudentibus semper adhuc superstite sanctæ memoriæ archiepiscopo nostro Proterio, & solennia atque decentia pontifice celebrante mysteria, & collectas sine aliqua seditione faciente nobiscum, & cum omni Alexandrino clero, & concurrente omni curia ad collectas quæ ab eo celebrabantur pro communifalute, pro piissimo atque Christianissimo principe nostro, & omni palatio, & eius exercitu; misit in ciuitatē, vt turbam atque tumultus facerent, tamquam nouitas quædam, aut permutatio reipublicæ & orthodoxæ fidei facta fuerit in transitu piæ memoriæ principis Marciani: tantamque commouit seditionem, totam urbem complens simplicium virorum & seditiosis consentientium, & sine iudicio talium voluntatibus consonantium, vt etiam nefarii clamores fierent, nullusque posset liberorum & mansuete uiuentium illo

die procedere. Deinde alia congregata est multitudo per-
mixta atque redempta, eiusdem Timothei molitione col-
lecta in maiorem Alexandrinæ ciuitatis ecclesiam, vna
cum prædictis monachis: & sumens duos episcopos con-
sentientes sibi, & propterea sub indignatione factos ec-
clesiæ a pontificali sede Alexandrinæ ecclesiæ, nullamque
communione habentes cum sancta catholicaque eccle-
sia, semetipsum inthronizauit, & quasi archiepiscopum
demonstrauit, dum vere catholicus archiepiscopus cum
omni clero in episcopio consisteret. Et repente quidem
accessit baptismata & ordinationes efficere diaconorum
atque presbyterorum, nec non & episcoporum: & alia
cœpit niti, quæcumque facere competunt vero pontifi-
ci. Et eos quidem quos ordinauit, distribuit in Alexandri-
nas sanctas Ægyptiacasque ecclesias; præcipiens omnes
religiosissimos presbyteros ecclesiarum, atque diaconos,
a præcessoribus transitum ad cælos habentibus ordina-
tos, id est, a Theophilo, & Cyrillo, & Proterio, ab eccle-
siis expelli, nullum vltius sacerdotii ministerium habi-
turos. Extendens autem suam vesaniam, & quasi incre-
mentum suæ superbiæ & concupiscentiæ operatus, con-
siderans quia non possit aliter studium suæ intentionis effi-
cere, nisi ab humanis rebus auferret, quod etiam fecit,
eum qui regulariter iure archiepiscopus & catholice pa-
stor fuit ecclesiæ, sanctæ memoriæ Proterium, suadens a-
liquos, sicut rerum euentus ostendit, homicidas veros
contra insurgere, qui eum orantem in baptisterio pere-
merunt, & per omnem (vt ita dicamus) urbem trahen-
tes, & velut in pompa eius reliquias deducentes vndique
vulneratas & membratim incisas, non respuerunt etiam
carnis eius & internorum viscera sancta gustare; ignique
tradentes reliquum eius corpus, ventis etiam cinerem
dispergebant, omnem bestiarum transcendentis ferocita-
tem: non senectutem, non canos, non pontificatum, me-
diatorem Dei & hominum, non tempus erubescens.
Commiserunt enim homicidium tempore sancto paschæ,
quo etiam dæmones saluari passione perterriti conqui-
escunt. Rursum etiam augmentum malorum efficiens per
eos qui cum eo dudum fuerunt, & quasi semetipsum in
malis exercens, condemnatos quidem in scripto clericos

& episcopos in communionem suscepit, & ministrare præcepit sanctis & venerabilibus sacrificiis: sanctum vero & vniuersale Concilium Calchedone celebratum, quod nec augmentum, nec imminutionem, sicut prædiximus, habet a sancta Nicæna Synodo, anathemati subdidit cum omnibus ei communicantibus: nullumque religiosorum episcoporum ex Ægypto, aut Alexandrinorū clericorum ei communicantium suscepit, nisi qui illi abrenunciare præsumunt; quod hætenus nemo fidelium fecit. Insuper omnes totius orbis episcopos, eorumque venerabiles clericos anathematizans: parua siquidem hæc esse iudicans, & ad fatietatem hæreticæ suæ vesaniæ non posse sufficere, etiam in venerabili diptycho (in quo piæ memoriæ transitum ad cælos habentium episcoporum vocabula continentur, quæ tempore sanctorum mysteriorum secundum sanctas regulas releguntur) posuit suum nomen & Dioscori, qui sub damnatione anathematis a Deo & vniuersali Concilio esse decretus est; & deleuit exinde sanctæ memoriæ & secundum Deum viuentis Proterii nomen regulariter archiepiscopi constituti. Et ne polluamus vltra sermonem, dum singulas eius volumus præsumptiones edicere, vsque ad ea quæ dicta sunt, linguam præcurrentem refrenantes, aliquo modo reticimus. Nolumus enim recordari, quemadmodum conatus est in sanctissimas Ægyptiacæ diocesis ecclesias, in quibus Deiamantissimi & orthodoxi episcopi constituti sunt, hæreticos episcopos destinare, & in venerabilibus monasteriis clericos; & quemadmodum concutiat virginum monasteria, conturbans eas, & terrorem eis suæ tyrannidis imponens; vel ad quantam vesaniam insiliuit, ita vt etiam pontificales sedes, in quibus resedit sanctæ memoriæ Proterius, postquam fregit eas, igni contraderet, aqua marina venerabilia sanctaque altaria in sanctis ecclesiis, vbi ædificata sunt atque dicata, diluerit; ne audientes in incredulitatem forte ducantur, aut certe rectæ fidei inimici latentur: a quo & alia multa valde præsumpta sunt, quæ narrari sermone non possunt. Quia vero terribilia sunt, & omnem vesaniã valde transcendunt, quæ in talibus sanctissimis temporibus sunt ab eo commissa aduersus sanctam intemeratamque fidem, & contra sanctas & venerabiles

ANNO
 CHRISTI
 431.

rabiles regulas, communemque disciplinam, magis autem
 contra sanctarum ecclesiarum statum, & aduersus ipsam
 rempublicam, eiusque leges, hæc ferre minime prævalentes,
 neque permittenda censentes, multam itineris fatigatio-
 nem, marinaque pericula, & incertam vitam ipsius, nostrarumque
 ecclesiarum curas secundo loco ponentes, ad
 hanc regionem venimus ciuitatem, confacerdotes in occulto
 velut in persecutione tyrannica dimittentes, & preces piis-
 simo & Christianissimo principi, & tuæ sanctitati funden-
 tes, atque poscentes, quatenus misericordiam præbeatis
 statui communi, & salutis orthodoxæ plebis, ecclesiarum
 pariter vnitati; nec non & sanctorum & Dei amantissimo-
 rum patrum nostrorum laboribus feratis auxilium, qui
 diuersis temporibus pericula sunt perpessi, multaque con-
 tra inimicos habuere certamina, quatenus sancta & inte-
 merata fides immobilis & intentabilis possit ab omni hæ-
 retica sapientia custodiri; nostrosque gemitus synodicis
 literis sanctissimo ecclesiæ Romanæ pontifici Leoni, nec
 non & Antiocheno, & Hierosolymitano, atque Thessa-
 lonicensi, & Ephesino, Dei amantissimis episcopis, vel
 aliis, quibus fuerit visum, ecclesiis indicetis, (quoniam
 hoc delictum læsio est communis) vt omnes totius orbis
 episcopi cognoscentes ea quæ præsumpta sunt a Timo-
 theo, & quia nouitates exercuit contra sanctas regulas
 & religionem orthodoxam, literis synodicis piissimo &
 Christianissimo principi nostro, vestraque sanctitati se-
 cundum venerabiles patrum regulas rescribentes, dignam
 formam, quæ in hoc placuerit, præbere non differant.
 Si vero prospexeritis oportere fieri vniuersale Concilium
 pro salute fidelium populorum, & statu sanctarum ec-
 clesiarum, vt terminus debeat regulariter in his quæ a
 Timotheo sunt nefande commissa, proferri, ne malignis
 aliis viris occasio perpetrandi similia præbeatur, & hoc
 fieri deprecamur, sanctissime & Dei amantissime ponti-
 fex. Paulo minus autem nos transferat etiam hoc ad ob-
 iurgationem eorum quæ a Timotheo sunt præsumpta
 contra sanctæ memoriæ Proterium, declarare: quod fa-
 cimus, vt nullam ille possit habere in suis delictis excusa-
 tionis occasionem, & omnes audientes agnoscant, quia
 nihil contra eum pro inimicitiarum causa suggessimus. Nam

cum post mortem sanctæ memoriæ archiepiscopi nostri Proterii tantam rabiem contra eum & vesaniam demonstrauerit, vt etiam pontificalem sedem, in qua ille sedit, igne cremaret, & de venerabili diptycho eius nomen auferret, & qui ab eo fuerant ordinati, ecclesiasticum & sacerdotale ministerium celebrare prohiberet, eiusque generis proximos valde persequeretur; substantiam quoque eius, quam a parentibus habuerat, deuastaret: quomodo manifestus non est, quia eadem contra eum ipse commisit, rebus ipsis voluntatem Timothei valde pandentibus, & quemadmodum esse vesanus apparuit contra memoriam illius qui beate defunctus est? Supplicamus igitur, vt nulla subreptio apud * angelum vestræ sanctitatis obtineat per eos qui pro eo sermonem videntur efficere, sed res ipsas inspicite, quia non solum aduersus viuum infestus extitit, sed etiam contra defunctum: & sanctis regulis placitam contra eum formam dare dignemini.

XXIV.

EPISTOLA QVORVMDAM EPISCOPORVM
ÆGYPTIACÆ DIOECESIS PRO TIMOTHEO
nefando archiepiscopo Alexandrinæ ecclesiæ,
ad Leonem imperatorem Augustum.

Piissimo & Christianissimo imperatori orthodoxo Leoni, victori, triumphatori, semper Augusto, episcopi & clerici Ægyptiacæ diœcesis ab archiepiscopo Timotheo Aeluro destinati.

1. Petr. 3.

SCRIPTVM est, omni poscenti rationem esse reddendam de spe quæ in nobis est, atque multo magis piissimo & Christianissimo principi. Nos itaque sanctissimi & Dei amantissimi patris nostri & archiepiscopi Timothei literas tranquillitati vestræ detulimus, gratiarum actione plenissimas, & quod Alexandrinorum magna ciuitas, auspice Deo, sub vestræ pietatis imperio pacem habeat, & cum quiete multa tam ipsa ciuitas, quam sanctissimæ ecclesiæ & venerabilia monasteria gubernentur. Quia vero necessarie visum est, etiam spem nostram & fidem breuiter vestræ mansuetudini declarare; suggerimus, nos trecentorum decem & octo sanctorum patrum qui in Nicæna ciuitate collecti sunt, & per sanctum Spiritum

ANNO
CHRISTI
431.

sunt locuti, symbolum atque fidem tenere & custodire, & neque augmentum aliquod; nec imminutionem recipere. Ea namque quæ a sancto Spiritu dicta atque conscripta sunt, fas non est aliquo modo retractari, nec augmentum aliquod, nec imminutionem eis inferre, sicut scriptum est: *Noli transponere terminos æternos, quos posuerunt patres tui*: quando neque interpretatione eget prædictorum sanctorum patrum fidei symbolum, cum per se interpretatum sit, & clare prædicet mysteria pietatis. Hanc ergo fidem firme & inconcussa atque immobiliter detinemus. Hæc ad satisfactionem perfectam mansuetudini tuæ suggerimus, & ita credimus tam nos, quam Dei amantissimus archiepiscopus noster Timotheus. Hoc autem manifestum tuæ facimus pietati de prædicto archiepiscopo nostro Timotheo, quia confidens de tua pietate, eidem symbolo trecentorum decem & octo sanctorum patrum, in quo baptizati estis, bonamque confessionem confelli, credere, & in eo persistere, & spem salutis habere. Et communicavit tuæ pietati, & confitetur se orthodoxum, ita sapientem atque credentem, ut etiam collectas & sine sanguine sacrificia celebret pro vestra potentia. Quia vero satisfecimus præcepto vestræ tranquillitatis, suppliciter exoramus, ut annuatis precibus nostris, & Dei amantissimo & sanctissimo archiepiscopo nostro rescribatis, & nos ad eius sanctitatem protinus dirigatis. Speramus enim, quoniam Deus qui tuæ serenitati pium hoc donavit imperium, pacemque in Alexandrina ciuitate dispensare dignatus est, vestrum corroborabit amplius principatum, maioremque pacem donabit cuncto terrarum orbi & sanctis ecclesiis. Quia vero vestra pietas imperauit, quemadmodum de Synodis sapiamus, nostram sententiam facimus manifestam, quoniam communicat ecclesia Synodis in Epheso celebratis. Synodum vero centum quinquaginta nescimus: nouimus autem, quia beati patres nostri & archiepiscopi post Concilium*, atque in Constantinopolitana ecclesia congregati sunt. Synodum enim Calchedonensem ecclesia maximæ ciuitatis Alexandrinæ non suscipit. *****

Concil. Tom. 9.

Nn ij

EPISTOLA LEONIS PAPÆ

AD LEONEM IMPERATOREM.

Leo episcopus Leoni Augusto.

LITERAS clementiæ tuæ, plenas virtute fidei & lumine veritatis, veneranter accepi: quibus cuperem etiam in eo quod præsentiam meam pietas vestra necessariam existimat, obedire, ut maiorem fructum conspectu vestri splendoris assequer: sed magis id vobis arbitror placiturum, quod eligendum ratio demonstravit. Nam cum sancto & spiritali studio in vniuerso mundo pacem ecclesiæ muniatis, nihilque sit conuenientius fidei defendendæ, quam his quæ per omnia instruente Spiritu sancto irreprehensibiliter definita sunt, inhærere; ipsi videbimur bene statuta conuellere, & auctoritates quas ecclesia vniuersalis amplexa est, ad arbitrium hæreticæ petitionis infringere; atque ita nullum colligendis ecclesiis modum ponere, sed data licentia rebellandi, dilatare magis quam sopire certamina. Vnde, quia post illas Ephesinæ Synodi impietates, quibus Dioscori scelere fides catholica refutata, & peruersitas Eutychniana suscepta est, nihil ad * conseruationem fidei Christianæ vtilius potuit ordinari, quam ut prædicti facinus sancta Synodus Calchedonenfis aboleret, & tanta illic haberetur celestis cura doctrinæ, ut nihil in cuiusquam opinione resideret, quod a prædicationibus vel prophetis vel apostolicis dissonaret: ea scilicet moderatione seruata, ut rebellibus tantum ac pertinacibus ab ecclesiæ vnitatem reiectis, nulli correcto venia negaretur. Quid probabilius, quid religiosius poterit pietas vestra decernere, quam ut quæ non tam humanis, quam diuinis sunt statuta decretis, nullus vltra sinatur impetere, ne vere digni sint tantum Dei munus amittere, qui de veritate ipsius ausi fuerint dubitare? Cum ergo vniuersalis ecclesia per illius principalis petreæ ædificationem facta sit petra, & primus apostolorum beatissimus Petrus voce Domini dicentis audierit: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo ecclesiam meam: quis est, nisi aut antichristus, aut diabolus, qui pulsare audeat inexpugnabilem * firmitatem? qui*

Math. 16.

ANNO
 CHRISTI
 451.

in malitia sua inconuertibilis perseuerans, per vasa iræ,
 suæ apta fallaciæ, falso diligentia nomine, dum veritatem
 se mentitur inquirere, mendacia desiderat seminare. At-
 que contemnenda & vitanda merito sibi incontines furor
 & impietas cæca præscripsit, vt dum diabolico instinctu in
 sanctam Alexandrinam sæuit ecclesiam, quales essent qui
 Calchedonensem Synodum retractari cupiunt, discere-
 tur: in qua nullo modo accidere potuit, vt a nobis contra
 sanctam Nicenam Synodum sentiretur. quod hæretici
 mentiuntur, qui se fidem Nicæni Concilii tenere confin-
 gunt, in quo sancti & venerabiles patres nostri contra A-
 rium congregati, non carnem Domini, sed deitatem Fi-
 lli homouision Patri esse firmauerunt. In Calchedonensi
 autem Concilio aduersum Eutychnam impietatem de-
 finitum est, de substantia Virginis matris Dominum Ie-
 sum Christum sumpsisse nostri corporis veritatem. Apud
 Christianissimum igitur principem, & inter Christi prædi-
 catores digno honore numerandum, vt or catholica fidei
 libertate, & ad consortium te apostolorum ac propheta-
 rum securus exhortor, vt constanter despicias ac repellas
 eos qui se Christiano nomine priuauere: nec patiaris im-
 pios parricidas sacrilega simulatione de fide agere, quos
 constat * fidem velle vacuare. Cum enim clementiam
 tuam Dominus tanta sacramenti sui illuminatione dita-
 uerit, debes incunctanter aduertere, regiam potestatem
 tibi non solum ad mundi regimen, sed maxime ad eccle-
 siæ præsidium esse collatam; vt ausus nefarios compri-
 mendo, & quæ bene sunt statuta defendas, & veram pa-
 cem his quæ sunt turbata restituas; depellendo scilicet
 peruafores iuris alieni, & antiquæ fidei sedem Alexandri-
 næ ecclesie reformando: vt correctionibus tuis Dei ira-
 cundia mitigata, regia ciuitati non retribuatur quæ ante
 admissa sunt, sed remittat. Constitue ante oculos cordis
 tui, venerabilis imperator, omnes qui per totum orbem
 sunt Domini sacerdotes, pro ea tibi fide, in qua totius
 mundi est redemptio, supplicare: in qua te specialius am-
 biunt, qui apostolica fidei sectatores, Alexandrinæ ec-
 clesie præfederunt, agentes apud pietatem tuam, ne hæ-
 reticos homines, & merito pro sua peruersitate damna-
 tos, vt i sua persuasione patiamini, cum siue impietatem

* a fide
 deuiare

erroris aspicias, siue opus perpetrati furoris attendas, non solum ad sacerdotii honorem admitti nequeant, sed ab ipso Christiano nomine mereantur abscindi. Nam (quod exorata pietatis vestrae venia dixerim) quodam contagio splendorem vestrae serenitatis offuscant, cum sacrilegi parricidae id audeant petere, quod nec innocentes liceat obtinere. Oblatae sunt gloriosissimae pietati vestrae preces, quarum exempla vestris literis subdidistis: sed in his, quae catholicorum sunt deplorantium, subscriptio continetur: & quia causa probabilis est, fiducialiter nomina singulorum, vel dignitas sui honoris aperitur. In illis autem, quas orthodoxo principi haeretica porrigere non formidauit obreptio, sub incerto confusae vniuersitatis vocabulo, ideo certum nomen retrahitur, ne non solum paucitas personarum, sed etiam meritum detegatur. Latere enim sibi utile existimat eorum quantitas, quorum est & qualitas iudicata: nec incongrue, cuius loci homines sint, profiteri metuunt, qui meruere damnari. In vna ergo catholicorum supplicatio continetur, in alia haeticorum commenta panduntur. Hic sacerdotum Domini & totius Christiani populi ac monasteriorum defletur euersio: ibi immanium scelerum continuatio demonstratur, vt quod non licuit audiri, liceat dilatari. Nonne perspicuum est, quibus pietas vestra succurrere, & quibus debeat obuiare, ne Alexandrina ecclesia, quae semper fuit domus orationis, spelunca nunc sit latronum? Manifestum quippe est, per crudelissimam immanissimamque vesaniam omne illic caelestium sacramentorum lumen extinctum. Intercepta est sacrificii oblatio, defecit chrisimatis sanctificatio, & parricidalibus manibus impiorum omnia se subtraxere mysteria. Nec vlllo modo ambigi potest, quid de his decernendum sit, qui post nefanda sacrilegia, post sanguinem probatissimi sacerdotis effusum, & concremati corporis cinerem in contumeliam aeris calique dispersum, audent sibi ius peruasae dignitatis expetere, & apostolicae doctrinae inuiolabilem fidem ad Concilia prouocare. Magnum ergo vobis est, vt diademati vestro de manu Domini etiam fidei addatur corona, & de hostibus ecclesiae triumphetis. Quia si laudabile vobis est, aduersarum gentium arma contere, quanta erit gloria, ab insanissimo

Math. 21.

ANNO
 CHRISTI
 451.

tyranno Alexandrinam ecclesiam (in cuius contritione omnium Christianorum est iniuria) liberare? Vt autem pietati tuæ literæ meæ colloquium quasi præsentis exhibeant , quidquid de communi fide fueram suggesturus , scriptis prosequentibus insinuandum esse perspexi: ac ne huius epistolæ pagina in nimiam longitudinem tenderetur , aliis literis quæ assertioni catholicæ fidei congruunt , comprehendi: vt licet ea quæ a sede apostolica sunt prædicata , sufficerent , insidias tamen hæreticorum etiam hæc quæ sunt adiecta , referant. Sacerdotalem namque & apostolicum tuæ pietatis animum etiam hoc malum ad iustitiam ultionis debet accendere , quod Constantinopolitanæ ecclesiæ puritatem * pestilentem obscurant , in qua inveniuntur quidam clerici , hæreticorum sensui consonantes , & intra ipsa catholicorum viscera assertionibus suis hæreticos adiuuantes. In quibus deturbandis si frater meus Anatolius , cum nimis benigne parcat , segnior inuenitur; dignamini pro fide vestra etiam istam ecclesiæ præstare medicinam , vt tales non solum ab ordine clericatus , sed etiam ab vrbis habitatione pellantur , ne ulterius sanctus Dei populus peruerforum hominum contagio polluat. Cultores autem pietatis tuæ , Iulianum episcopum & Aetium presbyterum mea petitione commendo , vt suggestiones eorum pro catholicæ defensione fidei placide digneris audire : quia vere sunt eiusmodi , vt fidei vestræ possint per omnia vtilis inueniri. Data Kalendis Decembris, Constantino & Rufo viris clarissimis consulibus.

*pestilenter obscurant,

XXVI.

EPISTOLA

ANATOLII EPISCOPI

AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo imperatori Augusto, victori ac triumphatori, Leoni, Anatolius Constantinopolitanus episcopus.

ORATIONI siquidem nostræ opus est, Christianissime & fidelissime imperator, vt non circa meditationem a diabolo peruenientium rerum contra communem ec-

clesiarum pacem occupemur. Quia vero, sicut apparet, aduersarius non sinit presentem sine fluctuatione nauigare nos vitam, necesse est supernæ gratiæ gubernaculo vſos oportere nos omnes qui Deo auctore sumus in sacerdotio constituti, illius certaminibus obuiare. Vnde etiam nunc in his quæ sunt præsumpta in Alexandrinorum ecclesia, non quieui, sed sequens vestræ Christianæ tranquillitatis intentionem, volentem & sanctorum patrum regulas non sperni, & ciuilia iura seruari, quod me facere congruebat, scilicet sedem gubernantem huius regiæ ciuitatis, egi: & hæc manifesta vestræ pietati fient per ea quæ scripsi tam Romano sanctissimo & venerando Leoni pontifici, quam omnibus vniuscuiusque diocesis venerabilibus metropolitanis episcopis, apud quos ingemui petulantiam contra sanctorum patrum regulas perpetratam, & facta scelestæ Timothei, sicut accusationes aduersus eum vestræ pietati & nobis scriptæ testantur, qui conculcauit ecclesiasticas sanctiones, legesque ciuiles, quique secundum quod scriptum est, malam potius partem libenter elegit, & quæ illis quæ in rebus decentibus deficiunt, commodatur. Ait enim: *Impius dum ceciderit in profundum malorum, spernit.* Significauit nihilo minus eis & de sancto beatoque nostro Concilio Calchedonensi, quæ digna sunt. Ergo quoniam aliis hæc conuenienter exposui, pronior nunc extiti, vt cum fiducia clarius de rebus presentibus meam possim publicare sententiam. Notum igitur facio vestræ tranquillitati, quod piissimis vestris syllabis a nobis fieri præcepistis, quia constituo Timotheum quidem, quantum ad integritatem sanctorum Canonum, aduersum quos semper ea quæ gessit & gerit, hæctenus irritauit, in ordinatione sacerdotii nullatenus esse dignum. Quomodo enim sacerdos erit, qui ita a proprio pontifice, & ab omnibus totius orbis sacerdotibus sponte semetipsum abruptit, & hæreticum per omnia demonstrauit, dudum se a sancto & famosissimo Calchedonensi Concilio separando, & reuerendissimos episcopos Ægyptiacæ diocesis, & clericos, nec non & orthodoxorum multitudinem, & monachorum catholicæ fidei & ipsi vniuersali Concilio communicantium, veluti hæreticos ab ecclesiis propriis expellendo; insuper & aliarum
multa-

Proverb. 18.

ANNO
CHRISTI
475

multarum malarumque rerum auctor existens, sicut accusationes aduersus eum oblatae proclamant? De Calchedonensi vero sancto & vniuersali Concilio hoc aperte pronuntio, quia tentare omnino retractare aliquid eorum quae ab eo definita sunt, hominum est insidiantium solummodo catholicae ecclesiarum Christi concordiae, congaudentium turbis atque tumultui; quando apostolica quidem & paterna dogmata olim nobis tradita, in eo roborata sunt & affirmata: nullum autem dogma rectitudini ecclesiasticae contrarium illic peregrine aut nouiter est probatum. Illa siquidem Deo amabilis ac venerabilis Synodus, ex imperiali tunc sanctione celebrata ad peremptionem scandalorum quae tunc contra fidem intemeratam videbantur exorta, non aliam innouauit fidem, non peremit antiquitus existentem, non adiecit aliquid olim confessioni contradictae, non imminuit eam quae semper custoditur & saluat: sed trecentorum decem & octo sanctorum patrum symbolum incontaminabile & inuiolabile a domesticis fidei custodiri, & eis qui imbuuntur ab impietate cum terrore tradi praecipit. Nec non & Synodos sanctas & orthodoxas, post illam maximam, ei consonas existentes, & pro illius confirmatione diuersis temporibus celebratas, recte probauit, & solummodo, sicut diximus, semen zizaniorum tunc ortum exterminauit, ne vlla ex hoc malitiae radix per eos qui inerudite contendunt, denuo pullularet, & puram intemeratamque nostram fidem in aliquo noceret, quatenus ab hoc aliqui simplicium foedarentur. Nunc igitur famosissime & fidelissime noster princeps, insertae tibi iustitiae congruit sancire, ne quorundam mala voluntas, seu haeretica prauitas, cuncto orbi terrarum & omnibus Christi sacerdotibus vnitis secundum Deum & pacem habentibus, vexationis communis & contritionis fiat occasio, & sacris Canonibus suum robur contra Timotheum spernentem eos, per nos demonstrantibus decernere, vti quae necessaria sunt, vt per vestrae pietatis imperium, sicut in illis quoque contra talium rerum praesumpta prouenire sancitum est, haec secundum legum seueritatem effectui contradantur, ad vindictam contemptarum ecclesiae sanctionum, & innoxii sanguinis, hoc est, sanctae memoriae Pro-

terii orthodoxi Alexandrinæ ciuitatis episcopi, sicut visum fuerit pietatis vestræ tranquillitati, Christianissime ac fidelissime imperator Auguste, immaculata & intemerabili dextera.

XXVII.

EPISTOLA EPISCOPORVM EVROPÆ,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Prorecto, pio & Christianissimo domino totius orbis terrarum, & imperatori perpetuo Augusto Leoni, Ioannes reuerendissimus Heracleæ, Theophronius episcopus Aphrodisiadis, Theotecnus episcopus Cyclensis, & Babulas episcopus nouæ Theodosopolis Europæ vestræ.

P IETATIS vestræ & Christianitatis imperium clarius purpura atque diademate pro fidei causa lucet. Vere namque piissime & Christianissime imperator, leo quidem contra hostes existis, circa mites autem & subditos, mansuetissimi Dauid imitator agnosceris, quippe diuinitus adeptus imperium. Eodem namque modo etiam eos qui inordinati videntur, & contra sanctas regulas semetipsum armauerunt, & seditiones impias & scelestas arripiunt, imperiali auctoritate comprimitis, & de mundi quiete cogitantes, incommotas & sine fluctibus sanctas vique conseruatis ecclesias. Præstet igitur omnium Dominus Christus vestrum imperium indeclinabiliter confessionem fidei conseruantem, longæuis annorum curculis sanctorum intercessionibus permanere. Sacras igitur & Christianissimas literas a vestra tranquillitate directas cum multo studio relegentes, in quibus præcepistis nobis clarius explanare, quid de sancto magnoque & vniuersali Calchedonenſi Concilio sentiamus, & de Timotheo, quem Alexandrinorum populus sibimet ordinauit episcopum; per hanc humilem nostram relationem vestræ pietati significamus, quomodo cunctis sanctissimis orthodoxisque Conciliis & concordamus & consentimus. Primum quidem dogmata & expositionem trecentorum decem & octo sanctorum sequimur patrum, eorumque fidem indeclinabiliter custodimus, in quam etiam baptizati sumus & baptizamus. Post quos, centum

ANNO
 CHRISTI
 451.

quinquaginta sanctorum patrum qui in regiam Constantinopolim congregati sunt, constituta seruamus. Nec non etiam Ephesinum Concilium, quod sub beatae memoriae Caestino successore sancti & venerandi & custodis clauium regni caelorum Petri, & sub sanctae memoriae Cyrillo Alexandrino pontifice congregatum est propter haeresim nefandam profanamque Nestorii: praecipue tamen per Dei gratiam Calchedone collectum magnum sanctumque & vniuersale Concilium, eo quod praedicta Concilia firmauerit, nihilque quod illis bene videatur placuisse, commouerit, nec augmentum quoddam vel detractionem fecerit, aut quidquam ex his quae tunc fuerit definita, commouerit, aut aliquid incongruenter interpretatum sit. Quod Concilium velut ancoram cautam firmamque seruamus, quando contra omnem haeticam tyrannidem scutum inexpugnabile & arma extitit, quae nequeant superari. Huius igitur formas siue definitiones nullus recta sapientium mutilare praesumat: & neque vnum iota aut vnum apicem possumus aut commouere, aut violare horum quae ab eo recte sunt & inculpabiliter definita. Sequimur autem & famosissimorum sanctorum patrum doctrinas rectas, misericordia regis omnium Christi euangelicum adepti sacerdotium, recte sapimus semper, & sicut sapit apostolica Romanorum sedis ecclesia, & sicut sapuerunt beatae famosaeque memoriae patres & episcopi regiae Constantinopolis, & sicut omnes totius orbis episcopi, recte verbum praedicantes veritatis sapimus, sic regentes populos praedicamus, rectam eis proponentes intemeratamque doctrinam. De Timotheo vero, sicut continent preces subdita sacratissimis vestris & Deo amantissimis literis, quia eius immisione sanctae memoriae Proterius orthodoxus sanctusque pater & Alexandrinorum episcopus, in sacratissimi baptisterii loco peremptus est, membratimque concisus, & locis omnibus circumtractus, & post haec igni contraditus, aliaque passus, quae propter sceleris exaggerationem terretur lingua proferre: sanctissimum quidem Proterium in ordine & choro sanctorum martyrum ponimus, & eius intercessionibus misericordem & propitium Deum nobis fieri postulamus: Timotheum vero, qui talia perpetravit in beata me-

Concil. Tom. 9.

O o ij

moriæ Proterio qui fuit episcopus, cuiusque consilio at-
 que tractatu factum est scelus huiusmodi, quod etiam hu-
 manos auditus propter excellentiam crudelitatis obrurat,
 tamquam tyrannum & sanguinarium, & propter immen-
 sam sui crudelitatem antiquos tyrannos qui semetipfos
 aduersus triumphatores martyres armauerunt, transcen-
 dentem, quique episcopatum arripuit, alienum a sacerdo-
 tio & episcopatus dignitate, & extraneum esse decernimus.
 Sanctissimos autem & confacerdotes nostros, qui ab eo
 contra ecclesiasticas sanctiones excommunicati sunt at-
 que damnati, & confacerdotes nostros eos, & communi-
 stros, & coepiscopos, & communicatores habemus, & op-
 tamus sanctis eorum orationibus Dei clementiam prome-
 reri. Similiter autem siue archimandrita, siue presbyter,
 siue diaconus, siue quis alius in clero constitutus, excom-
 municatus ab eo est propter bonæ memoriæ Proterium
 Alexandrinæ ciuitatis episcopum, huic communicamus,
 & esse eum in clericatus dignitate decernimus. Nam lu-
 pus qui pastori non pepercit, nec ouibus parcat. Eos au-
 tem qui in damnatorum locis ab eo sunt constituti, siue
 episcopi sint, siue archimandritæ, siue presbyteri, siue
 diacones, siue quilibet in clero humiliori consistens; hos
 indignos graduum, in quibus sunt præter ecclesiasticam
 consequentiam ordinati, cum obumbratam velut thea-
 tralem dignitatem videantur sortiti esse, decreuimus. Ve-
 stræ siquidem tranquillitatis est, Alexandrini populi cu-
 ram habere, & a sancta Dei aula lupum expellere, & in-
 uulneratum inconsumptumque gregem saluatoris Chri-
 sti seruare, & concordiam multamque pacem Alexandri-
 norum ciuitati concedere, ad gloriam Christi, & exalta-
 tionem piissimi vestræ Christianitatis imperii.

Ioannes episcopus. Incolumem vestram pietatem Deus omnium no-
 bis donet longæuis temporibus sanctorum orationibus.
 Theotecnus episcopus Cyclensis, similiter.
 Theophronius episcopus Aphrodisiædis, similiter.
 Babulas episcopus nouæ Theodosiopolis, similiter.

EPISTOLA LVCIANI EPISCOPI
BYZENSIS, AD LEONEM IMPERATOREM.

*Piissimo & Christianissimo domino imperatori, perpetuo Augusto
Leoni, Lucianus humilis Byzæ metropolitanus
episcopus.*

DATIS mihi piis atque venerabilibus literis vestrae Christianitatis imperii, & relegente me sacros apices vestros, ac inueniente in eis feruentissimum circa orthodoxam fidem zelum, & excellentem pietatis intentionem, & quia valde pro sanctarum ecclesiarum pace curatis, nec non & vestras ciuitates sub quiete manere, & omnes subiectos in tranquillitate consistere festinatis, & sacerdotes Christi pro fidei robore ad concordiam inuitatis, & ea quæ discerpta sunt insidiis inimici, voluntate Dei coniungere decertatis: & mea humilitas suam indicat voluntatem, in quantum intelligere potest, principaliter equidem de Timotheo, quem etiam lectioni subiectæ preces edocuerunt sacerdotii appellatione & operatione nimis indignum, qui secundum sanctorum patrum regulas expellendus, nisi forte propter magnitudinem clementiæ sanctis summorum thronorum archiepiscopis quidquam de eo aliud videatur: eo quod & piissimæ vestrae diuinitus factæ clementesque literæ manifestant, valde vos de vrbe Alexandrina cogitare. De sancto vero & vniuersali Calchedonenſi Concilio, quod concordat & trecentis decem & octo sanctis patribus qui in Nicæa conuenerunt, & centum quinquaginta qui post hæc in vrbe regia congregati sunt, & eis qui in Epheso sub Cælestino Romanæ vrbis, & Cyrillo Alexandrinorum, sanctis episcopis conuenerunt, etiam animo quidquam sumere, quod sit ei contrarium, impii atque hæretici sensus esse iudicaui.

EPISTOLA
VALENTINI EPISCOPI
PHILIPPOPOLIS
AD LEONEM IMPERATOREM.

*Per omnia piissimo & Christianissimo imperatori, triumphatori
& Augusto Leoni, humilis Valentinus in Domino
aeternam salutem.*

CVM & ante imperium virtutibus regnauerit Christianissima vestra tranquillitas, & in imperio supra purpuras & diadema fidei rectitudine decoratur & coronatur. Nam compensationem iustitiæ potius quam donum a Christo regalia sceptris percipientes, compensationem rursus Deo redditis, vestrum imperium conferuanti, dum incessabiliter cogitatis, quatenus securam ab omni hæretica tempestate ecclesiam eius & sine fluctuatione seruetis. Quemadmodum gentium bella amantium superbas cogitationes ad terram deponere festinastis, ita & prauos sensus hæreticorum aduersus Christum latrantium, velut puluerem exufflantes, ad nihilum vsque perducetis, & secundum vocabulum vestrum, inimicis quidem Dei & vestri imperii, tamquam leo sæuus, occurritis: circa eos autem qui pie Deum colunt, & imperii vestri sceptris obediunt, ouium pastoris imitatores & oves simpliciores existitis. Igitur pro ecclesiastica pace & salute filiorum ecclesie multam prouidentiam pietas vestra gerens, sacratissimis suis syllabis adorandisque sanciuit, vt mea paruitas sanctissimos prouinciæ episcopos in vnum colligens, quæ humilitati nostræ placerent, & regulis conuenirent, & fidei rectæ congruerent, indicaremus vestræ Christianitatis imperio: maxime autem de crudelibus malignisque rebus, & omnis tragediæ narratione maioribus, quæ nuper Alexandriae prouenerunt, simul & de Calchedonenſi sancto magnoque & vniuersali gratia Christi celebrato Concilio: cuius termini non ex nobis, sed gratia sancti Spiritus sunt confixi, nihil metuentes, neque pro gratia vel inimicitii decernentes, sed Dei solummodo iudicium iniudicabile formidantes, ad notitiam vestræ Christianissimæ

tranquillitatis referre deberemus. Quapropter & in vnum nosque simul & nostri clerici congregati, habentes timorem Dei præ oculis, sub ea quæ a vestra sunt pietate sancita, suggerimus vestræ tranquillitati, quoniam & vnitatem colimus, & iniquorum communionem abominamur, & sanctorum patrum Concilia complectimur, & ea quæ ab eis sunt definita atque decreta, custodire intransgressibiliter exoramus. Timotheum vero qui totius malitiæ culmen excedit, & inhumanitatis crudelitatem transcendit, homicidam, patrisque necatorem, qui episcopo superstite ecclesiam eius adulteravit, & sponsum eius occidit, & tyrannico modo & impudenter semetipsum in sedem eius imposuit, sicut preces oblata tranquillitati vestræ declararunt, non oportere neque inter viuos examinari, palam est: nunquam dignitate pontificatus indui, & in sancto altari stare, & diuinitati ministrare credendus est. Quid etiam dicamus de populo indiscreto, qui ab eo ad impietatem armatus est, & amplius quam eorum fluuius inundauit iniquitatibus, malitiæ turre ultra Pharum, qui apud eos excellenter accenditur, & vsque ad cælos flammæ impietatis extendit? Victoriæ dicam iudicans hanc esse, ad comparationem aliarum rerum, quæ ab eo sine timore commissa sunt, qui etiam vnam naturam negantes, cuncta ferocitate vestiti sunt. De sancto vero & vniuersali Calchedonenſi Concilio, cuius princeps non homo, sed Christus, qui est super omnia Deus & rex æternus, deinde pastores totius orbis extitere doctores, præsentibus eis & sacratissimo vestro senatu, & culmine eminentium potestatum, & diuæ memoriæ ter beato principe Marciano, omnibus obſignantibus hanc esse pietatis viam, patrumque fidem impollutam & immutabilem, sanctorumque apostolorum doctrinam in nullo mutatam, neque discordantem expositæ fidei a sanctis patribus in Nicæno Concilio congregatis: cum vtique ea doceat simul & alliget, & aperte ab omni hæretica nos secta discernat. In hac ergo perduramus; hanc tenemus, & ea quæ in ea sunt explanata, intransgressibiliter obseruamus, omnemque hæreticam prauitatem abominamur; Deo semper hymnos pacificos exoluentes, qui nobis custodem rectæ fidei vestram potentiam condonauit.

Valentinus episcopus Philippopolitanae metropolis sanctissimae ecclesiae, manu mea subscribens, his quae sunt supra scripta, consentio.

Epiſctetus episcopus Diocletianopolis, similiter.
Et reliqui similiter.

XXX.

EPISTOLA SEBASTIANI EPISCOPI

AD LEONEM IMPERATOREM.

Post Deum domino totius orbis piissimo & Christianissimo nostro principi Leoni, in Domino salutem, humilis & ultimus Sebastianus episcopus.

TVVM quidem, piissime imperator, laudabilem & gloriosissimum inter homines principatum omnium Dominus Christus quotidianis diebus bonis incrementis maximum splendidissimumque demonstrat, & de cetero demonstrabit, hoc semper efficiens propter fidem rectam quae ab infantia est vobis inserta, & propter reuerentiam quam diuinitati salubriter exhibetis. Quod autem supplicamus, sacratissime imperator, illud est, ne patiamini illius venerabilis & inter sanctos habitatis maximi viri Marciani tanti talisque principis post mortem opinionem nunc a culicibus lacerari, neque tuum ita praecipuum, & ultra gloriam constitutum imperium contemptibile illudere volentibus ostendatis: sed veritatis experimentum sumant stulti, scientes quia terribile est incidere in manus Dei viui.

Hebr. 10.

Hoc autem in ordine primo piissime nosse supplicamus, quia sicut Soli ad demonstrandum quia Sol est, nihil minus est; ita illi magno sanctoque & vniuersali Calchedonensi Concilio, bonorum quidem omnino nihil deest: neque enim eget augmento, neque detractione, cum sit a sancto Spiritu velut diuino quodam sale conditum. Nam qui in eo illo tempore condemnati, & indigni pontificali statu esse decreti sunt, sententia hoc magni Dei tamquam impii pertulerunt. Qui vero suscepti sunt, velut iniustam & tyrannicam circumuentionem paruo tempore sustinentes, repente decreto sancti Spiritus iuste suscepti sunt: inter quos nostrorum temporum secundus Abel beatus Flavianus existit. Tanti siquidem & talis probatique Concilii amplectere

ANNO
 CHRISTI
 451.

plectere iudicium, serenissime orthodoxe imperator. Taliter namque sapuisse comperimus omnes qui verbo & doctrina, & vita mirabili, Deo per diuersa tempora placuerunt; id est, beatum Athanasium, qui sapius propriis fanciuit dogmatibus, quia erat in corpore passibili impassibilis, & in mortali immortalis. Sic & Basilius magnus, & Gregorius Nazianzenus, & alter Gregorius Nyssæ, & post Ioannes Constantinopolitanus, verborum simul & cogitationum pelagus benedictum. Scito siquidem nefandum Timotheum, & eos qui similia cum immensa tyrannide sapuerunt ac sapiunt, alienos a nobis factos ab orthodoxorum episcopatu. Bene autem & digne tuorum temporum, imperator egregie, si preces ab Ægyptiaco Concilio tibi datas rationabiles existentes, & omni approbatione dignas, tamquam orthodoxas suscipias, & alia cuncta tamquam satanæ opera, & cogitationes animas corrumpentes effugas, solumque vobis sufficiat Calchedonense Concilium, cum solum omnia orthodoxorum antiqua Concilia in semetipso Spiritus sancti virtute constringat. Incolume semper consistens atque crescens vestrum imperium Dominus orbi terrarum longis dignetur seruare temporibus, imperator sacratissime.

XXXI.

EPISTOLA THEOTIMI EPISCOPI
 SCYTHIÆ AD LEONEM IMPERATOREM.

Domino piissimo, & Christianissimo imperatori nostro Leoni, Theotimus humilis Scythiæ regionis episcopus.

DECET tuam pietatem, venerabilis imperator Auguste, ecclesiarum tranquillitate gaudere, & tribulationes populi conturbati & tempestates tranquillissimis vestris allocutionibus ad pacis iura transferre. Propterea siquidem vos Deus cælitus diuino nutu suo muniuit, vt ea quæ sana sunt, imperiali potestate integra semper saluaque custodiatis; quæ vero vexata sunt atque corrupta, vestræ pietatis medicina curetis. Nihil itaque Deo amabilius est, nihil acceptius, quam vt illa vos sapiatis, quæ a Dei Patris sapientia didicistis; & illa doceatis, quæ ab ipsis fidei vestræ incunabulis saluberrime estis eruditi. Et

Concil. Tom. 9.

Pp

quoniam sacratissimis vestris syllabis admonuistis, ut quæ sapimus de sancto Calchedonensi Concilio, nostris literis referamus ad vestra notitiam pietatis; cognoscat vestra serenitas, quoniam nihil amplius, nihil minus, quam quæ in Calchedonensi Concilio a sanctis patribus integre atque perfecte definita sunt, credimus, aut consentimus. Neque enim aliud nos ultra sapere, quam ea quæ tantorum patrû termino sanctus Spiritus erudiuit. Vnde mansuetissime imperator, & ego, & omnis ecclesia Dei sic sapimus, & in consensu nostro sanctorum patrum definitiones fide & deuota confessione firmamus. De Timotheo vero sic sapimus: quoniam secundum virtutem precum, adhuc viuo existente episcopo, impudenti intentione ab excommunicatis est ordinatus, exordinatum & excõmunicatum ecclesiastica regula eum esse decernit: neque manus impositionem illorum episcoporum in sancta ecclesia permittit quamdam habere virtutem, qui Christi fidem violantes, ordinationem impositam sibi met amiserunt. Nunc igitur nostræ confessionis verbû facientes saluberrimis vestris auribus manifestum, deposcimus Dominum nostrum Iesum Christû, ut vestrum imperium catholice fidei robore confortatum, & crucis virtute munitum, ab omni suspectione bellorum intactum semper custodire dignetur. Optamus vestram tranquillitatẽ diuina providentia semper incolumem, & coronam imperii vestri intemeratam & impollutam multis annis nobis diuinitas donare dignetur, domine sacratissime & venerabilis imperator.

XXXII.

EPISTOLA EPISCOPORVM MOESIÆ
SECUNDÆ AD LEONEM IMPERATOREM.

*Domino piissimo, victori, semper Augusto Leoni, Marcianus, Marcialis, Monophilus, Marcellus, Petrus & Dittas
episcopi secundæ Mæsiæ.*

TRANQVILLISSIME principum, desiderium habens pii propositi, verbum fidei quam tenes, tibi fieri manifestum, sacris literis hoc a nostra humilitate fieri præcepstis, ut vobis aperte significaret de sancta & incomprehensibili deitate, quam humana lingua nec comprehendere,

ANNO
CHRISTI
431.

nec scribere potest, sed potius cum mundo corde colere debet & adorare. Hoc autem adstruimus, confiteri nos, & perdurare in fide quam in vrbe Nicæna trecenti decem & octo patres, condemnata impietate Arii, tradiderunt in toto orbe terrarum: nec non & quæ a sanctis centum quinquaginta patribus in vrbe Constantinopolitana de sancto Spiritu, pro delenda Macedonii persona, prolata est: insuper & quæ in Epheso ad depositionem impietatis Nestorianæ formam accepit: super hæc autem & quæ ad peremptionem Eutylianæ vesaniæ de humanatione Saluatoris, in Calchedonensium ciuitate multis sanctis episcopis conuenientibus per iussionem Leonis Romani pontificis, qui vere caput est episcoporum, & venerabilis sacerdotis & patriarchæ Anatolii, Concilio celebrato, sub duobus imperatoribus confirmata est. Quod Concilium nos cum omni clero & populo Christiano vsque ad finem tenentes & possidentes, in eo concupiscimus permanere. Timotheum vero qui postea per odium atque crimen, sicut publicis libellis agnoscitur, scelestissime contra Proterium reuerendissimum virum, Alexandrinæ ciuitatis episcopum, operatus est, & condemnatis viris sibi per obreptionem indigne episcopatus nomen imposuit; hunc cum his qui similia præsumpserunt, in ordine sacerdotum nec numerari, sed sub anathemate, & inter Simoniacos reputandum esse decernimus. De Synodo vero, quam petunt fieri quidam post decretum patrum qui Calchedone definierunt, nos nec optamus, nec fieri consentimus, ne maiora scandala generentur; sed magis contra principes tanti sceleris ultionem proferri decernimus.

Marcianus episcopus ciuitatis Abriticæ, confirmaui & subscripsi.

Martialis episcopus ciuitatis Apiarensis, similiter.

Monophilus episcopus ciuitatis Dorostrii, similiter.

Marcellus episcopus ciuitatis Nicopoleos, similiter.

Petrus episcopus ciuitatis Nouensis, similiter.

Ditta episcopus ciuitatis Odyssæ Scythiæ, similiter.

Et hæc Latine quidem data, est in Græco interpretata, & iterum translata de Græco in Latinum.

EPISTOLA EPISCOPORVM PRIMÆ
SYRIÆ AD LEONEM IMPERATOREM.

*Sacratissimo & piissimo amatori Christi Augusto, & a Deo
competenter honorato imperatori Leoni, Basilius, Maxi-
mus, Theoctistus, Domnus, Gerontius, Flavianus, Sabacu-
rus, & Petrus, episcopi primæ Syriæ.*

OMNIBVS siquidem, sicut lux, vestra potentia ad beneficia proposita, æquos radios indigentibus velut in mensura condonat, præcipue vero illis qui amatores rectæ fidei, & eamdem circa Deum, quam vos, obtinent pietatem: cuius præceptores quidem sunt doctores rectorum dogmatum, & qui diuersis temporibus extiterunt lumina veritatis. Custos autem omnium præcipuus præes, quando & culturæ a vobis dilata susceptor & fidelissimus conseruator existis. Quapropter non auream in his coronam vobis offerimus, nec qualem hi qui mundanarum rerum obtinent potestatem, propter beneficia sibi collata, beneficiorum grates exoluunt; sed ex famosissimis actionibus compositam, quas consuerunt studia virtute bonaque vita fulgentia generare. Quarum natura immarcescibilis, non ad breue tempus apud suscipientes manet, sed in æternum bene agentibus præmia & vbertatem epulationis extendit. Quomodo enim repensare possumus ei terrena, qui vtitur cælesti prudentia? Quid de nostris retribuamus illi, cui diuina carpere moris est? Transeant ergo paupertatis nostræ negotia ad fauoris culmen, diuina dogmata deducantur ad medium, quæ etiam vos amplectentes, æternam vobis gloriam radicastis. Hæc enim a nobis Saluator docenda prædicauit, & Spiritus sancti gratia construxit, dudum quidem scripturas sanctas legentibus hæc prænuntians, postea vero a Nicænis patribus pro communi vtilitate confirmans. Non enim tempus aliquod horum fidei symbolum permutauit, nec qualibet ars verborum eorum sensus conuertit: sed velut in quamdam petram omnis hæreticorum impetus in hæc verba percussus, in spumam repente dissoluitur. Siue enim creaturam dicat aliquis Filium Dei secundum Patris naturam, per hanc fidem male

ANNO
CHRISTI
451.

sentire conuincitur : siue nostræ formæ veritatem in eo
neget, tamquam pietatis inimicus expellitur : siue sancti
Spiritus diuinam tentauerit permutare substantiam, ve-
lut fidei alienus abiicitur. Nam hæc quasi vera lux ob-
umbrationem nullatenus recipit falsitatis. Dum enim
dicit : Ex Deo natus est, hoc est, de substantia Patris ante
sæcula, & non factum, consubstantialitatem confirmat,
& omnem eis qui aduersa sapiunt, fomitem impietatis ex-
cludit. Rursus cum dicit : Qui propter nostram salutem
descendit, & incarnatus est, & humanatus est, & natus
ex Maria virgine; dispensationis interpretatur omne mi-
raculum. Similiter autem cum in sancto Spiritu vnam &
eamdem quam in Patre & Filio profitetur fidem, impie-
tatem perimit eorum qui sancto Spiritui reluctantur. Ex
his itaque sermonibus coarmati etiam posteri veritatis
propugnatores, considerantes verborum virtutem, ma-
lis adinventionibus fidem violare tentantibus, linguas op-
posuerunt, non ipsi quidquam nouitatis & per contentio-
nem inuenientes, sed verbis symboli patrum velut in acie
repugnantes. His enim qui diuinitatis Vnigeniti naturam
passibilem esse calumniantur, responsionem contrariam
obiiciunt, inconuertibilem & immutabilem substantiam
Dei docentes. Eos qui primitias nostræ naturæ in Vnige-
nito respuunt, ex eodem similiter arguunt, ex ipsa nun-
cupatione explanantes, quod ad incarnationem & huma-
nationem nihil aliud quam assumptionem & vnitionem
nostræ naturæ monstrauit. Hos ita centum quinquaginta
magni patres, & qui vniuersale Concilium Calchedo-
nense sancti Spiritus voluntate celebrauere, secuti sunt,
vnum eundemque Filium & secundum diuinam, & se-
cundum humanam naturam docentes; eundemque de
Patre secundum diuinitatem, eundemque de matre se-
cundum humanitatem, tamquam Deum impassibilem;
* eundem secundum quod sumptum est de nobis, con-
substantialem nobis; eundem secundum natiuitatem de
Patre, consubstantialem genitori, & hoc quod fuit ante
sæcula natura manifestantem, & quod in se assumpsit no-
uissimis diebus veritate seruantem : non alium & alium
per hæc denuntiantes, sed eundem filium Dominum &
Deum, & quæcumque de eo dicuntur, competenter glo-

* f. deest,
eundem
tamquam
hominem
passibilem;

rificantes. Hanc Synodum, tamquam concordem illis, per omnia custodimus, & eos quidem qui in ea anathematizati sunt, & anathematizamus, Eutychem & Nestorium: eos vero qui in ea claruerunt, valde laudamus; & omnes absolute qui paternam sortem nobiscum vna custodiunt, tamquam fratres recipimus: eos autem qui parentalem rectitudinem negant, velut extraneos iudicamus, nihil aliud in eis amplius cogitantes. Quos enim alienos fides efficit, quid oportet a nobis aliis omnino delictorum suppliciis? De Timotheo siquidem, qui Alexandrinum pontificatum & Ægyptiacæ diocesis arripuit potestatem, superuacaneum etiam aliquid dicere iudicamus. Quid enim amplius dicamus de eo qui a confessione pia per ea quæ dudum & nunc agit & loquitur, sicut ex precibus vestræ maiestati prolatis ostenditur, semetipsum fecit extraneum? Denique ipse & defensores eius aperte literis quas vestræ obtulerant tranquillitati, bellum se habere contra ecclesiam monstrauerunt, tanta Concilia, hoc est, centum quinquaginta, & eorum qui Calchedone collecti, abdicantes audacter. Quapropter multis maximisque accusationibus aduersus eum factis, non arbitramur oportere, vt hæc a nobis examinentur: nisi forte etiam gentiles, qui a pietate segregati sunt, omnino culpemus, quod non omnes ecclesiæ custodiunt sanctiones. Contra hos enim qui prima fronte alienigenæ sunt, & in summis rebus nequaquam nobis communicare proponunt, decernere aliquid de reliqua conuersatione, nullus derelictus est locus, & tamquam legum aliquarum transgressores castigare, dum utique alienatione fidei ab omni corpore sint abscissi, & procul a rebus nostris semetipsum abstraxerint. Si quis enim in diuinis causis elegerit quæ nostra sunt sequi, tunc in eum definitiones Canonum in reliquis delictis examinamus. si vero summitate concordia communionis nostræ ab ecclesiasticis legibus longe discordat, iste nimis extraneus est. De delictis autem & præsumptionibus quas nefande commisit, reipublicæ legibus & earum præsidibus secundum rationem iudicio competenti subdetur. Vestræ igitur erit clementiæ, ea quidem quæ sunt pietatis, extendere & ornare, & ad celsitudinem decoris subuehere: ea vero quæ huic sunt

ARNO CHRISTI 451.
 aduersa resolvere : ostendentis simul ad clementiam & malignitatis abiectionem, per qua in vobis imitatio diuina formatur, ad vtilitatem subiectorum cuncta disponens, & veram mansuetudinem & pacem tribuens vniuersis, qua vestra pietati repensationem bonorum per ea qua geritis, pollicetur.

Basilius episcopus opto incolumem vestram pietatem multis annorum curriculum conseruari Dei ecclesiis & Romano imperio, religiosissime & piissime, & Christo amabilis imperator.

Maximus episcopus Laodiceæ, similiter.

Theoctistus episcopus Berrhœæ, similiter.

Gerontius episcopus Seleuciæ, similiter.

Flauianus episcopus Gabalæ, similiter.

Domnus episcopus Chalcidis, similiter.

Cyrus episcopus Onosarthæ, similiter.

Petrus episcopus Gabbi, similiter.

Sabbas episcopus Palti, similiter.

XXXIV.

EPISTOLA

EPISCOPORVM SYRIÆ SECVNDÆ,
 AD LEONEM IMPERATOREM.

Religiosissimo atque piissimo & Christianissimo Augusto, & honorato competenter a Deo imperatori Leoni, Epiphanius, Eusebius, Elias, Diogenes, Maximus, Paulus & Magnus, episcopi secundæ Syriæ.

OSTENDIT, piissime principum, Dominus omnium Christus amorem circa sanctas ecclesias suas eximium, & ad terminum etiam nunc adduxit promissionem, qua in sanctis euangeliis Petro dictum est: *Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo ecclesiam meam, & portæ inferni non præualebunt aduersus eam*: quando vestram tranquillitatem pii imperii augusta veste circumdedit: & mirabile non est. Nam cum Deus sit, & sine mendacio verba protulit, & firmas suas promissiones semper ostendit. Vnde vos largitorem potestatis optime cognoscentes, ea qua gloriam eius declarare nouerunt, hæc statuere laboratis, confidentes quoniam ex hoc vestra gloria culmen augebitur, dum eum qui glorificauit, glorificare denuo festinatis. Quapropter nos beneficiorum vestrorum culmen

Matth. 16.

experti, pro pietate vestra diuinitati incessabilibus orationibus supplicamus, vt suo decreto terrarum orbi gubernatorem donatum longo tempore conseruare dignetur ad exaltationem sanctarum ecclesiarum, & æternam constantiam rerum. Confidimus autem, quoniam nostras suscipiet preces, videns nos pro sua gloria cogitantes, & propterea orationes pro vestro facientes imperio. Igitur dignatum est vestri culmen imperii piis syllabis indicare, vt affectum quem circa fidem habemus, aperiamus. Complentes ergo quod scriptum est, sine aliqua dilatione vestræ sanctioni velociter obedi-
mus. Ait enim:

i. Petr. 3.

Parati semper ad satisfactionem omni petenti vos rationem de spe quæ in vobis est. Et si unicuique, piissime principum, iubet sermo diuinus de pietate proferre cum præparatione responsum, quanto magis nobis, qui propter communem vtilitatem hoc facere festinamus? Significamus ergo quam sententiam habemus circa venerabilem confessionem, & quæ Concilia vera decernimus, quæ hanc fidem firmam esse per sanctas scripturas asseruerunt. Est itaque prima quidem Synodus post apostolicam foundationem velut crepido quædam immobilis trecentorum decem & octo patrum, quæ in Nicæa sub diuæ memoriæ Constantino collecta est, & Arii vesaniam publicauit, & consubstantialitatis scientiam cunctis aperuit. Post illam vero centum quinquaginta patrum, quæ in regia Constantinopoli congregata est, quæ Deum sanctum Spiritum declarauit aperta confessione: & his duabus consentire ea quæ in Epheso sunt prius gesta, didicimus. Post quas sanctas & vniuersales Synodos, & eam quæ Calchedone celebrata est, & cum summa integritate tradi per omnia festinauit, tamquam voluntatem Dei dicimus & congregatam pariter & firmatam. Rectam enim & immaculatam asseruit fidem, nihil vltius dici aut sanciri consentiens, quam ea quæ posita sunt in venerabili symbolo trecentorum decem & octo patrum. Hæc autem & dudum scripsimus vestræ potentia, cum subscriptionibus subditis reuerendissimorum episcoporum prouinciæ destinantes. Quia vero & de Timotheo qui Alexandrinorum ecclesiam quadam fluctuatione commouit, nos significare sanxistis, sacratissimas regulas sequentes, & his edocti per Dei gratiam,

ANNO
 CHRISTI
 451.

tiam, ecclesiastico tramite nostrum peragere tempus, auctorem homicidii & adulterii hunc talem operarium esse decernimus, legentes ea quæ precibus sanctissimorum episcoporum vestram maiestatem aduentium, continentur. Ex quibus etiam nos extincti super eum decretum tale protulimus, cum & efficacem & penetrantem super omnem gladium bis acutum proponentes Dei sermonem: & licet neque ab initio possederit, (nam quomodo habere potuit, qui secundum quod scriptum est, non accipit?) tamen alienum eum a cuncta dicimus sacerdotii dignitate. Vestra igitur pietatis est, sanctissimum etiam in hoc agere zelum, & illa sancire, quæ legibus & sacris Canonibus, & cunctis Dei ecclesiis pacem conferre videantur. Incolumentem pietatem vestram multis annorum curriculum conferuari Dei ecclesiis & Romano principatui deprecamur, religiosissime & Christo amabilis imperator.

- Epiphanius episcopus Epiphaniæ.
- Eusebius episcopus Arethusæ, similiter.
- Elias episcopus Seleuciæ, similiter.
- Diogenes episcopus Larissæ, similiter.
- Magnus episcopus Mariamnæ Euphratesiæ, similiter.

XXXV.
 EPISTOLA

EPISCOPORVM PROVINCIÆ
 OSROENÆ AD LEONEM IMPERATOREM.

Deo amantissimo & piissimo atque Christianissimo Augusto, digne a Deo coronato imperatori Leoni, Nonnus, Damianus, Ioannes, Abrahamius, Ioannes, Petronius, Elias, Basilius, episcopi Osroenæ prouinciæ.

NON est mirabile, o victor atque Christianissime principum, vt qui desuper sceptrorum potentiam sumpsit, cum consilio Dei qui hæc præbuit, cuncta faciat, atque immobilia sacerdotii iura custodiat, nihilque patitur propter multam mansuetudinem rerum sibi competentium præter eius decernere voluntatem. Et hoc maximum est inter alia nimis indicium, quod designant etiam literæ vestræ, quas nuper nobis dirigere tranquillitas vestra dignata est, per quas ea quæ crudeliter sunt præsumpta contra sanctas regulas a Timotheo, qui tyrannice fe-

Concil. Tom. 9.

dem diuinitus sacerdotibus condonata tenuit in Alexandrina ciuitate, cognouimus. Omnium enim iniquitatum res plenæ sunt, & piæ intentioni vestræ tranquillitatis & immaculata fidei valde * contraria. Vos enim ex quo purpuram & coronam geritis, orthodoxum lumen, ecclesiarum omnium Domini Christi diuersam semper habuistis curam. Quæ vero in Alexandria gesta sunt, sicut preces continent eorum qui eas * pietati vestræ apices obtulerunt, omnem transcendunt iniquitatem. Vos fidem orthodoxam custoditis, scientes ab ea optime commoneri. Timotheus autem ad eius destructionem nihil non præsumpsit. Vos pacis estis auctores, illi nouorum certaminum inuentores. Vos sine sanguine subiectos viuos virtute Dei legibus custoditis: illi nutricem suam pontificali sanguine compleuerunt. Vos cum benedictione comperenti ad diuina loca semper acceditis: illi principium sceleris ibidem commiserunt. Quomodo ergo possibile est, his ita se habentibus, aut humilibus nobis, aut vobis pie regnantibus, inter sacerdotes constituere harum rerum auctorem? Et de Timothei quidem causa hanc sententiam nos habemus. Vt autem correctio in eo fieri debeat, estis vos domini per auctoritatem imperii, quam estis iustitiæ suffragio consecuti. De sancto autem Concilio Calchedone celebrato, ex quo semetipsos penitus absciderunt, id est, Timotheus & huic similia sapientes, ad peremptionem dogmatum bene expositorum a beatis patribus in Nicæa collectis, quæ etiam idem sanctum Calchedonense Concilium confirmauit, non infirmauit; corroborauit, non subuertit; laudauit, & non infregit: quid oportet aliquid nos vel dicere, orantes cum his quæ ab illis decreta sunt, quibus etiam præfulget symbolum a sanctis patribus in Nicæna vrbe signatum, & viuere, & vitam huius sæculi terminare? Ab illo enim nos sancto & beato Concilio nullus præter mortem poterit separare, quomodo & vos tranquillissimi, quæ ab his sancita sunt, optime vestris syllabis cõfirmastis.

Nonnus episcopus Edessæ metropolis, incolumem vestram pietatem multis annorum curriculis conseruari Dei ecclesiis & Romano imperio, Dominus præstet Christus, piissime & Christianissime Deo amabilis imperator.

Damianus episcopus Callinici, similiter.

ANNO
 CHRISTI
 451.
 Abrahamus episcopus Circisii, similiter.
 Basilius episcopus Balicensis, similiter.
 Ioannes episcopus Carenfis, similiter.

XXXVI.
 EPISTOLA

EPISCOPORVM MESOPOTAMIÆ,
 AD LEONEM IMPERATOREM.

*Religiosissimo atque piissimo & Christianissimo Augusto, & a
 Deo coronato & honorato imperatori Leoni, Maras, Maro-
 ninus, Noe, Eusebius, Reticius, Valaras, Maras, Abraha-
 mius, episcopi vestræ Mesopotamiæ regionis.*

OMNIVM Christus atque saluator, qui humanum ge-
 nus tamquam facturam propriam miseratus, ab im-
 pietatis profunditate & ignoratione peccati ad celsitudi-
 nem scientiæ pietatis euexit, & lumen quidem ecclesiam
 suam, id est, corpus fidelium nominavit; inuictam vero
 eam etiam inferni portis esse constituit, & operationibus
 eam tamquam Deus vndique roboravit; non solum per
 piscatores discipulos suos, magnum mysterium veritatis
 annuntiantes, non iam humanæ prudentiæ verbis, sed cæ-
 lesti sapientia & ignea sancti Spiritus lingua fundavit &
 auxit, sed etiam per pios postea principes, & collaboran-
 tes piscatoribus, ad prædicationem pietatis euexit. Quo-
 rum pii imperii successorem, & fidei salutaris heredem
 etiam nunc suis donavit ecclesiis, & omnibus quæ sub
 cælo sunt, rebus, tranquillissimam Christianitatis vestræ
 potentiam, ad confirmationem ecclesiasticæ pacis, sal-
 uantis vos spe simul & fide, & constantiam totius orbis
 terrarum, & pelagi rationalis fidelium populorum. Igitur
 a Deo propter insertam vobis fidem hanc & pietatem re-
 galia sceptrâ suscipientes, Christianissime principum,
 mansuetudine atque clementia largitorem remuneratis
 imperii, quando pro humana salute & ecclesiarum pace
 cum sacerdotibus Christi curam congruam ante alias co-
 gitationes, & beneficia tamquam pii principis exhibetis:
 & ut fideles Christi sacerdotes regalibus vestris & piis lite-
 ris honoratis, eosque ad hanc vtilitatem participes vos
 habere non piguit. Huic ergo consilio obedientes, volun-
 tati ac providentiæ vestræ potentiæ altam pacem & lon-

Math. 16.

Concil. Tom. 9.

Qq ij

gaum optantes vitam, congregati in vestra Mesopotamia, ex his quæ apud vos pio proposito gesta sunt, nostram sententiam declaramus. Sanciuit itaque Christianitatis vestræ potestas, vt relegendes oblatas vobis aduersus Timotheum preces, syllabis pietatis vestræ subiectis, indicaremus vestræ tranquillitati, quam de eo sententiam habere possumus, cum Dei videlicet hoc timore facientes. Quas preces non sine dolore, non sine lacrymis relegentes, & scelus non modicum & narrationem auribus terribilem in eis inuenientes, nihil aliud præter hoc dicimus, Christianissime principum, * qui sufficit omni auditui & menti * / quod fidelium, in his quæ nefande a Timotheo gesta sunt, cum hæc vera probentur, iustam contra eum habere vos indignationem, & pias leges vestras erigere, & vt sacerdotes Christi lugeant eum qui talium rerum cooperatore effectus est, & hoc in schemate sacerdotis, cum vtique neque possit esse, neque laicorum vti communiōe fidelium, non quia sacerdotis & hominum sibi debeat nomen imponere. Igitur de rebus tristitia plenis & ætibus, hæc a nostra humilitate ad notitiam pietatis vestræ perducta sunt, cum possitis per sapientiam vobis a Deo celebratam, quando in manibus eius vestra corda seruantur, & cogitare decenter ecclesias Christi ab huiusmodi scelere liberare. De spe autem & fide quæ in nobis est, in qua nutriti sumus, & in qua ex hac vita oramus abire, confessionem quam habuimus & habemus, mansuetissime principum, sequentes principaliter, & velut super firmissimum fundamentum nostra verba & vitam super euangelicam & apostolicam prædicationem Trinitatis ædificantes, deinde & expositam a sanctis patribus qui in Nicæa collecti sunt, sequimur fidem: reuerenter autem, & velut tutamen nostræ vitæ, etiam sanctum Concilium quod Calchedone celebratum est, obtinemus atque seruamus, quod nihil in symbolo fidei exposito Nicæa a sanctis trecentis decem & octo patribus est adiectum. Sancta siquidem Calchedonensis Synodus impietatem hæreticorum singulorum temporum abdicauit, & prædicationem Trinitatis confirmare secundum diuinas scripturas, & piissimorum patrum expositiones atque traditiones per omnia festinauit. Hæc & de fide & de spe quæ in nobis pro satisfactione est, et

Locus mendosus.

Præterea.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

iam cum timore Dei manifesta vestra facimus potestati, hæc tamquam solita saluare defendimus, hæc cum sacerdotibus Christi pietas vestra tenens atq; confirmans, in pace imperii retinacula gubernabit, ecclesiam Christi immobiliter conseruando, regni cælorum arrhas firmissimas possidebit, & nos sacerdotes & populum fidelem cum studio magno clamare faciet ad Dominum Christum: Saluum fac Domine regem tuum, & exalta cornu eius ^{Psal. 19.} imperii, quod est & erit gloria tuorum Domine sacerdotum, simul & ecclesiarum tuarum.

Maras episcopus vestra Mesopotamiae, incolumem vestram pietatem multis annorum curriculum conseruari ecclesiis Dei & Romano pariter optamus imperio, religiosissime & Christo amabilis imperator.

Zoras episcopus, similiter.

Maronius episcopus, similiter.

Noe episcopus, similiter.

Eusebius episcopus similiter.

Reticius episcopus similiter.

Valaras episcopus similiter.

Maras episcopus similiter.

Abrahamius episcopus similiter.

XXXVII.

EPISTOLA EPISCOPORVM PHOENICIÆ

MARITIMÆ AD LEONEM IMPERATOREM.

Domino amantissimo & Christianissimo, & a Deo decenter honorato imperatori Leoni, Dorotheus, Eustathius, Megas, Theodorus, Rufinus, Cassius, Paulus, Heracitus, Antiochus, Nonnus, Magnus, Thomas, episcopi oræ maritimæ Phœniciae, in Domino salutem.

GLORIFICAT quidem omne genus humanum Dominum Christum, quoniam scriptis vestrae pietatis lætari promeruit: plus autem collaudat Deum chorus sacerdotum, quoniam vestris bonis in communi participatur, & quia rursus ratione præcipua honorem vobisipsis debitum promeretur. Decebat enim eum qui culmen imperii diuina largitate sortitus est, Dei sanctas ecclesias venerari. Optime namque confiditis, quoniam his bene dispositis, omnis manus hostium vertitur in timorem: & qui pridem imprudenter resistere didicerant, propter vestra

Qq iij

fidei magnitudinem confusi, venient ad ruinam. Imitatores enim eorum principum constituti, qui iustitia & æquitate claruerunt, facillime rebus præsentibus præualebitis. Pro Dei siquidem legibus dimicatis, velut integri custodes earum; & sanctorum habentes curam, æquo cum eis honore fruemini, cogitantes vt nullius hominis disciplina minor inueniatur, & pro subiectorum quiete præcipuam studetis habere sollicitudinem. Et hæc quidem, quantum ad consolationem pertinet corporalem, pro eius vtilitate gerere vestra serenitas non quiescit: potiore vero habet industriam, vt fidei orthodoxæ cultus in hominum animabus oriatur: quatenus vestra pietate adducantur regi regum, qui a Deo, vt essent, plasmati sunt. Hanc itaque deuotionem possidens apud Deum, & sanctas ecclesias multiplicare quotidie studens vestra tranquillitas, sequendo quidem reuerendæ memoriæ & in sanctorum choro laudantem Constantinum, & tenendo vestigia piæ memoriæ Marciani, pro pace ecclesiarum maximam diligentiam gerit vestra religio. Quapropter sancire dignati estis, vt per vniuersos prouinciarum episcopos manifestum vestræ tranquillitati fiat, quam voluntatem habemus de glorioso Concilio Calchedone celebrato. Qua de re nostram aperte sententiam declaramus, quia nulla ratione aut modo discordat ab expositione sanctorum patrum Nicææ congregatorum: nec tamquam minus habeat doctrina maiorum qui in Nicæa fuerunt, hoc gestum est, sed vt per Calchedonense Concilium illorum expositionis reueletur intentio. Quia enim alii aliter, & vt volunt, piis syllabis violenti sunt, & familiarem malæ sectæ nequitiam immaculatæ fidei superimponere moluntur; huius rei gratia pestiferam eorum & calidam redarguens voluntatem, & omnem putatiuam opinionem dominicæ inhumanationis abdicans, eos qui prodigiose non ex Dei genitrice Virgine esse nostrum fermentum credunt, destruxit, & vesanam rabiem figmenta talia cogitantium publicauit. Neque enim augmentum aut correctionem, neque imminutionem aut decisionem fecit Calchedonense Concilium patrum spiritali concordia collectorum. Est enim & ex hoc indicium sumere manifestum, eo quod diuino decreto & ap-

ANNO
CHRISTI
451

probatione cuncti conuenientes, rectæ confessioni in his quæ sunt placita, consenserunt, & nulla (Dei gratia) secuta est discordia. Et de his quidem, vt congruit, indicauimus, immobiliter nostram sententiam roborantes, & scientes quia omnipotenti Deo valde placemus, & vestræ maiestati hoc modo satisfacimus, quando nihil contrarium, nec extraneum a Nicænorum patrum symbolo fectatur Calchedonense Concilium diuinitus inspiratum, sed magis vt dictis maiorum consonat atque concordat, ita contra maleuolos semper illud amplectitur. De eo si quidem qui episcopalem vocationem Alexandrinæ ciuitatis abripuit, sicut eum preces oblatae plurima contra patrum regulas fecisse delignant, hoc tantummodo dicimus: quia secundum ea quæ precibus sunt inserta, mensuras ecclesiasticæ vindictæ transcendit. Cur enim dicat quilibet, vt ei dignitatis nuditas inferatur, quam neque primitus habuit, nec illi post hæc accessit? Hic enim, sicut preces de eo edocent, & legum & ecclesiasticorum Canonum pro nihilo habuit sanctiones. Et quæ aures huius sceleris dicta non respuant? quæ lingua ea quæ scripta sunt in illis precibus, explicare cuncta præualeat? Vestræ siquidem solummodo erit iustitiæ atque sapientiæ cogitatio, celerem terminum rebus imponere. Quod autem nunc nostram mentem effugerat, non erat reminisci superfluum. Quia enim quasi gloriantes hi qui pro eo petitiones obtulerunt, dixerunt, quod Timotheus symbolum trecentorum decem & octo patrum, sicut affirmauerunt, amplectitur, ex hoc apparebit hic simulatione & arrogantia magis usus. Nam qui præter eorum formam ac terminos inuerecunde omnia perpetravit, & aperte contra eos bella suscepit, illos primitus impugnauit, in quorum minime constituto permansit. Igitur piissime imperator Leo, vestrum est, vt in eum formam congruam deferatis. Extingue armiger Dei, sicut tuæ conuenit religioni, impetus frequentium tempestatum, & sanctis ecclesiis Dei ita dispone pacem, quatenus pro vestra potentia, & omni sacro palatio, & victoria fidelis exercitus, orationes suas emittant, pro omni vitæ vestræ tempore, quam Deo placeat conseruare.

Dorotheus episcopus Tyri. Incolume pium vestrum & Christianum imperium, pro beneficio & pace cunctarum ecclesiarum, sancta Trinitas custodire dignetur, piissime & Christo amabilis imperator.

Eustathius episcopus Beryti, similiter.

Megas episcopus Sidonis, similiter.

Theodorus episcopus Tripolis, similiter.

Heraclitus episcopus Arcesi, similiter.

Nonnus episcopus Orthosiadis, similiter.

Atticus episcopus Aradiæ Constantiæ, similiter.

XXXVIII.

EPISTOLA

EPISCOPORVM PHOENICIÆ

SECUNDÆ AD LEONEM IMPERATOREM.

Dei amantissimo & piissimo, atque Christianissimo domino totius orbis terrarum, & a Deo decenter honorato imperatori Leoni, Ioannes, Veranius, Petrus, Ioannes, Ioannes, Thomas, Dada, Eusebius, Theodorus, Abrahamius, Petrus & Eustathius, episcopi Phœniciæ secundæ Libanisiæ.

PROL. 21.

VERE cor regis in manu Dei, & cor Dei in consilio regis. Propterea qui ab eo imperii retinacula sunt fortiti, nunquam decipiuntur, subiectos autem magna sollicitudine gubernantes. Dei enim cor habent, vnde possident donum sapientiæ atque solatii, vnde meruerint coronari. Ex illa siquidem manu, rerum domine, adeptus sapientiam, habes immobilem atque robustam in te fidei rectæ crepidinem. Igitur consulere nos vestra serenitas pia sanctione dignata est, de immaculata fide quæ in nobis est, quam videamur habere voluntatem. Hoc enim nos docent apostolicæ sanctiones, quod a patribus sanctis caute percipimus, tam ab his qui in Nicæa per sanctum Spiritum congregati sunt, & quæ sunt sancti Spiritus ibi sanxerunt, quam a centum quinquaginta patribus, qui cum eo Spiritu inimicis eiusdem Spiritus corde pacifico resisterunt. Nec non & de beatis patribus Calchedone collectis, qui superiora quidem Concilia multitudine transcenderunt, nihil autem horum quæ ab illis recte probata sunt, reliquerunt, quod non competenter insinuauerint. Si enim ea quæ a patribus Calchedone congregatis sancita

ANNO
CHRISTI
451.

cita sunt, infirma iudicauerimus; & ea quæ in Nicæa decreta sunt, sine dubitatione destruimus. Horum namque illa non peremptio, sed robur existunt. Si autem ea quæ in Nicæa constituta sunt, vel vsque ad vnum sermonem refutare voluerimus, & apostolorum sanctiones laxasse videbimur. Vbi enim fundamentum rectæ & immobilis fidei posuerunt sapientissimi architecti, illic prædictorum patrum sanctiones ædificata sunt. Qua gratia nostras animas non negamus, neque sanctos patres, aut quæ ab eis noscuntur esse sancita. De sancto quidem Calchedonensi Concilio, & quæ illic pie definita sunt, hanc nos habemus cum vestra pietate sententiam. De impia vero tyrannide Timothei Ægyptii, qua vsus est, sacerdos equidem factus non est, sed potius ecclesiæ adulter apparuit. Quid dicam, qui eam quam Saluator proprio sanguine liberauit, ille pontificali sanguine voluit adipisci, & factus est non pastor ouium Christi, sed importabilis lupo; non pater, sed parricida; non sponsus, sed thalami violator? Hæc enim omnia continentur in precibus tranquillitati vestræ porrectis: quas relegentes, amare fleuimus. Quomodo enim ingemiscere non poteramus, audientes hæc in Canonum subuersionem fuisse commissa, & per mutationem ecclesiasticarum sanctionum, & disciplinæ digressionem, sacerdotum necem, sacrorum (quantum ad præsumptiones attinet) pollutionem? Nam licet sacra omni violatione sint libera, verumtamen audacium nisus, eorumque conscientia violata est, secundum Apostoli dictum. Hæc itaque de illius præsumptione proferimus, quoniam non est fas, vt vestræ fidei tranquillitas hunc dignum debeat iudicare. Qui enim rebus diuinis illudit, magis autem tyrannidem* ei intulit, quique eiusmodi malis semina ministravit quidem, monstravit etiam posteris causas scandalis plenas, & suæ malitiæ imitatores effecit, nequaquam nos vocamus sacerdotem, aut suis criminibus innoxium esse decernimus. Nos itaque ex his quæ agnouimus, omni venia hunc virum exuimus: vestra Christianissima maiestas de ciuitatis illius emendatione deliberet. quidquid enim vultis, mansuetissimi domini, adimplere poteritis. Pio namque principi nihil impossibile, quod non possit modo pietatis adimplere.

Concil. Tom. 9.

Rr

Dominus enim vniuersorum gubernat imperium, & ipse auctoritate sua imperauit fluctuanti mari vt quiescat, & tam vobis mundi rectoribus, quam eis qui reguntur a vobis, suo imperio tranquillitatis pignora condonauit.

Ioannes episcopus, incolumem vestram pietatē multis annorum curriculis custodiri ecclesiis Dei & Romano deprecamur imperio, venerabilis & piissime atque Christianissime imperator.

Vranus episcopus Emesæ, similiter.

Petrus episcopus Heliopolis, similiter.

Ioannes episcopus Abilæ, similiter.

Ioannes episcopus Almirensis, similiter.

Thomas episcopus Euariæ, similiter.

Dadas episcopus Comoarenus, similiter.

Eusebius episcopus Abydenus, similiter.

Theodorus episcopus Castridanabeni, similiter.

Abrahamius episcopus Coradensis, similiter.

Eustathius episcopus Saracenorum, similiter.

XXXIX.

EPISTOLA EPISCOPORVM

PROVINCIAE ISAVRIÆ

AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo imperatori nostro Augusto, & a Deo competenter honorato principi Leoni, episcopi Isauriæ provinciae, Basilius, Ioannes, Iulianus, Nunechius, Epiphanius, Ammonius, Paulus, Conon, Euphronius, Sabbatius, Athanasius, Hermophilus, Iulianus, Theon, Dacianus, Paulus, Orention.

QVEM alterum decebat imperatorem talia pro talibus præcipere, & scribere nobis subiectis, & leges pro rebus diuinis ponere sacerdotibus æquo iudicio Puras, præter vestram solummodo pietatem, quam ipse proprie Deus elegit, & ex totius mundi potentia coronauit, & supra reipublicæ retinacula constituit, violentia tempestatis nullatenus imminente? Quapropter bonam retributionem, * quæ prospicitis, Christo referre desideratis. Abel sacrificiorum puritatem fecistis: * in quo enim æquale est sacrificium cum veritate fidei & amicitia pacis. Zelatus es actibus tuis, tranquillissime imperator, Constantinum illum memoriæ immortalem, maximum, pium, amatorem Christi, & indubitanter apud omnes bea-

Genes. 4.

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO
CHRISTI
431.

* f. de
misticas,
est quid
finit.

* f. cui-
libet

* f. suo

ANNO
CHRISTI
451.

tum, qui Abelis viuens imaginem in animabus hominum possedit in aeternum: qui cum Dauid quidem sicut rex & propheta stat apud Deum, cum Petro autem & Paulo & tonitruu filii, quasi similis eis, in prædicationibus veritatis effulget. Ille enim, quando eum Romanorum sceptris Deus ordinauit, ecclesiæ membris intexuit, multam caliginem & tempestatem quamdam imminere luci purissimæ dogmatum veritatis inspiciens, & creaturarum adoratione imminuta, a falsis simulatoribus pietatis denuo eam videns institui contra Christianam fidem, & sacerdotes, qui vere filium esse Dei, & de substantia Patris ante sæcula natum credunt & prædicant, semetipsum per sanctum Spiritum increatæ Trinitatis imperio & adorationi subiiciens, suum in terra firmavit regnum, & pietatis radios in terra mixtos omni caligine, ex illo tempore vsque ad præsens per omnes (vt ita dixerim) terras explicuit: factus semen, & radix, & cultura, & scintilla nobis salutis inextinguibilis. Sed rursus Christianissima vestra*, honorabilis imperator, ad illius tendit intentionem. Ecclesiæ siquidem Alexandrinæ ædificatore nequitia languorem ferente certaminis, & membra corporis vniuersorum fidelium dissipante, quæ pro salute communi debebant alterutris esse sociata: quatenus qui sanæ sunt mentis, in definitionibus Nicæni Concilii permanent, quas dudum patres congregati Calchedone signantes, ouilium rationalium ouium tradiderunt. Aliis vero quemdam Timotheum eligentibus, repugnantem dogmatibus patrum qui Calchedone collecti sunt, & petentibus eum principem, ouiumque pastorem, qui illis derogare præsumit, quæ admirari magis oportet; & accusat patrum Calchedonensium constituta, & fratres hæc amplectentes expellit. Ita cum his rebus odia & persecutiones variæ sint obortæ, sicut oppressorum preces contra opprimentes eos pietati vestræ oblata denuntiant, tu piissime velut mansuetissimus pater potius quam regnator, potestate regali interim quiescendum rebus ita commissis decreuisti, & sacerdotibus huius passionis medicinam impartire dignatus es, & spiritalem aduocasti sententiam, decreto sacerdotum communi magis volens ad incolumitatem membra languentia reuocare, vt hæc

Concil. Tom. 9.

Rr ij

* f. deß
mactas,
ant quid
simile.* f. ou-
libus

res quamdam reuerentiam & memoriam Dei præberet, & asperitatem rerum, & certamen exortum, & feruorem iracundiæ crescentis egerit, ipse cœpisti. Itaque piis vestri imperii sanctionibus, vt sententiam quam vnusquisque nostrum in suo gerit animo, reuelaret, & aperte vestræ maiestatis imperio declararet, de his quæ a patribus Calchedone sancita sunt, & Timotheo, quem aliqui Alexandria præfidere deposcunt. Volentes autem examinatione certissima fulgere Deo amabilem vndique veritatem, etiam timorem nobis proposuistis futuri iudicii, quatenus neque inimicitia, neque circa quosdam gratia faciente, deberemus obumbrare quod iustum est. Seruientes igitur nutui vestræ potestatis, & omnes pariter congregati, & tractantes atque vniuersa considerantes, vt erant, hoc dicimus: quia Calchedonenfis Concilii intentio est valde firmissima. Sequitur enim prædicationes euangelii, & sanctorum patrum qui dudum in Nicæna vrbe collecti sunt, symbolum inuiolatum omnino custodit: omnem quidem dogmatis nequitiam ab impiis adiuuentam procul abiiciens, & sensum verborum symboli sanctæ fidei subtiliter inuestigans, & hæc faciens manifesta: nec non & centum quinquaginta patrum qui olim in regia ciuitate conuenerunt, piissimam legem immobilis inuiolatamque custodiens, quam illi vniuersi de sancti Spiritus substantia eiusque dominatione posuerunt, blasphemã Macedonii religantes linguam, & vnam naturam esse eandemque Patri, & Filio, & sancto Spiritui publice confitentes. Destructæ sunt autem hoc constituto etiam impietates variæ, importabiliaque commenta Manichæorum, quæ sub figmento reuerentiæ obumbrata videbantur. Multis etenim rationibus egit illa Synodus, multisque verbis, non quo nouitates aliquas contra definitiones iam bene fixas introduceret, sed vt interpretatione latiori conamen contra symbolum meditatum latronibus veritatis auferret. Quia enim stultitiam sectantes Eutyichis, veram naturam dominicæ carnis, pietatis prædicationi subripiebant, extraneum eum omnino facientes a nobis, qui ex nobis est, Dominum Iesum Christum, nihil eum de matre sua secundum carnem beata virgine Maria assumpsisse confitentes: simulabant

ANNO
CHRISTII
431.ANNO
CHRISTII
431.

ANNO
CHRISTI
451.

autem se patrum in Nicæa conuenientiũ dogmata sequi, nec non & Cyrilli amplecti nimis & honorare decreta, cum sint valde callidi, & patrum nostrorum concordiam & amicitias se habere mentiantur, quando voluerint eorum filiis fraudes ingerere: remori patres operatione sancti Spiritus, piissimam beati Cyrilli linguam ad accusationem vesaniæ istorum euocare crediderunt, qui olim dum Alexandrinam gubernaret ecclesiam, & aperte contra Nestorii vesaniam dimicaret, & beato Calestino incolumis ecclesiæ Romanorum pastori particeps esset aduersus Nestorii impietatem in priori patrum Ephesi Concilio, pro veritatis defensione maximus propugnator emicuit, quando vno fonte & iisdem syllabis a se conscriptis, & impietatem Nestorii perculit, & contra zizania prauæ sectæ Eutyichis, quæ iam quidem tunc germinabant, nondum tamen videbantur aperte, falcem sectionis apertissime præparauit. Propterea namque epistolam ab illo sapientissimo patre conscriptam patres illi ad medium deduxerunt, in qua cum omni subtilitate nos docuit dispensationis dominicæ sacramentum: quomodo & incarnatus vnigenitus Filius permanfit Filius vnus existens, demonstrans in eo & humanæ naturæ quam assumpsit ex Virgine, inconuertibilem seruari proprietatem, & paternæ substantiæ gloriam sine aliquo temperamento consistere, nequaquam assumptam a Domino carnem alterum filium in glorificatione Trinitatis introducens, quod Nestorius nouiter asserbat: sed existentem ante sæcula Filium inuisibilem, in nouissimis diebus reuelatum nobis. Neque secundum Eutyichis vanitatem, carnem Domini cognationem docens hominum declinare: propter quod Deus Verbum incarnatus, homo factus est, apprehendens (sicut Paulus ait) semen Abrahæ, & particeps proxime nobis factus sanguinis & carnis, & formam serui suscipiens, totius dominus creaturæ, & per omnia similis factus nobis absque peccato, qui est impermutabilis per figuram paternæ substantiæ. Huic autem etiam illam epistolam quæ a patribus orientalis ecclesiæ scripta dinoscitur, patres sanctissimi coniunxerunt, studetes vndique celsam & tutissimam itineri regio pietatis circumferre maceriam, ne forsan agentes inter pusilli cuiusdam sensus circumuen-

Hebr. 2.

tionem conclusi, aut in foueam Nestorii ruerent, aut in alterius præcipitii profunditatem inciderent, quam Eutyches postea suffodit: quam tamen iam prius effossam & a diligentibus cultoribus coopertam, ipse denuo in interitum suæ animæ rursus aperuit. Miramur igitur, quomodo hi qui vestræ pietati preces pro Timotheo porrexerunt, confitentur cognoscere & amplecti Synodum patrum qui Ephesi contra Nestorium conuenerunt, homines, qui per ea quæ gesserunt, etiam illam ut Calchedonensem penitus denegant. Nam literæ eiusdem epistolæ ad impium Nestorium a Cyrillo conscriptæ, in Concilio utroque florentes, in Ephesino quidem blasphemantem Nestorium arguerunt, in Calchedonensi vero Eutychis vesaniam destruxerunt: & propter easdem syllabas in illo quidem Concilio omnium laudibus Cyrillus coronatus est, sapiens Alexandrinorum pater: & rursus in isto Concilio post mortem quasi præceptor prædicatus est pietatis, nihil amplius ex epistolis beatissimi Cyrilli, his qui Calchedone conuenerunt, ad medium deducuntibus, nisi illas literas, quas Deo amabilis Leo Romanæ pater ecclesiæ ad sanctæ memoriæ Flavianum contra Eutychis vesaniam constituens destinauit, in quibus & ipse vocibus beatissimi Cyrilli concordare dinoscitur. Et has quidem Synodus deduxit ad medium, non quasi validiores eas symbolo patrum in Nicæa cõuenientium esse decernens, (nullus hoc putet) sed aperte volens per ipsas arguere eos qui simulant se quidem symbolum Nicæanorum patrum amplecti, dum autem nullum volunt proferre sermonem quo veritas carnis dominicæ designatur, pessima semina Manichæorum latenter simpliciorum inserunt animabus, a quibus maiore custodia opus est, quam ab impia calliditate Nestorii. Ille siquidem aperte vnum Christum in duos diuidens filios, patrum symbolo semetipsum pandit inimicum: isti vero vnum quidem eundemque se venerari, colere & adorare dicentes, sicut symbolum docet, vnitarum vero duarum naturarum proprietates perimantes, & neque passibilitatem carnis dominicæ, neque impassibilitatem diuinitatis eius esse confitentes, dubiam circa incautos habentes sententiam, maximas læsiones eis inspirare moliuntur. Nam aut conuersionem factam

ANNO
 CHRISTI
 451.

susplicari concedunt circa dispensationis sacramentum, aut aliquid putatiuum, aut phantasiam, aut confusionem, aut transitum falsè per virginem figuratum, & non gestam vere natiuitatem Domini, dicunt. Hæc enim omnia germina sunt dolosæ radicis, quæ mortem animabus his obedientibus afferunt. Propterea siquidem ad peremptionem vesaniæ totius hæreticæ, prædictis epistolis egerunt. Nam & post expositionem subtilissimam harum literarum, rursus patres qui sanctum Concilium Calchedonense celebrauerunt, symbolum patrum Nicænorum pro lapide sumentes, vbique hoc solum circumferri & prædicari ad illuminationem fidelium sanciuerunt. Quapropter omnium mansuetissime & venerabilis imperator, quisquis laudat Calchedonense Concilium, & Ephesinum & Nicænum valde miratur: qui autem hoc respuit, neque illorum legibus acquiescit, sed simulat tantummodo se colere pietatem. Pro causa vero Timothei quid amplius vestræ pietatis potentia nos dicamus? Si enim preces contra eum datas sequuntur vt causæ, & omnia quæ ibi sunt posita, opere (sicut illi asserunt) facta noscuntur, nullus ei per Canones sanctorum patrum veniæ sermo relinquatur. Hæc ergo vobis scribere, vestra tranquillitate præcipiente, curauimus. Deus autem sapientia vestræ pietatis imperii, membra ecclesiæ semper vniat, sitque communium medicus passionum, & mansuetissimum vestrum imperium perpetuo tranquille & mansuete custodiat, affectu nos paterno regentem.

Basiliius episcopus misericordia Dei Seleuciæ metropolis vestræ Isauriæ, incolumem vestram pietatem multis annorum curriculis ecclesiæ Dei & toti orbi terrarum oro seruari, piissime & Christianissime triumphalis imperator.

- Iulius episcopus Celendereos, similiter.
- Nunechius episcopus Latmi & Calendri, similiter.
- Stephanus episcopus Dalisandi, similiter.
- Epiphanius episcopus Cestri, similiter.
- Ammonius episcopus Zotapæ, similiter.
- Paulus episcopus Hierapoleos, similiter.
- Conon episcopus Libyadis, similiter.
- Acacius episcopus Antiochiæ, similiter.
- Sebastianus episcopus Sebastia, similiter.
- Euphronius episcopus Anemorii, similiter.
- Athanasius episcopus Philadelphæ, similiter.

Hermophilus episcopus Diocæsareæ, similiter.
 Iulianus episcopus Hermopolis, similiter.
 Theon episcopus Hellinofii, similiter.
 Paulus episcopus Olbi, similiter.
 Orentio episcopus Domitiopolis, similiter.

XL.

EPISTOLA

EPISCOPORVM CILICIÆ PRIMÆ,
AD LEONEM IMPERATOREM.

*Dei amantissimo atque piissimo & Christianissimo Augusto, a
 Deo competenter honorato imperatori Leoni, Pelagius, Alex-
 ander, Philippus, Hypatius, Chrysippus, Seleucus, Eusta-
 thius, Titus, episcopi primæ Ciliciæ, in Domino salutem.*

CHRISTIANISSIMA intentio vestræ potentæ, & pro-
 positum pietatis, ex multis quidem rebus nobis in-
 notuit, præcipue autem ex literis vestræ pietatis nuper ad
 nos directis; quibus peruiigilem circa pietatem laborem
 suum tranquillitas vestra demonstravit. Quapropter om-
 nium Deum laudantes, & linguas ad fauorem, & cor-
 da ad supplicationes incessabiliter *commonentes pro pio
 vestræ serenitatis imperio, congregauimus Dei amantif-
 simos episcopos vniuersæ prouinciæ, pro quibus sancire
 suis literis pietas vestra dignata est: & concordi mente
 decreuimus, Timotheum quidem contra sanctorum pa-
 trum regulas & ecclesiasticas sanctiones sacerdotium in-
 uasisse seditione populi pariter & tumultu. Hæc enim nos
 lecta contra eum preces edocuerunt, quem neque sacer-
 dotem arbitramur, nec omnino in ordine episcoporum
 constitui patimur. Magnam etenim Synodum sancto-
 rum patrum Calchedone collectam amplectimur, & sal-
 utarem esse decreuimus: & non solum propter multitu-
 dinem pontificum ibidem congregatorum, & senten-
 tiam sancti & pii imperatoris Marciani vna cum eis pro-
 latam; sed quia & sanctorum patrum in Nicæno Conci-
 lio congrua & conuenientia, & in nullo contraria eam
 sapuisse conspicimus. Hæc quidem per nostram senten-
 tiam declaramus. Vestræ vero pietate Romano imperio
 incolumi permanente, credimus in pace & constantia
 fan-

ANNO
CHRISTI
451.

sanctas Dei ecclesias conseruari Christo, vestrum pium
propositum Deo dirigente ad illa gerenda, quæ eius ec-
clesiis videantur esse vtilia, & per vestram mansuetudi-
nem eis pacis iura præbente.

Pelagius episcopus Tarfi, incolume vestrum imperium tempore
longo sanctis ecclesiis & Romano * conseruet imperio, piissime atque
Christianissime.

* f. d.
Deus,
et quid
simile.

Alexander episcopus, Philippus episcopus, similiter.

Hypatius episcopus, Seleucus episcopus, Eustathius episcopus,
similiter.

Titus episcopus, similiter.

XLI.

EPISTOLA

EPISCOPORVM PISIDIÆ,

AD LEONEM IMPERATOREM.

*Per omnia Christianissimo, victori atque triumphatori, & a Deo
competenter honorato imperatori Leoni, Pergamius episcopus
Antiochiæ Pisidiæ metropolis, Eutropius episcopus Adadenus,
Paulinus episcopus Apamenus, Libanius Paralenus, Alexan-
der Seleuciæ, Mænus Gortynæ, Bassus Neapoleos, Florentius
Hadrianopolis, Metrophilus Metropolis, Theodorus Theodosio-
polis, Marcianus Philomeli, Eugenius Synnadorû, Politianus
Sozopolis, Attalus Malinopoleos, Castinus Limenopoleos.*

COGNOSCENTES sanctionem vestram zelo diuino ef-
fese completam, & placationem Dei voluntate sancta
conferentem, & subiectis per fidem inenarrabilem quie-
tem ac disciplinam, quæ ad salutem pertinent, piissime
prouidentem, per quam præcepistis nobis, vt de Timo-
theo, qui in omni impietate noscitur accusatus, nec non
& de his quæ pro fide catholica placuerunt sancto & vni-
uersali Concilio Calchedone celebrato, quid communi-
ter sentiamus, sine timore cuiusquam hominis, & absque
gratia vel inimicitiiis indicemus, tamquam reddituri in-
circumscriptibili Dei iudicio rationem: vestræ potentia
nostris significamus apicibus, Timotheum quidem, qui
iam damnatus ostenditur, sicut plurimi venerabilium e-
piscoporum Ægyptiacæ diœcesis, & reuerendissimi cle-
rici in scriptis affirmantes, vestræ clementiæ suggesserunt
nouissime, contra ecclesiasticas sanctiones ad sacerdotii

Concil. Tom. 9.

S f

Est Can. 4.
Concil. An-
tioch.

ministerium fuisse perductum, sed etiam eos qui cum scirent eum fuisse damnatum, communicare illi sine periculo crediderunt, extraneos eos esse a Dei ecclesia iudicamus, secundum consequentiam regularem nulla eis venia nec spe restitutionis vlllo modo remanente, sicut tertia & octogesima regula de talibus aperte decernit, cuius initium est: Si quis episcopus a Synodo depositus, aut presbyter, aut diaconus ab episcopo proprio, &c. Nam ut is qui & illi sententia succubuit, & ante tantorum inenarrabilemque malorum, & multis lacrymis lugendorum auctor extitit, dignum debeat secundum leges subire supplicium, postquam cognoscitur talia praesumpsisse, nostrum non est edicere, sed probare decet, & iudicare vestram Christianissimam maiestatem: quatenus & pro omnibus cogitatis, & pia quiete placetis Deum, & proprium muniatis imperium, & subiectos ab iniqua peste huiusmodi liberetis. Si vero fidem sancti Calchedonensis vniuersalisque Concilii Timotheus negare praesumit, & quicumque nefandorum eius actuum ministri focique reperiuntur, nihil mirum est. Nam qui a diuina pace monstrantur extranei, sine dubio & ab ecclesiasticis sanctionibus simul, & aequitatis contra Romanum imperium contenti sunt inimici, non est mirandum, si etiam a sensibus propriis exciderunt, vesane blasphemantes & anathematizantes saluberrimae fidei doctores atque custodes sanctissimos & apostolicos patres & archiepiscopos, omnesque simul Dei amantissimos episcopos, sequentes sanctissimos episcopos qui per generationes singulas rectae fidei lumina fuisse noscuntur, & Dei amantissimos senioris & nouae Romae archiepiscopos, qui his concordes existunt. Quorum firma & immobilis & inexpugnabilis fides in Christo probata est apud sanctam & vniuersalem Synodum Calchedone celebratam, cuius per Dei gratiam communicatores & fuimus, & vsque ad vitae terminum in Deo permanebimus, secundum centum quinquaginta sapientes & egregios medicos, qui diuerso modo passiones & subtiliter perscrutantur, & tunc congruam simul & singularem medicinam offerunt agrotantibus: cogitantes pro correctione eorum quae in Alexandria contigerunt, diuino zelo feruentes, in memorata sanctione

ANNO CHRISTI 451. præcepistis, quatenus omnia diligenter tractentur, & a sanctissimis episcopis comprobentur, quoniam nunc Alexandrina ciuitas conturbatur, pro cuius quiete & disciplina maximam se habere sollicitudinem significauit uestra clementia. Quapropter edicimus, Timotheo siquidem consentientes, & qui pro eo uestræ Christianitati preces proprias obtulerunt, velut episcopi & clerici Ægyptiacæ diocesis, cum non sapiunt, vt apparet, sapere se confidunt, quando sic aperto mendacio impudenter incumbunt. Videntur enim in prædictis precibus, pietatis uestræ sanctioni subiectis, contra literas mansuetudinis uestræ locuti, & contra gloriosam cogitationem quam pro Alexandrina ciuitate & eius disciplina geritis, tractasse. Affirmantes enim maximam pacem memoratam ciuitatem & sanctissimas ecclesias & monasteria possidere, aperte rebus ipsis capti sunt, & aduersus pietatis uestræ vocem & cogitationem sine metu locuti. Plenam namque caliginem, & a malis imminetibus nubem, disciplinam esse dicentes, & pacem, & in ecclesia Alexandrinorum diuinitus attributam, quoniam huiusmodi viri putabantur contra veritatem & uestra optima consilia properantes, pacemque Dei vocantes persecutiones, & bellum contra orthodoxos sacerdotes & clericos gestum, nouamque tyrannidem contra sacras regulas inquirentes, clare in sacrum illud incurrere videntur eloquium: Non est, inquit, indiscipline, sed pacis 1. Cor. 14. Deus, sicut in sanctorum vniuersis ecclesiis agnoscitur. Hi etenim ad perditionem parati sunt, secundum Prophetam dicentem: *Perdes omnes qui loquuntur mendacium.* Quomodo Psal. 5. autem isti credendi sunt sapere, & tenere causam ab omni mendacio segregatam, aut diuinam sapientiam salutarem, hoc est, salubrem fidem, quam præcipue seruare promittunt, dicentes in prædictis precibus suis inconcussæ atque firmæ & immobiliter se credere symbolo in Nicæa ciuitate a sanctis trecentis decem & octo patribus explanato, & neque augmentum, neque detractionem hoc posse recipere, neque opus habere qualibet interpretatione, cum per se, vt aiunt, videatur interpretatū: centum quinquaginta vero sanctorum patrum Concilium ignorare se profitentes, docentesque cōmunicare Alexandrinam ecclesiam Ephesis Conciliis: adiicientes & hoc, quod Synodum Calchedone Concil. Tom. 9.

celebratā ecclesia Alexandrina non recepit. Per hęc igitur ostenduntur similes esse eorum, qui nescientes exponentē optime salutis remedia medicinam, & passiones prouenientes subtiliter edocentem, impudenter totum se nosse promittunt. Sic enim & isti neque temporum diuersorum languores hęcim scientes, nec medicinam congruam infirmis opportune prolatam ab spiritualibus medicis, sanctis scilicet & orthodoxis sacerdotibus qui per tempora Synodos impleuerunt, inspicientes, harum rerum non habentes discretionem, superfluos & erroneos in suis precibus posuerunt sermones. Nam si hęc quę memorauimus, agnouissent, non arbitrarentur augmentum aut detractionem factam in sancto symbolo a trecentis decem & octo sanctis patribus explanato, nec per se dicerent illud interpretatum, quod paucissimis quidem sermonibus, sed perfectis sensibus scripturę diuinę per viros eius scientię peritissimos videretur esse completum. Quorum veritatem ignorantes, & qualis quantaque hęretico tunc procedente languore prolata sit medicina diuinitus inspirata, in illud incurrisse diuinum videntur eloquium, quod ait: *Nolite fieri sapientes apud vosmetipsos.* Propter hęc enim ignorauerunt hęreticos, qui postea per diuersa tempora variis languoribus sunt exorti, nec non etiam eos qui opportune & necessarie eorum infirmitatibus saluberrimę fidei congruam obtulerunt salutaris adiutorii medicinam, sicut sanctissimi centum quinquaginta patres infirmitati languoris Macedonii, qui diuinitatem sancti Spiritus negauit, obtulerunt, aperte firmitatem rectę fidei docentes, & diuinitatem vnitatis inseparabiliter adorandam. Rursus igitur alia passione nata circa inhumanationem Dei Verbi per callidum erroneumque Nestorium, sancti patres qui illo tempore Ephesi conuenerunt, suscipientes pariter orientalium episcoporum probatissimam sibi concordiam, perfecte prædictum languorem inenarrabili fide curauerunt. Similiter autem Timothei sequaces ignorare videntur, quemadmodum postea Eutyches, cum in profundum phantasie praua ignorantie suę secta corruerit, principatu hęretico suffocatus sit, & quia pro eo duo sint celebrata Concilia, prius in Epheso, & postea Calchedone; & quia quę

Rom. 11.

Pseudof.
nodus E-
phesina.

ANNO
 CHRISTI
 451.

Ephesi quidem facta est, non sufficit eius ægritudinis, vt oportebat, discernere passionem, & offerre quæ erant necessaria medicina. Quæ vero Calchedone per Deigratiam congregata est, eius solatio ita præualuit, vt ægritudinem aperte cognosceret, & remedium medicinæ salutaris offerret. Igitur notum est sapientibus vniuersis, quia nisi diuersæ diuersisque temporibus hæreses exortæ fuissent, nequaquam opus esset consilio spiritualium medicorum. Nam vbi infirmitas, illic opus est sine dubio medicina. Et quia non, sicut defensores Timothei putant, adiectio quædam symbolo trecentorum decem & octo patrum est facta, quando emergentibus variis ægritudinibus, spiritalis & necessaria eis oblata est medicina; simul quia corpori est ægrotanti similis incredulitas. Et quemadmodum oculis dudum ægrotantibus, & caute atque competenter a medicis qui tunc inuenti fuerint, curatis, si rursus contingat aliquem visceribus forte dolere, quicumque postea reperti fuerint, non desinunt adhibere medicinam: ita hæretica infirmitate temporibus diuersis exorta, mirum non est, si a piissimis temporum quorumque principibus Deo amantissimi episcopi pro imminente cura conuocati, medicinæ vtilia remedia porrexerunt. Quæ cum ita sint, nonne ignorantia manifesta est, & nouissima in Timothei * inciticia atque superbia, quando omnibus quidem orthodoxis & religiosissimis episcopis quicumque nunc sunt, & qui ad Deum iam migrauerunt, aperte calumniantur, quasi adiectionem quamdam in sacro trecentorum decem & octo sanctorum patrum symbolo fecisse videantur? & * quasi pro credulitate sua dicant, quia in prædicto sacro symbolo nullum ipsi augmentum aut detractionem quamcumque recipiant, nonne plenum est hoc totius falsitatis indicium, cum dicant centum quinquaginta sanctorum patrum se ignorare Concilium? Vnde magis videntur, quia non solum talium medicorum necessariam curam prorsus ignorant, sed etiam ipsam infirmitatem Macedonii, pro qua videntur esse collecti. Quam scilicet ignorantes, cum sit vtique manifesta & nimis insignis etiam simplicibus orthodoxis & in laico ordine constitutis, multo magis varium Nestorii errorem, nec non Eutychis impietates, vesaniam phantasiam

Sf iij

* f. de-
 fenfori-
 bus

* f. cum

que nescire panduntur. Et propterea inaniter & indifcre-
te in suis precibus dixerunt, se Ephesiis communicare
Conciliis, cum prius vtiq; sit sine dubitatione susceptū,
secundum vero non solum priori consistat aduersum, sed
etiam vniuersis sanctis episcopis, qui olim luminaria fuisse
probantur ecclesie, quorum famosissimam & religiosissi-
mam multitudinem dinumerare difficile est. Præcipue ta-
men aduersarii esse panduntur immortalis & beatæ me-
morie Athanasio Alexandrinæ ciuitatis episcopo; cui
dum inueniantur esse contrarii Timothei sequaces, omni-
bus indubitanter orthodoxis, & maxime fidelibus Ægy-
ptiis, & Dei zelum habentibus omnibus, omnino vide-
buntur inimici. Sed hæc equidem dicta sunt de vnoquo-
que capitulo petitionibus eorum inserto, quantum bre-
uiter a nostra dici potuit paruitate, vt vestra pietatis impe-
rio, sicut piis literis imperare dignati estis, indicaremus.
Religiosissima namque vestra pietas decenter egit, vt se
contineret, & necessaria discretioni Deoque placenti
committeret examinationem horum qui nullam impie-
tatis speciem reliquerunt, sed super alia mala etiam hoc
adiecerunt, vt diabolica inspirati virtute, examinatione
non facta, sanctissimos episcopos & religiosissimos cleri-
cos in sanctis orthodoxisque ecclesiis enutritos expelle-
rent a ministeriis quæ Christi Domini gratia sunt fortiti.
Vt autem vndique diuino lumine veritatis, mendacii te-
nebræ sequacium Timothei destruantur, & a religiosissi-
ma pietate vestra simul & æquitate hæc impietas, iniquis-
simaque superbia radicitus euellatur, decet eos aperte
conuinci, quia cum sibi recte credere videantur, multum
extra hanc scientiam esse noscuntur, nequaquam diui-
num intendentes eloquium: *Non cognouerunt, neque intelle-*
xerunt, in tenebris ambulant. Vt autem talis omnibus ostendatur,
& præcipue populo volenti Timotheum habere
pontificem, diuino nobis proposito timore confidimus &
hoc sacræ vestra maiestati suggerere, quatenus valde ce-
lerrime & sine qualibet obumbratione in sua ignorantia
& prauæ sectæ sententia conuincatur Timotheus, & eius
sequaces episcopi simul & clerici. Igitur si placet vestra
pietatis imperio, sub custodia eos foris Alexandrina ciui-
tate esse præcipite, & seorsum eorum singulos habitare, &

7. fol. 81.

diuinæ scripturæ libros quos voluerint, dato primitus ab eis breue, quos habeant necessarios accipere; vt intra certos dies arctissime custoditi, ita vt nulli liceat ad eos accedere, & verba eis sensusque disseminare, iubeantur exponere, quam virtutem scripturæ diuinæ respicientes, rectæ fidei symbolum susceperunt, & fidem trecentorū decem & octo sanctorum patrum immobiliter se tenere & custodire polliciti sunt; quæ fuerunt Arianorum variæ blasphemiarum atque languores, quas nefande sanctorum scripturarum textu nitebantur adstruere; & quemadmodum hæc a prædicto symbolo sunt exclusæ. Non solum enim Arianorum, sed & plurimæ ante hanc hæreses exortæ, in diuinæ scripturæ proloquiis putantur incumbere. Isti quidem si venerabiliter reminiscuntur omnium sanctæ memoriæ orthodoxorum patrum, & quales quique fuerunt, agnoscunt inter eos reuerendæ memoriæ Athanasium simul & Cyrillum doctrina copiosa pollentes, & pastores Alexandrinæ ciuitatis insignes: quos omnes orthodoxi sequuntur, & præcipue fideles Ægyptiorum. Quæ cum ita sint, in scriptis sequaces Timothei declarare iubeantur, quomodo memorati sancti patres saluberrime crediderunt, & quomodo horum inueniuntur aduersi qui cum Ario fuisse noscuntur hæretici, & qui sunt isti, aut quæ sapientes a recta fide recesserunt: quo facto & caligo erroris simul & praua secta sequentium Timotheum vbique protinus aperitur, ipsis insuper qui non cum discretione, sed sine quadam probatione præuenti sunt, indicatur. Et ex hoc omni venia monstrabuntur extranei, qui rectæ fidei vniuersale Concilium nefandissima voluntate & sceleratissima lingua anathematizare præsumunt. Tum etiam præter Concilium Dei amantissimorum episcoporum, sapientissime & semper memorabiliter, velociter vestra pietas efficiet, vt dum primitus conuicta fuerit atque notata praua eorum nefandissimaque secta damnetur, & ea quæ pro recta fide sunt, & Christo Deo placent, & diuinæ disciplinæ pacique conueniunt, roborentur. Turpe satis, & rectitudini vestræ nimis indignum est, vt diuulgetur generali Synodo nunc opus esse, dum hæc aperta sint & valde certissima: quatenus, vt dictum est, plus valere videantur qui se diabolo tradiderunt, & eius impietate ebria-

ti. Et ut insignis pompa Concilii, occasio quidem multis contemptus sacræ fidei & detractiois existit; frequentia vero multorum indiscrete loquentium, paganorum, aut infidelium, & præcipue hæreticorum, plurimi (quod absit) simplicium trahuntur ad lapsum; qui dum illi putentur quidem de quibus volunt honeste loqui, ad varias autem blasphemias rectæ fidei dogma perducant. Cur enim hoc capitulum eligunt, qui hæcenus quod sapiunt, ita nesciunt, ut pro sua fide frequenter egeant conuenire?

Pergamius episcopus Antiochiæ Pisidiæ, subscripti quæ sunt subiecta intercessionibus omnium sanctorum, armatus recta fide, & omnia quæ pietati sunt aduersa, deuincens. Multo tempore a clementia diuina serueris, Christo amabilis & honorate diuinitus imperator.

Eutropius episcopus Adadenorum ciuitatis, similiter.

Paulinus episcopus Apamenus, similiter.

Libanius episcopus Paralenus, similiter.

Alexander episcopus Seleuciæ, similiter.

* Maximus episcopus Gortenus, similiter.

Basilius episcopus Neapoleos, similiter.

Florentius episcopus Hadrianopolitanus, similiter.

* Minophilus episcopus Metropolitanorum, similiter.

Theodorus episcopus Theodosiopolis, similiter.

Marcianus episcopus Philomeli, similiter.

Eugenius episcopus Synnadorum, similiter.

Politianus episcopus Sozopolitanus, similiter.

Attalus episcopus Malinopoleos, similiter.

Castinus episcopus Limenopoleos, similiter.

XLII.

EPISTOLA EPISCOPORVM
SYNODI SARDIANÆ IN LYDIA,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Domino piissimo, Christi que amantissimo imperatori nostro Leoni, perpetuo Augusto, parua & humilis Synodus congregata in metropoli Sardianorum vestræ Lydiæ.

PRIMITVS vestræ pietatis imperium nuper adeptæ sanctissimæ Dei ecclesiæ in Lydia constitutæ, augmentum magnæ tuitionis & zeli circa orthodoxam fidem vestræ tranquillitatis agnoscunt. Vnde incessabiliter pro vestræ Christianitatis imperio preces offerentes Deo, ut
* longæua & in pace vestra seruetur vita, nonnulli magis aliquam

ANNO
CHRISTI
451.

quam sibi & suis sacerdotibus atque populis quietam negotiantur vitam. Pro quibus enim hæc a nostra paruitate suggesta sunt, breuiter indicamus. Quoniam diuina sanctione per Eudoxium virum deuorum magistrianum religiosissimo nostro metropolitæ Ætherio data, conuocati sumus in ciuitate Sardianorum literis memorati sanctissimi viri metropolitæ nostri directis: congregatisque nobis in vrbe prædicta, vestra pietatis literæ sunt directæ, nec non & preces quæ videbantur de quibusdam capitulis eis esse subiectæ: quas audientes, de vtroque capitulo vestra pietati suggerimus. De principali namque capitulo, & quod ad ipsam Christianorum fidei respicit summam, id est, de sancto & vniuersali Concilio Calchedone collecto, cui regulariter præfederunt & maximæ Romæ sanctissimus & beatissimus archiepiscopus Leo per venerabiles episcopos directos & clericos, nec non & regiæ Constantinopolis sanctissimus & venerabilis archiepiscopus Anatolius, & summi sacerdotes qui ei concordantes fuerunt, & similia decreuerunt; nec non & omnes sanctissimi totius orbis episcopi: etiam hoc fatemur, quia necessario per illorum vestigia gradientes, & reuerentiam eis habentes, eosque venerantes, quæ pie & diuina inspiratione constituta sunt, quæ in prædicto sancto & vniuersali Concilio sancita noscuntur, eis concordantes sumus, quando nihil dissonant a sancto & vniuersali Nicæno Concilio trecentorum decem & octo sanctorum patrum. Deus enim qui per illos olim fidem regulariter exposuit, ipse etiam nunc per istos eam denuo, *quoniam vnus & idem*, secundum beatum Apostolum, *Spiritus sanctus operatus est vniuersa*. De Timotheo namque, qui tyrannice, sicut agnouimus, & contra regulas sedem sanctissimæ ecclesiæ Alexandrinæ ciuitatis inuasit, dum vtique esset ecclesiastica correctioni contraditus, relegentes preces quæ syllabis pietatis vestra subiectæ sunt a Dei amantissimis episcopis Ægyptiæ diocesis, & venerabilibus clericis Alexandrinæ ciuitatis, per eas agnouimus, quia cum adultério quod in pontificatu commisit, & homicidio, etiam anathematizare sanctum Concilium Calchedonense non timuit. Quibus auditis, animæ nostræ profundo vulnere sunt percussæ, desolentes quod in tam venerabilibus tem-

Concil. Tom. 9.

Tt

poribus ab aduersario pietatis & inimico orthodoxæ fidei, tantæ obfessiones nobis insurgunt. Legentes etiam preces ab aliquibus Timotheo consentientibus mansuetudini vestræ pietatis oblatas, amplius desseuimus, & nostra mente nimis excessimus pro tanta præsumptione. Quia super ea quæ iam commiserunt, non eos piguit etiam prædicto magno sanctoque Concilio, quantum ad eos attinet, contumelias inferre, & illud profus expellere. Totum tamen hoc vestro iudicio, non personam respicientes, committimus, supplicantes vt omnium totius orbis sanctissimorum episcoporum post Deum vitam vestra pietas faciat esse securam, & sanctis ecclesiis quietis & pacis iura concedat. Scimus enim, quia Deus qui vobis perpetua regni sceptrâ donauit, secundum beatum Salomonem, poscentibus sapientiam & prudentiam præbebit etiam in hac causa, quatenus benignitatem imperialem per omnia demonstretis, Christianissimi atque piissimi.

Front. 1.

Ætherius episcopus Sardonorum Lydiæ. Christus Deus Christianissimum & inuictissimum vestræ pietatis imperium in augmento fidei & pacifica vita sanctorum intercessionibus conseruare dignetur, piissime & religiosissime & Christo amabilis imperator.

Paulus episcopus Daldi, similiter.

Asianus episcopus Philadelphie, similiter.

Ioannes episcopus Heraclidis, similiter.

Polycarpus episcopus Gabalorum, similiter.

Iulianus episcopus Mosthenæ, similiter.

Ioannes episcopus Mæoniæ, similiter.

Rufinus episcopus Areopolis, similiter.

Lucius episcopus Apollinis, similiter.

Gemellus episcopus Stratoniciæ, similiter.

Dionysius episcopus Attaliæ, similiter.

Cyriacus episcopus Apolloniadis, similiter.

Theodorus episcopus Gordi, similiter.

Anatolius episcopus Hellenorum, similiter.

Leonides episcopus Beanæ, similiter.

Heraclidianus episcopus Senus, similiter.

Diamonius episcopus Thyateranus, similiter.

Onesiphorus episcopus Blandi, similiter.

Iulianus episcopus Satalæ, similiter.

Ioannes episcopus Tripolis, similiter.

EPISTOLA EPISCOPORVM PAMPHYLIAE
REGIONIS AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo domino imperatori Leoni, Epiphanius episcopus Pergensis, & qui cum eo sunt reuerendissimi episcopi, Ephesus, Porphyrius, Diodotus, Noyfmaras, Paulus, Marcianus, Auxentius, Pierius, Ioannes, Miccus, Innocentius, Polemon, Theosebius, episcopi Pamphyliae regionis.

DECET quidem Deum omnis humana laus, & omnis pariter oratio, pium vero principem famosissimus sermo. Nam & ipse cum subiectis adorat imperii largitor, & pacis prouisorum Dominum Christum, qui protegit inuisibiliter, & eos qui aduersus pacem gerunt bella, concidit. Ait enim quodam loco sacra scriptura, dum Aegyptiorum multitudinem populus formidaret: *Dominus pugnabit pro vobis, & vos tacetis.* Exod. 14. & hoc quidem frequenter operatus est Christus, sub vestrae vero pietatis imperio palam gerens feruida, & vehementer expauit. Locus corruptus. Quae cum esset ad capiendum difficilis, & non crederetur posse subdi, sic potuit repente consumi, vt de cetero neque nomen eius valeat inueniri. Ita siquidem Deus protegit ac prouisor existit eorum qui in eo cordis pietate confidunt, qualem te quoque esse contigit, Deo amabilis imperator, qui non solum extraneorum rerum prouisor esse dinosceris, sed etiam sanctarum Dei ecclesiarum pacem multo labore conquiris, vt habeas eam tu quoque, qui pro ea decertas, & pro eius vniuersitate cuncta diligenter operaris, quomodo & vno Christi corpore omnes qui eius sunt, alligantur. Quis itaque sermo digne possit vestram laudare tranquillitatem, circa vtrumque sic pie & paterna caritate laborantem, & tuitionem suam summo studio conferentem? Quapropter competit vobis Psalmitae verbum: *Sperauit in Domino, & in misericordia Altissimi non commouebitur.* Psal. 20. Inueniatur manus tua omnibus inimicis tuis, & dextera tua inueniat omnes odientes te. Et haec quidem a nobis humillimis pro gratiarum actione referuntur, piissime & Christo amabilis imperator. Dudum itaque literas ad vestram pietatem dirigens ego humilis, declaravi

Concil. Tom. 9.

T r ij

meam vestrae pietati sententiam, qualis sim circa orthodoxam fidem, nec non & sanctū Calchedonenſe Concilium. Quia vero etiam nunc diuinis syllabis tranquillitas vestrae praecipit, vt vna cum Deo amantissimis episcopis qui mecum sunt, conueniens significare debeam quid sentiamus de eodem sancto Calchedonenſi Concilio, & de Timotheo Alexandrino, sicut aiunt, episcopo: etiam rursus communiter vestrae maiestati significamus, quoniam gratia Dei nulla parte ab eius pietate recedimus, nisi quia laesionem iudicamus, diuisionem simplicium populorum, quam nescio quomodo ignorantiam facientem patiantur. Sicut enim iam dudum Christianissimis vestris auribus indicaui, nulla alia doctrina tradita est a nobis accedentibus ad salutare sanctumque baptisma, nisi quae a sancto Nicæno Concilio gratia spiritali prolata est, per quam & nos meruimus peccatorū redemptione saluari, & donum adoptionis adipisci, vnde bona futura percipere sustinemus, & mundus pariter vniuersus. Non enim nos quidem per ea ad Christum accessimus, alios autem eadem nobiscum participare gratia prohibemus, dum omnia compleat, & omnibus valde sufficiat, nullusque respere potest quo ipse saluatus est. Non igitur dicant, quia nos hanc solum praedicamus, & non eam colimus: sed & colimus, & veneramur, & praedicamus, & cum ea de praesenti vita optamus egredi, & Christo Domino per hanc credimus praesentari. Non ergo mentem simplicium subuertentes haec dicant. Nos enim & Nicænam Synodum debito honore veneramur, & Calchedonenſem quoque suscipimus, veluti scutum eam contra haereticos opposentes, & non anathema fidei existentem. Non enim ad populum a papa Leone & a sancto Calchedonenſi Concilio scripta est, vt ex hoc debeant scandalum sustinere; sed tantummodo sacerdotibus, vt habeant quo possint repugnare cōtrariis. Duarum namque naturarum siue substantiarum vnitatem in vno Christo declaratam inuenimus a pluribus apud nos consistentibus sanctis & religiosissimis patribus, & nequaquam veluti mathema, aut symbolum his qui baptizantur, hoc tradimus, sed ad bella hostium referuamus. Si vero propter medelam eorum qui per simplicitatē scandalizati noscuntur, placuerit vestrae potentiae, Christo amabilis

ANNO
CHRISTI
451.

imperator, sanctissimo Leoni Romanæ ciuitatis episcopo,
nec non aliorum pariter sanctitati, propter istorum (sicut
dixi) condescensionem & satisfactionem, quatenus idem
sanctissimus vir literis suis declaret, quia non est symbo-
lum, neque mathema epistola quæ tunc ab eo ad sanctæ
memoriæ nostrum archiepiscopum Flavianum directæ
est, & quod a sancto Concilio dictum est, sed hæreticæ
prauitatis potius increpatio: simul & illud quod ab eis est
dictum, in duabus naturis, quod forte eis dubium esse di-
noscitur, dum a patre prolatum sit propter eos qui veram
Dei Verbi incarnationem negant, his sermonibus aper-
tius indicatum, ita tamen, vt in nullo sanctæ Synodi fiat
iniuria. Nihil enim differt, siue duarum naturarum vni-
tas inconfusa dicatur, siue ex duabus eodem modo re-
feratur. Sed neque si vna dicatur Verbi natura, inferatur
autem incarnata, aliud quid significat, sed idem honestio-
ri sermone declarat. Nam & inuenimus sapius hoc dixisse
sanctos patres. Apud vestræ pietatis imperium, quod
significat vestra potentia decenter ago, quia ipsa Syno-
dus permanebit, sicut ecclesiæ membra discerpta copula-
buntur hoc sermone curata, & ea quæ contra sacerdotes
nefande committuntur, cessabunt, & ora hæreticorum
contra nos aperta damnabuntur, & omnia reducentur
ad pacem, & fiet, sicut scriptum est, *vnus grex & vnus pa-*
stor. Quoniam & Dominus Christus multa condescensio-
ne circa nos vsus, & humanum saluauit genus: & *quia cum*
diues esset, vtique diuinitate, pauper factus est pro nobis,
secundum quod homo fieri voluit, vt nos illa paupertate
ditaremur, sicut beatus Paulus edicit. Et iterum, quo-
modo relinquens nonaginta nouem oues in cælis, perre-
xitque quærere perditam, quod constat in nobis: & quia
cum inuenisset, multam nobis tuitionem exhibuit, ita vt
eam humeris suis imponeret, & cælestibus ordinibus co-
pularet. in quo & magnum gaudium factum dicit in cælo
& pro eius inuentione, & pro numeri supplemento. His
itaque quid sentiamus de Calchedonensi Concilio, nos
humiles vestræ pietati suggestimus. De Timotheo vero,
quantum nos humiles probare potuimus, vestræ tranqui-
litati suggerimus: quia si ea quæ de eo continentur in pre-
cibus oblati vestræ tranquillitatis imperio, tanta & talia

Locus men-
dosus.

Ioann. 10.

1. Cor. 8.

Luc. 15.

vera comperiuntur, sicut asserunt reuerendissimi episcopi qui ea suppliciter obtulerunt; extraneus ab omni sacerdotali honore & pia Canonum integritate dignoscitur, sicut nos humiles valemus inspicere. Omnis enim causa eius in iudicio & probatione vestri pendet imperii, & integritate sanctorum summorumque patrum, quibus & nos humiles iustum est obedire propter maximam eorum scientiam ac sapientiam, subtiliter talia iudicare valentium. Nobis autem dari veniam a vestra potestate poscimus, si quid ut homines in his literis incaute suggestimus. Inuitati enim, aut potius iussi, & quod maius est, coniu-rati, hæc scribere vestra tranquillitati præsumpsimus.

Epiphanius Pergenæ ciuitatis episcopus, incolumem pietatem vestram Dei ecclesiis & Romano imperio in Christo opto seruari semper, piissime & Christo amabilis imperator.

* Ephesius episcopus Comanenus, similiter.

Porphyrius episcopus Palæopoleos, similiter.

Diodotus episcopus Lyfinensis, similiter.

Polæmon episcopus Tebennorum, similiter.

Miccus episcopus Hadrianopolis, similiter.

Maras episcopus Codri, similiter.

Neon episcopus Gilsatenus, similiter.

Paulus episcopus Puglensis, similiter.

Martinus episcopus Pellensis, similiter.

* Hierius episcopus Panemotici, similiter.

Ioannes episcopus Ariassi, similiter.

Theofebius episcopus Maximianopolis, similiter.

Auxentius episcopus Termisæ, similiter.

Innocentius episcopus Eudoxianus, similiter.

X L I V.

E P I S T O L A

S Y N O D I M Y R E N S I S,

A D L E O N E M I M P E R A T O R E M.

Christo amantissimo, victori atque triumphatori, & a sancta Trinitate seruato imperatori Leoni, Synodus quæ per sanctionem vestra maiestatis in Myrena metropoli vestrae Lyciæ prouinciæ congregata est.

LITERAS tranquillitatis vestrae suscepimus per Brane-mundum magistrinum, plenas fide ac pietate, zeloque iustitiæ & agnitionis Dei. Manum itaque tuam com-

modaturus Christo, sacerdotes cooperatorios aduocasti:
 & pro orthodoxa religione propugnaturus, præfules eius
 socios tibi in dimicationibus adesse decreuisti: & sanctio-
 nes ecclesiasticas regulasque sanctorum patrum contem-
 ptas agnoscens, eos qui hæc orant inuiolabiliter conser-
 uari, ad defensionem concurrere præcepisti: pontificif-
 que necem vlciscens, sicut Moyses maximus, per syllabas
 sacras pene clamare visus es: *Qui est Domini, veniat ad me.* Exod. 32.
 Sed & preces criminibus cumulas suscipiens, vindi-
 ctam interim suspendisti, vt cum iuste reum punire vide-
 reris, & iudices ad hoc constituisti orthodoxos totius or-
 bis episcopos; vt apud omnes iudicatus, quasi præfens ab
 omnibus iustam videretur ferre sententiam ille qui cun-
 ctos in eo qui inique necatus est, vexasse cognoscitur au-
 ditores. Singulos autem a ciuitate propria non traxisti, ne
 forsitan euocationem quasi violentiam is qui euocabatur,
 accusaret: sed permisisti, tamquam compatiens vniuer-
 sis, vt consistentes in prouincia iudicarent, quatenus sa-
 tisfactione careat, quisquis post hæc forte suam voluerit
 mutare sententiam. Igitur & nos, o Christo amabilis, &
 qui imperium a Christo sortitus es, in tuis consiliis exul-
 tamus, videntes te pro orthodoxa fide ita feruentissime
 laborantem: Deumque propter perpetuam vestram ma-
 iestatem deprecamur, vt longo tempore vestrum nobis
 conferuet imperium, & nequaquam alii subiecti esse vi-
 deamur. Sugerimus igitur, quia de singulis quæ in sacris
 literis vestris continentur, lectio apud nos cum laudibus
 celebrata est atque lætitia: sed precum cognitio eisdem
 literis subditarum, nostra gaudia violauit, Christo amabi-
 lis & triumphabilis imperator. Tremor enim & terror re-
 ctæ singulorum corda commouit, & fontes lacrymarum
 de pupillis oculorum valde fluxerunt, fletibus etiam ge-
 næ rigatæ sunt, procellæque malorum, & multa iacula ca-
 lamitatum subinde reuelata sunt, & amara nuntia alia
 crudelia præuenerunt. Et donec audiremus quidem, quia
 viuentem adhuc nostro sacerdote ordinatus est, cognoui-
 mus quia velut adulteri filius, sic Abessalom impudenter 2. Reg. 16.
 insurrexit in patrem, & sponsam viui genitoris abripuit,
 & quia nefande semetipsum constituit & irregulariter sa-
 cerdotem. Quasi pelagi tempestate commota, ea quæ a

populo inconsiderate fiunt, ad modicum quidem præua-
lent, tempore vero superueniente soluuntur. Cum vero
audissemus & necem præcedentem lectionem, & in ve-
nerabilibus locis factam, & bestiarum modo laceratio-
nem corporis perpetrata, & mortui nefandas iniurias,
& membrorum humanorum crudelissimas sectiones, &
exusti corporis cinerem, & nullam compassionem Timo-
theum, aut auersionem, aut odium habuisse contra huius-
modi præsumptores, cum oportuerit eum mox dare lo-
cum, vt aliena violentia magis quam eius proposito hæc
facta monstrarentur; sed potius eum festiuitatem cum eis
celebrasse: tunc exiliuimus, & vultum, secundum quod
scriptum est, tristem habentes atque demissum, & vtram-
que manum ad inuicem conferentes, atque dicentes:

Isa. 49.

Oblitus est nostri Dominus, reliquit nos Dominus. Quid iam nos
sacerdotes faciemus? Quomodo pastores, cum mercena-
rium vidimus greges ita dispergere? Quomodo compa-
tientes, cum hæc examinari minime supplicamus? Quo-
modo reuerendi, qui cultum sancti baptismatis obscura-
tum despiciamus? Quomodo ecclesiæ præfules, nefandum
adulterium reticentes? Quomodo exemplum fidelium,
cum paternarum regularum custodes in temporibus pie-
tatis ecclesiæ fluctuantur? Tranquillitas diuinæ scientiæ
continet vniuersa, & naus orthodoxorum duceretur
forsitan in profundum, nisi imperator pius existeret, pro
purpura virtutibus fulgens, armis vtens aduersus hostes
venerabili cruce, & hac vocatus appellatione, qua per

Genes. 49.

clementiam Christus vocari dignatus est: *Recubans, inquit,
soporatus est sicut leo.* Oportebat tunc secundum prophe-

Jerem. 9.

tæ Ieremiæ vocem, nouissimum quærere locum, & die
noctueque ea quæ sunt commissa lugere. Non enim vna
est mulier, secundum historiam, quæ iniustitiam & vim
pertulisse dinoscitur. Breuiter itaque, Christo amabilis
imperator, historiam quoque audire dignare. Aliquando

Iudic. 19.

Leuita vir violentiam passus in coniuge, & contumeliam
ferre non valens, & iniuriam sceleris immensam esse con-
spiciens, dum mulier mane mortua fuisset inuenta, plu-
rimis contumeliam inferentibus, diuidens eam in vnde-
cim partes, vndecim Israel tribubus destinavit: & pro-
pterea vndecim & non duodecim, quia vnam tribum
sciebat

ANNO
 CHRISTI
 451.

sciebat iniuriosos & luxuriosos habere viros. Tunc om- Indic. 20.
 nes vndique ad vltionem velocissime concurrerunt, pro
 literis mulieris membra suscipientes, & velut inimicos
 fratres proprios expugnantes, dum tanti sceleris præsum-
 ptio atque mortis, dilectionem cognationis excluderet.
 Insuper etiam anathematizauerunt eos, ne sponsam ab
 eis sumerent, aut darent sponsum eis: & nisi remedium
 sapientiæ fuisset post hæc inuentum, etiam nomen tribus Indic. 21.
 Benjamin esset ablatum. Ea siquidem quæ nunc gesta
 sunt, illis comparata, crudelitate maiora sunt. Non enim
 vna ecclesia hanc pertulit læsionem, nec vnus sacerdos
 occisus est; sed omnis ecclesia, & omnis pontifex est ne- 1. Cor. 10.
 & 12.
 catus (vnum enim, secundum beati Pauli vocem, om-
 nes pariter sumus, & vnum membrum, & fratres, vnum Ephes. 4.
 habemus caput Christum:) Ecclesiasticæ sanctiones &
 constituta conculcata, regulæ sanctorum patrum sprete
 sunt. Dominus totius orbis terrarum Christus, nutritor
 pietatis, & orthodoxæ fidei propugnator, occasionem
 dedit loquendi coram regibus, & non timendi. Antiqui Luc. 20.
 iura loquebantur etiam audire nolentibus. Ipse autem,
 mitissime atque clemens, nostras imbuuit aures, vt ma- 1. Jo. 5.
 lum tamquam malum notemus: *Væ, inquit, qui dicitis ma-
 lum bonum, & amarum dulce.* Ad iustam igitur indignatio-
 nem, rogamus, excitamus atque supplicamus, vt baptiste-
 ria & altaria, sacerdotium, regulas vindices patrum, sce-
 leris domino feruentissime vltio, prouideas ecclesiis Salua-
 toris quietem. Quantum enim ex lectione precum & sce-
 lerum commissorum, quæ illic referuntur, agnouimus,
 mercenarius, & non pastor, probatus est Timotheus. Oc-
 culte namque, latrocinanter, & non regulariter per ianuas
 sanctarum regularum ad ouium caulas ingressus est. Adul-
 ter Timotheus, viuo adhuc sponso, in eius sedem vefa-
 nissimus insiliuit. Homicida Timotheus: particeps est e-
 nim eorum qui suum spiritalem patrem & Christum im-
 placabiliter lacerarunt. Sacerdotio indignus Timotheus:
 abripuit enim, non accepit, honorem. Incredulo peior
 Timotheus: negat enim sanctum Calchedonense Con-
 cilium, sicut per eos quos destinauit, scripsisse dinosci-
 tur, quod nullo modo a decreto sanctorum patrum in
 Nicæa conuenientium, Dei vtique & hominum celebra-

to timore, discordat. Cui enim eorum qui ibidem congregati sunt, sicut sub Dioscuro in Epheso aduersus bonæ memoriæ Flavianum, terror illatus est, qui, sicut ibi, dextera calamum figens, atque digito demonstrans eos qui ante ianuas obseruabant, aliquid reclamauit, aut plagas forte sustinuit? Nullus per subsellia semetipsum abscondit, fugiens subscriptionis iniquitatem. Hic nouum nil audiimus: (nam neque consentire poteramus.) Quæ tradiderunt nobis ab initio inspectores & ministri Verbi, trecenti decem & octo sancti patres qui in Nicæa conuenerunt, & Constantinopoli, aut qui in Epheso venerande collecti sunt, hæc in nobis ipsi, & dudum in Calchedone per nos obsequauimus: & non hæc in aerem & inaniter sunt soluta, Christo amabilis imperator. Sed etiam his literis mox ad vestram tranquillitatem visum, & pene lacrymis nostram supplicationem, non atramento, conscripsimus, rogantes & supplicantes, & tamquam prostrati præsentibus, vt non sinatis inimicos ecclesiæ sanctas Dei ecclesias conturbare: sed & faciatis eas sub quiete consistere, & occasionem fieri Synodum requirentibus abscindatis. In nullo enim discordamus in rebus, in quibus est nobis satisfactum, aut de fide saluberrima dubitamus: & si quis annuntiauerit nobis præter quod accepimus, anathema sit. Expellite, secundum quod scriptum est, de Concilio pestilentiam, & virum sanguinum auferte de medio, & consacerdotes qui persecutionem iniuste passi sunt, tamquam pii vestro more protegite, ecclesiis proprios sponso redonate, & monasteria congregate, & sudores sanctæ memoriæ Athanasii & Theophili & Cyrilli, qui orthodoxæ fidei principes extiterunt, nequaquam inutiles esse permittite: & Proterium sanctæ memoriæ, qui mediator Dei fuit & hominum, magna voce clamitantem clementer audite. Celare enim eius sanguinem, sicut Zachariæ, terra non patitur, ne iterum celans secunda vice maledicatur.

Petrus misericordia Dei episcopus Myrenæ metropolis sanctæ Dei ecclesiæ, subscribens retuli. Incolumem in Christo longo tempore maiestatem vestræ pietatis oro.

Eudoxius episcopus Chomatenus, similiter.

Cyrinus episcopus Patarenus, similiter.

ANNO
CHRISTE
431.

Stephanus episcopus Limyrenus, similiter.
 Eudoxius episcopus Acalandenus, similiter.
 Leontius episcopus Araxenus, similiter.
 Andreas episcopus Tloæorum, similiter.
 Nicolaus episcopus Acrassenus, similiter.
 Athanasius episcopus Xanthenfis, similiter.
 Hypatius episcopus Sidymensis, similiter.
 Pannitius episcopus Ascandenus, similiter.
 Anatolius episcopus Olympiensis, similiter.
 Cyrinus episcopus Oeneandenus, similiter.
 Nicolaus episcopus Gaunenus, similiter.
 Aquilinus episcopus Padullenus, similiter.
 Nicolaus episcopus Balburenus, similiter.
 Aristodemus episcopus Phafelitanus, similiter.
 Eustathius presbyter subscripsi pro Theodoro episcopo Antiphel-
 lensi, & manibus dolente.
 Carporus presbyter subscripsi in loco Palladii episcopi Corydalla-
 ni, similiter.
 Gelasius presbyter subscripsi in loco Romani episcopi Bunensis
 ciuitatis, similiter.
 Nicolaus archidiaconus subscripsi in loco Heliodori episcopi Na-
 rensis, similiter.
 Timasius presbyter subscripsi in loco Leontii episcopi Calindeni,
 similiter.

XLV.

EPISTOLA

AGAPITI EPISCOPI,
 AD LEONEM IMPERATOREM.

*Domino Christo amabili atque victori Leoni, Agapitus miseri-
 cordia Dei Christi episcopus vestræ Rhodi.*

DESUPER scepra regni suscipiens, sacratissime & in-
 ducitissime principum, pro munere vestræ pietati
 collato, Deum caelestem regem primitiis decentibus ho-
 norastis. Prima enim oblatio & acceptabile sacrificium est,
 vt auriga mundi & princeps totius orbis qui sub sole con-
 sistit, adoranda Trinitatis fidem seruet incolumem, &
 doceat ex his quæ facit & colit, timere & homines Deum,
 & talia sectari, per quæ nostrum seruetur genus, & cogi-
 tare pro communi republica & totius populi disciplina:
 quatenus optima causa pacis & nomen vbique præcellat
 & vigeat, & non instar bestiarum contra suum genus ho-
 mines singuli rabiem feritatis exerceant. His itaque bonis

Concil. Tom. 9.

V u ij

& aliis multiplicibus dudum & nunc per vestrum imperium constitutum diuinitus perfruentes, omnes oramus innumeris vos conseruari temporibus, (vere namque sacerdos & natura imperator existis;) sed & omne genus humanum Deo conuenit supplicare pro imperii vestri longæuitate. Nam in principiis vestræ serenitatis imperii, tantam barbarorum multitudinem manu dextera subiugastis, & nimis importabilem destruxistis, vt perpetuum erigeretis trophæum in omni orbe terrarum, & altam pacem toto præberetis in mundo. Nihilo minus autem & nunc pro humano genere cogitatis, saluberrimas has literas & vtiles animarum sacerdotibus destinantes, his quibus ligare & soluere peccata concessum est, communionis sacræ sollicitudinem committentes. Quapropter corroborati piarum vestræ serenitatis auctoritate literarum, ad hoc responsum confidentes accessimus, supplicantes Deo & vestræ serenitatis imperio, vt nostras humiles voces dignemini placanter accipere, & si quid tamquam idiotæ paululum delinquimus, veniam condonare. Sacræ siquidem & incomparabiles vestræ syllabæ potestatis, & mala quæ incredibiliter Alexandria prouenerunt, & Timothei gesta pessima declararunt, qui, sicut aiunt preces oblatae pietati vestræ a quibusdam Dei amantissimis episcopis Ægyptiacæ diœcesis, auctor tanti sceleris esse dignoscitur. Super hæc autem & ea quæ satisfactores Timothei fieri postulant, nostræ paruitati manifesta sunt. Iussistis itaque considerare Concilium vestræ prouinciæ insularum, quid sentiat de sancto & vniuersali Calchedonenfi Concilio. Et mihi quidem fuit optabile & nimis vtilissimum, secundum vestræ pietatis iussionem cum omnibus episcopis nostræ prouinciæ præbere responsum. Sed quoniam euocatio quidem & ante susceptionem sacrarum pietatis vestræ literarum, & rursus postquam susceptæ sunt a me, festinanter effecta est; sed hiemalis temporis qualitas, sicut pietas vestra prospicit, eos venire ad metropolim non permisit, dum tribus millibus aut quatuor millibus stadiorum quidam abesse videantur: necessarium fuit, ne quod impedimentum fieret Eudoxio viro deuoto magistriano, præcepti pietatis vestræ ministro, ad reliqua responsa prouinciarum & com-

ANNO
CHRISTI
451.ANNO
CHRISTI
451.

missa, vt velociter meam sententiam facerem manifestam. Hoc enim etiam ipse videlicet magistrianus compulit adimplere. Gravior itaque gratia Dei ad narrationem capitulorum presentium, atque probationem hereticam, qua possum. Memoratus enim Timotheus si talis esse paruerit, qualem eum oblata preces vestrae pietati a Deiamantissimis Aegyptiacae dioecesis episcopis atque clericis esse declarauerunt, non solum inter episcopos siue clericos, sed neque inter fideles laicos iuste constituendus est, qui & piorum Canonum disciplinam vastauit, & Romanam rempublicam confusione compleuit. Verumtamen quoniam imperialis lex & ecclesiasticarum sanctionum consequentia custoditur, si placet, hoc supplico, vt vocetur accusatus sacro vestrae pietatis edicto: quatenus in presenti conuinci possit coram vestris auribus quae circumueniri non possunt, aut coram sancta Synodo, quae pro qualitate temporis in ciuitate regia poterit inueniri; si tamen placuerit potestati vestra: & ita dignam suorum actuum suscipiat ultionem. Si vero (quod non credo) in tantis & talibus criminibus accusatus, diuinae iussioni vestrae obedire noluerit, nec ad proprium dominum ita pium mansuetumque principem concurrere festinarit, non solum ab ordine sacerdotii, sed & a Deo simul & principe & cunctis hominibus, sicut reus, erit abiiciendus. De sancto siquidem vniuersali Concilio Calchedone imperiali sanctione collecto, ad confirmationem quidem atque cautelam orthodoxae & catholicae fidei, & damnationem atque destructionem prauitatis Eutyhianae, quid dicamus, quando per omnia concordem sensum intemeratae fidei a trecentis decem & octo patribus qui in Nicaea Christi gratia conuenerunt, & patrum Calchedone conuenientium reperimus? Non enim aliud quidquam praeter illam immobilem & fundatam rectae fidei expositionem eos decreuisse, nec aliquod augmentum aut detractionem in symbolo sancto fecisse cognouimus: ob quam rem & pene omnes occidentalium partium Deo amabiles episcopi consentientes sibi met, & pariter decernente sanctissimo atque beatissimo Leone Romanae urbis archiepiscopo, literis propriis & oris sui confessione, ea quae ab ipsis sanctis patribus Calchedone collectis interpretata

feu explanata sunt de Domini nostri Iesu Christi incarnatione, confirmauerunt atque consignauerunt. Vnde vestram pietatem suppliciter exoramus, vt dum vna sit dominatio Patris & Filii & Spiritus sancti, & eiusdem fidei vniuscuiusque baptismatis, & nos vnum atque idem sapiamus, & in vna sancta & consubstantiali & adoranda Trinitate baptizati sumus, sicut & Dominus noster Deus & saluator Iesus Christus sanctis discipulis suis iniunxit: pacem quidem & nunc sanctis ecclesiis conferatis, & retinaculum ori apponatis haeretico, quod indisciplinabile eorum & inobedibilem arceat intellectum. Non enim ad ecclesiarum aedificationem, sed ad destructionem simplicium populorum, contentiones excitare noscuntur. Hæc itaque a mea paruitate mediocriter, vt potui, dicta sunt: tu vero domine Christo amabilis atque laudabilis, cuius potestas & virtus in manu Domini est, quod tibi reuelauerit Deus, & in tuo corde fuerit consuete locutus, hoc in omnibus sancire dignare. Nouimus enim & credimus, quoniam qui te vnxit in regem Iesus Christus Deus & saluator noster, ipse tibi sicut Dauid & Danieli suam sapientiam condonauit, ad robur quidem & augmentum sanctarum Christi ecclesiarum, & ad aedificationem atque constantiam fidelium populorum. Quæ tamen acta fuerint apud consacerdotes in Concilio apud nos celebrando secundum sacram vestram & adorabilem sanctionem, post non multum vestræ pietati declarabuntur.

Ego Agapitus episcopus Rhodiorum, orans Dominum incolam valere, & longo sæculo conseruari Christo amabile vestræ serenitatis imperium, manu mea subscripsi.

XLVI.

EPISTOLA IULIANI EPISCOPI
COENSIS, AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo atque fidelissimo victori atque triumphatori Leoni, principi semper Augusto, Iulianus humilis episcopus Coensis.

EGO, domine Christo amabilis imperator, illam sapientissimam monitionem mente percipiens, qua dictum est, Cognosce te metipsum, volui taciturnitate quiescere, & maiorum patrum iudicium sustinere. Non enim euo-

ANNO
CHRISTI
451.

cationis æqualitas parem rerum seruat effectum : sed quando coactus cum euocatione concordat, tunc similitudo nominum habet rerum quoque impermutabilem veritatem. Verumtamen quoniã consultare nos tranquillitas vestra præcepit de vnoquoque capitulo quod continetur in precibus Deo amabilium confacerdotum Ægyptiacæ diocesis, manifestam meæ paruitatis facio voluntatem, moestus existens, & lacrymarum imbribus irrigatus, quid loquar ignorans, captiuitatem ac destructionem utique pietatis, illam tamen & pontificis lugens inopinabilem necem. Ea siquidem quæ in Alexandrina ciuitate commissa sunt, ex ipsa narratione declarant animi passionem, & ad vindictam tanti facinoris vestram solummodo prouocant æquitatem. Nam constituti ut orbem debeatis gubernare terrarum, indisciplinationis ægritudinem ad interitum perducentem mederi summo studio festinantes, non gladium euaginant ad necem, sed interminationis verbo indisciplinatos regulariter perducentes ad obedientiæ voluntatem. Sententiam itaque quam contra se Timotheus nefandus exegit, sanctiones apertius explanarunt, quas sua tyrannide sapius abnegauit, disciplinam ecclesiasticam confundendo, & iniurias inferendo, inimicus nescio quo modo totius Christianitatis effectus. Captus enim in talibus vestram iustitiam debet experiri solummodo, quoniam ad magnitudinem commissorum eius, sicut in precibus continetur, potestas ecclesiasticarum non sufficit sanctionum. Pando siquidem vestræ potentiæ & quid de sancto Calchedonensi Concilio sentire dignoscor. Hoc etenim nullatenus a veritate discordat, quoniã fidem traditam a sanctis beatisque trecentis decem & octo patribus consona voluntate diuina inspiratione firmavit, non dogma aliud introduxit, non alterum symbolum, non vanam expositionem, non dualitatem vnigeniti filii Dei, neque nouitatem aliquam celebravit : sed per omnia consonat etiam sacro Concilio centum quinquaginta sanctorum patrum pariter, & Ephesino, cui præfederunt ter beati & sanctissimi patres Cælestinus Romanæ pontifex ciuitatis, & Cyrillus Alexandrinus episcopus. Supplicamus igitur vestræ potentiæ, ut inuiolabiliter conseruetis ea quæ a Christo per ipsum de ipso bene

sunt constituta. Vbi enim tantorum erat congregata multitudo pontificum, & sanctorum praesentia euangeliorum, & frequens simul oratio, illic creaturae totius opificem inuisibili virtute credimus fuisse praesentem. Terror enim tunc nullus fuit imperialis auctoritatis, quoniam sanctae piaque memoriae Marcianus, amoris diuini diademate coronatus, spiritualem quoque suscipiens curam, festinavit apostolorum dogmata confirmari a praesulibus ecclesiae, desiderio fidei accensus orthodoxa. Quem cum vestra pietas imitatur, & victoriam contra barbaros adipiscitur, & veritatis quoque destruit inimicos.

Iulianus humilis episcopus definiens retuli.

XLVII.

EPISTOLA EPISCOPORVM
SYNODI CYZICENAE,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo, & iuste a Deo potestatem totius orbis & dominationem sortito, victori semper Augusto Leoni, Concilium humilium episcoporum, gratia Christi & nutu vestrae tranquillitatis in Cyzicorum metropoli celebratum, quae est Hellepontinae regionis.

QUANTVM ad fidem tuam, Christo amabilis atque piissime principum, neque sermo ad fauorem esse valebit aequalis. Claret enim, quoniam diuina pietas apud vos potius gubernat imperium. Nam propter eius fidei constantiam, voluntatem requiritis sacerdotum, quatenus ex omni concordia venerabilis fidei iura seruentur. Vnde studio vestrae serenitatis Christus omnium Dominus praebet effectum. Igitur sanctioni vestrae pietatis omni virtute & celeriter ministrantes, ea quae nobis cum magna de liberatione atque Concilio placuerunt, per has mediocres literas indicamus. Sacras etenim vestrae mansuetudinis literas relegentes, directas nobis per Eudoxium virum deuotum magistrinum, mox in ipsis principiis inuenimus fulgere pietatem, & maximum vestrae serenitatis & fidele certamen. Super haec autem & de morte sacerdotis inquisitionem illic positam, quam homicidae quidam non timuerunt suo iure committere in sanctae memoriae

Pro-

ANNO
CHRISTI
451

Proterium Alexandrinæ ciuitatis episcopum, & sicut positum est in precibus eorum qui & post mortem eius animam venerantur, ipsum quidem perimere sanctissimo in baptisterio non timuerunt, per totam ciuitatē trahentes; post hæc autem igni eius reliquias contradentes, cinerem in ventos dispergere præsumpserunt: quod peccatum omni quidem tragœdia, & quibuslibet fabulis aut huiusmodi figmentis verborum poeticorum videtur immensius, & nihil horum lamentationi Ieremiæ secundum. Quis etenim sensum habens, non clamet, hos præsumptores crudeliores esse quam bestias, quæ tamen post mortem se in consanguineis nesciunt vindicare? Quis autem mortuū ita violare præsumens, vel solo nomine sit acceptabilis Christianus? Sacerdotis autem sanguis velocē habuit vltionem a Domino Christo, quem sacerdotii esse constat auctorem, sicut in sanctis docemur scripturis: quia sanguis sancti Zachariæ Ierusalem non esse pertulit impunitam. Quia *Math. 23.* etsi fuisset aliquid ab eo contra leges factum, quod possit eum facere a dignitate episcopatus alienum, oportebat non homicidis manibus, sed legum iudicio sacrarum & ciuiliū hæc finiri. Ergo quod in eo præsumptum est, si veritas precibus inest, valde crudelissimum esse dignoscitur: vestra tamen hoc solummodo, maxime principum, vindicta indiget, aut certe clementia. Et præcipue quidem ciuitati Alexandrinæ parcendum est, sicut etiam prospicit vestra tranquillitas. Si vero etiam populum qui indisciplina- tionē æstimat esse legem, oportet sine emendatione dimitti, & hoc in vestra pendet pietatis arbitrio. Timotheus autem qui nunc Alexandria est constitutus episcopus, sicut in precibus continetur, in ea sede permanere non potest. Si vero amisit presbyterii dignitatem, & habuit cum iusta damnatione exiliū; quæ tamen rursus non ex Concilio sanctorum patrū regulariter sunt abolita: deinde cum secundum sacras regulas episcopi consecratio celebretur conuenientibus prouinciæ cunctis episcopis, & si per ægritudinem forte, aut pro aliis necessariis & inuitabilibus causis absentes sint, propriis tamen literis ordinationi factæ consentientibus: si duo homines, & hi quoque damnati, Timotheū ordinauerunt, nequaquam Ægyptiaco consentiente Concilio, superfluum est huiusmodi hominem in

Concil. Tom. 9.

Xx

episcopatus ordine permanere, si tamen, ut diximus, preces nequaquam a veritate discedunt. Sed & petitiones pro eo vestra tranquillitati porrectas legentes, inuenimus gratiarum actionem apud vestra pietatem factam, & post hæc propria fidei expositionem. Dixerunt enim sanctam quidem Synodum in Nicæa factam se suscipere, & secundum eorum expositionem credere: centum quinquaginta vero reuerendissimorum episcoporum Concilium, & quod pridem Calchedone celebratum est, penitus ignorare. Vnde huiusmodi sensus ostendit, quod contrarii cultores sint sanctorum episcoporum qui in toto orbe consistunt. Nam si Concilium factum contra hæreses respuunt, quale est & sub Nectario sanctæ memoriæ in maxima ciuitate regia ex diuersis prouinciis congregatum, palam est quoniam illas hæreses prohibere nolint, sed eas potius amplectuntur, quas sanctissimi patres, hæc pie constituentes, anathemati subdiderunt. Denique prima regula in eis est posita, quæ anathematizat apertis sermonibus hæreses vniuersas. Qui ergo hanc Synodum refutant ita sanctam ac venerandam, quam præ omnibus quidem veritas confirmauit, deinde & tanto tempore robur accepit, certum est quia non in vno capitulo sustinent scandalum, sed in multis hæresibus languere noscuntur. Nam qui legem veritatis adiutricem refugiunt, aperti sunt veritatis ipsius inimici; quando hanc Synodum, quam se ignorare confingunt, & Proterius Deo amabilis tunc Alexandrinæ ciuitatis episcopus, vir anima venerandus, vna cum eis præfens & ipse firmavit. Nos autem eorum maximam ignorantiam de ineffabili inhumanatione damnamus, quia cum a Cyrillo sanctæ ac beatæ memoriæ & ipso Alexandrinæ ciuitatis episcopo diuinas literas doceri putentur, aut definitiones ab eo diuina inspiratione de ineffabili humanatione expositas ignorarunt, aut hætenus sub pietatis figmento latuerunt, quando sanctæ memoriæ Cyrillo vsque ad mortem communicauerunt, & post eius terminum diuersa sentire noscuntur. Nos igitur mox ut syllabas pietatis vestra suscepimus congregati, vestra tranquillitati significamus, quia nouimus Calchedonense Concilium fuisse secutum expositionem trecentorum decem & octo sanctorum patrum qui in Nicæna vrbe conuenerunt, assiden-

Canon 1.
Concil.
CP.

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO
 CHRISTI
 431.

re quoque tunc temporis ipsi venerando Concilio sanctæ
 piæque memoriæ Marciano, & sacratissimo Christianissi-
 moque senatu. Vnde sanctorum patrum sequimur per
 omnia voluntatem. Nos ergo vestræ pietatis iussionibus
 omni virtute velociter ministravimus. Dominus autem
 omnium & protector Christus conservet vestræ pietatis
 imperium, vt ad tempora longa procedat: quatenus ve-
 stra tranquillitate salua, in pace Dei sanctissimæ ecclesiæ
 & totius orbis terræ consistat.

Euoptius humilis episcopus metropolis Cyzici, incolumem pro-
 pter omnes vestram pietatem & longo tempore conservari, sanctam
 & consubstantialem deprecans Trinitatem, subscripsi.

Petrus episcopus Dardani, similiter.

Timotheus episcopus Ceramensis, similiter.

Thalassius episcopus Parii, similiter.

Dauid episcopus Andrianæ, similiter.

Pionius episcopus Troadis, similiter.

Alexander episcopus Occæ, similiter.

Theosebius episcopus Ilii, similiter.

Hermias episcopus Abydi, similiter.

Patricius episcopus Adrianotheres, similiter.

Sotominus episcopus Mileti, similiter.

Polytenus episcopus Scepsii, similiter.

Sabbas episcopus Pionæ, similiter.

Armonius episcopus Lampfaci, similiter.

Ioannes episcopus Pœmaneus, similiter.

Dominus episcopus Varenus, similiter.

XLVIII.

EPISTOLA EPISCOPORVM ARMENIÆ

PRIMÆ, AD LEONEM IMPERATOREM.

*Piissimo & Christianissimo imperatori, victori, semper Augusto
 Leoni, Ioannes, Gregorius, Auxentius, Eustathius, Epipha-
 nius, episcopi primæ Armeniæ, in Domino salutem.*

DEVS verus Dominus noster Iesus Christus semper
 optima naturæ humanæ dona concedens, nullum
 tempus sine sua providentia dereliquit. Qua gratia e-
 tiam nunc fidei veræ prospiciens, quæ nostræ salutis
 spes est, in te pio & Christianissimo principe quodam se-
 cundo Dauid, cornu imperii reclinauit: quem sibi no-
 uit religiose a cunabulis feruiturum, hunc sua sententia

Concil. Tom. 9.

Xx ij

in omni orbe terrarum imperare fanciuit : quatenus ex vestro imperio profuerent bona subiectis, & vbique pietatis prædicatio prævaleret, vestra vtique mansuetudine nihil aliud præter fidem sceptris regalia iudicante. Quorum rerum testis est & præsens zelus, & studium illa firmandi, vnde firmitas vestri accedat imperii. A Deo namque vnctus in regem, mox ei qui vnxit, ipsa principia commendasti, optime satis cogitationibus simul & vocibus ei deseruiens; & vt hæc bene consisteret, præteritis omnibus apud cunctos pro fide orthodoxa decertatus es, omni scilicet mala secta prorsus expulsa atque sublata, in idem conuenientibus & adinuicem concordantibus, qui nuper (quod fieri non oportuerat) videbantur esse diuisi. Quia vt prospicit vestra pietatis intentio, ad vnam reduxistis ecclesiam non solum eos qui per dissensionem noua passione languebant, sed etiam eos, quorum erat a præcis temporibus mens corrupta, & a recta & regia via recedentes, ad loca praua & spinosa blasphemi erroris abierant: vt secundum euangelicam vocem, omnes ecclesie vnus ouile consisterent, & vnus pastor Dominus Christus esset. Sed hæc quidem omnia proueniant in vestro semper imperio. Quia vero & mea simul humilitati piis literis estis iubere dignati, vt quid sentiam de his quæ in Alexandria facta sunt, manifestem, licet & exaggeratio rerum ibi gestarum neque sententia tribuit facultatē, caligine rerum tristium mentibus obumbrante: hoc tamen vobis insinuo, quia si vera sunt quæ in precibus religiosissimorum episcoporum & clericorum Ægyptiacæ diocesis continentur, & auctor Timotheus inuenitur tantorum & talium scelerum, quæ propter nimietatem, vt arbitror, non creduntur, alienus a sacerdotio cum his qui similia perpetrarunt, apud sanctos Canones iudicabitur. Et hæc quidem de his quæ in Alexandria gesta sunt, cum sancto Concilio quod mecum est, deliberans, religiositati vestra significauit. Fidem vero solam trecentorum decem & octo sanctorum patrum, qui Dei gratia contulerunt in Nicæna vrbe sub pia memoria principe Constantino, seruamus, qua ab infantia sumus imbuti, & in sacerdotio alios imbueri nouimus: quamque & post hæc episcopi congregati in ciuitate regia firmauerunt, & propriam iudicarunt, & ipsa sibi coopera-

facto. 10.

ANNO
CHRISTI
431.

ANNO
CHRISTI
431.

*Egy-
ptiæ

ANNO
CHRISTI
451.

trice vtentes, & doctrina diuinitus inspirata, sancti scilicet Spiritus blasphemias & zizania radicitus amputantes: quamque nihilo minus & definitio a sancto Calchedonensi Concilio explanata firmavit, præcipue repugnans vefaniæ nefandi Nestorii, & sanctam Synodum quæ Ephesi est celebrata, confirmans, cuius præfules fuerunt Deo amabiles & sanctissimæ memoriæ Romanorum & Alexandrinorum episcopi, Cælestinus & Cyrillus, qui maxime aduersus sceleratam blasphemiam Nestorii suis responsionibus doctrinisque claruerunt: quorum epistolæ aduersus eundem impium Nestorium ad orientales vniuersos datæ, & ab eodem sanctæ memoriæ Cyrillo contra eundem Nestorium anathemata proposita, sunt firmata atque roborata. Igitur indicamus prolatam definitionem a sancto Calchedonensi Concilio, non sicut fidei symbolum, sed sicut definitionem esse positam, ad peremptionem * Nestorianæ vefaniæ, & exclusionem eorum qui salutem incarnationis Domini nostri Iesu Christi denegare noscuntur: & agnoscant omnes qui ob hoc scandalum patiuntur, quia neque nos post orthodoxum symbolum a trecentis decem & octo sanctis patribus traditum, aut augmentum, aut diminutionem in his quæ sunt perfecte & a sancto Spiritu definita, suscipimus, fidem aliam nescimus: quia neque est, nec patimur hoc audire, licet quidam esse dicant. Si vero quibusdam volunt calumniari verbis, etiam hoc vestræ serenitati indicare confidimus, quoniam ea quæ illis videntur esse dubia ad intelligendum, sic respicere noscantur effectum. Sunt enim quædam in definitione, quæ recte intelligantur orthodoxa: sunt vero aliqui, qui si ea aliter velint aspicere, inuenient hæc sensus dubios parientia. Multi quidem & scripturas diuinas non intelligentes sicut scriptæ sunt, propriæ blasphemiarum dogmata genuerunt: quos Dominus Christus sua clementia, vt sacra pietatis vestræ prudentia diligentiaque conuertat, & vere prædicare verbum veritatis edoceat, & hoc sapere quod sancta dictat ecclesia, cuius caput quidem est Christus, vos autem robur ac fundamentum, imitantes immobilem Christi petram, super quam omnium creator ecclesiam suam ædificans, omnibus Christianis pietatis requiem condonauit: qui etiam

Matth. 16.

vestram serenitatem semper conseruare dignetur in talibus vigilantem, & infidantem bestiam Christi ouilibus a septis fidei orthodoxæ repellentem. Credimus enim, quia postquam nostris literis hæc indicauimus, cuncta veritatis via & omnis modus vestræ panditur pietati, quatenus sopiantur scandala, & ad rectam fidem membra discordantia reducantur, Domino Christo desuper quadam inspiratione vestram tranquillitatem ad bona omnia deducente.

Ioannes episcopus misericordia Dei Sebastæ metropolis sanctæ Dei ecclesiæ, manu mea subscribens, secundum sanctionem vestræ pietatis prædictam, epistola meam sententiam nuntiaui, quam habeo pro fide trecentorum decem & octo sanctorum patrum in Nicæa conuenientium, quam & sanctum Calchedonense Concilium confirmauit: simul & pro Timotheo, quem preces his aduersarium ostenderunt: & conseruari vestram potestatem temporibus longis exopto.

Ioannes episcopus Nicopolitanus, similiter.

Gregorius episcopus Sebastopolis, similiter.

Maxentius episcopus Barsaræ, similiter.

Eustathius episcopus Colonæ, similiter.

Epiphanius episcopus Ataleni, similiter.

XLIX.

EPISTOLA EPISCOPORVM
ARMENIÆ SECVNDÆ,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Religiosissimo & piissimo & Christianissimo imperatori, semper Augusto Leoni, Otrius, Acacius, Ioannes, Adelpsius, Hormisda, Longinus, secundæ Armeniæ episcopi, in Domino salutem.

1. Reg. 2.

DEVS qui glorificantes se glorificat, secundum corpus suum apicem vestræ tranquillitatis inueniens inexpugnabilem palmam & honorem fidei consistentem, placidus præbuit vobis, Christianissime principum, super omnes homines sine prohibitione aliqua potestatem. Insurgentes enim inopinabiliter subdidit victoriis atque incomparabilibus triumphis, & vestram pietatem excellentissimis honoribus exornauit, immutata & sine litigio, & ab aliis indiuisa præbens sceptrum vestri imperii, vt

firmas atque claras in vobis diuinas seruantes formas, optima voluntate seruetis. Bonum enim circa Dominum Deum fauorem vobis habentibus, mansuetis vocibus ad legalem & mirabilem vitam conuersationemque deducitur quidquid sub sceptro vestri imperii gubernatur: aqua vero sorte salutis vestrae vtilitati reliquorum hominum ponens, inconcussam catholicis totius orbis ecclesiis pacem sine tumultuatione confertis, & Dei clementiam imitantes, neque paruulos, neque humiles despicitis, quando per commodum condescensionis sumitis culmen, ad nos etiam pro fidei causa deponitis, sociosque nos, qui pro abiectione nostra nihil in terra sumus, inter vestras accipitis curas, non egentes collatione nostra: & in hoc vtique magnitudinem incomparabilis Dei clementiae demonstrantes. Quapropter quoniam iussi sumus, vltra nos quoque praesumimus; & quid sentiamus, vestrae pietati suggerimus. Nos igitur, venerabilis imperator, in vltimo mundi loco degimus, multo spatio a regia ciuitate distantes, sed a vestrae potentiae in nullo diuini fauore: circa fidem equidem rectam sententiam possidemus, ad sermones vero contentionum linguas habemus segnes. Cohabitu enim circa Armenios barbaros, fideles quidem, sed recte Romano eloquio non vtentes, breui quodam spatio ab eis, magis autem intercisione Euphratis fluminis separati, & propter frequentem barbarorum permixtionem longos nequiuimus proferre sermones. Vitamus autem etiam doctrinas extraneas proferentes, quia eloquia quidem sancti Spiritus renuunt, & propriam doctrinam in euangelicis eruditionibus afferre noscuntur. Nos etenim secundam inhabitantes Armeniam, vna & immobili vtimur voluntate, & in vna fide consistimus, communiter omnes, & seorsum singuli pro vestra maiestate ad Deum facientes orationem, ab omni haeresi & lingua blasphema separati; vnamque doctrinam super omnia claram a sanctis trecentis decem & octo patribus percipientes, patrum fidem inuiolabilem conseruamus: quaestiones vero de Deo tamquam inutiles & nostra cogitatione superiores effugimus, & aliud quidquam aut dicentes valde declinamus, a superfluis quaestionibus abstinemus; & lectiones impias refutantes, ab earum prau-

tate inimica ecclesie sumus extranei, & triticum fidei a zizaniis separatum vobis fidelibus imperantibus conferuamus, in traditione patrum doctrinae sufficientiam possidentes, & nihil superuacaneum quemquam loqui sinentes. Superflui namque perscrutatores diuinarum rerum, & dogmatum quaesitores, & quasi pietatem suis syllabis comprehendentes, cum loquuntur, aut aliud quidquam de scientia diuina delinquunt, eleuantur mox contra Deum: & volens vnus quis aliquid constituere, propriam fidem scribit, a catholica ecclesia semetipsum abrumpit, rectis dogmatibus contradicit, fideles & fortiter instantes & manentes in fide vehementer impugnare nititur, & lingua propria debellatur. Vnde ne sapius aduersitate diaboli diuisi, & in multas discreti sententias, rectam patrum imminuamus fidem, propugnatores vos fidei, quia immensis iam beneficijs Dei imaginem conferuastis, Deus instituit, quatenus contra operantes scandala, vestra obiiicientes auxilia, atque solatium laborantibus in euangelio conferentes, triumphum cum eis pariter habeatis. Sancta siquidem & catholica ecclesia euangelicam percipiens fidem, in qua tu quoque vocatus es, piissime principum, & confessus bonam confessionem, in ea consistis, atque traditiones tenes quascumque praecipit, & vocante Iesu Christo, non poteris amoueri: ab iniquis autem comprimitur quidem, non tamen annihilatur, sed floret potius, pietatis illustrata dogmatibus, & vestra simul irradiata fide, suscipit bella hostium sibi placentium, & eorum mala consilia nihilo minus auersatur, peregrinis & vanis doctrinis per diuersa non fertur. Omnibus enim blasphemis impietatis initium est languor pessimus, quo se magis amare volunt. Vnusquisque enim horum vocationem Christi ad nomen proprium transferre volens, iniquas blasphemias aduersus Christum eructare dignoscitur: qui ex nobis fuerunt, non manserunt nobiscum. A recta namque & regia digressi via, & redemptorem nostrum Christum impudenter abnegantes, & ipsi vocatione qua vocati sunt, facti probantur extorres; & obedientes sibi met, impie suum habere vocabulum pro Christiana religione fecerunt, qui non in alia baptizati sunt fide, aut alios Christi discipulos habuerunt, alium modum bap-
prisma-

1. Ioh. 2.

ptismatis introducentes, aut Christum alium prædicantes. *Vnus enim Dominus, una fides, unum baptisma.* Quidam Ephes. 4. vero imitantes Iudæ voluntatem, a semetipsis blasphemiam malitiam genuerunt, & Christi vocabulo cum ipsa pietate priuati, eos qui sub eorum nomine crediderunt, suo nomine vocari quadam deceptione fecerunt. Hinc enim trecenti decem & octo patres fidem in diuersis corporibus habentes vnam, confidenter bellum pro pietate gesserunt, & veritatem nimis mansuetissime defendentes, & mentem vesanam hostium ecclesiæ reuelantes, eos quoque qui & tunc simul erant, & nos qui post multum tempus sumus exorti, symbolo fidei ad veritatis iura perducere non quiescunt. Accedentibus enim ad baptisma tradimus quod & accepimus, non augmentum aliquod facientes aut detrimentum hoc. Huic namque doctrinæ nihil affectione minus est. Contra omnes itaque abominandas hæreses veritatem confidenter opponimus, ne velut impræparati secundum scripta spiritalia condemnemur. Et eis quidem qui sacrilegium in diuinas perpetrant scripturas, & corda sibimet faciunt adhærere simplicium, nos qua possumus virtute resistimus: nerui vero & arma ecclesiarum & virtus, vos estis, Christianissimi principum. Nam & beatæ memoriæ Constantinus, princeps militiæ omnipotentis Christi, trecentos decem & octo sanctos patres habens armigeros, & dominico bello vincens, maximus quidem apud regem regum apparuit, in omnibus autem Dei ecclesiis tempore longo & obliuione memoriam possedit fortiorem, & ab omni pio ore laudatur. Igitur quasi paternæ succedentes hereditati sacratissimi principes, qui scepra illius susceperunt, in Synodo centum quinquaginta patrum & fidem trecentorum decem & octo patrum piis & Deo decibilibus sanctionibus firmauerunt, & inuentorem nouorum dogmatum confuderunt, inanem depellentes ab ecclesia pestem, æqualem Patris & Filii & Spiritus sancti substantiam, virtutem atque diuinitatem annuntiantes, in nullo dignitatem, auctoritatem aut dominationem penitus imminutam. Rursus ergo diabolus armæ suæ malitiæ Nestorii linguam exacuens, in duos filios diuidere vnum & solum Christum nefanda voluntate præsumpsit, & rem vnita-

tis veræ dissoluens, seorsum in hominem, & seorsum in
 Dominum Christum Filium Dei viui impia machinatio-
 ne discreuit. Quo facto, mox beatæ memoriæ Cælestinus
 Petri sedis sententiæque successor, & Cyrillus Alexan-
 driæ ciuitatis episcopus, & Acacius magnus noster pater
 & doctor, cum multitudine sibimet aggregata sapientes,
 impetum contra veritatem factum destruentes, inuen-
 torem mendacii cum ipso mendacio pariter expulerunt, &
 sanctorum trecentorum decem & octo patrum fidem ro-
 borauerunt. Sed neque hac diabolus deuictione confu-
 sus, dogma Valentini olim sopitum, per Eutychem denuo
 renouauit, surrexitque, dicens cæleste corpus assump-
 sisse Dominum Iesum Christum, & ad homines aduenisse.
 Quem si fas esset, callidum verbis, non vero intellectu
 contendentem, vt non dicam dogmatum nummularium,
 vt cum corpore ad cælos educeretur, ostenderemus ei
 Dominum gloriæ, figuras clauorum in manibus haben-
 tem, & his potius quam inaccessiblei luce fulgentem. In
 carne enim is qui semper est, apparuit: factus est ex mu-
 liere creator omnium, factus sub lege, vt eos qui sub lege e-
 rant, redimeret; vt filiorum adoptionem reciperemus. Pauper fa-
 ctus est, cum esset diues: & participationem meat carnis ele-
 git, ex semine Abrahæ factus est, & sanguine & carne
 participatus, proxime nobis vnies & compaginans in
 vnum diuinæ naturæ peccatricem nostram ex transgres-
 sione naturam. Caro enim & ossa, secundum euange-
 listam, Deum ostenderunt, & Deus naturæ in carne
 & ossibus manifestatus est; vt cum a vita nostra morta-
 litas sit absorpta, nequaquam sit iam mors, vita viuente
 per mortem. Viuus enim Dei sermo in morte semetipsum
 ostendens quia vita est, mortem nequaquam esse declara-
 uit; & robur atque integritatem suæ præsentis demon-
 strare volens, ad discipulos ait: *Palpate me, & videte, quia
 spiritus carnem & ossa non habet, sicut me videtis habere.* Factus
 vtique secundum nos homo, qui permanens Deus: media-
 tor effectus Dei & hominum, primitiæ dormientium, pri-
 mogenitus ex mortuis, secundus Adam, caput corporis
 ecclesiæ. Ait namque propheta: *Et homo est, & quis agnosceret
 eum?* Quod enim ait, *Et homo est,* augmentum & assump-
 tionem ostendit eius qui est, & futuri in sæcula diuinitatem

Ioh. 20.

Galat. 4.

2. Cor. 8.

Hebr. 2.

Luc. 24.

2. Cor. 5.

Luc. 24.

1. Tim. 2.

1. Cor. 15.

Coloss. 1.

Ierem. 17.

ANNO
CHRISTI
411.ANNO
CHRISTI
411.

ANNO
CHRISTI
431.

interpretatur. Cum itaque adoramus Christum, qui & dispensatiue pro nostra salute suscepit carnem passionis, & diuinæ nobis impassibilitatis iura donauit. * Sic enim Concilium sanctorum patrum Calchedone celebratum sapiens, & trecentorum decem & octo patrum inuiolabilem & intentabilem custodiuit fidem; & fortiter in eruditus viris fatuitatibus resistens, catholicis ecclesiis in toto orbe fundatis contulit bona pacis. Cum quibus nos quoque in vno corpore congregati per fidem, vestrum imperium immutatum, & ad filiorum filios peruenire, ab omnium Domino deprecamur. Si vero quidam decerpentes congruentia syllabarum compositionesque verborum, bella & lites mouere tentant aduersus ecclesias, Deus resistet eis. Nos autem intentionem exponentium fidem & mentem probantes, nequaquam a verborum compositione recedimus, sed & propugnatores dogmatum, & perfectos custodes fidei trecentorum decem & octo patrum habemus, & sanctos patres Calchedone collectos, sicut & ipsos trecentos decem & octo patres, honoramus. Nihil enim adiicientes illorum symbolo, os obnoxium multis suppliciis damnauerunt. Igitur sanctionem pietatis vestræ suscipiens vna cum sanctissimis episcopis nostræ prouinciæ, relegensque preces ab Alexandrinis clericis vestræ maiestati porrectas priores atque posteriores, in prioribus quidem inuasionem ouium factam contra pastorem fleui, & contra ipsum sacerdotium seditionem noui Dathan & Abiron nimis ingemui. Pudor enim cunctus per arrogantiam est expulsus, omnis lex & timor imperialis & iudicium est contemptui, & sacerdotales sanctiones vexauerunt nefandissima voluntates, manus contra sacerdotes armantes, quas debuerant optime temperare; & donum perceperunt, dignum suæ salutis pignus. Habens etenim mentem ratione priuatam, sicut precibus sumus edocti (si tamen veræ sunt) sceleratus Timotheus, principatus amorem utilitati præponens, ad res nefandas accessit, sedibus non sibi competentibus irruens, adhuc viuo ecclesiæ sacerdote; dispensationemque ecclesiæ petulanti voluntate diripiens, & principium sacerdotii faciens sanguinis effusionem: sed etiam sanctorum gregum cædis factus occasio,

Concil. Tom. 9.

Y y ij

Num. 16.

impudenter custodem constituit semetipsum, qui neque vocari dignatus est Christianus, quando cruentis manibus venerabilia mysteria non dubitat impia presumptione contingere, & post damnationem illam operari, quæ eum, neque alios agentes, sanctorum patrum regulæ videre permittunt. Qui neque sustinens ut secundum regulas ordinaretur ecclesiasticas, & ab his qui simili castigationi videbantur esse subiecti, factus episcopus, ab omnibus ecclesiis semetipsum excommunicasse dignoscitur, quasi faciens diuinæ gratiæ donis iniuriam. Deinde cum non valeat curare quæ ab eo male præsumpta sunt, si tamen quæ de ipso dicta sunt, cum veritate concordant, patrum Conciliis obloquitur: & cum ei mala patriæ non sufficiant, omnes conturbare tentat ecclesias; quasi potestatem habens gerendi quæcumque voluerit: & neque viuis, neque mortuis præsulibus parcit ecclesiæ, sed quasi contra omnes potestatem impietatis adeptus, primum & patrum Synodo derogat, quam Spiritu diuino statuit sedes Alexandrina. Quod mihi videtur fecisse, ut effugiat homicidii adulteriique supplicia. Illic namque in ipsis principiis contra homicidas excommunicationis decreuerunt pœnam. Non suscipit autem sanctum & vniuersale Calchedonensè Concilium, nesciens quia etiam ante hoc a trecentorum decem & octo sanctorum patrum fide semetipsum fecit extraneum, quam sanctum utique Calchedonensè Concilium confirmauit ac roborauit. Opportebat enim eum ascendente tyrannice ad thronum beatæ memoriæ Cyrilli, illius libris incumbere, & doctrinam illius possidere. Sed vos pii, tamquam vniuersos principes optima virtute superantes, fidem defendite tyrannidem sustinentem, patrum sanctionibus conferte virtutem, sacerdotibus donate a periculis libertatem, prohibete eos qui irregulariter contra ecclesias nituntur insurgere: quatenus sine seditione & lite atque bello vestris temporibus sanctæ Dei ecclesiæ constitutæ, incessabiliter pro vestra longæuitate atque salute emittant Domino Christo suas orationes, ut longis pacificisque temporibus vniuerso orbi terrarum & omnibus sanctis & catholicis Dei ecclesiis condoneris, per omnia inuictissime & Christianissime triumphator semper Auguste.

ANNO
CHRISTI
451

ANNO
CHRISTI
451
• OCCI

ANNO
CHRISTI
451.
* OCTIUS

* Trefius misericordia Dei episcopus Melitenæ metropolis sanctæ & catholicæ ecclesiæ, propria manu subscribens, secundum sanctionem vestræ pietatis, meam sententiam per præfatam epistolam protuli, quid sentio in confessione sanctorum patrum in Nicæa conuenientium, quam secutum est & Calchedonense sanctum & vniuersale Concilium: simul & quod sapio super Timotheum, quem preces accusauerunt: & custodiri vestram potestatem sanctis ecclesiis & omni orbi terrarum temporibus longis exoro.

Ioannes episcopus Aræ, similiter.

Adelphius episcopus Arabiæ, similiter.

L.

EPISTOLA EPISCOPORVM
CAPPADOCIÆ PRIMÆ,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Religiosissimo, & a Deo infulus imperiales adepto, Leoni Augusto, Alypius episcopus Cæsariæ Cappadociæ, in Domino salutem.

MAXIMVS omnium Dominus Deus munus optimum & sanctis Dei ecclesiis & toti orbi terrarum vestrum condonauit imperium. Et hoc nos non aliqua coniectura dicimus, sed ipso rerum experimento eruditi proferimus. Nam quando in ipso principio vestri regni, quod a Deo in omni orbe suscepistis, non aliunde, nisi vnde decebat, imperii fecistis initium, maximum est indicium voluntatis vestræ, quam habetis circa benefici largitorem. Mox enim vt ad imperium accessistis, bene etiam hoc dispensante pro nobis Domino nostro Iesu Christo, repente iusta Dei sententia in vestra pietate monstrata est, magis autem in nobis. Nam virtus imperantis commune bonum est, & vtile singulorum, redditusque per vos & a vobis cunctis sanctis Dei ecclesiis honor, literis vbique currentibus atque significantibus, & quam habeatis circa fidem orthodoxam voluntatem, & quia nihil veritati præponitis. Hinc itaque nobis fiducia conceditur, & bonorum omnium spem habere confertur sub tali principe constitutis, qui & subiectorum salutem rebus omnibus superponit. Quia vero contigit turbas atque tumultus emergere, & in his magis rebus, vbi vobis maximum est studium, id est, circa Dei ecclesias pacis iura con-

Yy iij

ferre, quam bonitatis inimicus diabolus ab eis auferre, & violentiam inferre tentauit: neque in hac causa nostram probaris neglexisse cautelam, inuigilas autem, & cuncta consideras secundum bonos pastores, ne lupis liceat oues arripere: aut certe secundum optimos medicorum, alligas vulnera, & eis præbes denuo medicinam. Cooperetur itaque Dominus huic vestræ pietatis intentioni, & modum inueniat, quatenus omnia quæ diuisa sunt, copulentur, & disrupta totius corporis membra rursus compagentur, & totum ecclesiæ corpus salubritati reddatur, vnitumque seruetur. De his enim, vnde mihi vestris literis præcepistis, id est, de sancto Calchedonensi Concilio, & Alexandrinis malis, quæ cum fieri non oportuerit, facta dicuntur: hoc tantum dico, quia similiter ignorauit & quæ Calchedone sunt gesta, quia nec in Synodo fui; & ea quæ Alexandria facta sunt, nunc vix audiui; simul & quomodo defunctus est sanctæ memoriæ Proterius, & quia eo viuente, is qui nunc episcopus factus dicitur, ordinatus est. Quia vero iussistis me de his omnibus ignorantem, meam vobis sententiam declarare, colligere festinaui episcopos sub me constitutos, (sunt enim duo) quorum vnus, sicut præcepistis, aduenit, & ipse mecum fecit sententiam manifestam: alter vero infirmitate detentus, occurrere quidem non valuit, suam vero voluntatem ad me datis literis indicauit, quas etiam meæ suggestioni coniungens pariter destinaui. His itaque sic se habentibus, vestræ pietati significo, quia ea quidem quæ particulariter examinata sunt atque gesta a sanctis episcopis in Calchedonensi collectis ciuitate, non legi, (neque enim a sanctæ memoriæ tunc episcopo Thalassio, qui interfuit sancto Concilio, aliquid hic amplius est allatum ex his quæ gesta noscuntur) sed tantummodo definitionem expositam ab illo sancto Concilio, ab eo delatam inspexi: quam relegens salubriter, congruenterque suscipiens atque intelligens, & (vt reor) mente recta eam vt oportebat examinans, comperi a recta fide non dissonare. Nam & trecentorum decem & octo sanctorum patrum Nicææ conuenientium laudat fidem, & eam sequi omni intentione festinat, & inuiolabiliter immobiliterque custodit: in qua, gratia Domini nostri Iesu Christi, & baptizati su-

mus & credimus, & in qua credere accedentes ex gentibus edocemus: sed & reliquos omnes sanctos sequitur patres, & eos qui post illos in regia ciuitate collecti, & rursus qui Ephesi conuenerunt: & ut simpliciter dicatur, omnes qui in fide & recto dogmate sunt præclari, socios asserit & fidei communicatores. Inscribit & sanctæ memoriæ Cælestinum, & maximum Cyrillum, qui vbiq̃ noscitur approbatus, & maxime in anathematibus prolatis contra Nestorium, & ei similia sapientes: sed etiam eos qui cum illis pro pietate dimicarūt atque decertarunt contra Nestorium veritatis inimicum, & qui iniquitatem *Psal. 74.* locutus est in excelsum: nec non aduersus eos, quicumque adulterare vera dogmata cognoscuntur; & quod summum est, Dominum nostrum Iesum Christum non confitentur ex sancta Maria virgine Dei genitrice incarnatum nostra carne, & per omnia secundum nos factum peccatum propter salutem nostram: quod ab omnibus qui recte crediderunt & credunt, intelligi & dici omnes agnoscimus, quia hanc gratiam adepti sumus. Ergo quantum ad definitionem, quam etiam legi, nihil habeo in quo sanctum Concilium possim de mala secta culpāre. Si vero non propter fidem, sed propter alia quædam quasi non secundum regulas a sanctis trecentis decem & octo patribus in Nicæna vrbe prolata, facta sunt, quæstio nunc exorta est, hæc non vniuersalem debent tumultum facere, sed vestræ indigent examinatione pietatis. Vobis namque hæc inquirentibus, & sacras regulas relegendibus, bene noui quia correctionem causā suscipiet. Nullus itaque iudicet, quia supra me, & vltra quam mihi conuenit, hæc locutus sum. Nam neque hæc ipsa dicerem, nisi coniurationem in vestræ pietatis syllabis positam formidarem, compellentem nos quæ vera sunt cum fiducia declarare. De his autem quæ in Alexandrina ciuitate facta vulgantur, hoc tantummodo dico, quia lamentatione digna sunt quæ gesta dicuntur, & si vera facta sunt, aut a Timotheo qui episcopus dicitur ordinatus, aut a quolibet alio, & sicut conscripta sunt in libellis pietati vestræ ab accusatoribus eius oblatis, ita contigerunt, indignos sacerdotio huiusmodi operarios esse dico. Vestrum est autem omnia disponere sapienter, & prouide huius mali impetum

cohibere, ne ulterius possit accidere. Igitur quæ de prædictis causis noui, atque dicere debui, hæc sunt. Quæ uero ipsius negotiis & omni mundo profutura sint, opto, si quid meæ orationes profint, ut Dominus Iesus Christus cuncta bona sua uestro imperio præstet, & nobis in se sperantibus longis temporibus uestrum custodiat principatum, dispensantem mansuete atque clementer & religiose quæ nostra sunt.

Alypius misericordia Dei episcopus metropolis Cæsareæ primæ Cappadociæ sanctæ Dei ecclesiæ, obediens his quæ pie mihi a uestra potestate præcepta sunt, hæc meis scriptis insinuauit.

Vuius episcopus Nyssenus similiter.

LI.

EPISTOLA EPISCOPORVM
SECUNDÆ CAPPADOCIÆ,

AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo, & amabili imperatori, semper Augusto Leoni, Patricius, Eustathius, Nebulius, Theodosius, Aristomachus, Cyrus, Ambrosius, Patrophilus, episcopi secundæ Cappadociæ.

IN TENTIO pia, & studium quod circa rectam fidem geritis, munus Romanorum uobis contulit principatum, o sacratissime & Christo amabilis imperator. Quam fidem in utroque conseruans, vis equidem sanctas ecclesias esse, & eas augeri, nec non unumquemque ad fidem rectam, quam a prima iuuentute serenitas uestra seruaui, adducere, quamque etiam uobis nunc tempus est aperte omnibus explanare. Quia uero nostram sententiam, quid sapiamus, sacris literis manifestare sanxistis, & agnoscere uolulistis, quid de sancto Calchedonenfi Concilio sentiamus, & de his quæ Alexandria gesta dicuntur: conuocatis in unum sanctis episcopis secundæ Cappadociæ, hoc egimus. Conuenientes enim in unum una cum clericis, primum quidem pro uita uestræ tranquillitatis orauimus ad custodiam sanctarum ecclesiarum, nec non ipsius rectæ & uenerabilis fidei, & pace undique per uictoriam cunctarum gentium longius propaganda. Relectis autem precibus ex utraque parte uobis oblatis, hoc est, a sanctissimis episco-

episcopis Ægyptiacæ diocesis, & ab aliis, indicamus quia & ab initio in his quæ definita sunt a sancto & vniuersali Calchedonensi Concilio, tunc consensimus, & nunc in præsentibus subscripsimus, & ea ita seruamus, sicut antiquum sanctum & vniuersale Concilium sanctorum trecentorum decem & octo patrum in Nicæna vrbe celebratum, secundum quod & baptizati sumus, & nosmetipsos bonæ confessioni tradidimus, sacerdotiumque sortiti clementia Domini nostri saluatoris Christi, ad fidem eius eos qui imbuuntur, adducimus. Nec non & alias Synodos, quas per singula tempora congregari necessariæ res exegerunt, sicut in his indicatur, per omnia custodimus, quod a sancto Spiritu celebratæ sint, & de his quæ placuerunt, constituta noscantur: & arbitramur quia quicumque sancto & vniuersali Calchedonensi Concilio aduersari nituntur, semetipsos non intelligunt, quando & sanctorum trecentorum decem & octo patrum in Nicæno Concilio inimici apertissime comprobantur. Nam si sancta Calchedonensis Synodus hanc Synodum suscepit atque firmavit, tamquam veritatem habentem, & rectæ fidei firmitatem, (utraque enim inest in se) quomodo non aperte illi quoque repugnare noscuntur? Non enim prudentis est animi, in parte quidem suscipere, in parte vero aliquid reprobare, & propria abiicere sententia, quæ ab illis sunt utiliter definita. Et de sancto quidem Calchedonensi Concilio hæc dicta sufficiant. De his autem quæ Alexandria non bene gesta sunt, dudum quidem sufficienter fleuimus, & nunc etiam nequaquam lamentari quiescimus. Quis enim modus nostrarum erit lacrymarum, cum multa & importabilia videantur quæ in ea vrbe contigerunt, sanctis ecclesiis passis iniurias: licet hoc vel dicere præsumptiuum sit, & neque pudore prohibitis eis, qui sanctum baptisterium inuaserunt, quique forsitan & in eo sanctam gratiam adepti sunt, ad redemptionem pristinorum utique peccatorum? Cum vero adiicitur, quia & in his locis sacerdotis interfectio perpetrata est, quomodo non erit ita terribile, ut omnem auditum valeat obturare? Dum autem etiam depompatum dicatur omne corpus, iniuriisque subiectum, cum iam caruerit sensu, & membra diuisa, ignique contradita, collectusque cinis, secundum quod illis placuit, di-

sperfus est, quomodo non erit hoc miserandum, & multarum lacrymarum rigatione dignissimum? præcipue dum quis animo cogitet, quia neque post mortem defuncto sacrificii oblationem fieri permiserunt, sed tamquam extraneæ legem eum punire festinauerunt, qui iam nequaquam harum iniuriarum videbatur habere sensum. Ea vero quæ de Timotheo gesta sunt, penitus non laudamus: sacerdotium habere non potest. Primum quidem, quia oportet eum qui ex quacumque causâ deponitur, sustinere, & neque ad eum gradum accedere, neque ad maiorem currere dignitatem, antequam is qui eum deposuit, soluat sententiam in eo prolatam, aut certe sanctorum episcoporum Synodus quæ perspexerint iusta, definiant. Depositos autem episcopatu seu clericatu aliis hanc conferre dignitatem, lex ecclesiastica nulla permittit. Si autem etiam sinamus per concessionem, quia duo episcopi fuerunt fidei præconio digni; neque hoc modo deficiente numero ordinatio episcopi potuit provenire, quando hoc sacris Canonibus inhibetur. Dum vero habente episcopo in sua ecclesia sacerdotium, & in nulla parte reprehensio, neque remoto, alter in ecclesia dicatur introductus, & culpabile, & omni ratione probatur incongruum. Quia vero, sicut precibus indicatur, omnia quæ de Timotheo gesta sunt, sine venia sunt, & omni consequentia videntur extranea, & sacerdotio dissonantia, non solum si hæc omnia in eo probantur effecta, sed vel si vnum tantummodo horum quæ prædicta sunt, contigit, neque sic eum subtilitates Canonum sacerdotium habere permittunt. Quod si etiam insidiatus agnoscitur sanctæ memoriæ Proterio aut voluntate, aut opere, palam est quia & sacris Canonibus expellitur, & apud leges bene positas odibilis inuenitur. Hæc itaque sunt, quæ in vnum conuenientes atque deliberantes pariter approbauimus: vestra vero piissima Christianissimaque serenitas, quæ super nos prouide sortita videtur imperium, multis bonisque fruatur temporibus; & sicut oramus, sanctissimas sub quiete seruet ecclesias, & pacem omni conferat mundo, omnesque gentes vobis, quæ sub sole sunt constitutæ, succumbant, quod dudum gratia Domini Christi constat esse iam factum, ut rursus ad meliorem statum Romanus perueniat principatus.

ANNO
CHRISTI
431.ANNO
CHRISTI
431.

Patricius episcopus Tyanorum metropolis, secundum vestrae pietatis sanctionem, meam manifestavi sententiam de Calchedonensi Synodo, quia eam suscipio, nihil contrarium sanctis patribus sapientem. similiter autem & de Timotheo, sicut supra scriptum est: & manu mea subscripsi, & potestatem vestram multis oro custodiri temporibus.

Eustathius episcopus Paterni, similiter.
Theodosius episcopus Nazianzi, similiter.
Aristomachus episcopus Colonorum, similiter.
Cyrus episcopus Cubistulæ, similiter.
Ambrosius episcopus Alunæ, similiter.
Patrophilus episcopus Iustinopolis, similiter.
Anebrius episcopus Doalæ, similiter.

LII.

EPISTOLA EPISCOPORVM
PROVINCIAE PONTI,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo imperatori, Cæsari Leoni, triumphatori, semper Augusto, Euippus, Petrus, Ioannes, Gratianus, episcopi provinciae vestrae Ponti.

Vos equidem inuictissimos atque Christianissimos principum quis non laudet, terrarum orbem sapientia gubernantes, & principatum fortiter obtinentes, & optimum æquitatis fundamentum, hoc est, amorem quem circa nos geritis, digna ædificatione ponentes? Aperte namque per hæc monstratur, quia nulli fuit aliquando cuiuslibet rei sic feruentissimus amor, sicut vestrae pietatis imperio, ut Christianorum populus possit augeri, & ad maximam gloriam potestatemque perducere, quem penitus in malis esse non finitis. Nec vos ab huiusmodi voluntate suspendit neque fauor populi, neque multitudo pecuniarum, nec quaestus gloriae, neque quod rex regum esse videris & nominaris, nec omnia reliqua, quibus agnoscitur humana felicitas. Nihil itaque horum omnium vos ita lætificat, quomodo ut per vestram maiestatem nos exultemus, & per nos vestrum apud Deum & homines approbetur imperium, & insolubilis apud vos potestas permaneat in æternum. Propterea siquidem alienigenarum quidam populus, qui pridem nostram provinciam veluti suam inuaserat, non magno labore subiectus est, sed & omnes

circa Romanū imperium gentes inimicæ destructæ sunt. Vos autem hæc omnia secundo loco ponentes, tamquam diuina manu protecti, nostram concordiam valde requiritis, bene scientes, quia vestra securitas ecclesiarum pace consistit. Nam si fuerit pax inconcussa, immobiliter seruabuntur vniuersa. Nos itaque quis digne possit flere, sciens verborum facta considerare, & passiones lamentationibus æquare? Quoniam pacem quam a patribus percepimus, non seruamus, & eius tantum nomen audiuius, hanc nec leuiter venerari cognoscimus. Solutum est enim vinculum caritatis, thesaurorum nostrorum pax direpta est. O quanta sunt mala! protrahimur enim passionibus nostris ad gemitus. Nostra fuit caritas aliquando: paterna est hæc hereditas, quam in nobis per discipulos Dominus thesaurizauit, dicens: *Mandatum vobis do nouum, vt diligatis adinuicem*. Sed hanc hereditatem priores quidem successores filii a patribus suscipientes, vsque ad nostros patres inuiolabiliter seruauerunt: hæc autem luxuriosa generatio non seruauit. Quomodo lapsæ sunt de manibus nostris, caritate defluente, diuitiæ? Nos caritate pauperes sumus, & inimici de malis nostris locupletantur. Ait enim Psalmista: *Zelatus sum super iniquos*. Nos paululum transeuntes, quod scriptum est legamus: *Zelati sumus super iniquos, pacem peccatorum videntes*. Illi siquidem sunt concordēs alterutris, & sibimet copulantur, & velut funes sua perplexione roborantur: nos autem nec consentimus adinuicem, neque nostris sententiis concordamus, cum nullus ignoret, quia sanctæ & laudabilis Trinitatis primum bonum sit pax & indiuisio. Vnde & Deus vnus & est, & esse creditur, non minus propter concordiam aut æqualitatem substantiæ, sed etiam vt nomen hoc vnitatis Deo sit commune cum aliis, quibus gaudet. Pax enim, & caritas, & similia, vocitatur, per hæc nomina nobis præstans, vt his virtutibus transformemur ad Deum. Secundæ vero post Deum potestates, id est angelicæ cælestesque virtutes, nihil ita libenter habent, quomodo quietem tumultusque vacationem. Deinde siue leges creaturæ respiciamus, quia cælū & terrā & mare & totus hic mundus, maximum Dei elementum atque mirabile, quod etiā Deus declarat, donec con-

Ieron. 13.

Psalm. 72.

Ibid.

stiterit, & pacem ad semetipsum habuerit, manens in propriis naturæ terminis, & nihil alterius contingens, neque vincula suæ harmoniæ digrediens, quibus artifex ratio omnia colligauit, mundus est, quod vocatur præcipua pulchritudo, qua nihil poterit quilibet hic clarius aut magnificentius inuenire: mox autem ut pacem amiserit, & mundus esse cessauit, & illud pacis bonum quale fuerit, tumultuatione monstratur. Et ut relinquamus populos & ciuitates, & choros, & militias, & domos, & nauium complementa, & coniugia atque societates pace quidem creuisse, tumultuatione vero defecisse; ad Israel veniamus, & aliorum flagello corripiamur. Illi namque donec pacem habuerunt, & adinuicem & ad Deum, sanctus populus, *Dent. 7.* & pars Domini & regale sacerdotium vocabantur, & a *Exod. 19.* principibus regebantur gubernatis a Deo, & columnæ eos ignis & nubis nocte dieque deducebant, ut inter eos *Exod. 13.* adstantes: mare vero Moyfis virga percussum, velut vitrum in aliqua summitatis parte vsque ad finem sectum, ab initio litoris vsque ad terminum alterius probatur esse diuisum, ut & Moyfes cum omni populo in fundo constitutus sine vlla infusione, adustus etiam sole, & pedibus abyssos in siccitate fundi ingrediens, non timuerit repentinum murum ex fluctibus fabricatum, hinc & hinc instar muri conspiciens aquas fuisse coagulatas. Esurientibus *Exod. 16.* autem cibus est cælitus allatus, fontem petra sitientibus *Exod. 17.* ministravit: pugnantibus autem manuum extensio pro *Ibidem.* innumeris millibus fuit, & triumphos oratio contulit, itinera præparauit. Ab horum facie flumina recedebant, *Iosue 3.* imitantia mare cognatum. Sol stetit iusti oratione vin- *Iosue 10.* ctus, & proprio cursu subsistens, occasionem persequendi concessit, augmentum quotidianæ mensuræ largitus est. Sed & propter sacerdotum ambitum, tubarumque *Iosue 6.* sonum, murus hostium fortissimus est commotus. At vbi iam mente languere cœperunt, & legem vmbra futurorum sæpius conculcare, & prophetas clamantes spernere, deinde euangelica miracula quæ per Christum sunt facta, respicientes, id est, conceptum sine permixtione, incorruptam natiuitatem ex Virgine, & desuper inuisibiliter testificantes voces ei, cuius supereminet dignitas, & naturalium infirmitatum salubritatem non aliqua medi-

*Matth. 14.
& 15.*

cina, sed puro sermone & iussu voluntatis effectam, & mortuorum regressionem, & timorem dæmonum, & potestatem passionum in aere. Et super maria gressum, non diuiso per vtramque pelago, nec in fundo nudato gradientibus secundum miracula Moseos, sed ipsa superficie gressibus quasi terræ constipatione substrata, per quamdam fortitudinem procedente vestigio: & ciborum copiam, quantam ille voluit, ministratam, & epulas in deserto largissimas, cum multa millia pascerentur, quibus non cælitus manna fluebat, neque terra frugifera de sua natura res necessarias dabat, sed de ineffabilibus horreis diuinæ virtutis hæc munificentia procedebat: panisque præparatus ministrorum fructificatus in manibus, & amplificatus satietate comedentium, ita vt reliquæ multis aliis mensis copiam ministrarent, & de panum epulis totidem numero cophini, quot sunt apostoli, remanerent. Hæc itaque miracula videntes singuli, grauer valde respiciebant; sed & piscium epulas, quas maria non præbebant, sed ille qui etiam mari hoc genus inferuit: pro tantis beneficiis mordacitate concussi, & inuidentes suæ saluti, vt Domini bona paterentur, crimen hoc maximum iudicantes, aduersus Salvatorem & Christum magis accensum sunt, in multasque diuisi partes, aduersus semetipsos postea sunt conuersi, crucifixo Domino eos ad hanc poenam vtique compellente. Igitur quanta in oppressione sint passi, non victum porrigentes filii, sed eos pro victu negantes, & famis remedium carorum pignora facientes, longum est enarrare. Verumtamen vna est horum maxima valde calamitas, quod in totum mundum dispersi sunt, vt & cultus deficeret eorum, & Ierusalem pauimentum vix possit agnosci: ad quam eis ad hoc tantum licet accedere, quantum possunt defolationem eius in die lugere. Sed nos etiam huiusmodi habentes exempla, ad discordiæ mala procedimus. Heu mihi, quia ditati sumus in malis, & omnia tenebræ conceperunt, & operuerunt vniuersa, multum nouem plagis Ægyptiorum grauiora. Palpabiles tenebras iam timemus, ne fumus expectati illius ignis hæc præsentia comprehendat, ne in his Antichristus addit, & * tempus habeat suæ potentia nostra vitia præsentisque labores. Non enim contra bene valentium

*Exod. 10.** i. cor-
fessionis
opposito
nitium.

muros accedit, aut caritate coarmatos aggreditur. Propterea inquit Ieremias in lamentationibus: *Ego defleo*, *Thron. 1.*
& quero oculis meis fontes lacrymarum. Passiones sufficientes & voto sapientes, vt lamentationem operentur, & vterro doleo, non est quomodo releuetur dolor, aut quibus sermonibus hoc agatur, quia deuictis inimicis, a nobisipfis modo destruimur, tamquam vesani carnes proprias comedentes, nec sentientes quia alterutros iaculamur, & ab alterutris in fugam conuertimur. Nam si preces oblatæ vestræ potentia a religiosissimis episcopis Ægyptiaca provincia, & reuerendissimis clericis, cum veritate concordant, quæ magnitudo est relicta nequitia? aut vbi sic amarus terminus alicuius tragœdiæ poterit inueniri? Quis sine lacrymis in hac narratione grauitatem * philosophia non possit excedere, audiens mediatorem Dei & hominum, qui cum angelis stetit, qui cum archangelis choros egit, in venerabili paschæ tempore, quo etiam latrocinantium collegia requiescunt, arma non mouentur, prætoria nihil agunt, & vnum omnibus Christianis studium est, a rebus aliis vacantibus, Christo per orationis puritatem in passionis atque resurrectionis sacramento communicare, ab spiritaliter pariente matre fuisse protractum, & ab eis qui ab ipso in eo fonte nascuntur initiati, pariter & quia sacerdos sacrificiorum sine sanguine celebratorum necatus est, & manus sacrificia faciens, suo sanguine violata est, quia in multas partes ferro diuidebatur corpus eius, diuersis contumeliis sauciatum, & irrationali populo lusus effectum, viris atque mulieribus, atque iuuenibus calamitatem hanc pro pompa gerentibus, ignique contraditum, & pyramide tracta in ciuitate Christiana in cinerem dissolutum? Hoc tamen gestum est, vt per omnia elementa sacerdos victor existeret, in terra punitus, igne consumptus, in aerem dispersus, & vt assolet, per minutas partes & atoma direptus, ad vicinas aquas vndis effusus, ita vt nec sepulturâ sanctam promereretur, quæ etiam impiis non negatur. Quantum credendum est tunc paganos atque Iudæos taliter conspicientes, nostra mysteria derisisse? Hæc igitur erunt posteris fabulæ incredibiles & amaræ. Sed quis horum malorum auctor, si tamen accusatores veri sunt? Is vtique qui adhuc viuente

Concil. Ni-
cœn. Can. 4.

Luc. 4.

Dioscorū.

pontifice, in Marci sedem prorupit ascendere, & adultero modo thalamos inuiolabiles attentare, ad sacrum altare pedibus non lotis accedens, qui suis manibus pontifex ordinatus est, qui omnes simul patrum terminos commouit, & sententiam in sua damnatione prolatam ipse, sicut putauit, absoluit; & alio iudicio episcoporum non indigens, nefandam atque imaginariam ordinationem suam a damnatis episcopis, & hoc duobus, accepit, cum regulæ patrum sanctam & venerabilem colentium Trinitatem, vel tres episcopos corporaliter adesse in huiusmodi dispensationibus omnino prospiciant. Hic autem non tali obseruatione prouectus, quoniam non poterat virtute hanc bonitatem præfulis ecclesiæ Alexandrinæ transcendere; alium molitus est modum, per quem conspicuè contrario videretur, & idem passus, quod prouenit eis qui furoris immensitate cæcantur, & quidquid prius occurrerit eis, irrumpunt, licet sit quoquo modo parcendum: qui cum tales sint, alios medicare contendunt; neque hoc mansuete aut mitissime faciunt, sed velut quidam medicus imperitus, incidere solummodo & occidere præparatus, cui recte dicendum est: *Medice, cura teipsum*. Abstulit itaque de diptychis eum, qui lege & ordine ascensu spiritali honorandus erat; & conscripsit illum, qui dogmate tantorum episcoporum de pontificali cathedra proiectus est. His igitur ita gestis, vt dictum est, (non enim nos harum rerum integritatem nouimus, in vltimo quodam loco Ponti degentes) huiusmodi emendatio vestra tranquillitate nunc eger: quia nisi causa languoris ablata fuerit, non poterit sanitas reparari. Quia vero etiam de Concilio fecerunt memoriam hi qui multa primitus commiserunt, etiam de causa quiduis nos pati contingat, pro veritate licet sustinentes pericula non celamus, dum liberam potestatem & fiduciam vtique sumpserimus: quatenus in nullo dissimilitudinis imago posita, principali figura disungi, & propterea sæpius veras sententia supplantari, multis vtique propter honoris affectum atque potentiæ, qui neque præsumptionem, neque fastum, sed vitam deberent sequi, virtutum contraria facientibus, quique a veritate propterea diuelluntur, & cum eis abrumpitur etiam multa pars plebis, cui mos est seditioni-

ANNO
CHRISTI
451.

tionibus congaudere, & cum volantibus pariter aduolare. Huiusmodi siquidem conspirationibus armatorum acquiescendum est, dum magis ordo episcopalis per miracula conquiratur. Quid enim de eis, qui Gregorii magni, ciuitatis nostræ episcopi, & aliorum eiusdem vocabuli episcoporum, & Basilii, & immortalitatis amatoris Athanasii dogmata sapiunt, aliud post tanta tempora potest credi? Aut aliquid conuertibiliter de inconuertibili poterunt cogitare, & secundis semper priora dissoluere, & non magis per quietem impetum tergiuersantium, semper quaestiones de Deo quaerentium, destruere, & aliquando post longas turbas, sanctis Dei ecclesiis pacis iura conferre? Sicut enim rerum materies, vehementi spiritu irruente, in semetipsa contrita, ignem & flammam sponte frequenter emittit, nequaquam prius hoc passa, donec spiritus flare cessabit: aut certe si celatus ignis in paleis, nulla respiratione flammæ concessa, neque ea quæ sunt vicina consumit, nec omnino valet extingui, sed pro flamma vapor quidem per paleas fertur in aera; si vero quamdam respirationem sumit, fumum conuertit in flammam: sic & nunc agitur, dum adhuc intus sunt querimoniam, quæ contra nos machinari noscuntur. Si vero conuenientes contra nos certamen decreuimus excipere, quod neque aures audiant, neque oculi videant aliquando, pia vestra potentia sceptrum imperii gubernante, metus est ne forsitan ad impudentissima bella perueniamus, & confusio magna præualeat, & nullam pacem alterutrum expectemus. Vnde considerandum est, quia iam rex cælestis ad ianuas est, nouissima sustineamus, & ipsum Dominum in gloria paterna venturum, iam non sub imagine, sed aperte respiciendum, iudicaturum omnem humanam naturam, timoris & spei futurorum ambiguitatem pendentem, & propter euentum vtriusque rei fortiter inhiantem. Quia vero etiam de his qui Calchedone conuenerunt, consulere nos vestra tranquillitas dedignata non est, dicimus, quoniam multitudinem illorum virorum respicientes fenectute sapientiaque pollentium, in cunctis spiritualibus donis admirandorum, super hæc & fidem glorificantium pii numeri, quos in Nicæna vrbe sanctus Spiritus congregauit, nec non & quos idem Spiritus in regia vrbe collegit,

Gregorius
Neocaesariensis
episcopus,
Sanctus magister
dictus.

cui etiam nos conformati esse dinoscimur, & pie conseruamus quæ ab eis prouisa sunt, & nunquam tantum Concilium denegamus. Hæc ergo breuiter piscatorie & non Aristotelice suggestimus. Si quid vero inerudite dictum est, aut velut ignorantibus compositionem ornatumque sermonis, aut velut a negotiis longe positus, veniam supplicamus vestram tribuere pietatem.

Euippus misericordia Dei episcopus metropolis Neocæsareæ sanctæ Dei ecclesiæ subscripti, & oro pacificum vestræ imperium pietatis longis conseruari temporibus pro sanctarum Dei ecclesiarum & totius orbis statu, piissime & Deo amabilis imperator.

Petrus episcopus Comanus, similiter.

Ioannes episcopus Polemonii, similiter.

Gratianus episcopus Cerasuntis, similiter.

LIII.

EPISTOLA EPISCOPORVM
PROVINCIAE HELLESPONTI,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo terræ domino, possidenti caeleste regnum, perpetuo Augusto, imperatori Leoni, Seleucus, Vranus, Erythrius, Aelianus, Hyperitius, Paulus, humiles episcopi Hellepontis prouinciæ.

DIGNÆ sanctiones actuum vestrorum, qui vobis imperii retinacula * gubernarunt. Secundum fidem namque apostolicam, catholicamque virtutem vobis agentibus Deus potentiam mundi commisit, quam pace Deo placita gubernatis. Sancti itaque prouinciæ nostræ Deo amabiles episcopi conuenientes in vnum, relegere vestræ serenitatis epistolam & preces annexas, vt quod secundum sanctiones ecclesiasticas placeret, vobis indicaretur. Considerantes ergo prædictas preces, & earum lectiones velut oculis inspicientes, necem sanctissimi sacerdotis in venerabili baptisterii loco præsumptam, in quo etiam his qui pessima facinora committunt, refugientibus salus est; nec non & peregrinam quamdam & ineffabilem, quæ neque apud feroces barbaros agitur, in eius corpore factam rabiem, & non solum aduersus eum, sed etiam contra totius ordinem sacerdotii & pietatis pariter perpetrata, horumque scelerum Iudaica vesania

ANNO
CHRISTI
451.

atque superbia commissorum auctore fuisse Timotheum: lamentatione simul & lacrymis etiam nunc sumus impleti, & neque medium tempus luctum nostrum potuit imminuere; quia temporibus Christianis & vestris, a Christianis quoque talia in sacerdote proprio committuntur, quæ a sæculo facta non sunt, nec quilibet sermo hæc retulisse cognoscitur. Quæ audientes, & vix abstinentes a lacrymis, indicamus, quoniam qui hoc scelus vere gesserunt, nequaquam episcopatu digni sunt: sed neque is qui ab eis ordinatus est, sacerdotium poterit obtinere, vel si regulariter prouenisset, quando etiam is qui dicitur ordinatus, vt * audiuerunt, damnatus erat a sanctissimæ memoriæ episcopo suo Proterio, & Concilio sanctorum episcoporum Ægyptiæ diocesis, quique a duobus solummodo similiter secum condemnatis, & neque numerum ordinantium complementibus regularem, nefandam ordinationem dicitur suscepisse, viuo pontifice, & ea quæ sunt sacerdotii celebrante. Et super hoc orthodoxos ac venerabiles episcopos pene totius Ægyptiæ diocesis a propriis sedibus exclusisse, nec non & clericos & monachos a proprio ciuitatum suarum ordine repulisse, & irregulares homines & mendaces in locis expulso tentauit euehere. Sed & alia plurima perpetrata dicuntur, quæ cuncta factis Canonibus fieri prohibentur, & ea sanctionibus ecclesiasticis excluduntur. Super hæc autem, dicit se non suscipere sanctam & vniuersalem Synodum Calchedone celebratam, quæ per omnia fidem trecentorum decem & octo sanctorum patrum in Nicæa conuenientium inuiolabilem custodiuit, simul & quæ in reliquis Conciliis definita sunt, hoc est, & sanctorum patrum in regia ciuitate congregatorum, & prioris Ephesii, & nascentes hæreses spiritualibus gladiis radicitus amputauit, & ita fidem inuiolatam prædictorum trecentorum decem & octo sanctorum patrum per omnia roborauit, in qua & nati sumus & baptizati, & baptizamus, & in ea vitam finire semper oramus. Si vero lucem cæci, & veritatem mendaces accusant, illi quidem propter cæcitatem visus, illi vero eo quod eorum error & malitia pariter arguantur: nouimus quia omnes hæretici sanctas Synodos, eorum malas sectas destruētes, accusant. Sicenim Ariani & Eunomiani de trecentis decem & octo

Nicænis patribus agunt: Macedoniani vero de centum quinquaginta in Constantinopolitana vrbe congregatis, Nestoriani autem Ephesæ Synodo, Eutylianistæ vero & Apollinaristæ, & ceteri malorum adiuventores, sexcentis triginta patribus Calchedone conuenientibus aduersantur, inimicas veritati destructiones extendunt, & per suam vesaniam mentiri probantur. Igitur Timotheum, qui Apollinarista cognoscitur, & propterea semetipsum a sancto Concilio facit extraneum, irregulariter ordinatum, & tanti mali reum, si tamen accusatores veri probantur, nequaquam episcopum nominamus, aut communicatorem sacerdotii sumimus, qui his ita malis videtur obnoxius: & supplicamus piæ vestræ potentia, quatenus sanctarum ecclesiarum prouidentiam solenniter habeatis, & disciplinam Ægyptiacæ diœcesis dignam vestra reuerentia teneatis: quatenus fuga quidem persecutionem patientium depellatur, & eis qui turbati fuerant, pax alta reuocetur, sanctisque ecclesiis illic positas unitas conferatur. Nostræ vero ecclesiæ, Deo gratia, vestræ prouidentia pietatis, in pace & vnanimitate & fidei rectæ concordia magna consistunt, nostraque voce deprecantur, quatenus resistatur eis qui Synodum fieri querunt. Nam si sapius conueniamus, aliud quidquam sapere poterimus præter ea quæ nobis sunt tradita a sanctis patribus, & sanctis Conciliis explanata. Nihil enim aliud student, qui optant Synodos congregari, nisi vt vasa sacra plurimi sanctorum episcoporum vendentes, pro sumptibus & expensis & subuectionibus animalium precia vniuersa consumant, & aliqui eorum in peregrinatione aut mari vitæ huius luce priuati, onus hoc atque peccatum congregantibus Concilium prouidere noscantur. Sed iubete potius singulos sacerdotum in propria ecclesia positos, & vbi constituti sunt, permanentes, orationes & preces pro vestræ serenitatis imperio celebrare.

Seleucus gratia Dei episcopus Amasiæ metropolis sanctæ Christi ecclesiæ, manu mea subscripsi, secundum religiosam sanctionem vestræ pietatis meam sententiam per prædictam epistolam manifestans, vna cum Dei amantissimis episcopis cunctæ prouinciæ, quid sentiam, & pro recta fide trecentorum decem & octo sanctorum patrum in Nicæa conuenientium, quam & Calchedonenſe Conci-

ANNO CHRISTI 451.
lium confirmavit: nec non & de Timotheo, qui precibus accusatus est: & multis temporibus a Deo seruari vestrum oramus imperium.

Vranius episcopus Iboreæ, similiter.

Erythrius episcopus Amisi, similiter.

Ælianus episcopus Sinopenfis, similiter.

Hyperitius episcopus Tili, similiter.

Paulus episcopus Adratenus, similiter.

LIV.

EPISTOLA EPISCOPORVM

PAPHLAGONIÆ REGIONIS,

AD LEONEM AVGVSTVM IMPERATOREM.

Piissimo & Christianissimo, amabili imperatori, & regnum cælestium possidenti Augusto Leoni, Petrus, Ætherius, Olympius, Saturnellus, Hyperius, episcopi Paphlagoniæ regionis.

EREXISTIS equidem olim Dei sanctas ecclesias, primum hoc iustum sacrificium offerentes Domino Christo, quod iura omnia pietatis transcendat, & propriam virtutem habeat: & quatenus ea quæ a diuæ memoriæ Marciano constituta sunt, firma permaneant. Nunc itaque orta nobis est Christo amabilis, & regnum a diuinitate suscipiens vestra tranquillitas, vt magna intentione concordia & indiuisæ recta piaque seruetur fides in sanctis Dei vbique constitutis ecclesiis. Agnouimus etenim vestræ pietatis oraculo, quia pro Alexandrinæ ciuitatis pace curam maximam habeat vestra serenitas. Ex precibus autem subiectis inuenimus, Proterii quidem beatæ memoriæ ab eadem ecclesia facta exclusione, & voluisse Timotheum in eadem ciuitate sumere pontificatus officium, & machinatum, vt memoratus vir cum pœna de præsentis vita recederet. Ad hæc autem confiteri Timothei sectatores, quia trecentorum quidem decem & octo patrum, & Concilii Ephesi congregati sequantur fidem: centum vero quinquaginta sanctorum patrum Concilium in regia ciuitate celebratum, & sanctam & vniuersalem Calchedonensem Synodum denegare noscuntur. Sanctientes ergo quæ communiter sapimus episcopi Paphlagoniæ regionis, ad notitiam pietatis vestræ deducimus.

Præcedente siquidem nostra oratione ac supplicatione ad Dominum nostrum Iesum Christum emissa pro vestra serenitatis imperio, & vnitæ sanctorum ecclesiarum, & cum multa deliberatione diuinas literas intuentes, & preces subiectas eis; vestrae pietati suggerimus, quia cuncti ante nos Deo amabiles episcopi doctrinam sanctorum euangeliorum & apostolorum percipientes, & sequentes fidem sanctorum patrum apostolicam confessionem docentium, tradiderunt nobis vnam cum fidei populo huiusmodi fidem. Vnde Dominum & Deum nostrum orantes, rempublicam potentiamque vestram a Deo nobis concessam longa ætate seruari, nequaquam separamur a traditione decem & octo sanctorum patrum, neque Concilium sanctorum centum quinquaginta in regia ciuitate celebratum, neque sanctam & vniuersalem Synodum in metropoli Calchedonenfi factam*: sed neque augmentum aut imminutionem a traditione sanctorum trecentorum decem & octo patrum eas habere dicimus, sed ad peremptionem eorum factas, qui quantum ad se, gratiam sancti Spiritus denegare noscuntur, & in sancti mysterii Christi Domini dispensatione*. Quamobrem repugnant, & contumelias inferunt etiam illi magno sanctoque Concilio trecentorum decem & octo sanctorum patrum. Non enim sine periculo esse putauerunt sancti patres, si tacerent hæreticorum incredulitatem, nitentium sancti illius Concilii iura* conuertere, & non aperta narratione sanctam veramque fidem omnibus explanarent. Quapropter ostenditur, quia isti qui nunc sancta Concilia denegant, non zelo pietatis, sed inconstanti contentiosaque sententia non solum contumelias patribus sanctis inferunt, sed etiam vniuerso ordini sacerdotum. De Timotheo vero, & quæ ab eo machinata dicuntur (si tamen verae preces sunt, quas vestrae serenitati porrexerunt reuerendissimi clerici Alexandrinae ciuitatis, & sanctissimi episcopi Ægyptiacæ diocesis) dicimus quia dura videntur & valde crudelia quæ ab eo commissa sunt, & cunctos iniquitatis terminos tali operatione transcendunt, ita ut non solum sacerdotii gradu probetur indignus, sed etiam ab ordine sit laicorum remouendus, præsumens cum multis criminibus quæ gessit, contumelias quoque Conciliis

ANNO
CHRISTI
431.* f. Anb.
errant.* f. con-
ueller.* f. pro
me &
sanctiss.
episcopo
Hypre-
no, eo

ANNO
CHRISTI
451.

sanctis inferre: de quo Domini quidem Dei opus est, vt ei remittatur opus quod fecit aduersus sacerdotem nihil sibi nocentem: vestrum vero est, triumphator maxime principum, vt iustum sacrificium offeratis Domino Deo, tantorum scelerum vindictam vobis placitam facientes. Deprecamur autem, & vestram pietatem totis viribus exoramus, vt apostolicam doctrinam in quam creditis, immobilem conseruetis in pace multa & tranquillitate sub vestrae pietatis imperio, & in clero & omni populo in fide saluberrima constituto, & vt eis qui inaniter alia Concilia fieri desiderant, resistatis, & vt nobis vestra pietate donetis, quatenus sub quiete degentes, secundum fidem & traditionem sanctorum patrum confitentes, in pace inuiolabili & disciplina seruemur, orationi diuinae supplicationique vacantes, & vita atque conuersatione Domino Christo placentes, ad honorem orthodoxae fidei: & fundentes Domino Deo preces pro vestra serenitate, quatenus Dominus Christus vestrae pietatis imperio sua infundat dexteram claritatem, quae vos sua pace conseruet, & fortitudinem vobis atque virtutem praestet, simul magnificentissimis maximisque proceribus, & gloriose sapienti iustissimoque vestro senatui, ad peremptionem ferocitatis malignorum, & vnanimitatem sanctarum Christi ecclesiarum, & totius Romanae pacis & disciplinae.

Petrus episcopus Gangrenae metropolis sanctae Dei ecclesiae, manu mea subscripsi, & secundum sanctionem vestrae pietatis propria sententia declarauit, sicut in hac epistola probatur esse praedictum, vna cum Deo amantissimis episcopis nostrae prouinciae, quam habemus voluntatem in orthodoxa fide trecentorum decem & octo sanctorum patrum Nicenae conuenientium, quam & sanctum Calchedonense Concilium confirmauit: nec non & de Timotheo, qui in precibus accusatus est: & oramus orthodoxum & Christi amabilem principatum vestrum multis a Deo Domino conseruari temporibus.

Aetherius episcopus Pompeiopolis, similiter.

Olympius episcopus Surenensis, similiter.

Saturnellus episcopus Amastrenae ciuitatis, * pro sanctissimo episcopo, eo quod aegrotaret, subscripsi similiter.

* f. pro
me &
sanctiss.
episcopo
Hypere-
tio, eo

EPISCOPORVM DARDANIÆ,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Domino piissimo & inuictissimo, atque Christianissimo, perpetuo Augusto, imperatori Leoni, Vrsilius, Dalmatius & Maximus, episcopi vestræ Dardaniæ.

ET agnouimus & inuenimus in lectione imperii vestri, saluatoris Dei iudicium, & quia virtute sua cunctas regno vestro subdidit barbaras nationes, & per vos eius pietas firma inuolabilisque consistit, & vt nemo præsumat apud pium imperatorem aliquid iniquum petulantia scelerata suggerere: quia sicut in sua pace omnia diuina consistunt, ita nihil sacramentorum Dei per fidem tranquillitatis vestræ humana varietate mutatur. Quid enim ita præceps est, aut sic impium poterit iudicari, quam credere pietatem fidei terminis apostolicis communitam, innumerabilibus sacerdotibus & omnibus sanctarum scripturarum testimoniis roboratam, nec non & decretis Nicæni Calchedonenfisque Concilii iudicio confirmatam, inanibus & profanis præsumptionibus posse violari, dum ad omnem perfectionem catholicæ fidei sapientissimi Salomonis doctrina sufficiat? Ait enim: *Sentite de Domino in bonitate, & in simplicitate cordis quærite eum.* Quid ergo pessima calliditate nequitia faciet, cui ultra bonitatem nequaquam licet excedere? Sed sicut ostenderunt literæ meæ humilitati directæ, hæc Timotheus respuisse dinoscitur, qui episcopatum ambiens, episcopi morte percepit. quapropter aliorum scelus eius ruina factum est, & in fraterno Concilio non vocatur, quando fratris necator esse cognoscitur; vtique a reuerendæ memoriæ Proterio, quantum ad fidem eius, in nullo læsus: cuius tali morte hic ordinatus, vestræ tranquillitatis iudicio nullum poterit eius gradus habere robur. Igitur religio vestræ pietati commissa ab æterno Deo, inuictissime principum, conseruetur: eius clementia imperium quod vobis collatum est, in omni gloria longa ætate muniatur. Et sicut vestra mansuetudo diuina propitiatione

conti-

Sapient. 1.

continuis temporibus custoditur, sic & sacra mysteria nullorum scelestis præsumptionibus vulnerentur, sed pietatis vestræ laboribus pax mundo collata, in sua soliditate intransgressibili pietate seruetur.

Vrsilius episcopus Dardaniæ, incolumem tranquillitatem tuam pro pace mundi & catholicis ecclesiis, multis annis virtus æterna custodiat, domine piissime & inuictissime, perpetue Auguste.

Dalmatius episcopus Nentiniæ, similiter.

Maximus episcopus Diocletianensis, similiter.

LVI.

EPISTOLA EPISCOPORVM
METROPOLIS CORINTHI,
AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & inuictissimo domino totius terrarum orbis, & Christianissimo imperatori Leoni, Petrus episcopus metropolis Corinthi, & reliqui episcopi reuerendissimi sub me constituti, Athanasius, Rufinus, Alexander, Candidus, Agatherus, Alexander, Archimus, Cyriacus, Thales, Domitius, Hosius, Constantinus, Iscius, Ioannes, Athanasius, Timotheus, Aphobius, Zoilus, Plutarchus, Gerontius, in Domino salutem.

IN omnibus quidem, quibus propter religiosum imperium vestrum respublica bene regitur, omnium Dominus glorificatur Christus; præcipue autem in quibus orthodoxæ fidei inconcussa iura seruari studet vestra tranquillitas: pro quibus sancta & adoranda Trinitas intentionem vestram remunerans, & victorias de inimicis, & omnia sicut optatis præbuit, & præbebit vestræ pietatis imperio. Vnde vero dignata est nobis scribere vestra tranquillitas, & aperte iussit nostram manifestare sententiam, hæc pietatis vestræ potentiæ declaramus, quia ea quæ a Calchedonensi sancto & vniuersali Concilio definita sunt, tamquam sanctis Synodis præcedentibus consona, & in nullo contraria, aut sanctorum trecentorum decem & octo patrum Nicæno Concilio, aut Constantino-politano centum quinquaginta, aut Ephesio sub beatæ memoriæ Cyrillo celebrato, omnibus sententiis manere immutata decreuimus. Nihil enim dubium in eadem

sancta salutari fide derelictum est, nec conuenit de tali causa
sepius fieri tractatus vniuersales, quasi in verborum noui-
tate, & non in fide inconcussa, rectaque conuersatione, sa-
lus humani generis constituta sit. Timotheum vero, sicut
ex his quae sunt scripta, cognouimus, nec regulariter, nec
consequenter sacerdotium obtinere prospicimus. Quo ta-
men modo oporteat eius causam, & sanctas ecclesias in il-
la constitutas regione, disponi secundum Deum, in vestra
pietatis & iustitiae pender arbitrio, quae non minus paci ec-
clesiarum, quam securitati ciuitatum & subiectorum pro-
uidere dignatur; perfecte sciens, quibus imperare diuino
iudicio constituta sit, docta pariter ecclesiasticas sanctio-
nes & proprias leges, & per vtraque tam orthodoxam fidem,
quam reipublicae iura disponens. Nostros igitur orationes,
quas pro vestra serenitatis imperio incessanter offerimus,
omnium Deus & Dominus placatus accipiat: quatenus
& omnis mundus per vos, & sanctae eius ecclesiae cum om-
ni pace & tranquillitate & fide orthodoxa gubernentur.

Petrus episcopus metropolis Corinthi. sancta & consubstantialis
Trinitas, quae tuum genus ad munimen fidei orthodoxae & salutem
generis humani constituit, pium tranquillitatis tuae longissimo tem-
pore seruet imperium, venerabilis imperator.

Athanasius episcopus Atheniensis, similiter.

Rufinus episcopus Thespiensis, similiter.

Alexander episcopus Patrenus, similiter.

Candidus episcopus *, similiter.

Agatherus episcopus Megarensis, similiter.

Alexander episcopus Elatae, similiter.

Architimus episcopus Thebarum, similiter.

Cyriacus episcopus Carystenus, similiter.

Thales episcopus Argi, similiter.

Domitius episcopus *, similiter.

Hosius episcopus Lacedaemonis, similiter.

Constantinus episcopus Chalcidis, similiter.

Isicius episcopus Tanagrensis, similiter.

Ioannes episcopus Messenae, similiter.

Athanasius episcopus Proponti, similiter.

Timotheus episcopus Megalopoleos, similiter.

Aphobius episcopus Coronae, similiter.

Zoilus episcopus Carstiae, similiter.

Plutarchus episcopus Platænsis, similiter.

* Georgius episcopus *, similiter.

* Geor-
tius

LVII.

EPISTOLA EPISCOPORVM
PRIMÆ GALATIÆ,
AD LEONEM AVGVSTVM IMPERATOREM.

*Religiosissimo & Christianissimo, amabili imperatori, Augusto
Leoni, Anastasius, Iulianus, Proclianus, Epiphanius, Da-
niel, Amatus & Euphrasius episcopi primæ Galatiæ.*

QVIS fermo sufficiat ad laudem Domini Christi, tan-
tam felicitatem humano generi conferentis, & suam
providentiam in totius vitæ tempore demonstrantis? Ec-
ce cum venerandæ memoriæ principem Marcianum ad
Deum proficiscentem, & de gloria ad gloriam demigran-
tem, & de terrenis sceptris cæleste imperium possiden-
tem, vestram potentiam Deus inuexit in regnum eius, &
pietati pariter succedentem; quatenus hæc per aposto-
licam vestram religionem in ecclesiis conseruata perma-
neant. Quapropter mox vt Deus vos ad folium imperia-
le perduxit, primitias largitori vestro clarissimas obtuli-
stis, id est, legem hanc erroneis dogmatibus resistentem,
ecclesiasticæ veritatis adiutricem. Semper enim diuina-
rum rerum curam habentes, neque tumultum qui Ale-
xandriæ prouenisse dicitur, sine examinatione dignissima
reliquistis: sed vestræ pietatis oraculis primæ Galatiæ
Synodum sanctorum episcoporum in metropoli Gala-
tiæ conuenire sanxistis, quatenus deliberationem subti-
lissimam adhibentes, & relegendes vtriusque partis sub-
iectas oraculo vestro preces oblatas a sancto Ægyptiaco
Concilio, & clericis Alexandrinæ ciuitatis, nec non &
Timothei defensoribus, nostram sententiã panderemus,
quid de sancto Calchedonensi Concilio, & de his quæ A-
lexandriæ gesta sunt, sentiamus. Quapropter omnibus
nobis celeriter congregatis, hæc principia, hoc nostrum
fuit initium, vt omnium Dominum rogaemus, quatenus
vobis tantum studium pro ecclesia eius habentibus, super-
nam retributionem conferat, pietatemque vestram ma-
xima longæuitate custodiat pro dogmatum sacrorum*.
Deinde considerantes etiam preces, quæ sapimus, vestro
imperio declaramus. Fidem itaque habemus atque ser-

Concil. Tom. 9.

Bbb ij

* f. desf.
defensio-
ne.

uamus, in qua & nati sumus, & cum qua pergere ad Dei
terribile iudicium omnes oramus, in qua etiam baptizati
sumus, & absque merito ad sacerdotium euocati, ad fi-
dem gratiam accipientes imbuimus. Quam fidem vene-
rabilis euangelistarum numerus, & chorus tradidit glo-
riosus apostolorum, quibus utique sacramenta caelestia
desuper inspirata sunt: sed & numerus trecentorum de-
cem & octo sanctorum episcoporum collectus in Nicæ-
na vrbe sancit, apostolicam religionem perfecte & a-
postolico spiritu conscribens, & diuina ecclesiæ nostræ
dogmata cum magnanimitate custodiens: nec non &
alia sanctorum episcoporum ecclesiæ catholicæ Synodi,
quæ necessario pro insurgentibus hæresibus sunt colle-
ctæ, hanc seruari cum integritate iusserunt. Nihilominus
& Calchedonensis, nutu Christianissimi principis congre-
gata, æquam de ea habuit voluntatem, definiens illorum
sanctorum patrum dogmata intemerata immobilique
seruari, & quasi ex quodam diametro utramque redar-
guens veritatis aduersitatem; quæ duo æqua impietate
perducere probantur in præceptis. Et destruens Nestorii
nefandi vesaniam, diuisionem & sectionem dispensatio-
nis Domini Christi pessime dictantis, nec non & Apollina-
ris furorem, qui confusionem in eiusdem Vnigeniti in-
humanationem introduxit, & multa alia vane locutus est
a veritate * posita. Bonam igitur confessionem fidei tre-
centorum decem & octo nostrorum patrum & Calche-
donensis Synodus, & alia decreuerunt inuiolabilem per-
manere: & nos, qui ecclesiarum Galatiæ prouinciæ for-
titi sumus episcopatum, cum omnibus ecclesiarum po-
pulis hanc perfecte seruamus. Insolubilis enim est firmi-
tas dogmatum apostolorum, patrumque nostrorum, au-
gmento non egens, imminutionem nequaquam susci-
piens: sed qualis fuit a patribus conscripta, & tunc præ-
dicata, vsque ad finem sæculi conseruanda est, & ab om-
ni nouitate manebit extranea. Nullus itaque ad oratio-
nem ecclesiasticæ veritatis apostolo Paulo maior est, quia
vas electionis esse promeruit. Hic enim doctrinas imbu-
it, quarum eruditionem, in tertium cælum ascendens, ac-
cepit. Nullus ad ministrandum supernis sacramentis de-
centior angelo, quoniam pura natura nouit ministrare

AA. 9.

1. Cor. 12.

pur
prim
non
præ
toru
rum
mus
Paul
que
ego,
accep
* al. mo-
nebuur
tibu
loq
stra
men
to,
bus
om
san
scilic
inu
me
ne
tot
tur.
ibic
ci q
mar
nian
quic
dum
tem
gem
& lu
fletu
re, li
sacris
que lo
nerab
eorum

P. I. MARCIANVS 5^o

purissimis. Sed siue Paulus voluerit aliquid iubere quod primitus ipse non docuit, seu angelus, hoc ecclesia Dei non suscipit, sciens quia scriptum est *. Ergo siue angelus prædicet præter quod Paulus docuit, & chorus trecentorum decem & octo sanctorum prædicauit episcoporum, non terremur angelica dignitate, vt aliud doceamus præterquam sumus a sanctis patribus eruditi: nec Pauli merito subdimur, qui raptus est in paradysum, eique verba ineffabilia sunt credita. Hæc enim lex est: *Sive ego, inquit, vel angelus de cælo annuntiauerit vobis præter quod accepistis, anathema sit.* Non quia Paulus erat in suis dogmatibus permutandus, qui per Christum & * mouebatur & loquebatur: nec quia angelus de cælo ad ministerium nostræ salutis mittendus erat, vt aliquid extra gratiam sacramentorum prædicare pateretur: sed vt tantorum merito, cunctis aliquid contra ecclesiastica dogmata nitentibus, omne conamen nouitatis abrogaretur. Nos itaque omni virtute seruamus sanctorum patrum dogmata, & sanctum Concilium Calchedonense cognoscimus, quod scilicet paternorum dogmatum diuitias sanctis ecclesiis inuolabiliter conseruabit. Qui vero ab eo Concilio semetipsos abscindunt, ignorant quia nomine Calchedonense Concilium denegantes, rebus autem ipsis a cuncto totius mundi collegio sacerdotum sine dubio segregantur. Illud ab omnibus celebratum est, quod eorum qui ibi collecti sunt, nullus penitus discordauit. Sed & si pauci quidam pro aliquibus necessitatibus per prouincias remanserunt, ad communionem eius attracti sunt, quoniam antiqua ecclesiæ dogmata seruare dinoscitur. Ea siquidem quæ Alexandria perpetrata diuulgantur, dudum quidem fama ad nos perduxit: sed nunc integritatem infertam precibus agnoscentes, & mensuram nostri gemitus non habentes, fontes requirimus lacrymarum, & luctus Ieremiæ lamentationibus pares, scientes vtique fletum passionibus adæquare. Quis enim valeat abstinere, licet animum habeat adamante fortiorem, audiens in sacris locis nullum pudorem fuisse seruatum, sanctumque locum communis redemptionis nostræ, hoc est, venerabile baptisterium, multorum virorum, quantum ad eorum attinet voluntatem, inuasionem fuisse temeratum,

ANNO
CHRISTI
451

* Al. mouebatur

Ibidem.

Galat. 1.

dum diuina omnia nequaquam iniuriarum molis succumbant, & hæc perpetrata ab illis forsitan, qui peccatorum redemptionem ibidem susceperunt? Et quid est crudelius, sacerdotis necem etiam auribus valde terribilem, iram nec vsque ad interitum illius habentem finem, sed ultra naturam indisciplinabiliter excedentem? Solet enim contra aduersarios furor insurgere: quem vero quilibet inimicum non habet, hunc honorandum natura docet. Omnis ciuitas scelerum immanitate completa est, & per omnes plateas & omnes porticus secta membra mysteria sacra celebrantis tractare feruntur, & ad nouissimum incensa atque consumpta, & ad cineres vsque redacta. Et neque in his solummodo doctorem atque pontificem sistere passi sunt, sed etiam in ventos miserabiliter disperferunt. Hæc igitur quantum virtus fuit valde desentes, de Timotheo tantorum malorum auctore, sicut preces docuerunt, quas bene se habere credimus, secundum piam sanctionem vestrae potentiae nuntiamus, si re vera accusantium verba cum accusationis veritate concordant, alienum eum ab omni sacerdotio esse demonstrant. Nam eum qui ex quacumque causa depositus est, non solum ad maiorem gradum venire lex ecclesiastica non permittit, sed neque in ordine in quo fuit, permanere, nisi deponens propria sententia eum rursus absoluat, aut certe Synodus sanctorum episcoporum aliquid de eo disponat. Sed etiam episcopi, qui a sua dignitate depositi videbantur, sicut edocuerunt, lex non est ut alium possint ad officium euehere, quod ipsi videbantur amisisse: & duo solummodo, licet super omnes honorabiles existerent, & omni accusatione liberi essent, ordinationem tamen episcopi celebrare ecclesiastico ordine prohibentur. Quod autem & viuo pontifice ecclesiam gubernante, & nullo propter ordinationem regulariter procedente decreto, constitutus dicitur, omnem transcendit iniquitatem. Quod vero & necem ita crudelem aggressus est, aut cooperatus, sicut edocuerunt, non solum hoc regulis interdictum, sed etiam legibus & communi iure naturæ prohibitum est. Igitur si veræ monstrantur accusantium preces, nihil horum sacerdotio conferre potest sacrarum subtilitas literarum vestrarum. Itaque inui-

Concil. Ni-
can. Can. 5.

Concil. Ni-
can. Can. 4.

Etum & triumphale imperium agnoscens quæ bene se habere decreuimus, æquum ordinem suæ prudentiæ sanctis seruet ecclesiis, atque dignetur disciplinam communi pietatis custodire collegio, omnique virtute ac fortitudine bono * Christi corporis vnanimitatem pacemque seruare. Sciatque vestra tranquillitas, & agnoscant qui nescio quomodo sunt seducti, quia neque Calchedonense Concilium, neque quilibet alius, cui pietatis ecclesiæ apostolicæ participium inest, alienam tenet fidem præter antiquam illam euangelicam, quam chorus trecentorum decem & octo patrum superna gratia inspiratus, ecclesiis Christi immobili religione dereliquit. Qui vero propriis quidem passionibus instigati, zeli autem figmentum sibi met apponentes, & simpliciores seducentes, Alexandrinam ecclesiam turbauerunt, ipsi iudicium portabunt, quicumque esse noscuntur. In tantum enim nec recta intentione, nec sermone veritatis vtuntur contra sanctum Calchedonense Concilium, quia non solum ab illo se separant, sed neque sanctorum patrum Concilium in regia ciuitate factum se suscipere profitentur, cum & ibi dogmata sanctorum trecentorum decem & octo patrum subtiliter reseruari præceptum sit, & in ipsa sancta Synodo inter primos fuerit, cui illo tempore pontificium Alexandrinæ ciuitatis videbatur esse commissum, vir apostolicus, & ab omni macula sermonum aut actuum segregatus. Sed qui donauit venerabile vestræ pietatis imperium Romano principatui, & Dei sanctis ecclesiis, longa serenitatis vestræ tempora dignetur efficere, pacemque per vos & vnitatem ouilibus Christi conferre, subiiciatque vobis omnes aduersarias nationes: quatenus vndique pace Christi muniti, patrum dogmata inuiolabilia conseruetis, & omnem rempublicam æquitatis ordine disponatis.

Anastasius episcopus Ancyrae metropolis sanctæ Dei ecclesiæ, manu mea subscribens secundum pietatis vestræ sanctionem, per prædictam epistolam insinuauit quid sentiam de confessione sanctorum patrum Nicææ congregatorum, quam Calchedonensis sancta Synodus secuta esse dinoscitur; & de Timotheo, qui precibus accusatus est: & seruari vos temporibus longis oro.

Iulianus episcopus, similiter.

Proclianus episcopus, similiter.

Epiphanius episcopus, similiter.
Amatius episcopus, similiter.
Daniel episcopus, similiter.
Euphrasius episcopus, similiter.

ANNO
CHRISTI
418.

LVIII.

EPISTOLA

EPISCOPORVM VETERIS EPIRI,
AD LEONEM AVGVSTVM IMPERATOREM.

*Deo amantissimo atque piissimo & Christianissimo, victori,
triumphatori, semper Augusto Leoni, humilis episcopus
Eugenius in Domino salutem.*

Nos equidem humillimi volumus, & hoc superna gratia promerentes, nostra mente quiescere, & taciturnitatis pelagus in sancti & adorandi Spiritus pace retinere, vt sic abstinentes, siue propter humanam inopiam, aut infirmitatem, dicendi timorem tanti delicti apud nos haberemus. Sed quia proprii principatus adulter extollitur, & in sublime semper eleuatur, suisque scintillis multorum corda succendit, vt pulcritudinem sapientissimam solummodo Dei conturbet ecclesiarum, summa necessitas nobis incubuit mutare propositum, vt a vobis pro-uocati, per hanc dicendi orationem egrediamur in aere, Dei fide nostros obturantes auditus, vt ita sirena-rum mortiferum peccatum, siue earum (secundum Ie-remiam) filiarum mortem transeuntes, per ipsum pelagus vitæ tecum sobrie veniamus. Suscipe igitur hoc piissime, suscipe libenter a nobis munus nostrum omnium sacerdotum, & reliquorum in ministerio diuinæ scientiæ, qui constituti sunt, prædicationem tuæ iussionis quasi ex vna curia consensuque scriptam. Fideli namque, fideliterque interroganti principi lucrum est sacerdotibus, immortalis libri sanctam offerre responsionem, vt ex te den-
Jerem. 9. nuo, Christianissime, & tuæ tranquillitatis imperio in omnem terram & cunctos homines cum mansuetudine pietatis poculum ministrent, vno omnium nostro Domino vnigenito Dei filio gubernante, qui solus in omni-bus sæculis perpetuo regnans, & tibi imperatori cor-
nam, quando oportuit, latenti, imo magis claro nutu superimpofuit. Primum tibi signum regalis dignitatis
beati

beati Dauid fundibulam laudabili voluntate committens, per deserta discurrens, aptissime bestias iacularis. Nos autem sub arbore pacis positi, sine timore in aura delectabili commoramur. Iaculare ergo, iaculare potentissime, secundum Danielelem, etiam Libyæ hircum paternæ fidei iaculo, ut nequaquam perditus ventilet ea quæ sunt ad Austrum. Ille namque paululum exiliens ad vltima Libyæ regionis, illam immedicabilem Alexandrinorum vrbi influit passionem, ut sacerdotis sui interemptorem, amatorem Dei populo demonstraret, & viro sacrilego sacerdotii priuilegia nefande committeret, qui non solum a sacerdotali voluntate, sicut preces de eo conscriptæ referunt, alienus ostenditur, sed etiam omni affectioni vulgi peregrinus agnoscitur, licet quibuscumque verbis gestorum delere nitatur auditus. Nam si ei animo concepti adulterii non imminuerit crimen, hoc solummodo paternæ traditionis destructori possit, quod est, sufficere, ut in eo iuste possit vltio prouenire. Cui namque clarum non est (nisi qui forte sponte bona scire despicit) quid per sacratissima sanctissimi & beatissimi & post Deum patris nostri Leonis scripta sancitum est? Tacemus enim quæ primitus sub sanctæ memoriæ principe Marciano coram omni populo in ciuitate Calchedonensi de fide orthodoxa sunt prolata, ad confusionem quidem maleficorum & vesanorum hominum, & commemorationem atque consolationem piorum & fidelium. Quæ fides & ab illo sancto omnibusque honorando Concilio testimonium bonum promeruit, & definitio scientiæ clarioris vno nutu ab omnibus obsignata est, ipsam formam detinens, quæ dudum in sancto Nicæno Concilio, & Ephesino primo apud recte sapientes constituta dignoscitur. In qua præcipue æternitas & humanitas (sic enim dicendum est) vnius Vnigeniti custoditur, hoc est, in vno Domino nostro Iesu Christo incarnato Dei Verbo oratione seruata, *ut in nomine Iesu Christi*, sicut ait Apostolus, *omne genu flectatur, cælestium, terrestrium & infernorum; & omnis lingua confiteatur, quia Dominus Iesus Christus in gloria est Dei Patris*. Quiescant igitur, quiescant, & hoc per te, piissime, qui modicum bonum putant munus taciturnitatis existere. Quiescant confundere & Dei ecclesias

Daniel. 8.

Philipp. 1.

conturbare, & curiosis sermonibus auditus personare simplicium: vel tuam rectam fidem, si metum futuri iudicii non habent, erubescant. Cur ventis sermonum tranquillitatem sanctæ fidei nostræ conturbant? Cur Concilia aduersus Deum in omni loco & gente faciunt residere vilissima? Cur tela contra nos dæmonibus subministrant? Cur de morte paruulorum cogitantes, nostræ immortalitatis auctorem * pascua sectantur, qui adhuc terrenas causas tractare noscuntur? Cur certant sua scientia secundum Adam fieri velut dei, qui adhuc nec quæ sunt hominum, agunt? Cur lenem nostram mollemque pacem impugnant pro zelo, simplicitatem sancti nostri & celandi mysterii suffocantes? quo mysterio non solum nos, sed & omnes ministri spiritus superantur. Quapropter gloriamur velut codicillos nos habere creditæ dignitatis huius, qua diuinitas tractatur, & immensæ scientiæ cum mensura congrua ministrare dicatur. Iterum a nobis dicatur & hoc, domine Deo amantissime, & cum omnibus hominibus in omni loco positus. In hoc enim tibi librum responsionis de confessione & oratione concludimus, quod a sanctis patribus & ab initio & hætenus dicitur: Pater & Filius & Spiritus sanctus in æterna Trinitate est, vnius principatus virtus, qui est super omnia benedictus in sæcula Deus.

Eugenius episcopus Epiri. Incolumem vestram pietatem omnium Dominus noster Iesus Christus pollentem magna longæuitate conseruet, & sanctæ nostræ & beatissimæ fidei sanctionibus, per omnia Deo amantissime atque piissime.

Valerianus episcopus Phœnicæ, similiter.

Claudius episcopus Anciam, similiter.

Soterichus episcopus Corcyræ, similiter.

Hypatius episcopus Hadrianopolis, similiter.

Didacus episcopus Phocæ, similiter.

Eugenius episcopus Euromæ, similiter.

Vranus episcopus Dodonæ, similiter.

Stephanus episcopus Bothroci, similiter.

Genes. 5.

Rom. 9.

EPISCOPORVM NOVÆ EPIRI,

AD LEONEM IMPERATOREM.

Piissimo & Christi amantissimo, a Deo principe constituto, victori, triumphatori, semper Augusto Leoni, Lucas episcopus, Artemius, Antonius, Philocharis, Eusebius, Nazarius & Paulus episcopi Epiri.

RELEGENTES ea quæ nobis a vestra tranquillitate sunt scripta, & agnoscentes mox inter ipsa principia non solum pro fide catholica sanctarum ecclesiarum, sed pro ciuitate quæ sub vestri imperii sceptro dinumeratur, tantam vos habere sollicitudinem, quantam oportet gerere diuino nutu Romana imperia conscendentem, & tranquille omnia gubernantem, vt vndique totius orbis terrarum inconcussa & sine fluctu sit nauis; maximas gratias saluatori nostro Iesu Christo debere nos confitemur, orantes pariter, vt Christianum nobis vestrum imperium multis temporibus conseruetur, quod nobis & singulis vtique, & pariter vniuersis spes maximas & demonstrat & donat. Decet enim & simul & singularim vniuersos, quasi de quodam pectoris nostri cubiculo bona vestra proferre, quorum prima & maxima est, pacis utilitas. Relegentes igitur oblatas vobis preces ab Alexandrinis, in malorum tempestate maxima constitutis, & agnoscentes scelera a dæmone ibi commissa, amarissime in his ingemiscetes, & propria membra lugentes, quæ tali calamitate noscuntur afflicta; paululumque respirantes, & communem de his rebus tractatum habentes omnes episcopi in vestra Epiro constituti, secundum ea quæ a vestra tranquillitate sancita sunt, hæc vestris piis auribus indicamus: gratias primitus etiam in hoc agentes, quoniam parentes nostris infirmitatibus atque laboribus, & maximam propter hiemis vehementiam nostri solenniter curam habentes, præcipitis vt singuli nostrum in regione propria de præsentibus rebus suam debeant proferre sententiam. Quapropter dicimus, quod si ea quæ ab Alexandrinis in accusatione deducta sunt, cum veritate

concordant, (non enim ex vna parte verba suscipienda sunt) nec ordinatio Timothei firma consistit, & ab episcopatu, quem arripuisse dicitur, est penitus alienus. Si autem oportet eum sermonem satisfactionis in presentia vocatum præbere pro his quæ commisit, sicut & conuenit, & iustum simul & pium est, si etiam vestræ tranquillitati complacet, vt secundum petitiones supplicum nihil ab eo in medio tempore aduersus fidem catholicam penitus innouetur, cum præcipue imperator piæ memoriæ Marcianus deponendos esse fanciuerit etiam recte factos episcopos, si quid mutilare aut commouere ex his quæ Calchedone a sancto & vniuersali Concilio sunt definita, tentauerit, sicut ipsa monumenta ibi confecta testantur, in quibus quoddam signaculum definitionibus, memorati principis sanctio supposita est. Ea vero quæ Calchedone constituta sunt a sancto & vniuersali Concilio de fide catholica, in quantum doctrinas & expositiones & interpretationes perfectorum patrum nostrorum sequi valuimus, esse consona iudicauimus his quæ Nicææ a sanctis trecentis decem & octo patribus definita sunt, & postea in regia ciuitate a centum quinquaginta patribus explanata, in quibus etiam perduramus. Et licet plurimis sermonibus extendatur expositio fidei catholicæ Calchedone celebrata, tamen ad illas respicit, quarum in præcedentibus probatur fuisse memoria, & veluti paucarum illarum est interpretatio syllabarum. Si quis igitur sobrie ac fideliter, & non contentiose de his voluerit cogitare, in tantorum decretis consentit, quorum etiam multus numerus ad satisfactionis sufficit rationem. Non enim in verbo fidei omnium vnanimiter potuit sententia conuenire, nisi sanctus Spiritus illic pro causa veritatis interfuisset. Cum ergo grandia sint hæc quæ mota noscuntur, & egeant vestræ Christianitatis auxilio, supplicamus tantis malis resistere, & rebus inoptabilibus repugnare. Dignumque vestra pietate trophaum cum superno solatio contra diabolum confidenter erigite, flammam hanc, antequam in sublime conscendat, extinguite: languoremque priusquam velut morbus inficiat vniuersa, curate. Nam medicorum ægritudines curantium illos potius admiramur, qui neque ad ægritudinem venire

Sup. cap. 12.

ANNO
CHRISTI
451

permittunt. Non patiaris horum scelerum cumulum fieri posteris in exemplum: habeant loca sancta proprium cultum, ecclesie inuiolabile securitatis ius, pontificisque cauetela baptisteria purgentur a nece. Dele iam, venerabilis imperator, impietatis monumenta: doceantur omnes pietatis exercere culturam.

Lucas episcopus Dyrrachenus. Incolumem semper in omnibus modis pium vestrae serenitatis principatum multis in pace temporibus Dominus Christus conseruare dignetur, Deo amabilis, victor & triumphator Auguste.

Artemius episcopus Escampenus, similiter.

Antonius episcopus Lychnidii, similiter.

Philocharis episcopus Vallidi, similiter.

Eusebius episcopus Apolloniadis, similiter.

Nazarius episcopus Aulonæ, similiter.

Paulus episcopus Prinatenus, similiter.

LX.

EPISTOLA

EPISCOPORVM CRETÆ,

AD LEONEM IMPERATOREM.

*Piissimo imperatori, & Christo amabili domino, Augusto Leoni,
Martyrius humilis episcopus vestrae Gortynæ.*

TEMPVS nobis est lyram sumere diuinitus inspirati psalmistæ Dauid, principatu tranquillitatis vestrae. Ille namque solus idoneus est hymnus piæ vestrae magnitudini proferri, in quo ait: *Saluum fac Domine regem, & exaudi nos.* Et iterum in aliis modulationibus dicit: *Domine in virtute tua letabitur rex, & in salutari tuo exultabit vehementer;* & reliqua quæ in ipso psalmo sunt, pro vestrae potentiae ordinatione dicta creduntur. Sciens enim ex illo tempore gestorum talia prophetarum, quia per quæ confirmatis ea quæ Dei sunt, per ea quoque vestrum roboratis imperium. De his autem quæ nos vestra fanciuit pietas iudicare, ego & mei confacerdotes recte consistentes insinuauimus, quia sanctum Calchedonense Concilium concordare credimus expositioni fidei trecentorum decem & octo patrum in Nicæa vrbe congregatorum, in qua baptizati & baptizantes, & prolatum exinde omnibus

Locus mutilus.

symbolum intemeratū inuiolatūque seruantes, vitam in eo complere reliquam: & his quæ postea definita sunt a sanctis centum quinquaginta sacerdotibus in ciuitate regia Constantinopoli congregatis: nec non & his quæ in Ephesina Synodo priori, quæ Nestorii diabolicas blasphemias abscidit, & vesaniam Eutychis vna destruxit, & quæcumque inter hæc orta est hæretica blasphemiam. Et dicimus tranquillitati vestræ, quia ab initio totius hæreticæ blasphemiam in experta est vestra Creta, decem martyribus prouincialibus passionis tempore deprecantibus saluatorem Deum, vt libera a tentationibus hæreticis, semper ab actu eorum prouincia seruaretur. Et secundum magniloquum apostolum Paulum scribentem fugiendas quæstiones legales, quæ lites noscuntur sæpe generare. De his enim quæ in sanctæ memoriæ Proterium gesta sunt, non est qui non grauiter & absque humana natura hæc facta decernat. Vestræ vero pietatis est, cuius anima, secundum scripturam diuinam, in manu diuina consistit, secundum propriam clementiam ea quæ sunt commissa corrigere. Timotheus vero, si viduata sanctissima ecclesia episcopus ordinatus est, decreto ciuium vniuersorum & religiosissimorum episcoporum vniuersæ prouinciæ, aut omnium, aut plurimorum conuenientium vna, & reliquis aut propter senectutem, aut propter ægritudinem, aut quamcumque necessariam causam absentibus, a tribus tamen vt parum episcopis inculpabilibus & communicatoribus regulariter ordinatus atque constitutus est, firmitatem eum sedis habere decernimus. Si vero aliquid horum defuit, necesse est ordinationem pariter diudicare.

1. Tim. 2.

Prot. 21.

Martyrius episcopus Gortynæ. Incolumem vestram potestatem, tuentem pacem sanctarum Dei ecclesiarum, sancta & viuificatrix Trinitas omnitemporis vitæ conseruet, piissime & Christo amabilis imperator.

Cyrillus episcopus * Subtuus, similiter.
Euphronius episcopus Hierapinæ, similiter.
Gennadius episcopus Gnosii, similiter.
Prosdocius episcopus Lappæ, similiter.
Euphrata episcopus Cherlonefi, similiter.
* Nicaeis episcopus Catamensis, similiter.
Sebon episcopus Doniæ, similiter.

EPISTOLA VARADATI MONACHI
 AD LEONEM IMPERATOREM.

*Terræ marisque & totius generis humani domino, orbis terrarum
 victori, & piissimo Augusto Leoni imperatori, pauper
 Varadatus in Domino salutem.*

TERRIBILES literas imperii vestri fuscipiens per Eutropium magistrianum, vestræ diuinitatis famulum, valde gauisus sum (semper enim gratiam tranquillitatis vestræ suscepimus) eo quod * possit potestas vestra sollicita pro sanctis ecclesiis Domini Iesu Christi, cunctisque pauperibus sub vestro imperio constitutis. Propterea enim in omni imperio Romanorum vestram pietatem Deus elegit, conferens vobis intellectum sapientiæ, sicut scriptum est: *Principium sapientiæ timor Domini*; quæ sapientes mundi transcendit: quatenus conterat vestra diuinitas eos qui iniquissime conuersantur, & liberet iustos de manibus impiorum. Audiuimus enim quomodo incedunt lupi super greges, & rapiunt oues ab ouilibus suis, & non metuunt a voce pastorum. Quapropter repente, amice Leo, rugies, fiesque illis valde terribilis, & pro metu, Leonis impetum fugientes, quod abriperunt, de suo redimittunt. Sic ergo vestram facere concedet pietatem, vt sicut nomen est imperii vestri, ita prædicetur in toto mundo terribile pietatis vestræ decretum, sicut scriptum est: *Secundum nomen tuum Deus, ita & laudatio tua*. Sed & Salomon, Dauid filius, ait: *Similis est ira regis furori leonis*. Et Deus omnipotens glorificauit nomen Leonis super omnia quæ in terra sunt, vt subiiciat omnes volentes extolli contra timorem Dei. Scriptum est enim, quia dixit Deus omnipotens Semei propheta, vt iret ad Ieroboam regem, & argueret eum in quibus deliquerat; dixitque Deus propheta, ne comederet panem, aut biberet aquam in illo loco. Et cum locutus fuisset propheta regi Ieroboam secundum verba dominica, & audiuit verba mendacii; cumque comedisset panem, & bibisset aquam in illo loco,

*psal. 110.
 Prou. 1.
 & 9.*

psal. 47.

Prou. 19.

3. Reg. 13.

iussit leoni Deus, & deposuit de asino suo prophetam, & discerpit eum, & membratim in via proiecit, eo quod transgressus est præceptum Domini. Dixerat enim ei, ne comederet, aut biberet: & comedit & bibit. Et scriptum est quid fecit leo prophetæ, vsque in hodiernum diem. Sic decet nomen pietatis vestræ terribilia ferre præcepta in omni terra contra omnes qui præsumunt diuina mandata corrumpere. Isti enim sunt filii Timothei, qui latenter egit inique, necauit hominem, & tulit eius vxorem. Et quidem Deus omnipotens eum facerè noluit, sed neque vestra diuinitas hoc perpetrare præcepit: & cum deberent omnipotenti supplicare Deo, vt misereretur eis; & rogare vestræ pietatis imperium, vt eis cederet de sanguine quem habent in manibus; per diuersa discurrunt, fallacijs volentes, sicut scriptum est, multos a fide recta decipere, si potuerint: faciunt etiam electos errare, sicut scriptum est in sancto euangelio. Fides enim hæc recta est & inuicta, vt scriptum est: *In principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum.* Et ipsum Verbum habitauit in Maria, & sicut legitur, induit corpore * de figmento Dei Patris & Domini nostri Iesu Christi. Et testis est beatus Paulus, quia Christus Iesus de Maria est natus ex semine Dauid in Spiritu sancto, missus a Patre qui in cælis est, vt in mundum veniens & ambulans renouaret omnem carnem in carne sua, & resurgere nos faceret a morte in carne sua; & omnia in eo nobis ostendit. Nam & protoplastus homo ab eius Patre factus est: & propterea postquam periit, in filii vita quaesitus est. Et iterum propter aduersarium diabolum, qui filius noluit fieri lucis, & propterea debellabat homines, & omnem carnem hominis in concupiscentia obligabat, Deus omnipotens facturam suam deperire non voluit, sed misit Spiritum sanctum suum ad Mariam Galilæam, in corpore quod ille deceperat, in quo etiam seducebat inimicus, vt per eum deuinceretur atq; confunderetur. Corpus enim Domini nostri Iesu Christi omnem carnem viuificauit, vt per corpus proprium ostenderet iustitiæ templum. Per ipsum enim sumus liberati, sicut beatus Paulus ait, & Isaias propheta testatur. Cum enim vidisset Dominum Deum, ait: *Væ mihi in labijs iniquis, & Dominum Deum vidi.*

Et

Matth. 24.

Iuan. 1.

Rom. 1.

Luc. 1.

Galat. 4.

Isai. 6.

LEO
P. I.
Et sum
posuit
iniqui
re iub
& Isai
tuit,
vestre
stra tr
in san
Christi
possum
forfic
fuerit
tur. S
& igr
re, &
milit
ad sin
tibus
com
ta bo
Iuda
fed
figm
dit. N
minu
quæ
Sicu
non t
non p
vt in e
poter
Isaias
carne
ex qu
& ind
quam
sicut m
sicut d
bateos
C

ANNO
CHRISTI
457.

Et fumens angelus carbonem ignis ab altari per ferrum, posuit in ore propheta; dixitque propheta angelus: *Transiit iniquitas tua*. Rogamus vestrum imperium, vt ad eos dicere iubeatis, quare per ferrum carbonem sustulit angelus, & Isaias propheta digitis carnis appropinquare non potuit, quoniam vrebantur. Et dicere si nequiuerint coram vestro imperio & victoria, etiam nos quod nobis iussit vestra tranquillitas, dicimus cum veritate, monstrantes sicut in sanctis scripturis de virga ferrea legitur: est enim virga Christus, sicut scriptum est, in igne, & fit ignis. Numquid possunt digiti carnis appropinquare ei, & non vri? Sed per forfices ferreas, quæ similes ferro sunt, & dum per eas tenta fuerit virga ferrea, iam tunc tenet carnis digitis, nec vruntur. Sed etiam & ipsi, qui tenent* in fundum virgã ferream, & ignem qui similis est, in aqua, & tunc possunt digiti tenere, & non vri. Ita factum est & in Ioanne, qui secundum similitudinẽ artificis, tenuit baptizando in aqua Dominum ad similitudinem ignis. Et tunc datum est sanctis sacerdotibus Dei tenere corpus sanctum filii Dei, & non vruntur communicantes hominibus cibum æternum. Legitur: *Vita hominis, panis & aqua*: non est panis, qualem comedunt Iudæi & operarii non credentes, quia vita est hominum: sed corpus, quod intus est filius Dei, ex Maria virgine, & est figmentum Dei, qui est filius Dei, panis qui de cælo descendit. Non enim aqua quæ ex multis est fontibus, vita est hominum, (nam sunt multi aquam non habentes) sed aqua, quæ vita hominũ est, aqua est baptismatis, quæ est ex Deo. Sicut enim virga ferrea fit ignis, & absque forcipe ferrea non tenetur: sic & Verbum quod erat in principio, teneri non poterat, & fieri vita hominum, nisi induisset carnem, vt in eo corpore secundum similitudinem teneretur. Non poterat autem sine corpore hominis hoc teneri, sicut nec Isaias illud tenuit digitis carnis, quoniã nondum indutum carne Verbum Dei. Quomodo enim ostendere poterunt, ex quo est plasmatus Adam, vsque dum venisset Christus, & indutus fuisset carnẽ ex Maria virgine, quia potuit quicumque electorũ tenere Verbum, quod ante luciferum est, sicut multi nunc comedunt? Numquid nõ diligebat Deus, sicut diligit nunc, eos qui in hac generatione sunt? Diligebat eos, & in eis valde gaudebat. Sicut enim sapiens artifex

Ibid.

Psal. 1.

Matth. 3.

Ecccl. 19.

Ioan. 6.

Ioan. 1.

Psal. 109.

Concil. Tom. 9.

D d d

massam fermentat, & non repente eam consperionem permiscet, sed spatio alicuius momenti quiescit, & tunc sumens consperionem, fermentat eam, & ita amicis suis præbet ad comedendum: ita nunc gestum est, vt sufficiant hæc exempla non credentibus. Abraham, cum dixisset Saræ vt faceret fermenti sata tria, non dixit ei nomen, eo quod non erat fermento conspersum. Et cum venisset Deus, & donasset gratiam Patris, ait: *Simile est regnum cælorum homini, qui accepit farinæ sata tria, & abscondit in eis modicum fermenti.* Quis enim prophetarum antiquorum aut nouissimorum dixit, vt misceretur consperioni fermentum, nisi ipse Christus, qui venit vt diuinitas eius voluit, & permiscuit plasma Patris, secundum voluntatem Patris sui, sicut scriptum est: *Veni facere voluntatem tuam Deus?* Scimus enim, quia Verbum in principio erat ante plasma & ante solem, & sic mansit donec hoc plasmate opus esset. nam & fermentum mundi ante plasma. Quod autem præsumperunt atque locuti sunt coram vestræ serenitatis imperio, sicut didicimus ex his quæ conscripta sunt, quoniam dicunt sufficere sibi Concilium in Nicæna vrbe celebratum, & nequaquam in Calchedonensi Concilio consentire: exprobet eis vestra diuinitas per sapientiam sanctorum apostolorum, qui dum congregati essent in Ierusalem, præter Paulum apostolum, omnes simul librum Actuum conscripserunt propter fidem Domini Iesu Christi, & permanet in sanctis ecclesiis quod conscripserunt: & post multos annos venerunt ex eis in magnam ciuitatem Antiochenam, & venit simul beatus Paulus ad eos. Et congregatis eis in sancta magnaque ecclesia, surgens beatus Paulus, sicut scriptum est, arguit beatum Petrum coram omni ecclesia. Sic enim dixit Petro: *Si tu, cum sis Iudæus, in præputio viuus, quomodo cogis gentes Iudaice viuere?* Et non contradixit Petrus, & reliqui apostoli, Paulo, sed verba Pauli cum gratia susceperunt, permanentes in vera fide, quæ per Paulum eis adiecta est. Et si isti, qui cum essent lumina mundi, & multo tempore cum Christo Domino conuersati, susceperunt sermonem Pauli, quem in nouissimo Deus elegit: quanto magis debent, qui missi sunt a Timotheo ad vestrum imperium, suscipere doctrinam sancti Concilii, & beati semperque memorabilis Marcia-

Genes. 18.

Matth. 13.
Luc. 13.

Psal. 39.

Galat. 2.

ANNO
 CHRISTI
 431.

ni, & quæcumque iusta sunt de vera fide Calchedonensi?
 Disposita vero nequaquam maligna sua machinatione,
 consentiunt in sancto Concilio, & in prophetis, aut in apo-
 stolis. Sufficit beatus Dauid exprobrans & confundens
 non sentientes suscipere Verbum Dei, quem quotidianis
 diebus in suis auribus audiunt. Ait enim Dauid: *Ante so-* Psal. 71.
lem fuit nomen eius. Et quando natus est de sancta virgine
 Maria, dixit ei denuo Deus omnipotens: *Ego hodie genui te.* Psal. 2.
 Et metuendum est atque terribile, putare mentiri Deum
 in sermonibus suis, quibus ait: *Ante solem fuit nomen eius.* Psal. 71.
 Et iterum cum natus esset de Maria virgine: *Ego hodie ge-* Psal. 2.
nui te. Sed rursus ait: *In Sion nominatus est, & ipse fundavit* Psal. 86.
eam. Et ipse Dauid in sancto Spiritu ait de seipso: *Dixit Do-* Psal. 109.
minus Domino meo, Sede a dextris meis. Hæc ergo, quæ thesau-
 rizauerunt nobis apostoli & propheta, & iusti habitantes
 in montibus & in speluncis, qui placuerunt in conspectu
 Dei, ea scripsimus vestrae pietati, ad gloriam Dei & Chri-
 sti & Spiritus sancti. Et dudum quidem sancti & venera-
 biles archiepiscopi vestra tranquillitati veram fidem scri-
 pserunt, & de Calchedonensi Concilio, (similia enim
 sunt coram Deo) & qualis fuit oblatio Abraam prius, &
 Iob in medio, & sanctorum nouissime offerentium; ita
 suscepit Deus legislationem sancti Concilii prioris & po-
 sterioris. Vellem autem, vt iuberet vestra diuinitas cor-
 ram se filiis Timothei: Abraam vnum agnum obtulit, & Genes. 15.
 suscepit Deus & lætatus est: & Iob septem agnas & septem Iob. 42.
 boues, vnam oblationem Deo: & suscepit Deus, & lætatus
 est: & sancti apostoli tres panes, qui sunt corpus Christi:
 & suscepit. Quid putas dicturi sunt Timothei filii: Similis
 est ouis Abraam illis quatuordecim, quas obtulit Iob? An
 certe dicturi sunt, quia non fuit similis vna ouis Abraam
 illis quatuordecim Iob? Iam nos omnes filii Abraam su- Rom. 9.
 mus, vocati in vera fide. Sed Abraam & Iob, qui placue- Galat. 3.
 runt Deo, minime hoc baptisma susceperunt. Numquid
 nos diuisi sumus ab eis? Absit: sed credimus quia & ipsi &
 nos filii sumus omnipotentis. Sic decet credere vestrum
 imperium, & veram statuere fidem. Deus enim perfectus
 est, & non possunt homines perscrutari diuinitatem eius.
 Sicut enim solem non potest quilibet minuere aut muta-
 re, sic nec factorem solis poterit in æternum. Hæc cum tre-

Concil. Tom. 9.

D d d ij

more scripsi vestrae pietatis imperio, septima & vicesima die Augusti mensis, anno secundo imperii, indictione decima. Saluto vestram diuinitatem, & omnes diligentes tranquillitatem vestram, & deprecor omnipotentem Deum, vt statuat vestrum imperium longaeuis in hoc mundo temporibus, & in futuro saeculo coram Deo.

ANNO
CHRISTI
431.

I N

CONCILIVM CALCHEDONENSE

oecumenicum seu vniuersale IV.^d approbatum, in quo
e sexcenti triginta episcopi omnes haereses, maxime
f Eutychetis & s Dioscori, h condemnarunt, anno Do-
mini 451. Marciano & Adelphio consulibus, aera 489.

NOTÆ.

Hoc Con-
cilium a
Leone pon-
tificis indi-
ctum est.

Qua occa-
sione?

Imperato-
ris rogatu
pontifex in-
dixit Con-
cilium.

^a *Concilium.*] Hæc sacrosancta Synodus auctoritate sancti Leonis indicta, hortatu, opera, & auxilio Marciani imperatoris congregata, conuocata ac defensa fuit hac occasione. Post obitum Theodosii imperatoris, voluntate sanctæ Pulcheriæ ex senatusconsulto delatum est imperium Marciano. Cum enim nullum præcessisset exemplum, vt Augusta sola moderaretur habenas imperii, ipsaque Deo virginitatem vouisset, iamque ætate grandior esset, vt pote quæ annum quinquagesimum primum vitæ suæ ageret, salubre illud iniit consilium, vt coniugii titulo eueheret in imperium virum ætate maturum, consilio grauem, continentia probatum, atque militari virtute vbique spectatum; sicque optimo imperii regimini opportune consuleret, vt tamen deuotæ Deo virginitatis integritati omnino prospectum esset. Nutu igitur ac voluntate diuina electus imperator Marcianus duabus epistolis, quæ extant inter præambulares Concilii Calchedonenfis, ad Leonem scriptis, rogat pontificem, vt ad propulandas haereses, locum, tempus & modum congregandi Concilii vniuersalis præscribat. Priore epistola hæc ait: *Per celebrandam Synodum te auctore maxima pars circa omnes episcopos fidei catholica fiat.* Secunda epistola ad Leonem, quæ extat inter præambulares: *Supereft, inquit, vt si placuerit tuae beatitudini in has partes aduenire, & Synodum celebrare, hoc facere religionis affectu dignetur.* Et paulo post: *Si vero hoc onerosum est, vt tu ad has partes aduenias, hoc ipsum propriis literis tua sanctitas manifestet, quatenus & in omnem orientem, & in ipsam Thraciam & Illyricum nostra litera dirigantur, vt ad quemdam destinatum locum vbi vobis placuerit, omnes sanctissimi episcopi debeant conuenire, & quæ Christiana religioni & catholica fidei prosint, sicut sanctitas tua secundum ecclesiasticas regulas definierit, sua dispositione declarent.*

ANNO
CHRISTI
451.

Idem enixe admodum Pulcheria Augusta petens epistola ad Leonem scripta, ait: *Tua reuerentia, quocumque modo prospexerit, significare dignetur: ut omnes etiam totius orientis episcopi, Thracie atque Illyrici (sicut etiam nostro domino, piissimo imperatori, meo coniugi placuit) in unam ciuitatem velociter ab orientalibus partibus valeant conuenire; & illic sancto Concilio & de catholica confessione, & de his episcopis qui ante hoc segregati sunt, sicut fides & Christiana pietas exigit, te auctore decernant.* Hæc ex epistola Pulcheriæ ad Leonem, quæ extat inter præambulares Concilii Calchedonensis. Tanta cum industria Concilium œcumenicum expetentibus Augustis, pontifex respondit; ob ingruentem Hunnorum exercitum Gallias deuantantem, & iam Italiam inuadere cogitantem, Concilium œcumenicum ad tempus opportunum differendum esse; ideo nimirum, ut episcopi a barbarica hostilitate liberati, se libere ad Synodum conferre possent. Constat ex epistola Leonis quadragesima secunda, quadragesima tertia, & quadragesima quarta, dum confensisset, nouaque legatione, qua Synodo œcumenicæ interesset, decreta, priorem illam, de qua supra in notis Concilii Constantinopolitani & Mediolanensis egimus, reuocasset; imperator piissimus publicam edidit sanctionem inter præambulares Concilii Calchedonensis extantem, de Synodo œcumenica Nicææ in Bithynia Kalendis Septembris celebranda. Oprabat enim ibi contra hæresim Eutychemis vniuersale Concilium celebrari, vbi primum Ariana impietas damnata fuit. Legati pontificii de fide occidentalium per Leonem & prouincialia Concilia Mediolani atque alibi in oriente habita iam ante, prout fieri consuevit, informati, cum literis commendatitiis ad imperatorem scriptis, ante Kalendas Iulias Roma discesserunt, secum deferentes etiam Leonis pontificis epistolam quadragesimam septimam ad Synodum transmissam; ex qua patres Concilii intelligerent, quibus de rebus in Synodo agere, quosque Concilii præfides agnoscere deberent. Cum igitur ad præfinitum diem Kalendarum Septembrium episcopi ad Synodum conuocati, se Nicæam Bithyniæ contulissent, ibique pluribus diebus aduentum imperatoris Synodo interesse volentis, expectassent, scriptis ad imperatorem epistolis petitum fuit, ut quia plures episcopi ob difficultatem & laborem itineris, infirmitatibus, aliisque angustiis affligerentur, conuentus ex more agi permitteret. Ad hoc Marcianus Augustus rescripsit, visum esse apostolicæ sedis legatis, ne absque imperatoris sententia Synodus ageretur, seque propediem affuturum pollicitus est. Sin autem aduentum maturare non liceret, hortatus est eosdem, ut se Calchedonem conferrent. Cum interea Illyricum ob metum imminenti barbaricæ inuasionis perturbari audiuisset, adeoque non videretur esse tutum, ob bellicas expeditiones Constantinopoli longe recedere, decima Kalendarum Octobris, patres Nicææ congregatos iteratis literis Calchedonem Constantinopoli propinquo-rem conuocauit. Vnde, quod initio dixi, liquidissime constat, hanc Synodum œcumenicam, imperatoris instinctu & consilio, ponti-

Quid pon-
tiffex respō-
derit.

Quare mā-
datum, ut
Nicææ con-
uenirent e-
piscopi.

Qua oecū-
sione Con-
cilium Ni-
cææ Calche-
donem trās-
latum sit.

ficis autem iussu atque auctoritate congregatam fuisse. Hoc apertis verbis profitentur episcopi secundæ Mœciæ in epistola ad Leonem imperatorem, quæ extat inter epistolas ad Calchedonense Concilium pertinentes, vbi sic aiunt: *In Calchedonensium ciuitate multi sancti episcopi conuenerunt, per iussu Leonis Romani pontificis, qui vere caput est episcoporum.* Denique Gelasius in epistola ad episcopos Dardaniæ scribit, non Alexandrinam vel Antiochenam, sed solam duntaxat apostolicam sedem cum auxilio imperatoris, sua auctoritate decreuisse, vt Synodus Calchedonensis fieret. Quod si Magdeburgenses, prout debebant, bene accepissent, non tam impudenter Gelasium vera scribentem de mendacio arguissent. Scitu & obseruatu necessarium est, appellatione huius Concilii ea tantum acta intelligenda esse, quæ Leonis primi pontificis maximi auctoritate confirmata fuerunt. Nam decretum illud actionis decimæ sextæ, quo patres Concilii absentibus legatis & postea reclamantibus, Constantinopolitanæ sedi primatum attribuerunt, ideo quod instar Romæ caput imperii effecta, primatum meruerit, velut illegitimum a Leone pontifice iustissime improbatum fuit. Supponit enim, quod Romana sedes tunc primatum habere meruerit, cum Romani orbis imperio potiretur; atque adeo non diuino, sed humano iure caput ecclesiarum effecta fuerit. Vide quæ dicemus infra verbo *approbatum*. Baronius anno 450. & 451. Bellarminus libro quarto de Concil. cap. 13.

Redarguitur Magde.

Quæ acta appellatione huius Concilii nominanda sunt.

Calchedon quæ & qualis vrbs.

Hæc vrbs occasione Concilii facta est metropolis.

Locus habitus Concilii.

Confessus episcoporum vbi.

^b *Calchedonense*.] Sic dictum a Calchedone, quæ erat ciuitas Bithyniæ, prope Bosporum Thracium, e conspectu Byzantii, quod in altera parte est situm. Hanc Megareses condiderunt, teste Strabone libro duodecimo. Incolæ vrbis Cæci appellati sunt, ideo quod non potius oppositum litus elegerint, in quo postea conditum est Byzantium, loco longe feliciori situm. Huius meminit Pomponius lib. 2. Plinius lib. 5. cap. vlt. Ptolemæus cap. 1. lib. 5. Antonius in suo itineralio. Hæc ciuitas licet ante non ignobilis foret, a patribus huius Concilii honore & dignitate clarior & illustrior reddita fuit. Cum imperator instaret, vt ad honorem Euphemie martyris Calchedon nomine tenus metropolis dignitatem consequeretur, citra præiudicium Nicomediæ; patres Concilii actione septima communi consensu id admiserunt. Et quamquam principio imperator voto singulari desideraret, vt patres Nicæam conuenirent, eodemque loco, quo primum Ariana perfidia oppugnata est, Eurychianam hæresim condemnarent: propter bellicas tamen expeditiones, & barbarorum incursiones fieri debuit, vt patres præscripto die Nicææ congregati, transferrentur Calchedonem, quæ Constantinopoli propinquior, & a metu hostium multo securior erat.

In amplissima basilica sanctæ Euphemie martyris, quæ non intra moenia, sed in suburbiis collocata fuit, episcopi conuenerunt. Ante cancellos sacri altaris in secretario, prout fieri consuevit, synodalis patrum confessus fuit. Quo ordine, infra dicemus verbo *sexcentorum*. Ecclesiam sanctæ Euphemie graphice describit Euagrius lib. 2. cap. 3. Quis locus ecclesie dicatur secretarium, siue sacrarium, post ea

ANNO
 CHRISTI
 451.

quæ notauimus supra Canone 21. Concilii Laodicensi, prolixius ostendit Baronius an. 451. num. 61. 62. & 63.

œcumenicum seu vniuersale.] Cum ad instantiam imperatoris hoc Concilium auctoritate Romani pontificis indictum sit, iussuque eiusdem omnes episcopi totius orbis conuocati fuerint, vt patet ex iis quæ diximus supra verbo *Concilium*: cum denique huic sanctorum patrum conuentui Romanus pontifex per suos legatos præfederit, quis vniuersale & œcumenicum esse neget? Paschasium & Lucentium episcopos, Bonifacium & Basilium presbyteros, legationis munere fungentes Synodo interfuisse ac præfedis, singulæ fere actiones Concilii attestantur. Ipsi enim in omnibus prope actionibus primi nominantur, primi sedent, primi loquuntur, & primi subscribunt, non alia sane auctoritate, quam vt ius præsidendi a pontifice sibi delegatum ipso facto vsurparent. Quid quod ipsi legati, definitiuam sententiam in Dioscorum pronuntiantes, apertis verbis indicent actione tertia, se id nomine pontificis velut vniuersi Concilii præfides præstare? Verba sententiæ hæc sint. *Sanctissimus ac beatissimus papa caput vniuersalis ecclesie Leo, per nos legatos suos, sancta Synodo consentiente, Petri apostoli præditus dignitate, qui ecclesie fundamentum & petra fidei, & celestis regni ianitor nuncupatur, episcopali dignitate Dioscorum nudauit, & ab omni sacerdotali opere fecit exiorem.* Tertio, quod supra nominatis episcopis ac presbyteris auctoritate pontificia collata sit præsidendi auctoritas, ipse sanctus Leo pontifex epistola quam scripsit ad Synodum Calchedonensem, 47. 45. profertur his verbis: *In his fratribus Paschasino & Lucentio episcopis, Bonifacio & Basilio presbyteris, qui ab apostolica sede directi sunt, me Synodo vestra fraternitas existimet præsidere.* Quarto denique ex synodica ipsius Concilii ad Leonem scripta, quæ habetur post finem Concilii, manifesto constat, ipsos legatos non tantum præsidendi auctoritatem habuisse & vsurpasse, verum etiam ab omnibus patribus Concilii pro præsidibus agnitos & honoratos fuisse. *Tu quidem, inquit, sicut membris caput præeras in his qui tuum tenebant ordinem, beneuolentiam præferens.* Si dicas, Marcianum Concilio prima actione interfuisse, eumque primo loco sedisse, adeoque vt iudicem ac præsidem Concilii præsto fuisse: Respondeo, imperatorem in propria persona non primæ sed secundæ actioni, & per sæculares iudices posterioribus actionibus omnibus interfuisse: vt iudicem controuersiarum fidei egerit, nemo præter insanum Lutherum aliquem aut Caluinum affirmauerit. Qua intentione imperator per se aut suos vicarios præfens esse voluerit, patres Concilii in epistola synodica ad Leonem scribunt his verbis. *Tu episcopis iudicibus sicut membris caput præeras in his qui tuum tenebant locum: imperatores vero ad ordinandum decentissime præsidebant, &c.* nimirum, vt omnem vim, fraudem atque tumultum a Synodo auerterent. Cum enim in Conciliabulo Ephesino Dioscorus Alexandrinus episcopus, vsurpatus dumtaxat & illegitimus vniuersalis Concilii præses, introductis militibus, episcopos ad subscribendum coegisset, voluit per se vel suos

Concilium
 œcumenicum
 fuit.

Legatos apostolicæ
 sedis præfedis
 Concilio probatur
 quatuor
 rationibus.

Ratio 1.

Ratio 2.

Ratio 3.

Ratio 4.

Refellit
 obiectio.

Qua intentione
 imperator per se
 vel suos
 Concilio
 interfuerit.

vicarios interesse, ne cuiquam aliqua violentia inferretur. Hoc est, quod in oratione ad Synodum habita actione sexta ait, se venisse ad confirmandam fidem, sicut olim fecerat Constantinus magnus: qui cum non ad iudicandas & explicandas fidei controuersias, sed ad defendendum & exequendum decreta Synodi præsto adfuerit, certum est non alia intentione Marcianum imperatorem huic Concilio interfuisse, quam ut illud sua auctoritate aduersus hæreticorum tumultus ac seditiones tutaret ac defenderet. Aduertat ergo lector, quam splendide mentiatur Caluinus, dum ait ex solo permissu & priuilegio imperatoris, atque ex defectu personarum idonearum accidisse, quod legati pontificis huic Concilio præfederint. Vide Bellarminum lib. 1. de Conciliis cap. 19.

Caluini mendacium detegitur.

Quæ acta huius Concilii approbata sunt. Reprobantur quæ de primatu Constantinopolitanae sedis decreta sunt.

^d *Approbatum.*] Ea quæ hoc Concilio de fide incarnationis Domini nostri Iesu Christi contra hæresim Eutychianam communi patrum orthodoxorum sententia definita sunt, auctoritate Leonis pontificis, prout iidem patres Concilii synodali epistola ad Leonem scripta expedierant, confirmata & approbata fuerunt, ut patet ex circulari epistola. Id vero quod instigante Anatolio Constantinopolitano antistite, ambitiose, absentibus, & postea contradicentibus legatis, de primatu sedis Constantinopolitanae contra decreta Nicæni Concilii constitutum fuit, ut post Romanam sedem, secundum locum patriarchalis honoris ac dignitatis Constantinopolitana ecclesia haberet; id inquam, sanctus Leo pontifex plane improbauit, cassauit, atque irritum reddidit. Approbatio decretorum fidei extat epistola Leonis LXI. quam ad Synodum Chalcedone habitam scripsit. Cuius initio hæc ait: *Omniem quidem fraternitatem vestram nosse non ambigo, definitiones sanctæ Synodi, quæ ad confirmationem fidei in Chalcedonensi ciuitate celebrata est, toto corde me fuisse complexum. Et paulo infra: Ne ergo per malignos interpretes dubitale videatur, utrum quæ in Synodo Chalcedonensi per unanimitatem vestram de fide statuta sunt, approbem; hæc ad omnes fratres & coepiscopos nostros, qui prædicto Concilio interfuerunt, scripta direxi, quæ gloriosissimus & clementissimus princeps (sicut poposci) in notitiam vestram mittere pro catholica fidei amore dignabitur: ut & fraterna uniuersitas, & omnium fidelium corda agnoscant, me non solum per fratres qui vicem meam executi sunt, sed etiam per approbationem gestorum synodaliū propriam vobiscum iniisse sententiam, in sola videlicet fidei causa (quod sæpe dicendum est) propter quam generale Concilium, & ex præcepto Christianorum principum, & ex consensu apostolica sedis placuit congregari, damnatis hæreticis: qui si corrigi voluissent, nulla penitus resideret de vera Domini nostri Iesu Christi incarnatione dubitatio. Vnde si quis unquam ausus fuerit vel Nestorii perfidiam tueri, vel Eutychetis aut Dioscori impium dogma defendere, a catholicorum communionem rescetur, nec habeat eius corporis participationem, cuius abnegat veritatem. De improbatione primatus sedi Constantinopolitanae adiudicati, idem Leo pontifex epistola quinquagesima quinta ad Pulcheriam scribit. *Consensiones episcoporum & sanctorum Canonum apud Nicæam conditorum**

ANNO
CHRISTI
451.

torum regulis repugnantes, unita nobiscum vestra fidei pietate, in irritum mittimus, & per auctoritatem beati Petri apostoli generali prorsus definitione cassamus. Omnia igitur illa, quæ nomine huius Concilii sub præsidio Leonis habiti continentur, eiusdem auctoritate approbata fuerunt. Canones vero, quos legatis absentibus ad Concilium clanculo & furtim addiderunt orientales episcopi, a Leone pontifice nequaquam recepti fuere, cum nihil præter fidei definitionem confirmarit, vt ex epistola 61. verbis supra recitatis liquido apparet.

Præter confirmationem sedis apostolicæ, accesserunt etiam ad corroborandam hanc Calchedonensem Synodum sanctissimorum virorum, qui his temporibus orientalem ecclesiam illustrabant, & miraculorum virtute nitebant, sanctorum Euthymii nimirum & Auxentii elogia, qui se fidem hac Synodo definitam tenere, verbis & miraculis testati fuerunt. Refert Zonaras tomo tertio annalium, quod cum Eutythianæ factionis sectarii decreta Concilii subfannarent, eiusque auctoritatem non veritate, sed potentia imperatoris niti dicerent, Anatolium patriarcham conuocatis aduersariis ita locutum fuisse: *Quoniam sententiam vestram adhuc mordicus tenetis, neque vos perperam sentire creditis, sed nos incusatis, quasi Nestorii dogma approbemus, cum duas naturas in Saluatore predicemus, vtraque citra confusionem proprietatem suam retinente, istius controuersie dubitatio, si placet, Deo permittatur. Scribatur igitur vestra de fide sententia in vno libello, & nostra in altero: atque ambo in loculo gloriose martyris Euphemie collocentur, & huius iudicium esto, vtri recte an perperam sentiant. Hæc cum hæreticis etiam placuissent, libelli scripti, remoto lapide qui loculum claudebat, pectori martyris apponuntur; & lapis in suum locum repositus, ab vtraque parte signatur. Dehinc supplicationes fiunt, & preces ad Deum peruigiles, vt demonstret vtra sententia ei cordi sit, & que reiicienda videatur. Post triduum conueniunt, imperatore etiam presente. Aperto loculo (o rem mirabilem!) libellus hæreticorum ad pedes martyris inuenitur; alter in manu eius dextera, quam extendisse fertur ad imperatorem & patriarcham, ac libellum ei porrexisset. Itaque recta sententia assertores plaudere, aduersarii vero demissis vultibus & præ pudore caligantibus, abire, quidam etiam veram sententiam amplecti. Hæc Zonaras, quem sequitur Glicas tomo tertio annalium. Metaphrastes & Nicephorus lib. 15. cap. 5. eamdem quidem historiam recensent, sed in ratione temporis aberrant. Non infima laus sacrosancti Concilii est, quod a Concilio Constantinopolitano, anno vigesimo Leonis celebrato, confirmatum sit; quodque triginta septem metropolitani orientales, teste Euagrion libro 2. cap. 10. & Liberato in breuiario cap. 15. ad Leonem imperatorem anno Christi 457. rescribunt, Calchedonensem Synodum vsque ad sanguinem vindicandam, eo quod non alteram fidem teneret, quam Synodus Nicæna constituit. Basiliscum imperatorem tyrannum & hæreticum, qui erat quasi flagellum Dei & virga furoris Domini, & manifestus persecutor ecclesiæ, hanc Synodum, quod refert Euagrius lib. 3. cap. 4.*

Calchedonensis fidei definitio miraculis confirmata.

Omnes fere orientales episcopi ad Leonem imperatorem scriptis, supra in fine Concilii huius extantibus, hanc Synodum approbant.

Basiliscus &
Anastasio
imperato-
res oppu-
gnarunt.

Obiectio.

Responsio.

An Conci-
lium Cal-
chedonense
epistolam
Ibæ appro-
bauerit.

reieciſſe: Anaſtaſium Acephalorum hæreticorum ſectarium, alioſ-
que hæreticos plures, teſte eodem Euagrio cap. 30. eamdem acerri-
me impugnari concedimus: ſed cum magno gloriæ & celebritatis
augmento, ad Concilium hac occasione addito. Nam quanto eam
hæretici grauius accuſarunt, tanto eam viri ſancti fortius defende-
runt & propugnarunt. Theodoſius cœnobiarcha ſanctiſſimus in e-
piſtola ad Anaſtaſium, quam ex Metaphraſte recitat Surius die 11.
Ianuarii, cum recensuiſſet decreta huius Concilii, ſic imperatorem
allocutus eſt: *Aduerſus hoc & ignis accendatur, & enſis acuatur, &
mors quoque nobis acerbæ aſſeratur: imo vero, ſi fieri poſſit, pro vna innu-
merabiles: nos vero nunquam prodemus veram religionem, neque ea
quæ recte placuerunt patribus, ea abrogando, propro aſſicimus.* Extat in
bibliotheca ſanctorum patrum Leontius Byzantius, qui in opere de
ſectis hæreticorum, auctoritatem huius Synodi acerriſſe propu-
gnat. Quamquam ea quæ ſummi pontificis & Conciliorum aucto-
ritate, & virtute miraculorum eſt corroborata, talibus defenſoribus
non indigeat. Si dicas hoc Concilium in fide & moribus aberrariſſe,
tum quod actione 16. definiat, Romanum pontificem a patribus Ni-
cæni Concilii primatum habuiſſe, quem iure diuino ſibi conſeſſum
iam diu ante obtinuerat, & de facto uſurparat: tum etiam, quod il-
lam a quinta Synodo condemnatam epiſtolam Ibæ ad Marim Per-
ſam, qua Cyrillus Alexandrinus arguitur, Theodorus Mopſueſtenus
cum ſuis ſcriptis laudatur, Concilii patres approbauerint: Reſpondeo
nihil præiudicii his omnibus ſacroſancto Concilio generari. Quid-
quid enim de primatu apoſtolicæ & Conſtantinopolitano decretum
eſt, abſentibus legatis ſedis pontificiæ conſtitutum fuit: ideoque au-
thoritate pontificia non tantum reprobatum, verum etiam Conci-
lii nomine indignum eſt, quidquid eadem actione ſub nomine & præ-
textu huius Concilii editum & conſtitutum fuit, vt ex præcedenti-
bus ſufficienter conſtat. Epiſtolam Ibæ patres Concilii non appro-
barunt, ſed ex ea tantum diiudicarunt, ſcriptorem eccleſiæ, qui ante
concordiam Cyrilli Alexandrini cum Ioanne Antiocheno inſitam
Nestorianæ factioni adhæſerat, vere catholicum eſſe, meritoque
præcedentibus duobus iudiciis eccleſiaſticis, Tyri & Beryti habi-
tis, a calumnia aduerſariorum abſolutum fuiſſe. Hoc enim iudicio
epiſcoporum deciſum eſt, quod in controuerſiam vocabatur; nimi-
rum, an Ibas Edeſſenus epiſcopus catholice & orthodoxe contra Ne-
ſtorium de perſona Chriſti ſentiret, adeoque iuſto iudicio Tyri &
Beryti calumnia aduerſariorum abſolutus eſſet: de epiſtola nulla
fuit controuerſia, eaque non aliter in iudicium adducta fuit, quam
vt inde agnoſceretur, Ibaſne poſt inſitam concordiam inter Cyril-
lum & Ioannem Antiochenum catholicus, an Neſtorianus eſſet.
Summam itaque iniuriam irrogant Concilio ſanctiſſimo, qui epi-
ſtolam hæreticam, hæreticorum laudes, orthodoxorum calumnias
continentem, iuſtoque iudicio quintæ Synodi vniuerſalis cõdemna-
tam, a patribus huius Concilii receptam & approbatam fuiſſe cum
Nestorianis in vulgus emittunt. Vide quæ diximus hac de re ſupra

ANNO
CHRISTI
451.

in notis Concilii Berytensis sub Leone. Item quæ infra notabimus
quintæ Synodi collect. 8.

Sexcenti triginta episcopi.] Sexcentos triginta episcopos huic sacro Concilio præsentibus fuisse, testantur Marcellinus in chron. Liberatus diaconus in breuiario cap. 13. Photius de septem Conciliis cap. 4. Sanctus Leo epistola 52. ad episcopos Galliarum scribens, in hoc sexcentos ferme fratres coepiscopos congregatos fuisse, item proficitur. Vnde cum in prima actione Concilii trecenti tantum quadraginta quinque episcopi scripti legantur, dimidiam fere partem episcoporum qui interfuerunt, ibidem desiderari certum est. Ex horum numero pontificiæ legationis munere, vt ex epistola Leonis ad Synodum Calchedonensem constat, functi sunt Paschafinus Lilybæi in Sicilia episcopus, Lucentius Aseulanus antistes, Bonifacius & Basilianus sanctæ Romanæ ecclesiæ præbyteri cardinales. Iulianum Conensem episcopum, in oriente res ecclesiæ agere solitum, pontifex voluit in hac eadem Synodo legati munera obire, vt ex subscriptionibus synodalibus actionis primæ, & Leonis epistola liquet. Ex Africana ecclesia, licet Vandalica persecutione assidue vexaretur, adfuerunt Aurelius Adrumetinus, & Rusticus. Adfuerunt etiam hostes catholicæ fidei, qui simul conspirant contra Flavianum, Dioscorus Alexandrinus, & Iuuenalis Hierosolymitanus, Domnus Antiochenus, qui iam priuatus, & qui eius loco suffectus fuit Maximus: itemque in locum sancti Flauiani subrogatus Anatolius Constantinopolitanus, a sancto Leone catholicæ ecclesiæ iam ante reconciliatus. Nestorium hæresiarcham ex subscriptione alterius episcopi eodem nomine appellati, interfuisse, apud Euagrium lib. 2. cap. 2. scribit Zacharias rhetor: sed merito ab Euagrio reprehenditur, cum is cuius nomen subscriptum habetur, Phanagoræ ciuitatis episcopus, adeoque ab illo hæresiarcha longe alius fuerit. Marcianum imperatorem vna cum Pulcheria Augusta, aliisque imperii magistratibus, præsentem fuisse, ipsa acta Concilii loquuntur. Horum omnium confessus ita dispositus fuit. Imperator cum Pulcheria Augusta, magistratibus, senatoribus & iudicibus cognitoribus, sedem habuit ante cancellos. Ex patribus Concilii inter apsidem & cancellos constitutis, legati sedis apostolicæ, & post eos Anatolius Constantinopolitanus, Antiochenus, aliique deinceps episcopi sederunt a læua parte: Dioscorus autem Alexandrinus, & post eum Iuuenalis Hierosolymitanus, aliique a dextra. In medio ipsorum super thronum sacrosancta euangelia collocata fuere. Et quia læua, quod supra in notis Concilii Nicæni, verbis, *trecentorum octodecim*, dixi, dignior est dextera: vel quia Christum Dominum nostrum, qui est summus pontifex (cuius typum gerebat euangelium super thronum in meditullio collocatum) in synodalem confessum respicientem; a dextris haberent, qui sederent in sinistra: & a sinistris, qui considerent in dextera: hac, inquam, de causa accidit, vt quamquam Dioscorus & Iuuenalis ambo iudicandi adessent, dextrum locum occupare permitti fuerint. De locali enim dispositione in antiquo

Numerus episcoporum.

Legatorum nomina quæ.

Episcopi Africæ.

Dioscorus cum suis affectis interfuit.

Nestorius quis.

Quis confessus Concilii.

Cur legati sedis apostolicæ a læua parte sederint.

Romano ordine hæc leguntur. *Sedebunt ea locali dispositione, ut intrantibus ecclesiam episcopi sint ad sinistram, &c.*

ANNO
CHRISTE
451.

Eutyches
hæresiarcha
describitur.

¶ *Eutyches.*] Eutyches monachorum Constantinopoli degentium archimandrita fuit; contra Nestorianam hæresim in Concilio Ephesino ceteris præstantius dimicauit, tanto cum zelo, ut eam ob rem a Leone epistola sexta & actione quarta Concilii Constantinopolitani sub Leone celebrati, laudari meruerit. Sed cum imprudenter prædictam hæresim impugnaret, eo profiliit, ut non modo duas personas, sed etiam duas naturas in Christo Domino negaret, diceretque eos omnino Nestoriana hæresi infectos esse, qui in Christo vnam personam, duas vero naturas indiuisæ & inconfuse coniunctas profiterentur. Hæc ille multis annis secreto docuerat, missisque ad aliorum monasteriorum monachos & abbates hac de re scriptis libellis & voluminibus, quorumdam subscriptionem & approbationem impetrauit. Denuntiatus hanc ob rem ab Eusebio Dorylæi episcopo, in Constantinopolitano Concilio condemnatus, scriptis ad pontificem appellationum libellis, quibus se catholicum simulabat, in Conciliabulo Ephesino, quod per Chrysofthum importunis precibus apud imperatorem extorserat, nullo iuris & æquitatis ordine seruato, ille absolutus, contra Flavianus in exilium ablegatus fuit, ut supra in notis prædictorum duorum Conciliorum prolixius enarraui. Postquam hoc sacrosancto Concilio acta Ephesini Conciliabuli rescissa essent, meritamque damnationis sententiam iterato iudicio accepisset, ut e monasterio Constantinopolitano, vbi cum periculo fidelium agebat, longius relegaretur, a sancto Leone duabus epistolis ad Pulcheriam 45. & ad Marcianum 70. scriptis petitum fuisse constat: sed ad quem locum, quoque successu & euentu exularit, non liquet. Hæc ex Liberati diaconi breuiario cap. 11. & ex actis Concilii Constantinopolitani, & Conciliabuli Ephesini actione prima, in Chalcedonenfi Concilio extantibus. Vide notas prædicti Concilii.

Dioscorus
Alexandri-
nus descri-
bitur.

¶ *Dioscori.*] Post obitum Cyrilli magni & sanctissimi præsulis Alexandrini, Dioscorus Nestorium hac in re imitatus, superinducta admirandæ sanctitatis larua, vacantis ecclesiæ Alexandrinæ sedem est adeptus. Speciem humilitatis & modestiæ præ se ferens, intus superbiam cum summa arrogantia occultauit, voluitque videri sanctissimus, qui facinorosissimus erat, quique actione tertia huius Concilii de Origenistarum & Arianorum hæresi, de homicidio, incendio, vitæque turpissima est conuictus. Ad vniuersum populum sibi conciliandum, *simulac in thronum euectus est*, (inquit Liberatus diaconus in breuiario) *opprimens Cyrilli heredes, & per calumnias multas ab eis auferens pecunias, pistoribus & cauponibus ciuitatis dedit, ut mundissimum panem, & preciosissimum vinum viliori precio populo exhiberent.* Clericos Cyrillo cariores absque causa ab ordine deponere tentauit. Nepotes eiusdem mire afflictatos per Nomum consulem Alexandria expulit. Athanasium quoque Cyrilli ex sorore nepotem presbyterio priuauit, nullaque præuia accusatione ab ecclesiastico colle-

ANNO
CHRISTI
451.

gio alienum fecit. Prædatorio illi Ephesino Conciliabulo, seu potius latrocinio, quanta cum turpitudine præfederit, ipsa acta loquuntur. Hoc Concilio homicida sacrilegus iusto iudicio condemnatus, postquam excommunicando summum pontificem scelus inauditum attentasset, in Gangram Paphlagoniæ ciuitatem relegatus est, illucque manu militari perductus, ibidem paulo post mortuus est. Hæc ex actis Concilii Ephesini, Calchedonensi, breuiario Liberati, Eua-grio, Baronio, &c. Plura dicemus infra.

^h *Condemnarunt, &c.*] Id qua ratione, quoque ordine iuris ac re- rum gestum sit, tredecim sessionibus, septemdecim actiones conti- nentibus, summam recensebo. Vnius sessionis nomine appello a- ctiones plures vno eodemque die habitas.

Sessionis
nomine
quid intel-
legendum.

SESSIO I.

P R I M A sessione VIII. Idus Octobris, anno 451. celebrata, episcopo- rum sedibus, eo quo supra diximus ordine, ante cancellos in se- cretario dispositis, Dioscorus Alexandrinus per legatos pontificis denuntiatus, ideo quod sine auctoritate & consensu pontificis v- niuersale Concilium congregasset, eique contra omnem antiquita- tem & consuetudinem præfedisset, decreto Concilii e patrum con- fessu amotus, velut reus diiudicandus, iussus est in medio sedere. Quo factò, Eusebius Dorylæi episcopus, in medium velut accusator progressus, ad acta pseudosynodi Ephesinæ prouocauit. Post lectum libellum, Dioscorus, vt sui iudicium declinaret, de fide primum a- gendum esse contendit: sed interlocutione iudicum ipsa acta Ephe- sini Conciliabuli ante omnia iussa sunt legi. Quæ dum legerentur, delictum suum excusans & attenuans, dixit, non sua solius auctori- tate, sed & Iuuenalis Hierosolymitani, Thalassii Cæsarensis episcopi, aliorumque omnium præsentium subscriptione prædicta acta confir- mata esse. Contra episcopi fere omnes dixerunt, voluntarie & citra vim adhibitam neminem subscripsisse: vim per milites fustibus, gla- diis & minis exilii Flauiano, aliisque pluribus illatam deinceps expo- fuerunt; addentes, acta a notariis Dioscori corrupta esse atque de- prauata: Eutychem in ea quam obtulerat, confessione fidei, incar- natum quidem Christum profiteri, sed non ex Maria virgine. Quæ cum dixissent, tandem sui erroris atque peccati veniam deprecari fuerunt.

Sessione 1.
quid sit ge-
stum.

Aboluta lectione actorum Ephesini Concilii, producta sunt acta Concilii Constantinopolitani, ex quibus legati sedis apostolicæ probauerunt Flauianum vere catholicum esse, Eutychem autem abs- que dubitatione vlla impium hæreticum. Dioscorus interlocutus, Flauianum iure damnatum, ideo quod post incarnationem duas na- turas distinctas & inconfusas in Christo confiteretur, hæresim suam manifestauit. His adiecta est recitatio actorum de cognitione habita Constantinopoli super fide notariorum. Inde Eutychemis absolutio: & post interposita quædam acta Concilii Ephesini œcumenici, im- pia sententia a Dioscoro in Flauianum Ephesi pronuntiata, in hoc

E c c iij

patrum confesſu lecta fuit. Quibus omnibus exacte cognitis, inter-
locutione iudicum tractatio de fide in ſequentem ſeſſionem dilata
eſt. Rogati quid de iudicibus Flauiani ſtatuendum foret, reſponde-
runt, omnes Flauiani accuſatores & iudices, nominatim vero Dio-
ſcorum, Iuuenalem, Thalaffium, alioſve, qui cum prædictis princi-
pem locum in pſeudofynodo Ephesine obtinuerunt, ex præſcripto
ſacrorum Canonum damnandos eſſe.

Post hæc pro gratiarum actione & Dei laudum celebratione, ſub-
ſecuta eſt ſacri triſagii acclamatio, videlicet: *Sanctus Deus, ſanctus
fortis, ſanctus & immortalis*: additumque, *multos annos imperatori*:
& denique plurima in Dioſcorum dicta fuerunt.

SESSIO II.

ſeſſionis 2.
res geſtæ.

SECVNDÆ ſeſſio celebrata eſt ſexto Idus Octobris, anno 451. in
qua habita eſt a patribus tractatio de fide, hoc ordine. Primo le-
ctum eſt ſacrum Nicæni Concilii ſymbolum: ſecundum illud cum
veteribus patribus ſenſiſſe Cyrillum & ſanctū Leonem, omnes conte-
ſtati fuerunt. Recitatum eſt deinde ex ſcripto ſymbolum Conſtanti-
nopolitani Concilii œcumenici. Poſtea vero duæ ſancti Cyrilli epi-
ſtolæ: quarum alteram ad Neſtorium, alteram ad Ioannem Antio-
chenum dederat. Inſuper magna illa ſancti Leonis epiſtola 10. de verbi
incarnatione ad Flavianum ſcripta, publice recitari iuſſa eſt. Denique
refutatis illis, quæ ab epiſcopis Palæſtinæ & Illyrici obiecta fuerunt,
acclamatum eſt ab omnibus: *Hæc patrum fides: hæc apoſtolorum fides.*
*Omnes ita credimus, orthodoxi ita credimus: anathema qui non ita cre-
dit. Petrus per Leonem ita locutus eſt. &c.*

SESSIO III.

ſeſſionis 3.
breuis e-
narratio.

TERTIO Idus Octobris prædicti anni ad tertiam ſeſſionem con-
ueniunt epiſcopi tantummodo (quæ eſt maniſeſtiſſima nota
œcumenici Concilii) abſque magiſtratibus ſæcularibus, eo quod
tractanda eſſet Dioſcori damnatio, cui præter epiſcopos, ſecundum
Canones nemini aliorum iudicum ſæcularium aut laicorum intereſſe
licebat. Cum ad hanc ſeſſionem Dioſcorus, qui a militibus domi cu-
ſtodiebatur ne fugam arriperet, ſecundo citatus, propter abſentiam
iudicum, & prætenſam quamdam ægritudinem, comparere recuſaſ-
ſet, lecti ſunt libelli accuſationum, quos Theodorus & Iſchyrius A-
lexandrinæ eccleſiæ diaconi, Athanaſius eiufdem eccleſiæ presby-
ter, & Sophronius Alexandrinæ ciuitatis Chriſtianus, contra Dio-
ſcorum obtulerunt. Primo libello accuſabatur, quod eſſet Origeniſta
hæreticus, blaſphemus in ſanctam Trinitatem, homicida Flauiani,
incendiarius, iniuſtus & temerarius, vtpote qui Theodorum dia-
conum nulla alia de cauſa a diaconatu amouiſſet, niſi quod ſancti
Cyrilli epiſcopi amicus fuiſſet: quod poſt hominum memoriam pri-
mus Romanum pontificem excommunicando, ſcelus inauditum
commiſiſſet. Secundus libellus Iſchyrius poſt confirmata prædicta
ſcelera continebat, quod frumentum ad conficiendam ſacram eu-

ANNO
CHRISTI
411.

charistiam, & solatium peregrinorum ab imperatore ecclesiis Libyæ dari solitum, surripuisset; adeo vt eam ob causam incruentum sacrificium Missæ diu oblatum non fuerit. Adiecit, quod ea bona quæ Peristeria nobilissima femina per testamentum monasteriis & pauperibus contulisset eo fine, vt pro salute animæ suæ sacrificium Deo offerretur, ille scortis & turpibus personis in eleemosynam contulerit, vt ne quidem ex bonis illius (quod vetus & recepta consuetudo orandi pro defunctis, tunc merito impiissimum esse iudicabat) *incensum Deo pro eius anima obtulerit*. De vita ipsius valde obscœna plurima addidit, vt quod subintroductas feminas haberet in episcopio, quibuscum in balneo lauaretur; & quod inter alias Panfophiam quamdam famosissimam magno omnium Alexandrinorum scandalo in deliciis haberet. Postremo quod non satis ei fuerit, Theodorum diaconum ob amicitiam cum sancto Cyrillo habitam diaconatus officio priuasse; verum etiam possessiones eiusdem per monachos a se missos incenderit, arbores exciderit, iussusque occidi Theodorus, vix fugiens euaserit. Tertio libello Athanasius presbyter Cyrilli Alexandrini, se cum fratribus & cognatis vrbe eiectum, omnibus bonis ac fortunis spoliatum, tormentis Chrysaphii subiectum, ad summam paupertatem adactum esse, vt mendicando victum quære debuerit. Fratrem inter tormenta expirasse, sibi presbyterium ademptum esse; & ne vestigium vllum Alexandria superesset, domos suas in ecclesias conuersas esse. Quarto libello Sophronii, tyrannidis est accusatus: vtpote qui pœnam adulteri cuiusdam, quem imperator puniri rescripserat, impediuerit, dicens Ægyptum magis ad se quam ad imperatorem pertinere: ideoque etiam allatas Alexandriam noui imperatoris Marciani imagines per suos vrbe efferri mandauerit. His visis, ne qua solennitas requisita deesset, placuit patribus, vt Dioscorus adhuc tertio vocaretur per scriptum citationis libellum, qui prætenas illius excusationes falsas esse demonstrabat. Legitime igitur tertio citatus, vt libellis Alexandrinorum contra se oblati respondeat, contumax in proposito perstitit, & adesse recusauit. Cum igitur nihil reliquum esset ad eius defensionem vel excusationem, ipsi apostolicæ sedis legati aduersus Dioscorum damnationis, & ab episcopatu, omnique ecclesiastica functione depositionis sententiam protulerunt. Singuli vero episcopi, singulis sententiis impium Dioscorum perstringentes, eidem subscripserunt. Latam sententiam ipsi Dioscoro insinuarunt, perque synodicas epistolas ad imperatores, Pulcheriam Augustam, & ad clerum Alexandrinum scriptas, eandem vbique promulgarunt.

SESSIO IV.

QUARTA sessione 16. Kalendas Nouembres celebrata, episcopis Synodi cum magistratibus & iudicibus cognitoribus in vnum conuenientibus, proposita est causa Iuuenalis Hierosolymitani, Thalassii Cæsarensis, Eusebii Ancyræ, Eustathii, Beryti, & Basilii Seleuciæ, episcoporum, qui cum Dioscoro improbo Ephesino

Quartæ sessionis compendiosa narratio.

conuentui praeferant. Petebant ad communionem ecclesiae, & simul ad Synodum recipi, qui cum Dioscuro ob eadem patrata scelera sessione i. damnati fuerant. Qui cum decreto synodali interposito paruissent, Nicæno atque Constantinopolitano symbolo, nec non epistolæ sancti Leonis papæ decimæ, de verbi incarnatione ad Flavianum transmissæ, subscripsissent, contrarium sentientibus ac doctibus anathema dixissent, ad communionem ecclesiae, & simul etiam ad ingressum Synodi admissi fuerunt. Post hæc Ægyptii episcopi cum libello fidei, quem imperatori obtulerunt, ingressi, iussu legatorum apostolicæ sedis in Eutychem anathema dixerunt: ne autem epistolæ Leonis, antequam nouus Alexandrinus antistes eligeretur, subscriberent, precibus suis impetrarunt, cautione adhibita, quod Calchedone non prius sint abituri, quam in locum Dioscorigo alius Alexandrinus episcopus subrogatus fuerit. Post hæc iuxta relationem exemplarium Latinorum (Græci enim, quibus hæc de re minor est adhibenda fides, ante quartam actionem hæc contigisse referunt.) Carosus, Dorotheus & Barsumas archimandritæ Eutychemi adhærescentes, ad Synodum intromissi libellum obtulerunt; in quo cum more Eutychemi & Dioscorigo, sub mentito pallio Nicænae fidei, catholicos se iactarent, & tamen pro Dioscorigo supplices preces haberent, concessa est illis dilatio trium dierum ad resipiscendum, & catholicæ fidei aduersus Eutychemi subscribendum. Archimandritæ catholici contra eius perfidiam libellum obtulerunt, qui omnium iudicio vt catholicus & orthodoxus approbatus fuit.

SESSIO V. quam Latinus codex antiqua versionis non habet.

Quinta
Sessionis
fuciocta
& breuis
enarratio.
Actio prior
sessionis 5.

DECIMOTERTIO Kalendas Nouembres anni 451. habita est sessio quinta duabus actionibus, vno eodemque die transacta. Priore actione Carosus, Dorotheus, alique archimandritæ illi qui libellum Marciano imperatori obtulerant, petiuerunt sibi concedi, vt coram imperatore de fidei veritate cum catholicis disputare liceat. Id quod hæreticis piissime respondit imperator, Alexander visitator & Ioannes decurio in Synodo retulerunt his verbis: *Hæc cum audiisset dominus orbis (Marcianus imperator) significauit per me & dominum Ioannem decurionem: si voluissim ego sedere inter vos atque alios monachos, & audire inter utrosque vos, non hic sanctam & vniuersalem Synodum fatigassem: sed cum ipsi conuenissent, & nos de vobis certiores fecissent, dixi, vt vos adessetis, & ea qua nescitis cognosceretis, & interrogando ea qua non nostis, addisceretis ab iis. Iustum igitur decreuimus, vos ad Concilium abire. Nam, vt sciatis, quacumque defuerit sanctum & vniuersale Concilium, ac mihi in scriptis dederit, ea sequor, his contentus sum, his fidem habeo. Hoc habete, nec a me aliud responsum accipitis.*

His enarratis, magno præconio imperatori acclamatum est. Hæreticis vero ad resipiscendum datæ sunt induciæ vsque ad decimam quintam Nouembres.

Poste-

ANNO
CHRISTI
431.

Actio po-
terior ses-
sionis 4.

Posterior actio huius sessionis quintæ, controuersia illius quæ inter Photium Tyri, & Eustathium Beryti episcopum, de iure metropolis primæ Phœnicia exorta fuit, tractationem continet. Controuersia talis erat. Antiquitus secundum veterem prouinciarum distinctionem per Canones factam, Tyria ecclesia iure metropolitano præerat primæ Phœnicia. Accidit ut imperator pragmatica sanctione aliam fecerit eius prouinciæ diuisionem, ex qua complures ciuitates, quæ subiacebant Tyriæ, sub Beryti ecclesia ponerentur: nempe Byblos, Borys, Tripolis, Orthosias, Arias & Antaradon. Huic autem diuisioni cum Photius non acquieuisset, habito ea de re iudicio Constantinopoli coram Anatolio Constantinopolitano aliisque cum eo residentibus episcopis, excommunicatus fuit: neque prius absolui potuit, quam decreto synodali de aucto iure Berytensis ecclesiæ super nominatas ecclesias subscripsisset. Cum autem Photius ad hanc Synodum Calchedone congregatam uenisset, Marciano imperatori per supplicem libellum oblatum conquestus est de iure antiquo suæ metropolis diminuto, ciuitatibusque quibusdam ab Eustathio uendicatis. Imperator accepto libello causam illam sanctæ Synodo diiudicandam tradidit, sicque prædicta die 13. Kalendas Nouembres coram sacro patrum conuentu producta fuit. Principio rogabat Photius, causam, prout mandauerat imperator, a Synodo audiri, suumque libellum imperatori oblatum, in confesſu patrum recitari. Sed ne fieret libelli lectio, Eustathius obiecit, id non esse faciendum ante absolutam illam de fide tractationem, cuius causa omnes ad Synodum congregati & conuocati essent. Iudices autem interlocuti, libellum legi mandarunt. Ex quo cum Photii de usurpatis ab Eustathio Tyriæ metropolis ciuitatibus, deque consensu per vim & metum extorto, querelas audissent, institit Photius, ut secundum pristina iura ablata ciuitates suæ ecclesiæ Tyriæ redderentur.

Iussus autem a iudicibus cognitoribus ad hac respondere Eustathius, rogauit idem eos, num secundum Canones ecclesiasticos, an uero secundum leges imperatoris causa dirimenda esset. Tunc iidem interlocuti iudices ista dixerunt: Sacratissimo domino orbis placuit, non iuxta sacras imperatoris literas & pragmaticos typos res sanctissimorum episcoporum procedere, sed secundum Canones a sanctis patribus datos. Omnis igitur cessante e sacris pragmaticis definitione, Canones de hoc capitulo ediri legantur. Et inferius iidem patres conuersi: Dicat, inquit, sancta Synodus, utrum ei placeat ex regulis patrum huius causa questionem examinari, an ex sacris pragmaticis, de quibus ea quæ sacro apici uisa sunt, iam omnibus aperta fecimus. Sancta Synodus dixit: Contra Canones nihil pragmaticum ualebit. Regula patrum teneant. Gloriosissimi iudices dixerunt: Nunc tempus est, edoceri nos a sancta Synodo, an liceat ex sacro pragmatico, aliena ecclesia iura ab aliis episcopis auerti. Sancta Synodus dixit: Non licet hoc: est præter regulas. His dictis, iussus est Photius docere Synodum de usurpatis ab Eustathio ecclesiis Tyriæ metropolis. Quo facto petiit idem Photius a S. Synodo irrita reddi, quæ ab Anatolio & aliis

Fragmen-
tum ses-
sionis 4.

episcopis haud pridem contra eandem metropolim ex lege imperatoris Constantinopoli definita fuissent. Ad hæc Eustathius se excusans dixit, non a se inuasa iura Tyriæ ecclesiæ, sed factum esse lege imperatoris; consuetudinisque esse, imperatores metropoles facere. At tamen sancta Synodus definiuit, nullam esse debere sententiam, aduersus Photium absentem pronuntiatam. Rursum a Photio peti- tum, in suas ecclesias esse restituendos episcopos a se ordinatos, ab Eustathio autem episcopatu eiectos, & inter presbyteros annumeratos. Antequam autem de his sancta Synodus aliquid definiret, iussere iudices cognitores legi sacrum Canonem. Lectusque est Canon quartus magni Nicæni Concilii, quo iubetur vniuscuiusque prouinciae esse debere vnum metropolitanum episcopum. Lecto itaque Canone, & Eustathio respondente, licere imperatori iubere quod vellet; iudices cognitores de his sanctæ Synodi iudicium ita interpellarunt: *Sanctæ Synodus quid sibi videatur, doceat: utrum placeat secundum Canonem trecentorum decem & octo patrum, vnum metropolitanum episcopum esse, qui in ordinationibus reuerendissimorum in vnaquaque prouincia ciuitate episcoporum potestatem habeat, an duos; ita ut liceat separatim in ciuitatibus ordinationes facere. Sanctæ Synodus dixit: Vnum iuxta regulas sanctorum patrum postulamus esse metropolitanum. Petimus ut regula sanctorum patrum teneat. Atticus reuerendissimus episcopus Nicopolis ciuitatis Epiri dixit: Trecentorum decem & octo patrum regula vnum vult metropolitanum in vnaquaque prouincia episcopum esse. Et supplicamus ut nunc etiam virtus Canonum in quoslibet & in omnes prouincias valeat, cessantibus omnibus qua ex concursatione & ambitione pragmaticorum fiunt, qua & euertunt ea qua spiritualiter & secundum Deum a sanctis patribus sancita sunt. Hæc Atticus. His omnibus auditis atque exacte percognitis, iudices cognitores definita a sanctis patribus probauere, atque sua ipsorum sententia firmare, ita interlocuti: *Iuxta regulas trecentorum decem & octo patrum, & iuxta sententiam totius sanctæ Synodi, Photius reuerendissimus episcopus totius Tyriorum metropolis omnem potestatem ordinandi in vniuersis ciuitatibus primæ Phœnicis prouinciae habebit. Eustathius reuerendissimus episcopus a sacro pragmatico typo nihil amplius sibi vendicet, quam reliqui episcopi eiusdem prouinciae. At an his consentiat sancta Synodus, doceat. Sancta Synodus exclamauit: Hoc iustum iudicium: hæc iusta sententia. Multos annos imperatorum: multos annos Augusta: multos annos iudicium. Restitutis ex sententia totius œcumenicæ Synodi episcopis in diuersis ciuitatibus a Photio ordinatis, reductis vero in ordinem presbyterorum ab Eustathio promotis, improbatoque per apostolicæ sedis legatos & alios vsu illo, ut qui ab episcopatu deponerentur, sinerentur presbyteri ministrare: mox eiusmodi ad iudices & ad S. Synodum facta est suggestio a Cecropio episcopo Sebastopolis: *Ne potestas vestra accusacionem & querimonias a quacumque persona accipiat & satgetur, neve nos conteramur: petimus ut sine contradictione cessent ea pragmatica, qua in detrimentum Canonum a quibusdam facta sunt in omni prouincia: Canones vero per omnia teneant. sic enim & fides custodiatur, & vna-***

ANNO CHRISTI 451
 quaque ecclesia tutum statum habebit. Ac ne liceat præter Canones ordinare. Magnificentissimi & gloriosissimi iudices dixerunt: Si tota sanctissima Synodus consentit petitioni Cecropii reuerendissimi episcopi, doceat. Sancta Synodus acclamauit: Omnes eadem dicimus: Vniuersa pragmatica cessabunt: Canones teneant, & hoc a vobis fiat. Magnificentissimi & gloriosissimi iudices dixerunt: Ex sententia sanctæ Synodi in aliis quoque omnibus provinciis teneant. His stabilitis, secuta est ex more facta totius Synodi acclamatio. Iusseruntque iudices, vt quæ definita essent; effectui mandarentur.

SESSIO VI. quæ in codice Latino per errorem collectoris quinta actio nominatur.

SEXTA sessio habita est 11. Kal. Nouembres. Fidei catholicæ definitio, quam recitauit quidam Constantinopolitanæ ecclesiæ diaconus, explosa est, actusque inserti: non quod non esset catholica, sed quod ad coarguendas & damnandas hæreses Eutyche-
Sessiois sextæ summa breuis.
 tis non sufficeret: Leonis sententia contra Dioscorum de incarnatione Christi, secundo iudicio per acclamationem omnium patrum est approbata; ideo quod Anatolius Constantinopolitanus episcopus memor adhuc sui Dioscori, cuius fuerat apocristarius, temerarie effutiuisset, Dioscorum non propter fidem, sed ob excommunicationem in Romanum pontificem temere pronuntiatam, damnatum esse. Quibus ita peractis, ad destructionem Eutychie hæreseos edita est definitio fidei, cuius exordium est: Dominus noster & saluator, &c. De qua obseruatum necessarium est, quod in Græcis exemplaribus sub vna tantum definitione recte comprehendantur, quæ in Latina editione priore per errorem collectoris ponuntur sub titulo duarum definitionum, ab illis scilicet verbis: Sufficeret quidem ad plenam cognitionem, &c. quæ sequuntur. Quæ in Græcis exemplaribus recte & conformiter ipsis actis, nullo interposito alio titulo, vno filo sermonis cum præcedentibus continuantur. Deleantur igitur & expungantur ex Latina editione antiqua inter initium & finem definitionis collata verba hæc:

Alia definitio Calchedonensis Synodi similiter sub quadruplici editione. Comprehendens eorum quæ in Conciliis, Nicæno primo, Constantinopolitano primo, Ephesino primo, decreta sunt, approbationem, & duarum creaturarum in vna Christi persona assertionem.
 Hæc est illa fidei definitio, quam vna cum professione fidei hæretica, ad probandum vtra verior esset, per inuocationem sanctæ Euphemie confirmatam esse diximus supra verbo, approbatum.

SESSIO VII. quæ in Latinis exemplaribus sexta actio mendose nominatur.

OCTAVO Kal. Nouembr. ipso natali gloriosissimæ virginis & martyris, in cuius basilica conueniebatur, habita est septima
Sessiois septimæ summa breuis.
 sessio, siue actio nona. Ob dici celebritatem, Marcianus imperator, Concil. Tom. 9.
 Fff ij

& Pulcheria Augusta, vna cum magistratibus interesse solitis, præsto fuerunt. Marcianum imperatorem Latine primum, & subinde Græco sermone perorantem, patres Concilii per ingeminatas acclamationes immensis laudibus sunt profecuti. Lecta deinde, & per subscriptionem omnium episcoporum approbata est illa definitio fidei, quæ superiore sessione conscripta fuit. Sanctionem pœnalem tulit imperator contra eos, qui aduersus hanc definitionem fidei disputantes, turbas aut tumultum concitauerint. Rogatu eiusdem imperatoris tria decreta ediderunt. Primum, ne monachi absque consensu episcoporum monasteria ædificent: ab episcopali obedientia & subiectione non eximantur, neve inuito domino seruum adscriptitium in monasterium assumant: degentes in monasterio reipublicæ negotia non curent, sed orationibus tantum & ieiuniis vacent. Secundo ad cohibenda vitia & inconstantiam clericorum extra suas ecclesias, in quibus ordinati sunt, vagantium, decretum est, ne quis alienum clericum suscipiat. Tertio constitutum fuit, vt ad honorem sanctæ martyris Euphemie ciuitas Calchedonenfis citra præiudicium Nicomedie, nomine tenus dignitatem metropolis habeat. Quibus constitutis, patres quidem abitum & discessionem concedi petiuerunt: sed rogauit imperator, vt adhuc tres vel quatuor dies expectarent.

SESSIO VIII. *comprehendens Latina editionis*
act. 3. 7. 8. & 9.

Sessio octaua summata enarratio.

Phœnicie metropolis quæ.

Theodoretus absolutus.

AD diuersarum ecclesiarum controuersias dirimendas 7. Kal. Nouembris ad Synodum conuenerunt episcopi, eaque sessione tres actiones sub vno die absoluerunt. Harum prima, controuersia inter Antiochenum & Hierosolymitanum episcopos, de iure metropoleos agitata, composita est. Sedi Antiochenæ Phœnicia atque Arabia adiudicatæ sunt. Hierosolymitano vero episcopo, in quem ius metropolis Palæstinæ, quod ante Cæsareensis ecclesia habebat, translatum erat, datæ sunt tres Palæstinæ. Secunda actio de Theodoro Cyri episcopo actum est. Hic cum a Dioscoro in conuenticulo Ephesino depositus, & tamquam si Nestorianus esset, exulare coactus fuisset, apud Romanum pontificem, aliosque orientis episcopos hac de re diu multumque conquestus, se vere catholicum esse plurimis literis significauit. Sed cum patres Concilii Ephesini ecumenici ipsum acerrimum scriptorum S. Cyrilli impugnatores experti essent, epistolis Theodoro fidem nullam adhibuerunt, sed potius in hoc confesso insisterunt, vt anathema Nestorio diceret. Quod cum ille non grauate secunda iam vice præstitisset, omnium gratiam sibi conciliauit, eademque omnium sententia in pristinam sedem est restitutus: quem iam ante sanctus Leo post dictum anathema Nestorio in communionem ecclesie susceperat. Cum hoc iudicium Synodi Eutychni post aliquot lustra annorum infringere conarentur, Vigilius pontifex sententiam episcoporum scriptis Theodoro conuenientem confirmauit. Tertia actio pronuntiatum

ANNO
CHRISTI
451.

fuit, Ibam Edessenum episcopum a calumniis aduersariorum suorum duobus Conciliis Tyri & Beryti habitis recte absolutum, male vero Ephesino Conciliabulo condemnatum, & episcopatu amotum fuisse. Inquisitio de Nonno episcopo in locum Ibae subrogato commissa est Maximo Antiocheno episcopo. Hæc non tantum in actis Concilii, sed etiam apud Liberatum diaconum in breuiario cap. 13. recensentur.

Ibae absolutio confirmatur.

SESSIO IX. quam Latinus codex actionem nonam appellat male: quia numerus actionum, sessionum numerum excedit, & sub una sessione quandoque plures actiones habitæ reperiuntur.

SESSIO nona habita est sexto Kalendas Nouembris, in qua absoluta est causa Ibae, de qua supra egimus. Sed & eadem sessione, inquit Liberatus cap. 13. id etiam inuenitur esse decretum, ut quod sub Dioscoro in Epheso congregatum est Concilium, nomen Concilii minime obtineret, sed & ut peteretur ab imperatore, ut de hoc ipse legem sanciret. Hac eadem sessione, eodemque die, nimirum sexto Kalendas Nouembris, habita legitur actio de Domno Antiocheno episcopo, qua ad petitionem Maximi Antiocheni præfulis auctoritate pontificia in sede confirmati, concessum est, ut Domno per iustam sententiam Dioscori a Leone approbatam exauctorato, ex Antiochenæ ecclesiæ redditibus alimenta præstentur. Hæc actio in Græco codice desideratur. Quinetiam tempore Iustiniani imperatoris eadem actione Græca exemplaria caruisse, colligitur ex quadam nouella constitutione eiusdem imperatoris ad Ioannem Romanum pontificem data, quæ extat infra sub hoc initio. *Scientes quod nihil aliud hic potest, &c.* Quæ constitutione non dixisset imperator Domnum Antiochenum a sancta Synodo Calchedonensi post mortem damnatum fuisse, si hanc actionem, qua ipsi ad instantiam Maximi alimenta decernuntur, in codice Græco legisset. Vetus Latina editio hanc actionem non suo loco, sed sub actione septima exhibet, quæ ad sessionem nonam referri debebat. In Latino vetere scripto codice Vaticano, qui Proculi & Albini fuisse dicitur, inquit Baronijs, sub nona actione reponitur, & sub eadem die, nempe sub sexto Kalendarum eiusdem mensis Nouembris: sed dicenda potius sessio nona, quam actio nona. Actionum enim numerus excedit numerum sessionum, quod, ut dictum est, sub una sessione interdum plures actiones habitæ reperiuntur.

Actio sessionis nonæ summam recensita.

SESSIO X. quæ extat in Latino codice act. 11.

DECIMA sessio habita est quarto Kalendas Nouembris, qua tractata est controuersia inter Basilianum e sede Ephesina depositum, & Stephanum in eius locum subrogatum. Sed cum illi mutuis se criminationibus lacerarent, in sequentem sessionem res est dilata.

Sessionis 10. acta.

SESSIO XI. Latini codicis actionem 12. & 13. comprehendens.

ANNO
CHRISTI
431.Sessio 11.
compēdio-
sa narratio.

CVM patres tertio Kalendas Nouembres conuenissent, in prædicta controuersia sessionis decimæ definitum est, vt neuter prædictorum duorum esset Ephesinæ ecclesiæ episcopus, sed potius alius ordinaretur: ita tamen vt vterque in episcopali dignitate maneret, singulisque eorum ducenti solidi ab Ephesina ecclesia præstarentur. Ad accusationem & depositionem Stephani facta est acclamatio sancto Flauiano martyri, vt pote quod præsto esset, & causam suam indicaret, & in vltionem Stephani, qui potentissimus Dioscori fautor & administer fuerat, pro Synodo oraret. Hac controuersia decisa, agitata est causa Eunomii Nicomedienfis episcopi cum Anastasio Nicæno. Licet enim rescripto imperatorum Valentiniani & Valentis, Nicæna ecclesia dignitatem metropolis consecuta fuerit, tamen hæc sacrosancta Synodus definiuit, eam episcopo Nicomedie subesse debere.

SESSIO XII. actionem 14. & 15. comprehendens.

Sessio 12.
summaria
narratio.

PRIDIE Kalendas Nouembris habita est duodecima sessio, in qua Antiocheni Concilii sententia de Sabiniano in ecclesiam Parenorum (qua fuerat a Dioscoro spoliatus) restituta, & Athanasio, qui fuerat in locum eius suffectus, amoto, est confirmata; concessa ei facultate, vt si quæ iura aduersus Sabinianum haberet, ea infra spatium octo mensium apud Maximum Antiochenum prosequeretur. Hac causa absoluta finitum erat Concilium, solutisque comitiis, legati sedis apostolicæ cum iudicibus egressi sunt, & abierunt: orientales autem episcopi ad instantiam Anatolii Constantinopolitani clandestine & dolose remanserunt, & triginta Canones actionis decimæ quintæ extantes sanciuerunt. Quorum vno, vigesimo octauo scilicet, hoc constitutum fuit, vt & patriarchalis ecclesia Constantinopolitana sit, & secundum locum inter patriarchales sedes (quod Alexandrinæ iure successionis apostolicæ concessum) Constantinopolitanus episcopus obtineat. Hac ratione se id consecutum sperabat Anatolius, quod in Concilio œcumenico Constantinopolitano primo a suis antecessoribus quidem tentatum fuit, sed pontificibus Romanis obstantibus, frustra.

Canon de
primatu
Constanti-
nopolitano
constitutus.

SESSIO XIII. actionem 16. complectens.

Sessio 13.
summatim
recensita.

IPSIS Kalendis Nouembris (quod Græca & Latina exemplaria habent, quinto Kalendas Nouembris hanc actionem celebratam fuisse, mendosum est) die nimirum sequente, post actionem decimam quintam, ad instantiam legatorum pontificiorum, omnes episcopi cum iudicibus cognitoribus conuenerunt. Quibus præsentibus legati pontificis dixerunt: *Hesternio die postquam potestas vestra surrexit, & humilitas nostra vestigia secuta est, quadam gesta facta dicuntur, qua nos præter Canones ecclesiasticos existimamus effecta. Poscimus ergo vt vestra magnificentia re legi hac præcipiat, vt omnis fraterni-*

ANNO CHRISTI 451. *tas inspiciat, utrum iusta an iniusta sunt ea que gesta sunt.* Mandato igitur iudicis decretum præcedentis dici prælectum fuit. Quod cum legati sedis apostolicæ Nicæno Canoni sexto contrarium, Anatolius vero cum suis, Constantinopolitani primi quarto Canoni idem conveniens esse asseruissent, iudicibus Constantinopolitanæ ecclesiæ fauentibus, itum est in sententiam Anatolii. Legati contradixerunt, suamque interpositam hac de re protestationem ad acta referri postularunt. His omnibus absolutis, sancta Synodus nouissimo loco synodicam epistolam ad Leonem pontificem perscripsit, petens ab eo cuncta rata haberi & confirmari, quæ in Concilio gesta fuerunt. Quid vero ad Synodum pontifex rescripserit, quas actiones probarit, quasve improbarit, diximus supra verbo *approbatum*, & in notis epistolæ 55. & aliarum sancti Leonis supra tom. 1.

Marciano & Adelfio consulibus.] Hæc ex initio actorum Concilii narrantur his verbis: *In nomine Domini nostri Iesu Christi, consulatu piissimi Marciani, sub die octauo Idus Octobris, indictione quarta.* Idem consulatus Marciani in singularum fere actionum principio reperitur. In fastis emendatioribus annus Christi 451. Leonis duodecimus, Valentiniani vigesimus septimus, & Marciani secundus, cum prædicto consulatu coincidunt. Consulatus igitur Valentiniani septimus, & Auieni, cum æra 488. errore librariorum in titulum actionis primæ irrepererunt. Istitis ergo deletis substituuntur ea quæ de tempore huius Concilii habet inscriptio, in principio præambularium epistolarum collocata.

Quo tempore hoc Concilium habitum fuerit.

Inscriptio Concilii emendata.

NOTÆ IN EPISTOLAS PRÆAMBVLARES.

^a *Epistola Petri Rauennatis ad Eutychem.*] Responsoria est epistola rescripta ad illam Eutychetis, qua ante initium Conciliabuli Ephesini perditissimus hominum conatus est omnes occidentales episcopos contra Flauianum concitare & impellere. Restituto eius errore, monet, vt encyclicæ illi Leonis epistolæ decimæ de incarnatione Verbi diuini scriptæ, tamquam oraculo Spiritus sancti, plane acquiescat. Scriptorem epistolæ Petrum Chryfologum hoc vel sequente anno, secunda die Decembris, vt produnt tabulæ ecclesiasticæ, ex hac vita migrasse, constat ex epistola Leonis 37. quam anno Domini 451. sub consulatu Marciani ad eius successorem Leonem scripsit.

Argumentū epistolæ a Petro Rauennate ad Eutychem scriptæ.

^b *Epistola Hilari diaconi.*] Hilarus sanctæ Romæ ecclesiæ diaconus, & magni Leonis pontificis legatus, hanc epistolam de rebus in pseudosynodo Ephesina gestis scripsit ad Pulcheriam Augustam anno Domini 459. paulo post quam fuga elapsus, per inuia loca, perque multa pericula Romam venisset. Dioscorus magno conatu laborabat, vt Hilarum ad subscribendum sententiæ iniustæ contra Flauianum prolata induceret; cum verbis illud efficere non posset, vi adhibita cum vel saltem retinere tentauit, ne pontifici Romano res a se tyrannice gestas nuntiaret. Cognitis insidiis Dioscori, Hilarus ne caperetur per inuia & periculosa loca fugit, votisque

Tempus & occasio epistolæ Hilari diaconi.

Deo per sanctum Ioannem euangelistam nuncupatis, liberationem expetiuit & impetrauit. Factus post obitum sancti Leonis Romanus pontifex, memor beneficii accepti & voti nuncupati, ædiculam crexit Romæ in baptisterio Constantini, ornauitque eam musiuo opere: in cuius superliminari beneficium ab eo acceptum voluit posteris omnibus reddi testatum, his verbis:

LIBERATORI SVO, BEATO IOANNI EVANGELISTÆ,
HILARVS EPISCOPVS FAMVLVS CHRISTI.

Egregium sane antiquitatis monumentum, quo sceleratorum hæreticorum grassatio in latrocinio Ephesino aduersus catholicæ fidei defensores paucis notis describitur, & nota redditur. Ex aduersa parte eiusdem baptisterii, alteram etiam ædiculam sancti Ioannis baptistæ crexit, quæ hæctenus a piis hominibus magno studio frequentatur: in cuius superliminari hæc leguntur.

HILARVS EPISCOPVS SANCTÆ PLEBI DEI.

In ipsis autem eiusdem ædiculæ vel facelli portis æneis habentur æri deargentato insculpta verba hæc:

IN HONOREM BEATI IOANNIS BAPTISTÆ, HILARVS
EPISCOPVS DEI FAMVLVS OFFERT.

De fuga Hilari, plura vide apud sanctum Leonem epistola vigesima quinta ad Theodosium, & vigesima sexta ad Pulcheriam scripta. De oratoriis & facellis, vide quæ dicturi sumus infra in notis ad vitam eiusdem Hilari ex Anastasio bibliothecario desumptam: Baronium an. 449. num. 99. & 100.

Tempus & occasio factarum imper.

^c *Sacra litera.*] Has literas Valentinianus Eudoxiæ coniux, & Galla Placidia mater Valentiniani, ad imperatorem Theodosium in oriente degentem scripserunt eo tempore, quo sanctus Leo pontifex habito Romæ Concilio, Ephesinum Conciliabulum reprobauit circa initium Octobris anni 443. Accidit enim opportune admodum, vt prædictus imperator Valentinianus cum Augusta matre & vxore ad sacra apostolorum limina pie frequentanda venerit illo tempore, quo supra nominatum Concilium habebatur. Cum audissent ea quæ Ephesi per tyrannidem gesta fuerant, exhorruerunt, & ad immane facinus destruendum, singuli singulas literas ad Theodosium in orientem miserunt.

Explicatur locus epist.

^d *Post venerabilem noctem diei apostoli, &c.*] Quæ ista nox sit, merito dubitatur. De natali die apostoli Petri, qui vbique & semper vigesima nona Iulii celebrari consuevit, hæc intelligi nequeunt, quoniam eo tempore pseudosynodus Ephesina nondum celebrata fuit. Opinor hæc dicta fuisse de die dedicationis eiusdem basilicæ, quæ solita est celebrari decimo nono Nouembris, ad quam omnes episcopi, qui Synodo Romanæ interfuerunt, detenti sunt, ideo, vt responsum Theodosii expectarent: vel etiam, vt in Concilio generali in Italia fortasse cogendo, facile & cito præsentem esse possent.

^e *Epi-*

ANNO
CHRISTI
451.

^c *Epistola Marciani.*] His literis piissimus imperator de œcumenica Synodo celebranda cum pontifice tractare cœpit. Sciens enim non aliter, quam cum auctoritate Romani pontificis œcumenicas Synodos conuocari debere, per literas eius consensum impetrauit; & paulo post hisce sacris ad omnes episcopos transmissis, primo Nicæam, & paulo post propter barbarorum incurfiones, Calchedonem eisdem conuocauit. Vide quæ diximus supra in verbo *Concilium*.

Hæc epistola de conuocanda Synodo actum est apud pontificem.

^e *Intentio nostra tranquillitatis est.*] Cum promulgatum esset ab imperatore Marciano edictum de vniuersali Concilio Nicææ celebrando, turbas, contentiones atque tumultus in populo excitari contigit. Quæ cum imperator sub pœna capitis prohibuisset, accidebat quod plures monachi, clerici & laici diuersorum fauoribus in diuersa commoti, Nicæam se conferrent, atque adeo metum seditionis nouæ Augustis imperatoribus incuterent. Ad hoc periculum tumultus auferendum, sancta Pulcheria Augusta has literas ad Straregium consularem Bithyniæ dedit, mandans illi, vt omnes omnino isthic non vocatos ab aditu vrbs & Concilii repellat.

Epistola Pulcheriæ cur scripta.

NOTÆ actionis I.

^b *Ex laua quidem parte sedentibus.*] De ratione confessus synodalis, vide quæ diximus supra verbo *Calchedonense*, & in notis Concilii Nicæani, verbo *Nicanum*.

^h *Antepositis in medio sacrosanctis & venerabilibus euangeliis.*] Quæ de causa in medio confessus sacrosancti euangelii codex in throno eminentiori collocatus fuerit, allegatis locis dixi.

ⁱ *Quibus in Græco interpretatis.*] Quare Paschasinus Latine, non Græce locutus fuerit in Concilio Græcorum, dicemus infra verbis, *interpretante cum Florentio*, &c.

^k *Synodum ausus est facere sine auctoritate sedis apostolicæ, quod nunquam licuit.*] Confirmantur his verbis ea quæ supra frequenter dixi, foli Romano pontifici conuenire œcumenica Concilia sua auctoritate indicere, iisque per se vel per legatos suos interesse. Vide notas epist. Marcell. tom. I. Concil.

Sine auctoritate Romani pontificis non licet œcumenicum Concilium conuocare.

^l *Datum tertio Kal. Aprilis, Zenone & Postumiano viris clarissimis consulibus.*] Hoc rescriptum Theodosii pro Synodo Ephesina cogenda ad Dioscorum missum, in nota consulari & temporis deprauatum esse, nemo non videt. Quia vltima Synodi Constantinopolitanæ II. actio in causa Eutycheris habita fuit 27. Aprilis, Asterio & Protogene consulibus, vt constat supra ex notis eiusdem Concilii. Et post hanc synodalem actionem ab imperatore hoc rescriptum est promulgatum. Cum igitur Zenonem & Postumianum superiore anno, nimirum 448. consulatum gessisse certum sit, quid commune est illis cum rebus 449. anni? Restituendum est ergo, *tertio Kalendas Maias, Asterio & Protogene consulibus*. Vide Baronium anno 449. num. 25. Epistolæ quæ sequuntur, ad acta pseudosynodi Ephesinæ spectant. De quibus, præter ea quæ supra diximus in notis eiusdem Conciliabuli, nihil dicam.

Error notæ consularis.

Concil. Tom. 9.

Ggg

Lectio Cō-
cili emen-
datur.
Textus Cō-
cili emen-
datur.

Cut Iulia-
nus Græce
doctissimus
in Concilio
Græcorum
Latine lo-
cutus fuit.

Trisagion
cur hic de-
cantatum.

Quando &
qua occa-
sione insti-
tutum.

Emendatur
lectio.

^m *Tempore Zenonis & Postumiani, &c. indictione 3.*] Hæc verba de-
prauata, atque hoc modo corrigenda esse, *Post consulatum Zenonis &*
Postumiani, &c. indictione secunda, supra probauimus in notis Con-
ciliabuli Ephesini.

ⁿ *Interpretante eum Florentio episcopo Lydia.*] Iulianus Coensis episco-
pus & legatus sedis apostolicæ, Græcæ linguæ peritissimus fuit. Vo-
luit enim sanctus Leo epistolam suam de incarnatione Verbi ad Fla-
uianum scriptam ab eo in Græcum sermonem transferri. Accedit
quod eiusdem pontificis rogatu ac iussu, vt patet ex epistola Leonis
56. acta Calchedonensis Concilii Latine transtulerit. Factum est igitur
non ob inscitiam & ignorantiam Græcæ linguæ, sed potius ob
maiestatem Latinæ linguæ, excellentiamque Romanæ ecclesiæ,
quod legati pontificii etiam apud Græcos Latine loqui consueue-
runt. Vide quæ hac de re notauimus in epistola Leonis 56.

^o *Consulibus Flauis Zenone, &c.*] Hoc loco qui est pagina 14. col. 1. in-
cipiunt enarrari acta Concilii Constantinopolitani I. de quibus vide
quæ dixi supra in notis eiusdem Concilii, tom. 1. Concil. sub Leone.

^p *Sanctus Deus, sanctus fortis, &c.*] Magna sane Dei prouidentia fa-
ctum esse videtur, vt cum Eutyches in secreto cubiculo, & penetra-
libus monasterii, aduersus diuinitatem pugnaturus, super incudem
obduratæ perfidie fulmina blasphemie fabricaret, quibus ipsa diui-
nitas, si posset, labefactanda foret, vnam naturam in Christo passam
atque mortuam esse, &c. prædicaret; magna, inquam, Dei benigni-
tas est & prouidentia, quod aduersus nouum hunc ducem hagioma-
chorum non fulgur intorserit, sed canticum dumtaxat præpararit,
quo diuinitatis immortalitas vbique gentium prædicaretur, & per
ipsum offensi numinis imploratio conciliaretur. Quod qua ratione,
quove tempore acciderit, ex antiquo menologio Græcorum annua-
tim publice in ecclesia legitur & recitatur his verbis. *Die vigesima*
quarta Septembris, imperante Theodosio, anno imperii illius 39. qui e-
rat Christi 446. terræ motus factus est magnus, & talis, qualis nunquam
antea factus fuisse commemoratur. Quo factum est, vt totus populus vna
cum imperatore & patriarcha exierit extra urbem in locum qui dicitur
Campus; propterea quod sine cessatione aliqua erat illa terrarum commo-
tio. Cum igitur imperator ipse Theodosius & Proclus patriarcha, & totus
populus litanis & supplicationibus diuinam opem implorarent, repente
puerulus quidam de media turba in aerem raptus est. Omnibus autem pra-
timore clamantibus, Kyrie eleison, descendit puer, & voce magna popu-
lum compellans, petit, vt trisagion in hunc modum decantaret: Sanctus
Deus, sanctus fortis, sanctus & immortalis, miserere nobis. Quo cum di-
xisset, animam Deo reddidit, & terræ motus quieuit. Ita Deus optimus
maximus, antequam instaret prælium, arma præparauit: antequam
venenum in præcordia irreperet, medicamenta confecit, atque an-
te venturam famem horrea frumento repleuit. Vide quæ dicturi su-
mus infra in notis epistolarum Felicis papæ III.

^q *Finis primæ cognitionis.*] Chronologia Christi & indictionis hic addi-
ta, vitiosa est. quomodo emendanda sit, ex iis quæ supra dicta sunt, patet.

ANNO
CHRISTI
418

ANNO
CHRISTI
418

NOTÆ actionis II.

¹ *Expositio fidei Concilii in Nicæa.*] Hanc formulam fidei, a quo & in quem finem edita fuerit tempore Nicæni Concilii, dixi supra in notis Concilii Nicæni, verbis, *contra hereses Arianorum*, litera g. notatis.

Formula fidei a quo inuenta.

² *Consulatu Paulini & Iuliani.*] Obseruandum est, quod hæc descriptio, qua die & consule Alexandrino, tempus exactissime describitur, nequaquam ipsi confessioni & formulæ Nicænæ fidei, sed tantum œcumenicæ Synodo præfixa fuerit. Nam hæreticorum tantum consuetudo erat (teste Athanasio de Synodis) edere professionem fidei chronologia temporum & consulum consignatam. Vide notas Concilii Nicæni verbis iisdem.

An nota temporis signata.

³ *Symbolum Synodi Constantinopolitana.*] A quo hoc symbolum conscriptum, quomodo alias nominatum fuerit, quando apud Latinos hæc particula, *Filioque*, addita & recepta sit, dixi in notis Concilii Constantinopolitani primi œcumenici, verbo *credimus*; & in notis Concilii Toletani primi, verbo *regula fidei*.

NOTÆ actionis III.

⁴ *Vniuersali archiepiscopo & patriarcha magna Roma Leoni.*] In omnibus his libellis Leo pontifex Romanus, vniuersalis patriarcha nominatur; & in titulo eorundem libellorum sancto vniuersali Concilio anteponitur. Quibus cum patres Concilii non modo non contradixerint, verum etiam in sua epistola ad Leonem scripta eundem patrem suum & caput appellarint, dubium non est, quin illum vniuersæ ecclesiæ primatem, omnique Concilio maiorem & superiorem esse cognouerint. Verum igitur est quod epistola trigesima ad Eulogium Alexandrinum scribit sanctus Gregorius, per sanctam Calchedonensem Synodum pontifici sedis apostolicæ hoc vniuersitatis nomen oblatum esse. Quod autem subiungit, a nullo suorum antecessorum vsurpatum fuisse, ita intelligi debet, quod nemo Romanus pontifex eo titulo ex solenni ritu semper & in omnibus inscriptionibus vsus sit. Constat enim quod non modo sanctus Leo epistola quinquagesima quarta ad Marcianum, verum etiam Sixtus I. & Zephyrinus se vniuersales episcoporum episcopos & pontifices maximos appellarint. Vide notas epistolæ secundæ Sixti, verbo *vniuersalis*, & in vitam Zephyrini, verbo *Zephyrinus*. Item notas epistolæ 54. sancti Leonis, & quæ dicemus infra in notis epistolæ Synodi Concilii huius, post actionem 16.

Romanus papa vniuersalis episcopus est.

Explicatur locus sancti Gregorii.

⁵ *Neque terribile & incruentum sacrificium celebratum est.*] Conqueritur hoc loco Ischyron diaconus, quod Dioscorus triticum illud, quod imperator Libyæ ecclesiis, tritico ob nimiam prouinciæ ariditatem carentibus, dare solebat, ad conficiendam sacram eucharistiam & solatium peregrinorum, ipse sustulerit, adeo vt eam ob causam in Libya diu non fuerit oblatum incruentum missæ sacrificium. Ex quo cum firmissimum contra hæreticos nostri

Vfus sacrificii incruenti.

Concil. Tom. 9.

Ggg ij

temporis argumentum pro sacrificio missæ, eiusdemque ritibus colligatur, placuit hunc locum hac singulari nota depingere.

Vfus oblationum pro defunctis.

^a *Vt neque incensum ex oblatione illius Deo offerretur.*] Vides hic veterem usum, quo pii defunctorum memoriam prosequebantur: quod, nisi sancte pieque soleret in vniuersa ecclesia catholica frequentari, nequaquam coram œcumenica Synodo Dioscoro id cri-
mini datum fuisset.

Inscriptio edicti mendosa.

^b *Edictum siue leges sanctæ Marciani.*] Huius edicti, quo sancitur, ne cui amplius liceat de fide disserere, vitiosa & dolose corrupta est inscriptio. Primo enim non potuit imperator vix trium annorum, fuisse vigesimæ septimæ tribunitiæ potestatis, quæ non nisi cum imperio impertiri solita fuerit. Secundo non potuit, neque debuit inscribi pontifex, cum is titulus in Gratiano defecerit. Hæc & plura alia si constarent sibi, possent tituli ex subiugatis populis defendi. Accidit enim non semel quod heredes imperii iisdem vterentur insignibus titularum, quibus prædecessores condecorati fuerant.

Græca & Latina editio confirmatur.

^c *Actio IV.*] Ante hanc actionem quartam in Græco codice ponitur actio synodalis de archimandritis Eutychanis, a præcedentibus & subsequens actionibus distincta. Verum quod ad res archimandritarum in Concilio gestas spectat, putarem magis Latinis exemplaribus quam Græcis in his deferendum esse: quia probabile non est, archimandritas hæreticos auditos esse, antequam lapsorum episcoporum causa tractaretur. Ita verius esse puto, quod post absolutionem episcoporum, archimandritarum causa, prout habent Latina exemplaria, in iudicium deducta fuerit.

^d *De clericis & monachis.*] Vide quæ diximus supra in notis Concilii Antiocheni I. sub Iulio, ad Canonem 5.

Lectio Concilii emendatur.

^e *Actio V.*] Verius actio septima: quia Græcum exemplar amplius quam Latinum, habet sessionem quintam decimo tertio Kalendas Nouembris celebratam, duasque actiones continentem. In quarum priore de Caroso & Dorotheo quid gestum fuerit, supra dixi. In posteriore controversia illa, quam de iure metropolis Phories Tyri & Eustathius Beryti antistites mouerunt, decisa est eo ordine, quo supra dixi. Illam quintam, hanc sextam actionem nominare poteris.

Suriana editio hic emendatur.

^f *Definitio Calchedonensis, &c.*] Hæc omnia, alia definitio Calchedonensis Synodi, similiter sub quadruplici editione, &c. quæ tamquam titulus & argumentum alterius cuiusdam definitionis præfiguntur definitioni fidei, deleantur & expungantur: quia vna tantum definitio fidei in Concilio edita fuit. Quamobrem in Latina editione, quod factum est in Græco codice, hæc verba, *sufficeret quidem, &c.* vsque ad finem, cum præcedentibus sine vlla interpositione tituli vel alterius argumenti continuanda sunt. Dolco hæc a typographis in hac editione nostra non esse emendata.

^g *Actio VI.*] Hæc actio septima in sessione celebrata fuit. Cum igitur ex præcedentibus constet, duas actiones habitas fuisse sessione quinta, necessario concedendum est, hanc actionem ordine octauam esse.

ANNUS
CHRISTI
451.

NOTÆ actionis VII.

^f *Actio VII.*] Verius actio nona, vt ex præcedentibus constat. Celebrata est autem hæc actio 7. Kalend. Nouemb. cum duabus aliis infra sequentibus, sessione octaua, vt videre est in Græco codice, & apud Liberatum diaconum. Quod igitur initio huius actionis dicitur, 4. Kalend. Nouemb. hanc actionem habitam fuisse, mendosum est.

Emendatur
actio VII.

NOTÆ actionis VIII.

^g *Actio VIII.*] Verius decima. Tres enim actiones supradictæ celebratæ sunt vno die, vnaque sessione, quæ in Græco codice octaua, & apud Liberatum septima est, ideo quod Liberatus vnum illud secretarium, supra ex Græcis exemplaribus restitutum, præterierit. Illud igitur, quod hic in principio dicitur, *Sub die 8. Kalend. Nouemb.* mendosum est, debetque pro octauo poni *septimo Kalend. Nouembris.*

Mendosa
lectio cor-
rigitur.

^h *Actio IX.*] Hac actione cœpta est causa Ibæ episcopi Edesse- ni, quam verius vndecimam quam nonam actionem nominaueris, ex causis supradictis.

ⁱ *Post consulatum Flauii Zenonis, &c.*] Hæc verba mendosa esse, & sic corrigenda, *Sub consulatu Flauii Zenonis & Postumiani*, non tantum ex actis Concilii illius, quod in causa Ibæ habitum est Tyri, verum etiam ex principio actorum Berytenfis Concilii colligitur pag. 109. quo loco sub consulatu Zenonis & Postumiani dicitur habitum fuisse iudicium Beryti in eadem causa, ob quam mense Maio eiusdem anni Tyri aliquot episcopi prius conuenerant. Vide notas Concilii Tyrii sub Leone.

^k *Actio X.*] Verius XII. vt ex prædictis manifeste liquet. De rebus hac actione gestis, atque de Ibæ episcopi absolutione & epistola, vide quæ diximus supra in notis Concilii Berytenfis sub Leone. Item supra, verbo *approbatum*, in proœmialibus notis huius Concilii.

^l *Indictione secunda.*] Mendosum est, corrige: *Indictione prima.* Nam ex principio actorum Concilii in causa Ibæ Tyri habiti, quæ extant supra pag. 107. constat quod consulatus Zenonis & Postumiani, annus Domini 448. & indictio prima inciderint in eundem annum: sicut etiam coincidunt in annum 451. consulatus Marciani & Adelphii, & indictio quarta. Vide quæ notauimus supra in notis Concilii Berytenfis sub Leone.

Quæ de actione secunda huius sessionis nonæ hoc loco dicenda erant, dicta sunt supra in notis actionis 7.

^m *Actio de Domno Antiocheno.*] Hæc actio celebrata fuit sessione nona, sexto Kalend. Nouembris, postquam causa Ibæ Edesse- ni episcopi absoluta fuisset. Hæc actio in Græco exemplari desideratur, eamque tempore Iustiniani imperatoris in vulgato codice Græco non extitisse, supra diximus *sessione nona.* Sub nona actione reponi-

Actio de
Domno
Antioche-
no est II.
habita ses-
sione nona.
In Græco
codice non
exstat.

Ggg iij

tur, teste Baronio, in quodam vetere manuscripto codice Vaticano. Sed dicenda potius sessio, quam actio nona. Actionum enim numerus sessionum numerum excedit; quia, quod supra frequenter diximus, interdum sub vna sessione plures actiones habitæ fuerunt. Potest nominari & inscribi actio XIII. Quia sept. Kalend. Nouembres, nona actione de causa Antiocheni & Hierosolymitani episcoporum actum est. Decima, de Theodoro Cyri episcopo. Undecima, Ibæ Edeffeni controuersia est inchoata: & duodecima tandem actione, 6. Kalend. Nouembres absoluta.

¹ *Actio XI.*] Hæc actio habita est sessione decima, quæ vero rerum ordine obseruato, est actio XIV. Quid in ea gestum fuerit, supra dixi.

² *Relegit regulam nonagesimam quintam.*] De sequentibus duobus Canonibus vide quæ notauimus supra in Concilio Antiocheno I. sub Iulio, Canone 5. 16. & 17.

³ *Actio XIII.*] Verius XV. si ad ea quæ supra dicta sunt, attendas.

⁴ *Actio XIV.*] Verius XVI. De rebus in hac actione gestis consule ea quæ supra dixi sessione 12.

⁵ *Actio XV. Canones Synodi complectens.*] Hæc actio synodica non est, utpote quæ legatis pontificiis aliisque orthodoxis episcopis absentibus, post abitum iudicum cognitorum, ad instantiam Anatolii Constantinopolitani, hominis ambitiosi, ab orientalibus dumtaxat dolose & clandestine remanentibus celebrata fuit. Canones omnes absentibus legatis constitutos fuisse, testatur Liberatus in breuiario cap. 12. Eisdem a sancto Leone improbatos fuisse, supra dixi verbo *approbatum*. Qui a Romanis pontificibus renouati, vel in aliis approbatis Conciliis editi sunt, robur & auctoritatem habent. Bellarm. lib. 2. de Rom. pontificibus cap. 22.

⁶ *Præter pupillorum (si forte leges apponant) inexcusabilem curam.*] An si episcopus datiuam tutelam alicui clerico imponat, contra statutum Africani Concilii I. sub Stephano celebrati, agat, diximus supra tom. 1. in notis prædicti Concilii Africani.

⁷ *Competenter honorentur.*] Quis honor episcopis, quisve presbyteris competat, diximus in notis Concilii Nicæni I.

⁸ *De his qui transmigrant, &c.*] Vide quæ diximus supra in notis Concilii Sardicensis Can. 3.

⁹ *Nullum absolute ordinari.*] Neminem sine titulo ordinari debere, iam diu in ecclesia obseruatum & constitutum fuit, ut patet ex iis quæ supra in notis ad vitam Euaristi dixi, &c. Nouum ergo non est, quod hic ea de re constituitur.

¹⁰ *Præmatem diæceseos.*] Id est, episcopum Romanum. nam Græca vox huius Canonis *Ἐπαρχος* non proprie præmatem, sed principem significat. Solus vero Romanus pontifex est princeps Christianæ diæceseos. His verbis igitur lex constituitur, ut si quis cum metropolitano aliquo controuersiam habeat, non alibi eum conuenire possit aut debeat, quam apud principem diæceseos, Romanum scilicet pontificem.

De tutela
datiuæ.

Can. 4.

Can. 5.

Can. 6.

Can. 9.

ANNO
CHRISTI
451.

^a *Aus sedem orbis Constantinopolitana.*] Hæc non mandantis, sed permittentis Concilii verba sunt, adeo vt horum auctoritate clericis vel episcopis prope Constantinopolim habitantibus concessum fuerit, suas causas coram antistite Constantinopolitano proponere, ibique totius controuersia decisionem expectare. Ita hunc Canonem Nicolaus I. in epistola ad Michaellem imperatorem interpretatur. Eandem expositionem, reiecta sententia Archidiaconi & Ioannis de Turrecremata, sequitur & approbat Bellar. lib. 2. de Romanis pontificibus cap. 22. vbi contra Nilum Thessalonicensem quondam episcopum doctissime primatum Romanæ ecclesiæ defendens, ostendit, nequaquam ex hoc loco probari, quod auctoritate huius Concilii Constantinopolitana sedes, quo ad dignitatem patriarchalem, sedi Romanæ adæquata fuerit. Etiam si enim (quod verum non est) concederemus, quod iuxta hunc & Can. 17. omnis clericus totius orbis iniuria a suo metropolitano sibi illatam apud Constantinopolitanam sedem denuntiare possit, quodque ipsi Constantinopolitano qualibet causas iudicare liceat: non tamen inde recte probaretur, eundem Romano pontifici parem esse. Nam ex vi horum Canonum, solum eos iudicare potest Constantinopolitanus, qui se a suo metropolitano laesos esse arbitrantur: at Romanus pontifex eos quoque iudicare potest, qui vel ab ipsis patriarchis, vel ab episcoporum Concilii etiam maximis & frequentissimis læsi fuerunt. Quod Cæciliani, Athanasij, Chrysostomi, Pauli, Flauiani, Theodoreti, aliorumque plurium exempla declarant. Iuxta Canones Sardicenses a sententia cuiusvis metropolitani ad Romanam sedem appellare licet: atque ita penes Romanum pontificem vltimum iudicium semper remanet. Vnde etiam si Constantinopolitanus qualibet causas ex toto terrarum orbe iudicare posset, non tamen apostolicæ sedis antistiti exæquaretur. Vide Bellar. prædicto loco.

An Constantinopolitana sedes Romanæ æquata fuerit.

^a *Pacificis tantummodo.*] Quæ dicantur literæ pacificæ, quæ commendatitiæ, supra in notis ad vitam & epistolam Sixti I. & in notis Can. 425. Concilii Elibertini, item alibi diximus.

Can. 11. Epistolæ pacificæ quæ.

^b *Diaconissam non ordinandam.*] De diaconissa eiusve officio egimus supra in notis Concilii I. Hierosolymitani, & Laodiceni, &c.

Can. 15.

^c *Clericos.*] Qua ratione vel occasione transmutatio episcopatum prohibita vel concessa sit, diximus supra in notis Conciliorum Nicæni & Sardicensis.

Can. 20.

^d *Sanctorum patrum decreta.*] Hic est ille Canon clandestinus & subrepticus, quem Anatolius cum reliquis orientalibus ad primatum suæ ecclesiæ comparandum, legatis absentibus & contradicentibus, constitui atque decerni procurauit; quemque sanctus Leo pontifex pluribus epistolis damnauit & reprobauit, non tantum ideo quod citra auctoritatem Romani pontificis editus, illegitime constitutus fuerit, verum etiam quod duo aliaque plura manifesto falsa mendaciâ contineat. Quod in eo refertur, a patribus Nicænis Romano pontifici primatum esse attributum, quasi cum ante non habuerit, falsum est. Nam vt alia scripturæ, patrum & Conciliorum testimo-

Can. 27. Canon de primatu Constantinopolitano redarguitur.

nia omittam, ex ipso initio sexti Canonis Nicæni manifesto constat, quod ipsa Romana ecclesia non a Conciliis vel Christianis imperatoribus, sed a Christo Domino saluatore nostro primatum obtinuerit. Ita enim exorditur sextus Canon Concilii Nicæni: *Ecclesia Romana semper habuit primatum*. Quomodo itaque eum a patribus Nicæni Concilii accepisse potuit? Alterum quod falso asserunt, ideo nimirum Romanæ ecclesiæ primatū esse concessum, quia Roma est sedes imperii, sanctus Leo epist. 52. ad Marcianum, & sanctus Gelasius epist. ad episcopos Dardaniæ, disertis verbis refellunt. Inter alias hanc rationem habet sanctus Gelasius: Mediolanum, Rauenna, Sirmium, Treueri, & Nicomedia, multis temporibus sedes imperii fuerunt. Quibus cum nihil plus iuris, dignitatis & prærogatiuæ ecclesiæ ea de causa concessum fuerit, non immerito mendacii arguuntur, qui dicunt prædicta de causa Romanam urbem ad fastigium apostolici muneris euectam esse. De Canone Concilii Constantinopolitani vide quæ ibi notauimus. Item quæ scripsi supra in notis sexti Canonis Nicæni. Hunc Canonem cum duobus sequentibus tamquam appendicem habet Theodorus Balsamon ex nomocanone Photii.

Can. 30.
Cur ele-
ctionem A-
lexandri-
næ episc. dis-
tulerint.

^e *Quoniam religiosissimi Aegypti episcopi.*] Cum editus Canon 28. de primatu Constantinopolitanæ sedis verteretur in præiudicium ecclesiæ Alexandrinæ, Alexandrini episcopi electione per summam calliditatem post Synodum distulerunt, ne si præfens esset, conatibus Anatolii restitisset: & ne præfentes Aegyptii episcopi reclamarent, absentes esse voluerunt, eo prætextu, quod ipsis absque episcopo Alexandrino synodicis decretis subscribere non liceret. Et ne schismatici haberentur Aegyptii, per hunc Canonem declararunt sine præiudicio schismatis ipsorum subscriptionem expectandam fore. Hæc Baron. an. 452. num. 143.

A. G. 16.
Lectio Co-
cilii emenda-
tur.

^f *Quinto Kalendas Nouembris.*] Hæc verba mendosa sunt. Nam tam in Græco, quam in Latino codice actio hæc, vt patet ex Lucentii episcopi verbis, celebrata est ipsis Kalendis Nouembris. Ita enim ait Lucentius sedis apostolicæ legatus: *Hesternodie, postquam potestas vestra surrexit, & humilitas nostra vestigia vestra secuta est, quadam gesta facta dicuntur, quæ nos & præter Canones ecclesiasticos, & disciplinam astimamus effecta, &c.* Quod cum pridie Kalendas Nouembris acciderit, vt videre est in principio actionis 14. patet hæc verba sic esse emendanda. *Ipsis Kalendis Nouembris in Calchedone, &c.*

^g *Quod ecclesia Romana semper habuit primatum, &c.*] Vide notas Canonis sexti supra in Nicæno Concilio.

^h *Episcopatum tamen Constantinopolitanum.*] Vide notas Can. 5. supra in primo Constantinopolitano œcumenico, sub Damaso pontifice.

An titulus
epistole sit
corruptus.

ⁱ *Relatio sanctæ Synodi Calchedonensis ad beatum papam Leonem, &c.*] Cum sancta Synodus hac eadem epistola sanctū Leonem caput vniuersalis ecclesiæ esse profiteatur, nominetque eundem patrem omnium episcoporum, titulum Alexandrinorum libellis inditum non

ANNO
 CHRISTI
 451.

non increparit, neque sustulerit, nullumque studium prætermiserit, quo ipsum primarium Christianæ religionis antistitem proferretur, admodum verisimile est, quod nomen œcumenici in titulo huius epistolæ præfixum quidem fuerit, sed librarii alicuius dolo hinc subductum sit: maxime propterea, quia S. Leo lib. 7. epist. 30. ad Eulogium Alexandrinum scribens ait: *Vestra sanctitas nouit, quod vni per sanctam Calchedonensem Synodum pontifici sedis apostolica (cui Deo disponente deseruio) hoc vniuersitatis nomen oblatum est: nusquam fortasse euentius, quam in titulo & inscriptione huius synodalis epistolæ. Quomodo sit intelligendum illud S. Gregorii, quo dicit, nullum prædecessorum suorum hunc titulum vsurpassè, supra semel atque iterum attigimus.*

^k Hæc circa finem epistolæ in Latinis antiquis adiecta verba, *Scripta pridie Kalend. Aprilis, feria tertia, indictione 13.* non sunt epistolæ synodicae, sed librarii illius qui eam exscripsit. Sicut enim ex præcedentibus certissime constat, hanc Synodum mense Nouembri absolutam, non peruenisse ad sequentis anni 452. mensẽ Aprilem; ita multo certius est, nihil pertinere decimam tertiam indictionem ad Calchedonense Concilium, quod indictione quarta celebratum esse, ipsa acta Concilii demonstrant. Quid quod epistola referat, Marcianum imperatorem idem exoptare, quod sacrosancta Synodus petebat, nimirum vt primatum vrbi Constantinopolitanæ adiudicatum Leo pontifex confirmet? Quod si verum est, nequaquam defendi potest, synodicam hanc indictione 13. scriptam esse, cum octaua indictione Marcianus imperator defunctus fuerit. Vide Baron. ann. 451. num. 146.

Verba scripta ex-
 ploduntur.

^l *Exemplar epistolæ scripta ab imperatore Marciano Alexandrinis.]* Cum Proterius communibus votis episcoporum eorum qui Concilio interfuerant, in locum Dioscori eo modo quem refert Liberatus cap. 14. subrogatus fuisset, maxima seditio in populo cum multorum cæde & incendio excitata fuit, vt videre est apud Euagrium lib. 2. cap. 5. Quam seditionem vt Marcianus princeps optimus & Christianissimus coerceret, misit ad eos Ioannem decurionem virum maxime pium atque disertum, quem, quod laicus esset (catholicos enim omnes & episcopos auersabantur, adeo vt potius irritamentũ fuisset ad iras, quam ad pacem conciliandam fomentum, si episcopum aliquem misisset.) de rebus in Concilio gestis libentius & facilius audirent. Dedit eidem epistolam hanc, qua eos conatus est ad mansuetudinem reuocare, reddereque veritatis amplectendæ cupidos, atque concordia studiosos; insinuans illud in primis, nihil noui in Concilio Calchedonensi esse sancitum, sed omnia secundum Nicænæ fidei regulam, iuxta Alexandrinorum episcoporum sententiam, Athanasii, Theophili atque Cyrilli, esse decreta: adeo quod huic Synodo velle refragari, idem esset, quod suis ipsorum doctoribus aduersari.

Hæc sacra
 imperato-
 ris qua oc-
 casione
 scripta.

Quid autem imperator hoc rescripto effecerit, non liquet. Certum est illud, Alexandrinorum studium in improbissimum & nequissimum Dioscorum eo vsque inualuisse, vt diuinos etiam hono-

Dioscorus
 religiose
 cultus est
 Alexandria.

res cultumque religiosum (proh scelus) ei detulerint, vel ad hoc vsque tempus, quo anno 1594. ab ecclesia Alexandrina, vniuersaque Aegypto solennis missa est legatio Romam ad Clementem VIII. Romanum pontificem, qua apostolicæ sedis communionem, quam post damnatum Diofcorum & emissam orthodoxæ fidei catholicæ professionem expetebant, obtinuerunt.

Qua occasione hæc epistola scripta sit.

^m *Exemplarepistola Marciani ad archimandritas.*] Pseudomonachi Eutychniani, in Palæstina grauissimis tumultibus excitatis, Iuenalementem episcopum Hierosolymitanum paulo post Calchedonenſe Concilium eiecerunt, & quemdam Theodosium monachum (a quo teste Damaso de hæref. Theodosiani vocati sunt,) hominem nefarium in episcopum ascuerunt, vt constat ex Euagrio lib. 2. c. 5. & Nicephoro lib. 15. c. 9. cuius opera cum post multas cædes & incendia Concilii Calchedonenſis professoribus illata, Eudociam Augustam Theodosii imperatoris relictam viduam in suas partes pertraxissent, scriptis ad Pulcheriam literis, eam in hærefim eandem pellicere tentarunt; scientes talibus artibus, & ex præsidio feminarum Arianam aliaſve hærefes toto orbe fecundiore germine propagatas esse. Ne videantur hæretici, profitentur se Eutychem atque Nestorium damnare & detestari. Has literas, quæ potius supplicem libellum præ se ferebant, cum accepisset Pulcheria, eas Marciano coniugi suo ostendit. Ille vero censens non armis, sed piis potius admonitionibus illos ab errore ad fidem catholicam reuocandos esse, hanc epistolam mansuetudine & doctrina orthodoxa plenissimam ad eos scripsit. Adiunxit alias eiusdem argumenti Pulcheria, quarum exordium est: *Preces equidem, quas ad nostram, &c.* Verum quamdiu Theodosius ille scelestissimus monachus in ea regione permansit, obdurata corda impiorum monachorum emolliri non potuerunt, sed potius cum perditissimo homine in omnia mala conspirarunt. Hisce literis Augustorum laicos Hierosolymitanos per Dei gratiam commotos, ex lapsis primum respuisse constat ex epistola sanctæ Pulcheriæ, quam ad Bassam abbatissam monasterii quod erat Hierosolymis, scripsit.

His literis imp. laici Hierosolymitani conuersi sunt. Hæretici Romanum pontificem excommunicantes, a gentilibus videntur.

ⁿ *Non enim terrore aut violentia aliquos volumus trahere ad viam veritatis.*] Quod ait imperator se neminem inuitum cogere ad fidem, intellige illo modo, quo ipsi hæretici in Palæstina faciebant, gladiis nimirum & tormentis iniuste inflictis. Plura enim aduersus hæreticos a Marciano data esse rescripta, patet supra ex actis Concilii Calchedonenſis, act. 3.

^o *Opprobrium & irrisio scelestis paganis & hæreticis iustissime constituti, quibus estis exemplum confusionis effecti.*] Nota & obserua lector, hos pseudomonachos a paganis aliisve hæreticis derisos esse, ideo quod scelus hæcenus intentatum audentes, in sanctam Synodum, ipsumque sanctum Leonem Romanum pontificem anathema dixissent, aliosque ad idem agendum per tormenta impulissent. Quis non derideat nouantes nostri sæculi hæresiarchas, maiora, si possent, patratturos?

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
CHRISTI
451.

ANNO
 CHRISTI
 451

Exemplar epistole Leonis imperatoris.] His omnibus epistolis sequentibus scribendis occasionem præbuerunt, partim pseudomachi in Ægypto sacram Synodum Calchedonensem respuentes, eamque de erroribus arguentes; partim plebs Alexandrina, quæ exordio imperii Leonis, anno nimirum Domini 457. in cœna Domini septimanâ sanctâ Proterium Dioscoro substitutum occidit, eique Timotheum Ælurum cædis auctorem, parricidam sacrilegum, hominemque, qualis depingitur in epist. Alexandrinorum ad Leonem scripta pag. 146. scelestissimum subrogarunt. Leo igitur imperator recens electus, accepta gratulatoria Leonis pontificis epistola 73. qua ad defensionem Calchedonensis Concilii monebatur, nihil antiquius habuit, quam fidei orthodoxæ consulere, & quibus eam viribus confirmare atque solidius stabilire valeret. Ad quod præstandum illud salubre consilium iniit, ut sanctionem amplissimam ederet, qua significaret, se confirmare omnia a prædecessoribus imperatoribus aduersus hæreticos promulgata decreta, atque in primis quæ pro firmitate Calchedonensis Concilii haud pridem a Marciano Augusto sancita fuissent edicta. Adiecit postea, ut ad metropolitanos omnes orientales literas daret, quibus reliqui pariter admonerentur ecclesiarum minores episcopi, ut cuius essent fidei, redditis literis facerent manifestum: ex quo alterum de duobus efficeretur; ut vel in hunc modum omnium orthodoxorum calculo, iterum ipsorum confessione Calchedonense Concilium firmaretur, & perinde ac præsentibus in Synodo, sua scriptione fidem catholicam communitent: vel saltem ex hoc, qui essent hæretici, palam fieret, detectique tum sententia episcoporum, tum etiam legibus imperatorum e gradu sedequæ protinus eiicerentur. Hæc constant ex epistola Alexandrinorum, quam ad Leonem imperatorem transmiserunt, & ex illa encyclica imperatoris ad Anatolium Constantinopolitanum his de rebus scripta.

Quæ occasione epistolæ viro- rum illu- strium pro Calchedo- nensi Con- cilio scri- ptæ sint.

Hac occasione ipsi quoque hæretici ad Leonem imperatorem legatos literasque dederunt, quibus more hæreticorum profitentur se Nicænam fidem citra vllum additamentum credere, quibus Ephesinum Conciliabulum sub Dioscoro celebratum venerantur, & Calchedonensem Synodum reiiciunt.

*** SYNODVS ALEXANDRINA,**
A PROTERIO ALEXANDRINO EPISCOPO
 in causâ Eutythianorum celebrata sub Leone.

NOTA.

* *Synodus Alexandrina*] In hac Synodo congregata auctoritate Proterii illius, qui in locum Dioscorigo magna cum seditione Alexandrinorum, ut supra diximus, subrogatus fuit, actum est, ut illi qui a catholica communicatione hæctenus ob hæresim Eutythianam separati fuerant, catholicæ fidei professione facta, ad ecclesiam
Concil. Tom. 9.

Causa habi- ti Concilii.

H h h ij